LEIGH BARDUGO

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *ALEX STERN*

A NOUA CASĂ

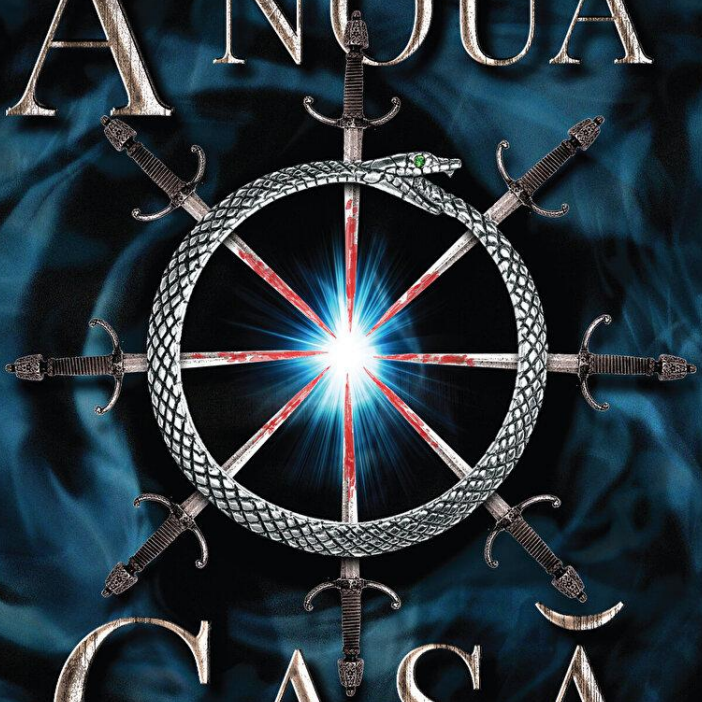

„Cel mai bun roman fantasy pe care l-am citit în ultimii ani."
STEPHEN KING

TREI

CONNECTION FICTION

LEIGH

BARDUGO

PRIMUL VOLUM DIN SERIA *ALEX STERN*

A NOUA CASĂ

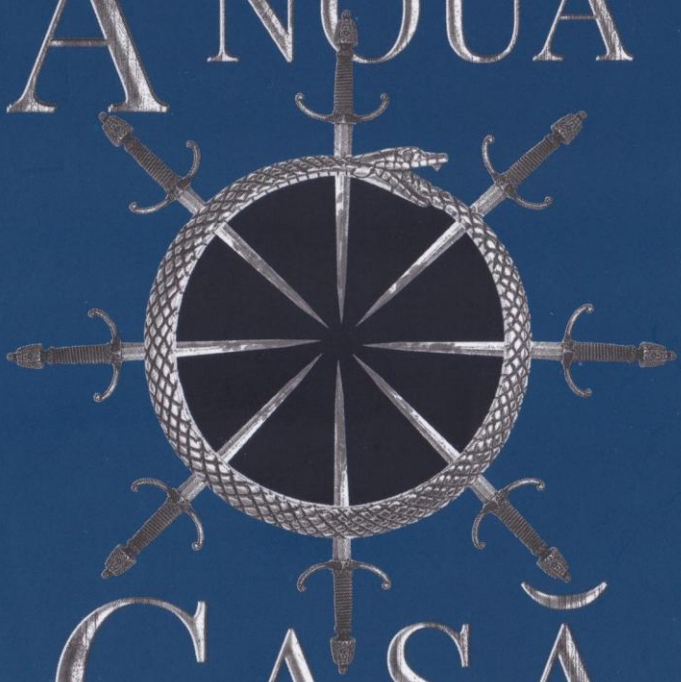

FICTION CONNECTION

TREI

Protagonista din *A Noua Casă* te va cuceri imediat cu amestecul ei de curaj, ironie și perseverență.

PUBLISHERS WEEKLY

Un roman irezistibil! O poveste care îți dă fiori.

BOOKPAGE

Pur și simplu minunat! O lume magică și o intrigă palpitantă. Cititorii vor aștepta cu nerăbdare al doilea volum.

LIBRARY JOURNAL

Un thriller plin de mister și răsturnări de situație.

BOOKLIST

O carte extrem de originală care te va cuceri de la primele pagini.

THE WASHINGTON POST

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Leigh Bardugo

A Noua Casă

Traducere din engleză de
Ciprian Șiulea

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Laurențiu Dulman

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BARDUGO, LEIGH
A noua casă / Leigh Bardugo ; trad. din lb. engleză de Ciprian Şiulea. - Bucureşti : Editura Trei, 2020
ISBN: 978-606-40-0924-1

I. Şiulea, Ciprian (trad.)

821.111

Titlul original: Ninth House
Autor: Leigh Bardugo

Copyright © 2019 by Leigh Bardugo

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

Design hartă: Rhys Davies and WB

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0924-1

Pentru Hedwig, Nima, Em şi Les –
pentru numeroasele salvări

Ay una moza y una moza que non se espanta de la muerte porque tiene padre y madre y sus doge hermanos cazados. Caza de tre tabacades y un cortijo enladriado. En medio de aquel cortijo havia un mansanale que da mansanas de amores en vierno y en verano. Adientro de aquel cortijo siete grutas hay fraguada. En cada gruta y gruta ay echado cadenado… El huerco que fue ligero se entró por el cadenado.

La Moza y El Huerco

Există o fată, o fată care nu se teme de moarte Pentru că îi are pe tatăl, mama şi cei doisprezece fraţi vânători ai ei.

O casă cu două etaje şi hambar.

Şi în mijlocul fermei, un măr care face mere de Java iarna şi *vara.*

La fermă există şapte peşteri, Fiecare dintre ele bine închisă…

Dar moartea fu uşoară şi se strecură prin încuietoare.

Fata şi moartea, baladă sefardă

UNIVERSITATEA YALE

New Haven, Connecticut

1 Craniu şi Oase
2 Cartea şi Şarpele
3 Pergamentul şi Cheia
4 Manuscrisul
5 Cap de Lup
6 Berzelius
7 Sf. Elmo
8 Coliba
9 Il Bastone
10 Clădirea Sheffield-Sterling-Strathcona
11 Clădirea Rosenfeld
12 Facultatea de Silvicultură
13 Biblioteca de Cărţi Rare & Manuscrise Beinecke
14 Cantina Commons
15 Căminul Vanderbilt
16 Căminul Linsly-Chittenden

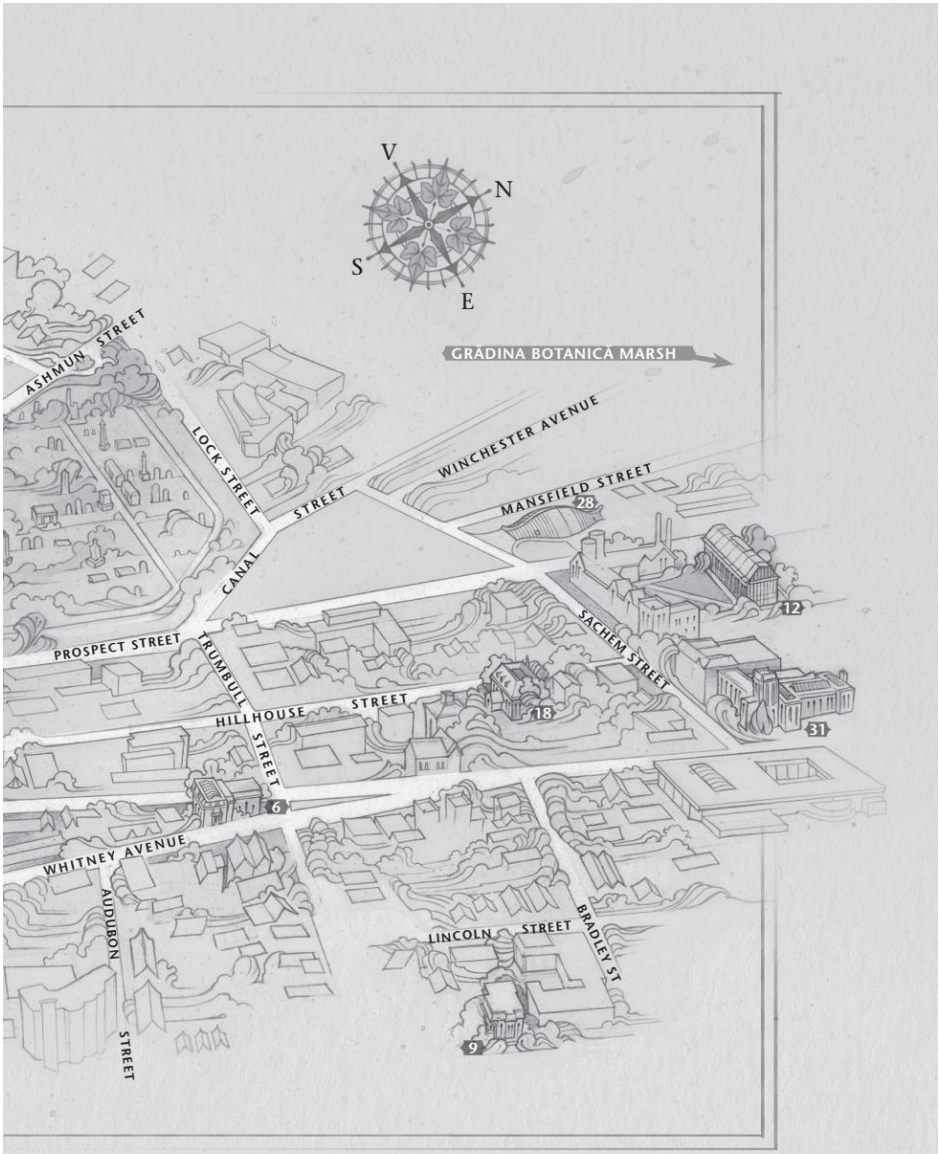

17 Turnul Harkness
18 Casa Președintelui
19 Asociația Dramatică
20 Colegiul Jonathan Edwards
21 Colegiul Grace Hopper
22 Colegiul Davenport
23 Sala de sport Payne Whitney
24 Cimitirul din Grove Street
25 Biblioteca Sterling Memorial
26 Facultatea de Drept
27 Biblioteca Facultății de Drept
28 Patinoarul Ingalls
29 Clubul Elihu
30 Clubul Elisabetan
31 Muzeul de Istorie Naturală Peabody
32 Locul morții Tarei

Prolog. Începutul primăverii

Atunci când Alex reuşi să scoată sângele de pe haina ei bună de lână, era deja prea cald ca s-o mai poarte. Primăvara venise în silă; dimineţile albastru-deschis nu se închideau la culoare, transformându-se în schimb în după-amiezi umede şi posace, iar chiciura încăpăţânată tivea drumul cu dantele înalte şi murdare. Dar pe la mijlocul lui martie, fâşiile de gazon dintre aleile de piatră ale Vechiului Campus începură să se elibereze de zăpadă, ieşind la lumină ude, negre şi pline de smocuri de iarbă încâlcită, iar Alex stătea cuibărită pe bancheta de la fereastră în apartamentul ascuns la etajul clădirii de pe strada York, nr. 268, citind *Cerinţe pentru candidaţii la Casa Lethe*.

Auzea cum ticăie ceasul de pe poliţa şemineului şi clinchetul clopotului care anunţa venirea şi plecarea clienţilor din magazinul de dedesubt. Apartamentul secret de deasupra magazinului era numit cu afecţiune Coliba de către membrii Casei Lethe, iar spaţiul comercial de sub el fusese, în diferite perioade, magazin de pantofi, magazin de haine sport şi non-stop Wawa cu un fast-food Taco Bell. Jurnalele membrilor Lethe din acei ani erau pline de plângeri legate de duhoarea fasolei şi cepei prăjite care se

strecura la etajul de sus – până în 1995, când cineva vrăjise Coliba şi scara din spate care ducea spre alee, astfel ca acestea să miroasă întotdeauna a balsam de rufe şi cuişoare.

Alex descoperise broşura cu regulile Casei Lethe cândva în timpul săptămânilor neclare de după incidentul de la vila de pe Orange. De atunci îşi verificase e-mailul doar o dată, la calculatorul vechi de la Colibă, văzuse lungul şir de mesaje de la decanul Sandow şi se delogase. Lăsase bateria telefonului să se descarce, îşi neglijase cursurile şi privise crengile care scoteau la iveală frunzuliţe la încheieturi, ca o femeie care încearcă inele. Mâncase toată mâncarea din cămări şi congelator – mai întâi brânzeturile fine şi somonul afumat, apoi cutiile de fasole şi compotul de piersici din nişte lăzi pe care scria RAŢII DE URGENŢĂ. După ce acestea se terminaseră, Alex începuse să comande agresiv mâncare pentru acasă, punând totul în contul încă activ al lui Darlington. Deplasarea în sus şi în jos pe scări era suficient de obositoare ca să trebuiască să se odihnească înainte de a-şi devora prânzul sau cina, iar uneori nici nu-şi mai bătea capul să mănânce, adormea doar pe bancheta de la fereastră sau pe jos, lângă pungile de plastic şi cutiile învelite în staniol. Nimeni nu venea să vadă ce mai face. Nu mai rămăsese nimeni.

Broşura prinsă cu capse era tipărită ieftin. Pe

coperta ei era o fotografie alb-negru cu Turnul Harkness, sub care scria: *Noi suntem păstorii*. Alex se îndoia că fondatorii Casei Lethe se gândiseră la Johnny Cash atunci când îşi aleseseră mottoul, dar de fiecare dată când vedea acele cuvinte se gândea la perioada Crăciunului, la salteaua veche pe care stătea în squat-ul lui Len din Van Nuys, în timp ce camera se învârtea cu ea, cu o cutie pe jumătate mâncată de sos de merişoare pe podea şi Johnny Cash cântând: *Noi suntem păstorii, noi am străbătut munţii. Când a apărut noua stea, ne-am părăsit turmele*. Se gândea la Len cum se rostogoleşte într-o parte, îşi strecoară mâna sub bluza ei şi îi murmură la ureche: „Ce păstori de căcat”.

Regulile pentru candidaţii la Casa Lethe erau plasate spre sfârşitul broşurii şi fuseseră revizuite ultima oară în 1962.

Realizări academice superioare, cu accent pe istorie şi *chimie*.
Aptitudini la limbi străine şi o cunoaştere funcţională a limbilor latină şi greacă.
Condiţie fizică bună şi igienă strictă. Sunt încurajate dovezile care atestă practicarea regulată a sportului.
Manifestă un caracter constant, acordând atenţie discreţiei.

Interesul faţă de ocult este descurajat, acesta fiind adesea semnul care trădează un „neiniţiat”.
Nu trebuie să dea dovadă de aversiune faţă de realităţile corpului uman.
MORS VINCIT OMNIA.

Alex – a cărei cunoaştere a latinei nu era chiar funcţională – căută maxima în dicţionar: „Moartea învinge totul”. Dar undeva, la margine, cineva mâzgălise *irrumat* peste *vincit*, aproape ştergând originalul cu pix albastru.

Sub cerinţele Casei Lethe era o adendă: *Standardele pentru candidaţi au fost relaxate în două cazuri*: *Lowell Scott* (*absolvent de engleză, 1909*) *şi Sinclair Bell Braverman* (*fără diplomă, 1950*), *cu rezultate contradictorii.*

Pe marginea adendei fusese făcută o altă notă, aceasta din urmă cu mâzgăleala inconfundabilă, ca de EKG, a lui Darlington: *Alex Stern*. Alex se gândi la sângele care udase covorul din vechea vilă Anderson, înnegrindu-l. Se gândi la decan – la albul uimit al femurului care îi ieşea din coapsă, la duhoarea de câini sălbatici care plutea în aer.

Alex dădu deoparte cutia de aluminiu cu falafel rece de la Mamoun’s şi îşi şterse mâinile de treningul cu Casa Lethe. Se duse şchiopătând în baie, deschise un flacon de somnifere şi băgă o pastilă sub limbă.

Făcu mâna căuş sub robinet, se uită cum i se revarsă apa peste degete şi ascultă zgomotul aspru de absorbţie al scurgerii. *Standardele pentru candidaţi au fost relaxate în două cazuri.*

Pentru prima oară după săptămâni de zile, Alex se uită la fata din oglinda stropită cu apă şi o urmări cum îşi scoate bluza, al cărei bumbac era pătat cu puroi galben. Rana de la coastele lui Alex era o brazdă adâncă, acoperită cu o crustă neagră. Muşcătura îi lăsase o curbură vizibilă despre care Alex ştia că o să se vindece urât, asta în cazul în care se vindeca. Harta ei fusese schimbată. Ţărmul fusese modificat. *Mors irrumat omnia.* „Moartea ne fute pe toţi”.

Alex atinse încet cu degetele pielea roşie şi fierbinte din jurul urmelor de dinţi. Rana se infectase. Simţi o oarecare preocupare, în timp ce mintea o îmboldea spre autoconservare, dar ideea de a lua telefonul şi de a se duce la policlinica pentru studenţi – toată suita de acţiuni pe care ar fi declanşat-o fiecare nouă acţiune – era copleşitoare, iar zvâcnetul cald şi surd al trupului ei febril devenise aproape prietenos. Poate că avea să facă febră foarte mare şi să înceapă să halucineze.

Studie mişcarea coastelor şi venele albastre ca nişte linii de înaltă tensiune căzute de sub vânătăile estompate. Buzele ei crăpate erau pline de pieliţe. Se gândi la numele ei scris pe marginea broşurii – al

treilea caz.

— Rezultatele au fost categoric contradictorii, spuse ea, uimită de horcăitul răguşit al vocii ei.

Alex râse şi scurgerea chiuvetei păru să chicotească împreună cu ea. Poate că deja avea febră foarte mare.

În lumina fluorescentă orbitoare a băii, Alex prinse marginile muşcăturii de la coaste şi apăsă cu putere, strângând carnea din jurul copcilor până când durerea se lăsă asupra ei ca o manta, iar pierderea cunoştinţei se apropie ca un val binevenit.

Acum era primăvară. Dar problemele începuseră într-o seară, în întunericul complet al iernii, atunci când Tara Hutchins murise şi Alex încă mai credea că poate să scape.

Craniu şi Oase, cea mai veche dintre societăţile rezidenţiale, prima dintre cele opt Case ale Voalului, fondată în 1832. Osarii, cum li se spune celor din această casă, se pot lăuda cu mai mulţi preşedinţi, editori, industriaşi şi miniştri decât orice altă societate (pentru lista completă a absolvenţilor ei, vă rugăm consultaţi Anexa C), şi „a se lăuda” este verbul cel mai potrivit. Osarii sunt conştienţi de influenţa lor şi se aşteaptă la deferenţă din partea delegaţilor din Casa Lethe. Aceştia ar face bine să-şi amintească propriul motto: Bogat sau sărac, toţi egali în moarte. Comportă-te cu discreţia şi diplomaţia cerute de funcţia ta şi de asocierea cu Lethe, dar nu uita niciodată că datoria noastră nu e de a susţine vanitatea celor mai buni şi strălucitori studenţi de la Yale, ci de a te pune obstacol între cei vii şi cei morţi.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi protocoale ale celei de A Noua Case

Osarii îşi imaginează că sunt nişte titani printre pitici, ceea ce caraghios. Dar cine sunt eu să caut nod în papură, când băutura e tare şi

fetele frumoase?

Jurnalul Lethe al lui George Petit
(Colegiul Saybrook, 1956)

1. Iarna

Alex traversă în grabă Beinecke Plaza, cu întinderea ei largă şi străină, izbind cu ghetele în pătratele netede ale betonului curat. Cubul gigantic al colecţiei de cărţi rare părea să plutească deasupra nivelului inferior. În timpul zilei, geamurile lui licăreau chihlimbariu, un stup auriu şi lucios, mai mult templu decât bibliotecă. Noaptea semăna pur şi simplu cu un mormânt. Această parte a campusului nu se potrivea prea bine cu restul Yale-ului – lipsită de piatră cenuşie sau arcade gotice şi de micile aflorimente rebele ale clădirilor de cărămidă roşie, despre care Darlington spusese că nu erau propriu-zis coloniale, ci doar gândite să pară astfel. Darlington îi explicase motivele pentru care fusese construită Beinecke, modul în care trebuia ea să oglindească acest colţ de arhitectură al campusului şi să se încadreze în el, dar ei tot i se părea ca într-un film SF din anii ’70, în care studenţii ar fi trebuit să poarte toţi salopete sau tunici prea scurte, să bea ceva care se numea Extractul şi să mănânce mâncare sub formă de tablete. Până şi sculptura mare de metal despre care acum ştia că îi aparţine lui Alexander Calder îi amintea de o gigantică lampă decorativă.

— E un Calder, murmură Alex.

Aşa vorbeau oamenii aici despre artă. Nu spuneai că o lucrare era *de* cineva, ci întotdeauna: „Sculptura e *un* Calder”, „Tabloul e *un* Rothko”, „Casa e *o* Neutra”.

Iar Alex era în întârziere. Îşi începuse seara cu intenţii bune, hotărâtă să avanseze cu eseul ei despre romanul britanic modern şi să plece cu suficient timp înainte ca să ajungă la prognosticare. Dar adormise în una dintre sălile de lectură ale Bibliotecii Sterling, strângând uşor în mână *Nostromo*, cu picioarele sprijinite de o conductă de încălzire. La zece şi jumătate, se trezise tresărind, cu un firişor de salivă pe bărbie. Tresărise şi strigase „Căcat!”, iar cuvântul răsunase ca un foc de puşcă în liniştea bibliotecii. Alex îşi îngropase faţa în eşarfă, îşi pusese geanta pe umăr şi fugise de acolo.

Acum străbătu clădirea Commons, pe sub cupola rotondei în a cărui marmură erau sculptate adânc numele morţilor din Războiul Civil şi unde stăteau de veghe nişte siluete de piatră – Pacea, Devotamentul, Memoria şi, în cele din urmă, Curajul, care purta coif şi scut şi cam atât, iar lui Alex i se părea de fiecare dată că seamănă mai degrabă cu un stripper decât cu un bocitor. Se repezi pe trepte în jos şi străbătu intersecţia aleilor College şi Grove.

Campusul îşi schimba înfăţişarea de la o oră la alta şi de la un cvartal la altul, aşa că Alex avea mereu senzaţia că îl vede pentru prima oară. În seara asta,

părea un somnambul care respira adânc şi uniform. Oamenii pe lângă care trecea în drum spre SSS păreau prinşi într-un vis. Aveau ochii umezi şi stăteau cu faţa unii la alţii, în timp ce din ceştile de cafea din mâinile lor înmănuşate se înălţau aburi. Alex avu senzaţia stranie că o visau pe ea, o fată cu o haină închisă la culoare care avea să dispară când ei se trezeau.

Sala Sheffield-Sterling-Strathcona era şi ea somnolentă, cu săli de curs bine închise şi holuri luminate slab, economic. Alex urcă scările spre primul etaj şi auzi zgomot dintr-un amfiteatru. În fiecare joi seară, Yale Social proiecta acolo filme. Mercy pusese programul pe uşa camerei lor de cămin, dar Alex nu se obosise să-l studieze. Joile ei erau pline.

Lângă uşile amfiteatrului, Tripp Helmuth stătea sprijinit de perete. O salută pe Alex dând din cap, cu pleoapele grele. Chiar şi în lumina slabă, Alex vedea că ochii lui sunt injectaţi. Cu siguranţă fumase chiar înainte să vină aici. Poate că de asta osarii mai mari îl puseseră de pază. Sau poate se oferise el.

— Ai întârziat, spuse el. Au început.

Alex îl ignoră. Privi peste umăr, ca să se asigure că holul e liber. Nu-i datora lui Tripp Helmuth o justificare, a-i oferi aşa ceva ar fi fost o dovadă de slăbiciune. Îşi lipi degetul mare de o scobitură abia vizibilă din lambriu. Peretele ar fi trebuit să basculeze lin, dar se bloca mereu. Alex îl împinse tare cu umărul

şi se dezechilibră când peretele se deschise brusc.

— Încet, viteazo, spuse Tripp.

Alex închise uşa în spatele ei şi avansă pe coridorul îngust şi întunecos.

Din nefericire, Tripp avea dreptate. Prognosticarea începuse deja. Alex intră în sala de operaţie veche cât mai silenţios posibil.

Era o încăpere fără ferestre, prinsă între un amfiteatru şi o sală de cursuri pe care doctoranzii o foloseau pentru sesiunile de discuţii. Era o rămăşiţă uitată a vechii facultăţi de medicină, care, înainte de a se muta în propriul ei sediu, îşi ţinuse cursurile aici, în SSS. Consiliul care înfiinţase Casa Craniu şi Oase hotărâse să astupe intrarea şi să o mascheze cu lambriuri noi cândva în jurul lui 1932. Alex culesese toate aceste date din *Lethe*: *O tradiţie*, când probabil că ar fi trebuit să citească *Nostromo*.

Nimeni nu se deranjă să privească spre ea. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Haruspex, a cărui faţă subţire era ascunsă de o mască chirurgicală şi care avea o mantie albastru-deschis stropită cu sânge. Mâinile cu mănuşi de latex se mişcau metodic printre măruntaiele… pacientului? Supusului? Ofrandei? Alex nu ştia prea bine care termen i se potrivea bărbatului de pe masă. Nu „ofrandă”. *Ar trebui să supravieţuiască.* Una dintre misiunile ei era să se asigure că acest lucru se întâmplă. Alex avea să-i ofere

siguranţă de-a lungul acestui chin şi să-l conducă în salonul de spital din care fusese luat. *Dar ce va fi peste un an*? se întrebă ea. *Peste cinci ani*?

Alex privi la bărbatul de pe masă: Michael Reyes. Îi citise dosarul cu două săptămâni în urmă, atunci când fusese selectat pentru ritual. Marginile stomacului său erau răsfrânte cu nişte pensete de oţel, iar abdomenul lui semăna cu o orhidee roz, înflorită şi bogată, cu un centru moale şi roşu. *Cum să crezi că chestia asta n-o să lase urme*? Dar Alex trebuia să-şi facă griji pentru propriul ei viitor. Reyes avea să se descurce.

Alex întoarse privirea, încercând să respire pe nas, în timp ce stomacul i se învolbura, iar gura îi era inundată de salivă cu gust de aramă. Văzuse multe răni grave, însă doar la morţi. O rană vie, un trup uman care se agăţa de viaţă doar prin bipul metalic constant al unui monitor erau mult mai rele. Avea în buzunar ghimbir zaharisit pentru greaţă – unul din ponturile lui Darlington –, dar nu-i venea să-l scoată şi să-l despacheteze.

În schimb, îşi aţinti privirea asupra unui punct de la mijlocul distanţei, în timp ce Haruspex rostea o serie de numere şi litere – simboluri ale acţiunilor şi preţuri ale companiilor tranzacţionate la Bursa din New York. Mai târziu, Haruspex avea să treacă la NASDAQ, Euronext şi pieţele asiatice. Alex nu se obosi

să încerce să le descifreze. Ordinele de cumpărare, vânzare sau aşteptare erau date într-o olandeză impenetrabilă, limba comerţului, a primei burse şi a vechiului New York, limba oficială a osarilor. Prea mulţi studenţi ştiau greacă şi latină atunci când fusese înfiinţată Casa Craniu şi Oase. Relaţiile dintre membrii ei necesitau ceva mai obscur.

— Olandeza e mai greu de pronunţat, îi spusese Darlington. În plus, le oferă osarilor un pretext de a vizita Amsterdamul.

Bineînţeles, Darlington ştia latină, greacă şi olandeză. Vorbea franceză şi mandarină, precum şi o portugheză acceptabilă. Alex tocmai începuse cursul de spaniolă avansată. Cu orele pe care le făcuse la şcoala primară şi brambureala de zicale ladino pe care le ştia de la bunica ei, Alex crezuse că o să fie un examen uşor. Nu se gândise la lucruri precum subjonctivul. Dar ştia să întrebe pe cineva dacă vrea să meargă la discotecă mâine-seară.

O salvă de focuri de armă înăbuşite răzbătu prin perete de la filmul care rula alături. Haruspex ridică privirea de la haosul roz şi alunecos al intestinului mic al lui Michael Reyes, lăsând să i se vadă iritarea.

Scarface, îşi dădu seama Alex când volumul muzicii crescu şi un cor de voci agresive tună la unison: *Vrei să faci pe nebunul cu mine*? *Bine. Vrei să fii dur*? Publicul intona replicile de parcă ar fi fost

cântecele din *The Rocky Horror Picture Show*. Alex văzuse *Scarface* probabil de o sută de ori. Era unul dintre filmele preferate ale lui Len. Len era previzibil în privinţa asta, îi plăcea foarte mult tot ce era *dur* – ai fi zis că-şi comandase prin poştă trusa Cum Să Fii Gangster. Când se cunoscuse lângă promenada din Venice cu Hellie, al cărei păr auriu era ca o cortină deschisă pentru teatrul ochilor ei mari şi albaştri, Alex se gândise imediat la Michelle Pfeiffer într-o rochie dreaptă de satin. Nu-i mai lipsea decât bretonul lins. Dar în seara asta, în care duhoarea sângelui plutea în aer, Alex nu voia să se gândească la Hellie. Len şi Hellie erau fosta ei viaţă. Locul lor nu era la Yale. Pe de altă parte, nici locul lui Alex nu era la Yale.

În ciuda amintirilor, Alex era recunoscătoare pentru orice zgomot care ar fi putut să acopere sunetele plescăite pe care le scotea Haruspex în timp ce umbla prin măruntaiele lui Michael Reyes. Ce văzuse acolo? Darlington spusese că prognosticările nu se deosebeau cu nimic de o citire a viitorului în cărţile de tarot sau într-o mână de oase de animale. Dar, fără îndoială, părea ceva diferit. Şi suna diferit. Ghicitorii spuneau doar lucruri vagi şi reconfortante, precum *Ţi-e dor de cineva* sau *În noul an vei găsi fericirea*.

Alex îi privi pe osarii îmbrăcaţi în mantii cu glugă, adunaţi în jurul trupului de pe masă, şi pe

studentul cu rol de scrib care nota prezicerile despre managerii fondurilor de risc şi investitorii privaţi din întreaga lume care aveau să-i asigure financiar pe membrii şi absolvenţii din Casa Craniu şi Oase. Foşti preşedinţi, diplomaţi şi cel puţin un director al CIA – toţi osari. Alex se gândi cum predica Tony Montana din cadă: *Ştii ce e capitalismul*?

Alex se uită la trupul întins al lui Michael Reyes. *Tony, habar n-ai.*

Alex surprinse o mişcare uşoară în băncile din jurul mesei de operaţie. În amfiteatru erau doi Cenuşii din zonă care stăteau întotdeauna pe aceleaşi locuri, la doar câteva rânduri distanţă: o pacientă psihiatrică ale cărei ovare şi uter fuseseră extirpate printr-o histerectomie în 1926, pentru care ar fi primit şase dolari dacă i-ar fi supravieţuit, şi un student la medicină. Acesta murise încremenit într-un local pentru fumat opiu aflat la mii de kilometri distanţă, undeva în jurul anului 1880, dar continua să revină aici ca să stea pe fostul lui loc şi să privească în jos spre ce mai era acum viaţa. Prognosticările aveau loc în amfiteatru doar de patru ori pe an, la începutul fiecărui trimestru fiscal, dar asta părea să fie de ajuns pentru el.

Lui Darlington îi plăcea să spună că să ai de-a face cu fantomele era ca atunci când mergeai cu metroul: *Nu privi în ochi pe nimeni. Nu zâmbi. Nu te implica.*

Altfel, nu ştii niciodată cine ar putea să te urmărească acasă. Uşor de zis, dar ce te făceai când nu aveai la ce altceva să te uiţi în afara unui om care se juca cu măruntaiele altui om de parcă ar fi fost piese de mahjong.

Îşi aminti şocul pe care îl avusese Darlington atunci când înţelesese că Alex nu doar că vedea fantome fără ajutorul vreunei poţiuni sau vrăji, dar le şi vedea color. Îl cuprinsese o furie ciudată, care ei îi făcuse plăcere.

— Ce fel de culori? întrebase el, dându-şi picioarele jos de pe măsuţa de cafea.

Ghetele lui grele şi negre bufniseră pe podeaua de lemn a salonului de la Il Bastone.

— Culori… Ca într-un Polaroid vechi. De ce? Tu ce vezi?

— Mie mi se par cenuşii, se răstise el. De asta li se zice „Cenuşii”.

Alex dăduse din umeri, ştiind că nonşalanţa ei avea să-l înfurie şi mai tare pe Darlington.

— Nu contează.

— Pentru tine, murmurase Darlington, plecând cu pas apăsat, şi îşi petrecuse restul zilei în sala de gimnastică, transpirând iritat.

Atunci Alex fusese mândră de ea, bucurându-se că Darlington nu putea să aibă chiar orice voia. Dar acum, în timp ce parcurgea în cerc perimetrul

amfiteatrului, verificând micile marcaje cu creta făcute în toate punctele cardinale, se simţea agitată şi nepregătită. Aşa se simţise de la primul pas pe care îl făcuse în campus. Nu, încă dinainte de asta. Din momentul în care decanul Sandow se aşezase lângă patul ei de spital, bătuse în cătuşa de la încheietura ei cu degetele lui pătate de nicotină şi spusese: „Îţi oferim o şansă”. Dar asta era vechea Alex. Alex a lui Hellie şi Len. Alex de la Yale nu purtase niciodată cătuşe, nu se bătuse niciodată, nu se futuse niciodată cu un necunoscut într-o toaletă ca să plătească dobânda pentru cămătari a prietenului ei. Alex de la Yale avea probleme, dar nu se plângea. Era o fată bună care încerca să ţină pasul.

Şi nu reuşea. Ar fi trebuit să ajungă aici din timp, ca să observe cum sunt făcute semnele şi să se asigure că cercul e solid. Cenuşiii bătrâni, precum cei care stăteau pe băncile aşezate în pantă, nu obişnuiau să facă probleme nici atunci când erau atraşi de sânge, dar prognosticările erau o magie importantă, iar misiunea ei era să verifice că osarii urmau procedurile cuvenite şi rămâneau prudenţi. Însă Alex era nepregătită. Îşi petrecuse noaptea anterioară tocind, încercând să memoreze corect semnele şi proporţiile cretei, cărbunelui şi osului. Îşi făcuse *fişe cu întrebări şi răspunsuri*, fir-ar să fie, şi se forţase să le parcurgă, printre runde de Joseph Conrad.

Lui Alex i se părea că marcajele sunt în regulă, dar cunoştea semnele de protecţie la fel de bine ca romanele britanice moderne… Când asistase împreună cu Darlington la prognosticarea trimestrului de toamnă, fusese cu adevărat atentă? Nu. Fusese prea ocupată să sugă ghimbir zaharisit, şocată de stranietatea a ceea ce se întâmpla, rugându-se să nu vomite şi să se umilească. Se gândise că are suficient timp să înveţe, cu Darlington care o supraveghea îndeaproape. Dar se înşelaseră amândoi în privinţa asta.

— *Voorhoofd*! strigă Haruspex.

Una dintre osarele din sală se repezi spre el. Melinda? Miranda? Alex nu-şi amintea numele roşcatei, îşi amintea doar că era într-un grup exclusiv feminin de a capella numit Whim'n Rhythm. Fata tamponă fruntea lui Haruspex cu o cârpă albă şi dispăru iarăşi în grup.

Alex se strădui să nu privească la bărbatul de pe masă, dar ochii îi fugeau spre faţa lui. *Michael Reyes, în vârstă de 48 de ani, diagnosticat cu schizofrenie paranoidă.* Avea să-şi amintească Reyes ceva din toate acestea după ce se trezea? Şi dacă ar fi povestit cuiva, i s-ar fi spus că e nebun? Alex ştia foarte bine situaţia asta. *Aş putea să fiu eu în locul lui.*

— Osarilor le place ca pe masă să fie oameni cât mai nebuni, îi spusese Darlington. Cred că aşa le ies

predicţiile mai bune.

Când ea îl întrebase de ce, el se mulţumise să spună: – Cu cât mai nebună e victima, cu cât e mai aproape de Dumnezeu.

— E adevărat?

— *Doar prin mister şi nebunie este dezvăluit sufletul*, citase el, dând din umeri. Conturile lor bancare spun că da.

— Şi asta e în regulă pentru noi? îl întrebase Alex. Faptul că oamenii sunt tăiaţi pentru ca un Chauncey să-şi poată renova casa de vacanţă?

— N-am cunoscut niciodată un Chauncey, spusese el. Încă sper să am ocazia.

Apoi făcuse o pauză, aşa cum stătea în arsenal, cu o expresie gravă.

— Nimic nu o să oprească chestia asta, continuase el. Prea mulţi oameni puternici se bazează pe ce pot să facă societăţile. Înainte să se înfiinţeze Lethe, nu supraveghea nimeni. Aşa că poţi să behăi proteste inutile şi să-ţi pierzi bursa sau poţi să stai aici, să-ţi îndeplineşti misiunea şi să faci cât de mult bine poţi.

Chiar şi atunci, Alex se întrebase dacă asta e doar o parte a poveştii, dacă dorinţa lui Darlington de a şti *totul* îl lega de Lethe la fel de ferm ca simţul datoriei. Dar păstrase tăcerea atunci şi avea de gând să păstreze tăcerea şi acum.

Michel Reyes fusese găsit pe unul dintre paturile

Spitalului Yale din New Haven. Pentru lumea exterioară, Reyes părea asemenea oricărui alt pacient: vagabond, genul care trece prin saloane de psihiatrie, camere de urgenţă şi închisori şi îşi ia intermitent medicaţia. Avea un frate în New Jersey, înscris ca rudă apropiată, care semnase pentru ceea ce ar fi trebuit să fie o procedură medicală de rutină, tratarea unui intestin ulcerat.

Reyes era îngrijit exclusiv de o asistentă pe nume Jean Gatdula, care lucrase trei ture de noapte la rând. Nu clipise şi nu făcuse scandal atunci când fusese pusă pentru încă două nopţi în salon, aparent din cauza unei erori de programare. În săptămâna aceea, colegii ei poate fuseseră surprinşi că Gatdula venea la serviciu cu o geantă imensă. Înăuntrul ei era o mică ladă frigorifică în care aduce mâncarea pentru Michael Reyes: o inimă de porumbel pentru claritate, rădăcină de muşcată şi un fel de ierburi amare. Gatdula nu avea habar ce făcea mâncarea aceea sau ce soartă îl aşteaptă pe Michael Reyes, cum nu ştia nici ce se alesese de ceilalţi pacienţi „speciali” pe care îi îngrijise. Nu ştia nici măcar pentru cine lucrează, ci doar că în fiecare lună primea un cec extrem de necesar care să compenseze datoriile pe care soţul ei le acumula la mesele de blackjack de la Foxwoods.

Alex nu ştia dacă îşi imagina sau chiar simţea mirosul pătrunjelului tocat din măruntaiele lui Reyes,

dar stomacul i se crispă din nou. Transpirată pe sub haine, îşi dorea cu disperare nişte aer proaspăt. Sala de operaţie era ţinută la o temperatură glacială cu ajutorul unor guri de ventilaţie separate de restul clădirii, dar imensele reflectoare portabile cu halogen folosite pentru a lumina procedura emanau căldură.

Se auzi un geamăt încet. Privirea lui Alex zvâcni spre Michael Reyes, în timp ce prin minte îi trecea o imagine groaznică: Reyes trezindu-se ca să descopere că e legat de o masă, cu măruntaiele pe afară şi înconjurat de siluete cu glugă. Dar ochii lui Reyes erau închişi, iar pieptul lui urca şi cobora într-un ritm constant. Geamătul continuă, acum mai tare. Poate că altcineva se simţea rău? Dar niciun osar nu părea în suferinţă. Feţele lor străluceau ca nişte luni sârguincioase în amfiteatrul slab luminat, cu ochii aţintiţi asupra procedurii.

Geamătul continuă să sporească, o intensificare de tonalitate joasă care se învârtea prin încăpere şi ricoşa din pereţii îmbrăcaţi în lemn închis la culoare. *Fără contact vizual direct*, se atenţionă Alex. *Uită-te doar ca să vezi dacă Cenuşiii…* Alex îşi înăbuşi un murmur uimit.

Cenuşiii nu mai erau la locurile lor.

Stăteau aplecaţi peste balustrada care înconjura masa de operaţie, strângând lemnul acesteia cu degetele, cu gâturile întinse şi trupurile alungite spre

marginea cercului de cretă, ca nişte animale care se străduiesc să bea de la marginea unei adăpători.

Nu te uita. Era vocea lui Darlington, avertismentul lui. *Nu te uita prea atent*. Unui Cenuşiu îi era foarte uşor să formeze o legătură, să se ataşeze de tine. Şi era cu atât mai periculos din cauză că Alex cunoştea deja trecutul acestor Cenuşii. Erau aici de atât de mult timp, încât generaţii întregi de delegaţi din Casa Lethe le documentaseră viaţa. Însă numele lor fuseseră şterse din toate documentele.

— Dacă nu ştii un nume, îi explicase Darlington, nu te poţi gândi la el şi atunci n-o să fii tentată să-l rosteşti.

Un nume e un fel de intimitate.

Nu te uita. Însă Darlington nu era acolo.

Cenuşia era goală. Sânii ei mici erau ţuguiaţi din cauza frigului, cum trebuie să fi fost atunci când murise. Cenuşia duse mâna la rana deschisă de la abdomen şi o atinse cu afecţiune, ca o femeie care vrea să arate timid că e gravidă. Nu o mai cususeră. Băiatul – chiar era un băiat, slab şi cu trăsături delicate – purta o geacă soioasă verde ca sticla şi pantaloni pătaţi. Cenuşiii apăreau întotdeauna aşa cum fuseseră în momentul morţii. Dar exista ceva obscen în felul în care stăteau alături, una goală, celălalt îmbrăcat.

Fiecare muşchi din trupurile Cenuşiilor era

încordat, ochii lor erau măriţi şi holbaţi, iar buzele lor, căscate larg. Găurile negre ale gurilor erau ca nişte peşteri şi din ele ieşea acel bocet sumbru, nu atât un geamăt cât ceva monoton şi inuman. Alex se gândi la cuibul de viespi pe care îl găsise într-o vară în garajul de sub apartamentul mamei sale din Studio City, la bâzâitul stupid al insectelor dintr-un loc întunecat.

Haruspex continua să recite în olandeză. Un alt membru din Casa Craniu şi Oase ţinea un pahar cu apă la gura scribului, care îşi continua transcrierea. Mirosul de sânge, ierburi şi căcat plutea greu în aer.

Cenuşiii se arcuiau în faţă centimetru cu centimetru, tremurând cu buzele dilatate şi gurile mult prea largi, ca şi cum şi-ar fi dislocat maxilarele. Întreaga încăpere părea să vibreze.

Însă doar Alex îi vedea.

De asta o adusese Lethe aici, de asta decanul Sandow făcuse fără niciun chef o ofertă de nerefuzat unei fete încătuşate. Însă Alex tot privi în jur, sperând că şi altcineva înţelege, că cineva se va oferi să o ajute.

Făcu un pas în spate, cu inima bătând rapid în piept. Cenuşiii erau docili şi vagi, mai ales nişte Cenuşii atât de bătrâni. Cel puţin aşa credea Alex, că sunt bătrâni. Era oare o lecţie la care Darlington încă nu ajunsese?

Îşi scormonea mintea în căutarea puţinelor

incantaţii învăţate de la Darlington semestrul trecut, vrăji de protecţie. Dacă se afla în dificultate, putea să folosească cuvinte mortale. Ar fi funcţionat asupra unor Cenuşii aflaţi în starea aceasta? Ar fi trebuit să-şi pună sare în buzunare, caramele cu care să le abată atenţia, orice. *Chestii elementare*, spuse Darlington în mintea ei. *Sunt uşor de controlat*.

Lemnul de sub degetele Cenuşiilor începu să se îndoaie şi să scârţâie. Acum, roşcata care cânta a capella ridică privirea, întrebându-se de unde venea scârţâitul.

Lemnul avea să se crape. Probabil că semnele fuseseră făcute greşit; cercul de protecţie nu avea să reziste. Alex se uită în dreapta şi în stânga la toţi osarii aceia cu mantii ridicole. Dacă Darlington ar fi fost aici, ar fi rămas pe loc să lupte, să se asigure că Cenuşiii erau controlaţi şi Reyes rămânea în siguranţă.

Lumina reflectoarelor cu halogen scăzu şi crescu.

— Du-te dracu', Darlington, murmură încet Alex, întorcându-se deja să fugă.

Bum.

Încăperea se zgudui. Alex se poticni. Haruspex şi ceilalţi osari se uitară spre ea, încruntându-se.

Bum.

Zgomotul a ceva care bătea din cealaltă lume. Ceva mare. Ceva care n-ar fi trebuit lăsat să intre.

— Dante e beat? murmură Haruspex.

Bum.

Alex deschise gura să ţipe, să le spună să fugă înainte ca ceea ce ţinea creatura la distanţă să cedeze.

Geamătul se stinse brusc şi complet, ca şi cum ar fi fost închis într-o sticlă. Monitorul scoase un bip. Reflectoarele bâzâiră. Cenuşiii reveniseră la locurile lor, ignorându-se unul pe celălalt şi ignorând-o pe Alex.

Alex simţi că i se lipise de piele bluza de sub haină. Era scăldată în transpiraţie şi simţea mirosul acru şi greu de frică pe care îl emana pielea ei. Reflectoarele continuau să strălucească, fierbinţi şi albe. Amfiteatrul radia căldură, ca un organ inundat de sânge. Osarii priveau lung. De alături se auzea genericul din *Scarface*.

Alex vedea locul în care Cenuşiii se prinseseră de balustradă şi aşchiile albe de lemn, răsfirate ca mătasea porumbului.

— Scuze, spuse ea.

Se aplecă şi vomită pe pardoseala de piatră.

Atunci când îl cusură, în sfârşit, pe Michael Reyes era aproape 3 noaptea. Haruspex şi majoritatea celorlalţi osari plecaseră de câteva ore ca să se spele după ritual şi să se pregătească pentru o petrecere care avea să dureze mult după mijitul zorilor.

Haruspex putea să se întoarcă imediat în New York pe bancheta din piele crem a unei limuzine negre sau putea să rămână la festivităţi şi să se distreze cu o studentă ori un student – sau la fel de bine cu un student şi o studentă deodată. Lui Alex i se spusese că a-l „servi” pe Haruspex era considerat o onoare, iar ea bănuia că dacă erai suficient de luată sau băută putea să ţi se pară astfel, dar altminteri părea evident că erai obligată să te prostituezi cu bărbatul care achita nota de plată.

Roşcata – Miranda, după cum a aflat mai târziu, „ca în *Furtuna* lui Shakespeare” – o ajutase pe Alex să cureţe voma. Fusese cu adevărat drăguţă şi Alex aproape că se simţise prost că nu-i reţinuse numele.

Reyes fusese scos din clădire pe o targă, ascuns de nişte perdele de protecţie care îl făceau să semene cu nişte echipament audio-video stivuit sub folii de plastic. Era cea mai riscantă parte a operaţiunii din punctul de vedere al siguranţei. Osarii nu prea excelau la nimic în afara prognosticării şi, bineînţeles, membrii Manuscrisului nu erau interesaţi să-şi împartă excelenţa cu altă societate. Magia care ţinea laolaltă perdelele de protecţie tremura la fiecare hurducătură, Reyes distingându-se în spatele lor când mai clar, când mai difuz, în timp ce bipurile aparatelor medicale şi ale ventilatorului continuau să se audă. Dacă cineva s-ar fi oprit să se uite mai atent

la ce era transportat pe hol, osarii ar fi avut probleme serioase – chiar dacă Alex se îndoia că aceştia n-ar fi reuşit s-o scoată la capăt cu ajutorul banilor.

După ce ajungeau în salon, Alex avea să vadă cum se simte Reyes, apoi din nou peste o săptămână, ca să se asigure că acesta se vindecă fără complicaţii. Mai existaseră pierderi după prognosticare, însă una singură după 1898, când Lethe fusese înfiinţată ca să supravegheze societăţile. Nişte osari uciseseră din greşeală un vagabond folosit ca victimă în timpul unei citiri de urgenţă organizate în grabă după prăbuşirea bursei din 1929. Prognosticările fuseseră interzise pentru următorii patru ani, iar Casa Craniu şi Oase fusese ameninţată că-şi va pierde mormântul imens de piatră roşie de pe High Street. „De asta existăm noi”, spusese Darlington în timp ce Alex dădea paginile cu numele tuturor victimelor şi datelor de prognosticare din arhiva Lethe. „Noi suntem păstorii, Stern”.

Însă Darlington se crispase atunci când Alex arătase spre o inscripţie de pe marginea unei pagini din *Lethe*. *O tradiţie*.

— FAVM? întrebase ea.

— Fără alţi vagabonzi morţi, spusese Darlington oftând.

Cam asta era nobila misiune a Casei Lethe. Şi totuşi, Alex nu putea să se simtă tocmai bine în seara

asta, când lipsiseră doar câteva secunde ca să-l abandoneze pe Michael Reyes pentru a-şi salva propria piele.

Alex îndură un lung şir de glume pe seama cinei constând din pui la grătar şi jeleuri de căpşune pe care o vărsase în timpul prognosticării, apoi zăbovi în amfiteatru ca să se asigure că osarii rămaşi urmau ceea ce ea spera că e procedura cuvenită de igienizare a spaţiului.

Îşi promise că se va întoarce mai târziu ca să stropească amfiteatrul cu praf de oase. Mementourile morţii erau cea mai bună modalitate de a ţine Cenuşiii la distanţă. De asta cimitirele erau locurile cel mai puţin bântuite din lume. Alex se gândi la gurile deschise ale fantomelor, la acel bâzâit oribil ca de insecte. Ceva încercase să pătrundă cu forţa în cercul de cretă. Cel puţin aşa păruse. Cenuşiii – adică fantomele – erau inofensivi. De cele mai multe ori. Era nevoie de foarte mult ca să capete formă în lumea mortală. Puteau oare să străpungă ultimul Voal? Să devină fizice, capabile de atingere? Capabile să producă stricăciuni? Puteau să facă şi asta. Alex ştia că puteau. Dar era aproape imposibil.

Chiar şi aşa, în amfiteatrul acesta avuseseră loc sute de prognosticări şi ea nu auzise niciodată ca vreun Cenuşiu să treacă spre forma fizică sau să intervină. De ce se schimbase comportamentul lor în

seara asta?

Dacă se schimbase.

Cel mai mare cadou pe care Lethe i-l făcuse lui Alex nu fusese bursa completă pentru Yale – noul început care îi curăţase complet trecutul, ca o arsură chimică –, ci cunoaşterea, certitudinea că lucrurile pe care le vedea erau reale şi fuseseră reale dintotdeauna. Dar Alex se întrebase dacă e nebună o prea mare parte din viaţa ei ca să se mai oprească acum. Darlington ar fi crezut-o. El o crezuse întotdeauna. Numai că Darlington era plecat.

Nu pentru totdeauna, îşi spuse ea. Peste o săptămână urma să fie lună plină, iar asta avea să-l aducă acasă.

Alex atinse cu degetele balustrada crăpată, gândindu-se deja cum să formuleze descrierea prognosticării pentru arhiva Lethe. Decanul Sandow le examina pe toate, şi Alex nu dorea să atragă atenţia acestuia asupra a ceva ieşit din comun. În plus, dacă omiteai faptul că măruntaiele unui om neputincios fuseseră rearanjate, nu se întâmplase nimic rău.

Atunci când Alex ieşi din pasaj pe coridor, Tripp Helmuth tresări şi se îndreptă de spate.

— Au terminat? întrebă el.

Alex aprobă din cap şi inspiră adânc aerul relativ mai proaspăt, nerăbdătoare să iasă afară din clădire.

— Destul de scârbos, nu? întrebă Tripp cu un

zâmbet afectat. Dacă vrei pot să-ţi dau o parte din bacşişuri, după ce se face transcrierea. Să-ţi mai uşurezi creditul ăla de studii.

— Ce dracu' ştii tu despre creditele de studii?

Cuvintele îi scăpară înainte ca ea să le poată opri. Darlington n-ar fi fost de acord cu asta. Alex trebuia să rămână politicoasă, distantă şi diplomată. Şi, oricum, era o ipocrită. Lethe făcuse în aşa fel încât să absolve fără să fie apăsată de datorii – dacă chiar reuşea să treacă de patru ani de examene, lucrări şi nopţi ca asta.

Tripp ridică mâinile în semn că se predă şi râse stânjenit.

— Fac şi eu ce pot, spuse el.

Tripp era în echipa de yachting, osar la a treia generaţie, gentleman şi savant, un labrador auriu de rasă pură – prostuţ, făţarnic şi cheltuitor. Era ciufulit şi îmbujorat ca un bebeluş sănătos, cu păr de culoarea nisipului şi pielea bronzată pe cine ştie ce insulă unde îşi petrecuse vacanţa de iarnă. Avea uşurinţa cuiva care se simţise şi avea să se simtă întotdeauna *foarte bine*, un băiat care primeşte la nesfârşit încă o şansă.

— Te simţi bine? întrebă Tripp zelos.

— Da, spuse ea.

Însă Alex nu se simţea deloc bine. Încă simţea cum reverberaţia acelui geamăt bâzâit îi umple plămânii, zgâlţâindu-i conţinutul craniului.

— E aer închis acolo, continuă ea.

— Nu-i aşa? spuse Tripp pe un ton foarte prietenos. Poate că nu e chiar aşa rău să trebuiască să stai aici toată noaptea.

Dar nu părea prea convins.

— Ce-ai păţit la braţ? întrebă Alex.

Vedea o bucăţică de bandaj iţindu-se de sub hanoracul lui Tripp. Acesta trase mâneca în sus, lăsând să se vadă o bucată de celofan unsuros lipită peste partea interioară a antebraţului său.

— Azi, unii dintre noi ne-am făcut tatuaje.

Alex se uită mai atent: un buldog ţanţoş care sărea printre braţele unui „Y” mare şi albastru. Echivalentul macho al tatuajului cu *Prietene pe viaţă*!

— Frumos, minţi Alex.

— Tu ai vreun tatuaj?

Ochii adormiţi ai lui Tripp cutreierară trupul lui Alex, încercând să dea la o parte hainele de iarnă, cu nimic diferit de rataţii de la Epicentru, ale căror degete îi atinseseră clavicula şi bicepsul, pipăindu-i formele. *Ăsta ce-o fi vrând de la mine*?

— Nu, nu e genul meu, spuse Alex, înfăşurându-şi eşarfa în jurul gâtului. O să mă duc mâine în salon să văd ce face Reyes.

— Ce? A, sigur. Bine. Chiar, unde e Darlington? Deja a început să-ţi dea ţie treburile de căcat?

Tripp o tolera pe Alex şi încerca să fie prietenos

cu ea pentru că voia ca toată lumea cu care se întâlnea să-l mângâie pe cap, dar cu adevărat îi plăcea de Darlington.

— În Spania, spuse ea, pentru că aşa fusese instruită să spună.

— Frumos. Transmite-i *buenos días*.

Dacă Alex ar fi putut să-i spună lui Darlington ceva, i-ar fi spus*: Întoarce-te*! I-ar fi spus asta şi în engleză, şi în spaniolă. Ar fi folosit imperativul.

— *Adiós*, îi spuse ea lui Tripp. Să te distrezi pe cinste la petrecere.

După ce ieşi din clădire, Alex îşi smulse mănuşile, despachetă două bomboane lipicioase cu ghimbir şi le aruncă în gură. Se săturase să se mai gândească la Darlington, dar mirosul ghimbirului şi căldura pe care o crea acesta în fundul gâtului ei îi făcură ca prezenţa lui Darlington să fie încă şi mai vie. Alex văzu trupul lui lung răşchirat în faţa şemineului mare de piatră de la Ulmul Negru. Darlington îşi scosese ghetele şi îşi pusese ciorapii să se usuce pe vatră. Stătea pe spate, cu ochii închişi şi capul sprijinit pe braţele încrucişate sub cap, mişcând degetele de la picioare în ritmul muzicii care plutea în cameră, ceva clasic necunoscut lui Alex, plin de corni francezi care lansau în aer semiluni persistente de sunet.

Alex era pe podea, lângă el, cu braţele strânse în jurul genunchilor şi spatele lipit de o canapea veche,

străduindu-se să pară relaxată şi să nu se mai holbeze la picioarele lui. Păreau atât de *goale*. Darlington îşi suflecase blugii negri, ca să nu transpire, iar picioarele acelea albe şi zvelte, cu degete presărate cu păr negru, o făcuseră pe Alex să se simtă puţin voaioristă, ca o perversă de demult înnebunită de întrezărirea unei glezne.

Du-te dracu', Darlington. Alex îşi trase iar mănuşile.

Rămase nemişcată pentru o clipă. Ar fi trebuit să se întoarcă la Casa Lethe şi să scrie raportul pe care să-l analizeze decanul Sandow, dar ce îşi dorea cu adevărat era să se arunce pe patul îngust din camera pe care o împărţea cu Mercy şi să bage în ea cât de mult somn putea înainte de cursuri. La ora asta, nu trebuia să inventeze pretexte pentru curioasa ei colegă de cameră. Dar dacă ar fi dormit la Lethe, Mercy şi Lauren ar fi vrut să afle unde şi cu cine îşi petrecuse noaptea.

Darlington îi sugerase să inventeze un iubit, ca să-şi justifice absenţele lungi şi nopţile târzii.

— Dacă îmi inventez un iubit, la un moment dat va trebui să scot la iveală o fiinţă umană cu formă de băiat care mă priveşte adorator, răspunsese Alex iritată. Tu cum ai reuşit să scapi de indiscreţii în ultimii trei ani?

Darlington se mulţumise să dea din umeri.

— Colegii mei de cameră şi-au imaginat că sunt cartofor.

Dacă Alex şi-ar fi dat ochii peste cap puţin mai mult, ar fi reuşit să vadă ce era în spatele ei.

— Bine, bine. Le-am spus că sunt într-o trupă cu nişte tipi de la Universitatea din Connecticut şi că avem multe concerte în afara oraşului.

— Măcar ştii să cânţi la ceva?

— Bineînţeles.

Violoncel, contrabas, chitară, pian şi un fel de mandolină care se chema *oud*.

Alex spera ca Mercy să doarmă dusă atunci când ajungea ea în cameră, să se poată furişa înăuntru să-şi ia coşul cu lucrurile pentru duş şi să traverseze holul fără să fie observată. Nu avea să fie uşor. De fiecare dată când umblai la Voalul dintre lumea aceasta şi cea de dincolo, rămâneai cu o duhoare ce amintea de mirosul unei furtuni cu fulgere amestecat cu izul unui dovleac putred. Prima dată când făcuse greşeala de a se întoarce la cămin fără să facă duş, trebuise să mintă că alunecase într-o grămadă de gunoi ca să explice duhoarea. Mercy şi Lauren râseseră din cauza asta săptămâni de zile.

Alex se gândi la duşul murdar care o aştepta la cămin… apoi îşi imagină că se scufundă în cada veche şi imensă, cu picioare în formă de labe, din baia imaculată de la Il Bastone, unde patul cu baldachin

era atât de înalt că trebuia să se caţăre pe el. Lethe ar fi trebuit să aibă case conspirative şi ascunzători peste tot în campusul de la Yale, dar cele două care îi fuseseră prezentate lui Alex erau Coliba şi Il Bastone. Coliba era mai aproape de cămin şi de majoritatea cursurilor ei, dar era doar un apartament ponosit şi confortabil de deasupra unui magazin de haine, aprovizionat mereu cu pungi de chipsuri şi batoanele proteinice ale lui Darlington, un loc pe unde puteai să treci ca să tragi un pui de somn pe o canapea cu arcuri care îţi împungeau coastele. Il Bastone era ceva special: o vilă cu două etaje aflată la aproape doi kilometri distanţă de centrul campusului, care servea drept sediu principal al Casei Lethe. În seara aceea, acolo avea să aştepte Oculus, cu veiozele aprinse şi o tavă cu ceai, brandy şi sendvişuri. Aşa era tradiţia, chiar dacă Alex nu se ducea acolo ca să se bucure de lucrurile astea. Dar preţul acelui lux era să ai de-a face cu Oculus, şi în seara asta Alex nu se simţea în stare să facă faţă tăcerilor cu maxilarele încleştate ale lui Dawes. Era mai bine să se întoarcă la cămin, cu duhoarea muncii din noaptea aceea pe ea.

Alex traversă strada şi o luă pe scurtătură, prin rotonda clădirii Commons. Îi era greu să nu se uite întruna în spate, gândindu-se la Cenuşiii care stăteau la marginea cercului cu gurile căscate prea mult, nişte găuri negre care scoteau acel zumzăit încet de insecte.

Ce s-ar fi întâmplat dacă balustrada s-ar fi rupt, dacă cercul de cretă n-ar fi rezistat? Ce anume îi provocase? Ar fi avut ea puterea sau ştiinţa de a-i ţine la distanţă? *Pasa punto, pasa mundo*.[1]

Alex îşi strânse haina mai bine şi îşi băgă faţa în eşarfă, respirând umed în lâna ei şi trecând în grabă pe lângă Biblioteca Beinecke.

— Dacă eşti închisă acolo în timpul unui incendiu, dai de naiba, pentru că tot oxigenul e aspirat, susţinuse Lauren. Ca să protejeze cărţile.

Alex ştia că era o tâmpenie. Aşa îi spusese Darlington. El cunoştea adevărul despre clădire, toate faţetele ei, faptul că fusese construită după idealul platonic (clădirea era un templu), cu ajutorul aceloraşi proporţii pe care le foloseau în pagină unii zeţari (clădirea era o carte), dar marmura ei fusese extrasă din Vermont (clădirea era un monument). Intrarea fusese concepută astfel încât să poată intra o singură persoană o dată, trecând prin uşa rotativă ca un suplicant. Alex îşi aminti cum Darlington îşi luase mănuşile albe pentru manipularea manuscriselor rare, atingând reverenţios paginile unei cărţi cu degetele lui lungi. Aşa cum mânuia Len banii.

În Beinecke exista o sală ascunsă la… Alex nu-şi mai amintea la ce etaj. Şi chiar dacă şi-ar fi amintit,

---

[1] În spaniolă, în original: “Se stinge o clipă, se stinge o lume”. (N.r.)

nu s-ar fi dus. Nu avea curajul să coboare în curtea interioară, să atingă fereastra cu degetele conform modelului secret şi să intre în întuneric. Locul acela îi era foarte drag lui Darlington. Nu exista loc mai magic ca acela. Nu exista loc în campus în care Alex să simtă mai cu putere că e o impostoare.

Duse mâna după telefon ca să vadă cât e ceasul, sperând că nu e trecut mult de ora trei. Dacă reuşea să se spele şi să se bage în pat până la patru, putea să doarmă trei ore şi jumătate înainte să se trezească şi să traverseze iar campusul pentru spaniolă. Asta era matematica pe care o făcea în fiecare noapte, în fiecare moment. Cât timp avea ca să-şi facă treaba? Cât timp ca să se odihnească? Niciodată nu îi ieşeau bine calculele. Se descurca de pe o zi pe alta, trăgând de buget şi fiind mereu puţin pe minus, ceea ce o umplea de panică şi îi împleticea paşii.

Se uită la ecranul luminos şi înjură. Era plin de mesaje. Pusese telefonul pe mut pentru prognosticare şi uitase să pornească iar sonorul.

Toate mesajele erau de la aceeaşi persoană: Oculus, Pamela Dawes, doctoranda care administra clădirile ce aparţineau Casei Lethe şi care, în plus, era şi asistentă de cercetare. *Pammie* – dar numai Darlington îi spunea aşa.

Sună.

Sună.

Sună.

Mesajele erau la exact 15 minute distanţă unul de celălalt. Fie Dawes urma cine ştie ce protocol, fie era şi mai înţepată decât crezuse Alex.

Se gândi să ignore pur şi simplu mesajele. Dar era joi noaptea, noaptea în care se întâlneau societăţile, ceea ce însemna că poate vreun căcăcios pusese la cale ceva urât. Cine ştie, poate că idioţii din Casa Cap de Lup, care îşi puteau schimba forma, se transformaseră într-o turmă de bizoni şi călcaseră în picioare o grămadă de studenţi care ieşeau de la Branford.

Se băgă după una dintre coloanele care susţineau cubul Beinecke, ca să se adăpostească de vânt, şi sună.

Dawes răspunse la primul ţârâit.

— Aici Oculus.

— Aici Dante, spuse Alex, simţindu-se ca o idioată.

Ea era Dante. Darlington era Virgiliu. Aşa trebuia să funcţioneze Casa Lethe până când Alex ajungea în ultimul an şi adopta titlul de Virgiliu, ca să fie mentorul unui boboc. Dăduse din cap şi zâmbise şi ea uşor, ca Darlington, atunci când el îi spusese numele lor de cod – el le numise „funcţii” –, prefăcându-se că înţelege poanta. Mai târziu, căutase în dicţionar şi descoperise că Virgiliu fusese ghidul lui Dante la coborârea în iad. Glume ale Casei Lethe pe care ea nu le înţelegea.

— La Payne Whitney e un corp, spuse Dawes. Centurionul e acolo.

— Un corp… repetă Alex, întrebându-se dacă nu cumva epuizarea îi afectase capacitatea de înţelegere a vorbirii umane elementare.

— Da.

— Un corp mort, adică?

— Da-a!

În mod evident, Dawes încerca să pară calmă, dar respiraţia i se poticni şi transformă acea unică silabă într-un sughiţ muzical.

Alex se lipi cu spatele de coloană. Răceala pietrei se strecură prin haină şi simţi cum o străbate junghiul unui val de adrenalină furioasă.

Tu faci mişto de mine? Asta ar fi vrut să întrebe. Asta simţea acum. Că cineva îşi bate joc de ea. Pentru că Alex era tipa ciudată care vorbea singură, care era atât de disperată să-şi facă prieteni, încât acceptase rugămintea lui Sarah McKinney: „Hai să ne întâlnim după şcoală la Tres Muchachos? Vreau să văd dacă poţi vorbi cu bunică-mea… Mergeam deseori acolo împreună, şi mi-e foarte dor de ea”. Era tipa care stătuse de una singură în faţa celui mai mizerabil restaurant mexican din cel mai mizerabil mall din Valley, până când, în cele din urmă, o sunase pe maică-sa şi o rugase să vină s-o ia, pentru că – bineînţeles – nu venise nimeni…

Asta e pe bune, îşi reaminti Alex. Iar Pamela Dawes era în multe feluri, dar nu era o tâmpită gen Sarah McKinney.

Ceea ce însemna că cineva murise.

Şi ea trebuia să facă ceva în privinţa asta?

— Ăă, a fost un accident?

— Probabil omucidere, spuse Dawes pe un ton de parcă ar fi aşteptat exact această întrebare.

— Bine, spuse Alex, deoarece nu avea habar ce altceva să spună.

— Bine, răspunse Dawes stânjenită.

Îşi rostise marea replică şi acum era pregătită să coboare de pe scenă.

Alex închise şi rămase în tăcerea sumbră, bătută de vânt a piaţetei pustii. Uitase cel puţin jumătate din ce încercase Darlington să o înveţe înainte să dispară, dar era sigură că omuciderea nu se număra printre subiectele abordate.

Şi nu înţelegea de ce. Dacă tot trebuiau să coboare în iad împreună, crima ar fi fost un prilej foarte bun.

2. Toamna trecută

Daniel Arlington se mândrea că e pregătit pentru orice, dar, dacă ar fi trebuit să aleagă o expresie pentru a o descrie pe Alex Stern, aceasta ar fi fost „o surpriză neplăcută”. Mulţi alţi termeni i se păreau

potriviţi pentru ea, dar niciunul dintre ei nu era politicos, iar Darlington se străduia întotdeauna să fie politicos. Dacă ar fi fost crescut de părinţi – diletantul lui tată şi superficiala, dar strălucita lui mamă –, poate că ar fi avut alte priorităţi, dar fusese crescut de bunicul lui, Daniel Tabor Arlington al III-lea, care credea că cele mai multe probleme pot fi soluţionate cu scotch tare de la butoi, multă gheaţă şi maniere impecabile.

Dar bunicul lui nu o cunoscuse pe Galaxy Stern.

Darlington căutase prima oară camera lui Alex de la parterul căminului Vanderbilt într-o zi înăbuşitoare şi mizerabilă din prima săptămână a lui septembrie. Ar fi putut să aştepte ca ea să se prezinte la casa de pe Orange, dar atunci când fusese el boboc, mentorul lui, inimitabila Michelle Alameddine, care îi servise drept Virgiliu, îl întâmpinase la Yale şi la misterele Casei Lethe venind să se întâlnească cu el la căminele bobocilor din Vechiul Campus. Darlington era hotărât să facă totul cum trebuia, chiar dacă întreaga poveste cu Stern pornise greşit.

Nu el o alesese drept Dante al lui pe Galaxy Stern. De fapt, prin simpla ei existenţă, Alex îl privase de ceva ce el aşteptase cu nerăbdare de-a lungul întregului său mandat de trei ani de la Lethe: momentul în care avea să ofere altcuiva slujba pe care el o adora, când avea să dezvăluie secretele

acestei lumi cine ştie cărui suflet meritoriu, dar ignorant. Cu doar câteva luni în urmă, descărcase cutiile pline cu aplicaţiile bobocilor şi le stivuise în sala mare de la Ulmul Negru, ameţit de însufleţire, hotărât să citească sau măcar să răsfoiască toate cele peste 1 800 de dosare înainte de a face recomandări absolvenţilor Casei Lethe. Avea să fie corect, lipsit de prejudecăţi şi minuţios, iar în cele din urmă avea să aleagă 20 de candidaţi pentru rolul de Dante. Apoi Casa Lethe avea să le verifice trecutul, riscurile medicale, semnele de boală mentală şi vulnerabilităţile financiare, după care avea să fie luată o decizie finală.

Darlington îşi calculase câte aplicaţii trebuia să evalueze în fiecare zi astfel încât dimineţile să îi rămână în continuare libere pentru munca pe domeniu, iar după-amiezile pentru slujba lui de la Muzeul Peabody. În acea zi de iulie, deja ajunsese departe, mai exact, la aplicaţia numărul 324: Mackenzie Hoffer, 800 scor la abilităţi verbale, 720 la mate, nouă cursuri avansate în primul an de liceu, blog despre Tapiseria de la Bayeux atât în engleză, cât şi franceză. I se păruse o candidată promiţătoare până când ajunsese la eseul în care îşi făcea portretul şi descoperise că se compara cu Emily Dickinson… Darlington tocmai îi aruncase dosarul la teancul cu aplicaţii respinse când decanul Sandow îl sunase să-i

spună că selecţia luase sfârşit. Îşi găsiseră candidatul. Absolvenţii erau cu toţii de acord.

Darlington voise să protesteze. La naiba, îi venise chiar să spargă ceva. În schimb, îndreptase teancul de dosare din faţa lui şi spusese:

— Cine e? Am toate dosarele aici.

— Nu ai dosarul ei. Nici n-a aplicat. Nici n-a terminat liceul.

Înainte ca Darlington să apuce să-şi verse indignarea, Sandow adăugase:

— Daniel, îi vede pe Cenuşii.

Darlington tăcuse, cu mâna în continuare pe Mackenzie Hoffer (care îşi petrecuse două veri la Habitat pentru Umanitate[2]). Nu era doar faptul că-şi auzise numele mic, pe care Sandow îl folosea rareori. *Îi vede pe Cenuşii*. Singura modalitate prin care cei vii îi puteau vedea pe cei morţi era ingerarea de orozcerio, un elixir de o complexitate infinită, a cărui creare necesita o pregătire desăvârşită şi mare atenţie la detaliu. Încercase şi el la vârsta de 17 ani, încă dinainte să audă de Lethe, când spera doar ca această lume să fie ceva mai mult decât fusese făcut să creadă că este. Strădaniile lui îl duseseră în cele din urmă la urgenţe, iar urechile şi ochii îi sângeraseră timp de

[2] Habitat for Humanity: ONG ce are ca scop construirea de case pentru persoanele defavorizate. (N.r.)

două zile.

— A reuşit să prepare elixirul? spuse el, deopotrivă încântat şi – putea s-o recunoască – puţin invidios.

Urmă o tăcere suficient de lungă pentru ca Darlington să stingă lumina de pe biroul bunicului său şi să iasă pe veranda din spatele Ulmului Negru. De aici vedea panta dulce cu case care cobora dinspre Edgewood spre campus şi, foarte departe, estuarul Long Island. Tot terenul până la Central Avenue făcuse cândva parte din domeniul Ulmul Negru, dar fusese vândut pe bucăţele, pe măsură ce averea Arlington descreştea. Mai rămăseseră doar casa, grădina ei de trandafiri şi harababura distrusă a labirintului din gard viu de la marginea pădurii – şi doar el mai rămăsese să îngrijească şi să taie crengi, ca să readucă vegetaţia la viaţă. Acum se lăsa întunericul, un amurg lung şi lent de vară, plin de ţânţari şi sclipirea licuricilor. Darlington vedea semnul de întrebare al cozii albe a lui Cosmo, în timp ce pisica avansa încet prin iarba înaltă, urmărind cine ştie ce creatură măruntă.

— Niciun elixir, zise Sandow. Pur şi simplu îi vede.

— A, spuse Darlington.

Privi cum un sturz ciuguleşte fără entuziasm lângă baza spartă a ceea ce fusese cândva o fântână

arteziană cu obelisc. Chiar dacă Lethe fusese creată pentru supravegherea activităţii societăţilor secrete de la Yale, misiunea ei secundară era de a descâlci misterele a ceea ce se găsea dincolo de Voal. Documentaseră timp de ani de zile poveşti despre oameni care puteau să vadă fantome, unele confirmate, altele doar zvonuri. Aşa că, din moment ce comisia găsise o fată care putea să vadă fantome şi puteau s-o coopteze… Ei bine, asta era situaţia. Ar fi trebuit să se bucure că o s-o cunoască.

Lui Darlington îi venea să se îmbete.

— Şi eu sunt la fel de nemulţumit ca tine, spuse Sandow. Dar ştii în ce poziţie ne aflăm. E un an important pentru Lethe. Trebuie să îi mulţumim pe toţi.

Lethe era responsabilă cu supravegherea Caselor Voalului, dar în acelaşi timp finanţarea ei depindea de ele. Era un an de reînscriere şi societăţile nu mai avuseseră incidente de atât de mult timp, încât circulau zvonuri că poate nici n-ar mai trebui să bage mâna în cuferele lor ca să susţină în continuare Casa Lethe.

— O să-ţi trimit dosarul ei, spuse Sandow. Nu e… Nu e acel Dante la care am fi putut spera, dar încearcă să nu ai idei preconcepute.

— Bineînţeles, spuse Darlington, deoarece aşa făcea un gentleman. Bineînţeles.

Se străduise să vorbească serios. Chiar şi după ce îi citise dosarul, chiar şi după ce văzuse interviul lui Sandow cu ea, înregistrat la un spital din Van Nuys, în statul California, şi auzise acea voce răguşită, de instrument de suflat defect, se străduise să vorbească serios. Fata fusese găsită goală şi în comă lângă o altă fată care nu avusese norocul de a supravieţui fentanilului pe care îl luaseră amândouă. Toate detaliile situaţiei erau mai sordide şi mai triste decât putea Darlington să conceapă, şi se străduise să îi pară rău pentru ea. Dante-le lui, fata căreia avea să-i ofere în dar cheile unei lumi secrete, era o infractoare, o consumatoare de droguri, o repetentă căreia nu-i păsa de lucrurile pe care le făcea el. Însă Darlington se străduise…

Şi totuşi, nimic nu îl pregătise pentru şocul întâlnirii cu ea în acea cameră ponosită din Vanderbilt. Camera era mică, dar cu tavan înalt şi trei ferestre care dădeau spre curtea în formă de potcoavă şi spre cele două scări înguste care duceau la camere. Spaţiul era învolburat de haosul mutării bobocilor: cutii pe podea, nicio mobilă adevărată în afara unei veioze instabile şi a unui scaun rabatabil lipit de şemineul de mult scos din uz. O blondă musculoasă în pantaloni scurţi de alergare – Lauren, presupusese Darlington (probabil medicinistă, note bune la teste, căpitanul echipei de hochei pe iarbă de la şcoala ei

pregătitoare din Philadelphia) – tocmai aşeza pe pervazul interior al ferestrei un pick-up ce imita un model foarte vechi, lângă care era o ladă de plastic cu discuri. Probabil că şi fotoliul rabatabil era al ei, transportat cu un camion din Bucks County la New Haven. Anna Breen (Huntsville, statul Texas, bursă în ştiinţe, conducătoarea corului) stătea pe podea, încercând să asambleze ceva care semăna cu un raft de cărţi. Era o fată care nu avea să se integreze cu adevărat niciodată. Avea să ajungă într-un grup muzical sau poate să se implice serios în activitatea bisericii ei. Categoric, nu avea să petreacă împreună cu colegele ei de apartament.

Apoi alte două fete ieşiră din altă încăpere, cărând neîndemânatic un birou stricat al universităţii.

— Trebuie neapărat să puneţi ăsta aici? întrebă ursuz Anna.

— Avem nevoie de mai mult spaţiu, răspunse vocea unei fete.

Era o fată îmbrăcată cu o rochie înflorată, iar Darlington ştia că e Mercy Zhao (pian, 800 scor la mate, 800 la abilităţi verbale, eseuri premiate despre Rabelais şi un studiu bizar, dar convingător care compara un pasaj din *Zgomotul şi furia* cu o poveste despre un păr din *Povestirile din Canterbury* şi care atrăsese atenţia facultăţilor de engleză de la Yale şi

Princeton deopotrivă).

Apoi, în cadrul întunecat al uşii de la dormitor, apăru Galaxy Stern (fără diplomă de bacalaureat, fără rezultate la examene de admitere sau alte realizări notabile, în afara faptului că supravieţuise propriei nefericiri), îmbrăcată în bluză cu mâneci lungi şi blugi negri complet nepotriviţi caniculei, ţinând în echilibru cu braţele ei slabe celălalt capăt al biroului. Calitatea proastă a înregistrării lui Sandow surprinsese fasciculele drepte şi strălucitoare ale părului ei negru, dar nu şi trăsăturile severe ale feţei, ochii adânciţi în orbite, dar nu şi culoarea lor închisă, ca de cerneală. Părea malnutrită, cu clavicule ca nişte semne de exclamaţie sub stofa bluzei. Şi avea pielea prea lucioasă, aproape umedă, nu ca o ondină ce se înalţă din ape, ci ca o rusalcă cu dinţi precum pumnalele.

Sau poate că doar avea nevoie de o gustare şi de un somn lung.

Bine, Stern. Hai să începem.

Darlington bătu la uşă şi intră în cameră cu un zâmbet larg şi strălucitor de bun-venit, în timp ce ele puneau biroul jos, în colţul camerei comune.

— Alex! Mi-a spus mama ta să văd cum te descurci. Sunt eu, Darlington.

Pentru un scurt moment, ea păru complet pierdută, chiar panicată, apoi zâmbi şi ea.

— Hei! Nu te-am recunoscut.

Bun. Era adaptabilă.

— Vă rog, faceţi prezentările, spuse Lauren cu o privire interesată, evaluatoare, apoi scoase din ladă *A Day at the Races* al lui Queen.

Darlington întinse mâna.

— Eu sunt Darlington, vărul lui Alex.

— Şi tu eşti la Jonathan Edwards? întrebă Lauren.

Darlington îşi aminti acea mândrie lipsită de temei. La începutul anului, toţi bobocii care soseau erau sortaţi pe colegii rezidenţiale, unde aveau să-şi ia majoritatea meselor şi unde aveau să doarmă, în cele din urmă, atunci când părăseau Vechiul Campus în anul doi. Aveau să-şi cumpere eşarfe dungate cu culorile colegiului lor rezidenţial, aveau să înveţe imnurile şi mottourile colegiului. Alex făcea parte din Casa Lethe, la fel ca Darlington, dar fusese repartizată la Colegiul Jonathan Edwards, numit după predicatorul apocaliptic.

— Eu sunt înscris la Colegiul Davenport, spuse Darlington. Dar nu stau în campus.

Îi plăcuse să stea în Davenport – sala de mese înaltă, curtea mare cu iarbă. Dar nu-i plăcea ca Ulmul Negru să rămână gol, iar banii pe care îi economisise cu masa şi cazarea fuseseră suficienţi ca să repare avariile produse de apă în sala de bal pe care le descoperise primăvara trecută. În plus, lui Cosmo îi

plăcea să aibă companie.

— Ai maşină? întrebă Lauren.

— O, Doamne, eşti ridicolă, râse Mercy.

— Cum altfel am putea să ajungem la Ikea? spuse Lauren dând din umeri. Avem nevoie de o canapea.

Ea urma să fie lidera acestei echipe, cea care avea să sugereze la ce petreceri să meargă şi care, de Halloween, avea să le convingă pe colege să amenajeze o cameră pentru trataţii cu alcool.

— Îmi pare rău, spuse Darlington cu un zâmbet stânjenit. Nu pot să vă duc. Cel puţin nu astăzi.

Şi nici în altă zi.

— Dar trebuie să v-o fur pe Alex.

Alex îşi şterse palmele de blugi.

— Voiam să ne instalăm, spuse ea ezitant, aproape cu speranţă.

Darlington vedea cum la subsuorile ei înfloresc cercuri de transpiraţie.

— Ai promis, spuse el, făcându-i cu ochiul. Şi ştii cum e maică-mea cu treburile de familie.

Văzu o străfulgerare de revoltă în ochii ei, dar Alex se mulţumi să spună: „Bine”.

— Poţi să ne dai banii pentru canapea? o întrebă Lauren pe Alex.

Apoi băgă brutal discul cu Queen înapoi în ladă. Darlington spera că nu era original.

— Absolut, spuse Alex, întorcându-se spre

Darlington. Mătuşa Eileen a zis c-o să scoată nişte bani pentru o canapea nouă, nu-i aşa?

Numele mamei lui Darlington era Harper, iar el se îndoia că mătuşa auzise măcar cuvântul *Ikea*.

— Chiar aşa? întrebă el.

— Da, spuse Alex, încrucişându-şi braţele.

Darlington scoase portofelul din buzunarul de la spate, extrase rapid 300 de dolari şi îi întinse lui Alex, care îi trecu lui Lauren.

— Să-i scrii neapărat un bilet de mulţumire, spuse el.

— A, sigur, răspunse Alex. Ştiu că ţine la lucrurile de felul ăsta.

În timp ce mergeau cu paşi mari pe gazonul Vechiului Campus, cu turnurile de cărămidă roşie cu creneluri ale lui Vanderbilt în spatele lor, Darlington spuse:

— Îmi datorezi 300 de dolari. Nu-ţi cumpăr canapea.

— Îţi permiţi, spuse Alex rece. Presupun că provii din aripa bună a familiei, vere.

— Aveai nevoie de o poveste, pentru că o să fii plecată atât de mult ca să te întâlneşti cu mine.

— Aiurea. Mă testai.

— E misiunea mea să te testez.

— Credeam că misiunea ta e să mă înveţi. Nu e acelaşi lucru.

Cel puţin nu era proastă.

— Mi se pare corect. Dar vizitele la Mătuşa Eileen pot să explice o parte din nopţile în care o să vii târziu.

— Cât de târziu?

Darlington simţi îngrijorarea din vocea ei. Era vorba de prudenţă sau lene?

— Cât de multe ţi-a spus decanul Sandow?

— Nu prea multe.

Alex îşi ridică bluza de pe burtă, încercând să se răcorească.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa?

Nu voise să întrebe, dar Alex părea că nu se simte confortabil – cu bluza ei fără guler încheiată la toţi nasturii şi cu subsuorile pătate de cercuri întunecate de transpiraţie –, ba chiar că se simte complet nelalocul ei. O fată care reuşea să mintă cu atâta uşurinţă ar fi trebuit să ştie mai bine să-şi disimuleze sentimentele.

Alex se mulţumi să-i arunce o privire piezişă.

— Sunt foarte pudică, spuse ea.

Darlington nu avea ce să răspundă la asta, aşa că arătă spre una dintre cele două clădiri identice de cărămidă roşie care încadrau aleea.

— Asta e cea mai veche clădire din campus, spuse el.

— Nu pare veche.

— A fost bine întreţinută. Dar era cât pe ce să nu supravieţuiască. Oamenilor li se părea că strică aspectul Vechiului Campus, aşa că au vrut s-o demoleze.

— Şi de ce n-au demolat-o?

— Cărţile atribuie meritul unei campanii de conservare, dar adevărul e că Lethe a descoperit că e o clădire cu filon.

— Cu ce?

— Cu filon spiritual. Făcea parte dintr-un vechi ritual de legare pentru protejarea campusului.

Cotiră la dreapta, pe o alee care i-ar fi dus la hersa[3] fals medievală a Porţii Phelps.

— Aşa arăta înainte tot colegiul, spuse Darlington. Clădiri mici de cărămidă roșie. Coloniale. Semăna mult cu Harvard. Apoi, după Războiul Civil, s-au înălţat ziduri. Acum mare parte din campus e construită în felul ăsta, o serie de fortăreţe cu ziduri şi porţi, precum şi un turn de castel.

Vechiul Campus era un exemplu perfect al acestei arhitecturi, un patrulater imens alcătuit din cămine impunătoare de piatră dispuse în jurul unei curţi mari, pătate de lumina soarelui, care primea pe toată lumea – până la căderea nopţii, când porţile erau

[3] Hersă: grătar metalic care închidea intrarea cetăților medievale, servind ca barieră auxiliară a porții. (A/.r.)

închise.

— De ce? întrebă Alex.

— Pentru a ţine gloata afară. Soldaţii s-au întors de la război în New Haven dezlănţuiţi, majoritatea necăsătoriţi, mulţi dintre ei răvăşiţi de lupte. A existat şi un val de imigraţie. Irlandezi, italieni, sclavi eliberaţi, toţi căutau slujbe în industrie. Yale nu voia deloc aşa ceva.

Alex râse.

— E ceva amuzant? întrebă el.

Alex se uită spre căminul ei.

— Mercy e chinezoaică, spuse ea. Vizavi de noi stă o nigeriană. Şi mai e şi corcitura de mine. Am reuşit să intrăm oricum. În cele din urmă.

— Un asediu lent şi îndelungat.

Cuvântul *corcitură* părea o provocare periculoasă. Darlington studie părul ei negru, ochii negri şi nuanţa oliv a pielii. Putea să fie grecoaică. Mexicancă. Albă.

— Mama ta e evreică, dar de taică-tu nu se ştie nimic. Tu ştii cine e?

— Nu l-am cunoscut niciodată.

Darlington simţea că era un subiect sensibil, aşa că nu insistă.

— Toţi avem lacune pe care le lăsăm necompletate.

Ajunseră la Poarta Phelps, arcada mare plină de

ecouri care ducea la College Street, departe de siguranţa relativă a Vechiului Campus. Darlington nu voia să piardă timpul. Aveau mult de parcurs, la propriu şi la figurat.

— Ăsta e Parcul New Haven, spuse el, în timp ce străbăteau una dintre aleile de piatră. Atunci când a fost fondată colonia, aici s-a construit casa de rugăciune. Oraşul ar fi trebuit să fie un nou Eden, fondat între două râuri, ca Tigru şi Eufrat.

Alex se încruntă.

— De ce sunt atât de multe biserici? întrebă ea.

Erau trei în parc, două aproape gemene, în stil federalist, a treia o bijuterie a renaşterii gotice.

— Oraşul ăsta are o biserică aproape la fiecare cvartal. Sau avea. Unele dintre ele se închid acum. Oamenii pur şi simplu nu mai merg la biserică.

— Tu mergi? întrebă ea.

— Dar tu?

— Nu.

— Da, merg, spuse el. E o chestie de familie.

Darlington văzu licărul de condamnare din ochii ei, dar nu trebuia să se justifice. Biserică duminica, muncă lunea. Aşa se făcea în familia Arlington. Atunci când Darlington împlinise 13 ani şi susţinuse că ar risca bucuros mânia Domnului doar ca să poată dormi mai mult, bunicul lui îl prinsese de ureche şi îl trăsese jos din pat, chiar dacă avea 80 de ani.

— Nu-mi pasă ce crezi tu, spusese el. Muncitorul crede în Dumnezeu şi se aşteaptă ca şi noi să credem, aşa că o să te îmbraci şi o să te duci în stranã, altfel îţi tăbăcesc fundul.

Darlington se dusese. Continuase să meargă şi după ce bunicul lui murise.

— Parcul e locul primei biserici a oraşului şi a primului său cimitir. E sursa unei puteri extraordinare.

— Pe bune?

Darlington îşi dădu seama că umerii ei se relaxaseră. Pasul ei se schimbase. Nu mai semăna atât de mult cu cineva care se pregăteşte să tragă un pumn. Darlington se strădui să nu pară prea nerăbdător.

— Ce vezi? întrebă el.

Ea nu răspunse.

— Ştiu ce putere ai, continuă el. Nu e un secret.

Privirea lui Alex continua să fie distantă, aproape dezinteresată.

— Aici nu e nimic. Nu prea văd mare lucru pe lângă cimitire şi alte alea.

Alte alea. Darlington privi în jur, dar nu văzu decât ce vedea oricine: studenţi şi oamenii care lucrau la tribunal sau în şirul de magazine de pe Chapel, bucurându-se de soare în pauza de prânz.

Darlington ştia că aleile care păreau să se

intersecteze în mod arbitrar în parc fuseseră desenate de un grup de masoni astfel încât să împace şi să controleze morţii, atunci când cimitirul fusese mutat câteva cvartale mai încolo. Ştia că liniile lor, care evocau roza vânturilor – sau pentagrama, depinde pe cine întrebai –, puteau fi văzute de sus. Ştia locul în care Stejarul lui Lincoln fusese doborât de uraganul Sandy, scoţând la lumină un schelet uman încâlcit printre rădăcini, unul dintre multele cadavre care nu putuseră fi mutate în cimitirul din Grove Street. Privea oraşul altfel din cauză că ştia asta, iar ştiinţa lui nu era una superficială. Era o formă de adoraţie. Însă oricâtă dragoste ar fi avut, nu putea să vadă Cenuşii. Nu fără orozcerio, nu fără o doză din Bolul de Aur. Darlington se cutremură. De fiecare dată era riscant: exista şansa ca trupul lui să spună *destul*, ca unul dintre rinichii lui să intre pur şi simplu în blocaj.

— E normal să nu-i vezi aici, spuse el. Anumite lucruri îi atrag spre cimitire, dar de regulă le evită.

Acum era atentă la el. În ochii lui Alex licărea un interes real, primul semn a ceva diferit de circumspecţia ei.

— De ce? întrebă ea.

— Cenuşiii iubesc viaţa şi orice le aminteşte de perioada când erau vii. Sare, zahăr, transpiraţie. Bătaie şi sex, lacrimi, sânge şi drama umană.

— Credeam că sarea îi ţine la distanță.

Darlington ridică o sprânceană.

— Ai văzut asta la televizor?

— Ai fi mai mulţumit dacă ţi-aş spune că am aflat asta dintr-o carte foarte veche?

— Da, chiar aş fi.

— Păcat.

— Sarea e un purificator, spuse el în timp ce traversau Temple Street, aşa că e bună pentru alungarea demonilor – chiar dacă, spre marea mea tristeţe, eu personal nu am avut niciodată această onoare. Dar când vine vorba de Cenuşii, a face un cerc de sare e ca şi cum ai lăsa sare de lins pentru căprioare.

— Atunci ce îi ţine la distanţă?

Cuvintele ei trădau o mare curiozitate. Deci asta o interesa.

— Praful de oase. Pământul de cimitir. Resturile de cenuşă de la crematoriu. *Memento mori*. Ştii ceva latină?

Darlington privi spre Alex, care scutură din cap. Bineînţeles că nu.

— Cenuşiii detestă ceea ce aminteşte de moarte. Dacă vrei să-ţi asiguri camera împotriva lor, pune pe perete o gravură de Holbein.

Spuse asta în glumă, dar vedea că ea meditează la ce spusese el şi memorează numele artistului. Darlington simţi un acces acut de vinovăţie care nu-i

făcu plăcere. Fusese atât de ocupat să invidieze talentul acestei fete că nu se gândise cum e să nu poţi închide niciodată uşa morţilor.

— Pot să-ţi izolez camera, spuse el ca penitenţă. Tot căminul, dacă vrei.

— Poţi face asta?

— Da, spuse el. Şi pot să-ţi arăt cum să faci şi tu.

— Explică-mi restul, spuse Alex.

Departe de peştera întunecoasă a căminului, pe nasul şi fruntea ei se formase o peliculă lucioasă de transpiraţie, care se strângea în făgaşul de deasupra buzei de sus. Avea să-şi ude leoarcă bluza, iar Darlington îşi dădea seama că e inhibată din cauza asta după modul rigid în care îşi ţinea braţele pe lângă corp.

— Ai citit *Viaţa lui Lethe*?

— Da.

— Serios?

— Am răsfoit-o.

— Citeşte-o, spuse el. Ţi-am făcut o listă cu alte materiale care o să te ajute să te pui la curent. În principal, poveşti din New Haven şi o istorie a societăţilor scrisă de noi.

Alex scutură energic din cap.

— Pe mine m-ar interesa să-mi explici ce caut eu aici… cu tine.

O întrebare la care era greu de răspuns. Nimic.

Totul. Lethe ar fi trebuit să fie un dar, însă putea să fie aşa ceva pentru ea? Erau prea multe de explicat.

Ieşiră din parc şi Darlington văzu cum umerii ei se tensionează iar, chiar dacă ochii lui nu vedeau nimic care să justifice asta. Depăşiră şirul de bănci grupate pe Elm Street, lângă Kebabian – micul magazin de covoare roşii care reuşise cumva să prospere în New Haven timp de peste 100 de ani –, apoi o luară la stânga pe Orange. Acum erau la doar câteva cvartale distanţă de campusul propriu-zis, dar păreau să fie kilometri până acolo. Agitaţia vieţii studenţeşti dispăruse, de parcă a intra în oraş ar fi fost ca şi cum te-ai fi aruncat de pe o stâncă. Străzile erau o amestecătură de nou şi vechi: vile roase încet de intemperii, parcări pustii, o sală de concerte restaurată cu grijă, turnul colosal al Autorităţii Locative.

— De ce aici? întrebă Alex când Darlington nu răspunse la întrebarea ei anterioară. Ce are acest loc de îi atrage?

Răspunsul scurt ar fi fost: *Cine ştie*? Însă Darlington se îndoia că asta ar fi aruncat cea mai credibilă lumină asupra lui sau asupra Casei Lethe.

— La începutul secolului al XIX-lea, magia se deplasa din vechea lume în cea nouă, părăsind Europa împreună cu practicanţii ei. Aceştia aveau nevoie de un loc în care să-şi depoziteze ştiinţa şi să-şi

conserve practicile. Nimeni nu ştie sigur de ce New Haven a fost bun pentru asta. Au încercat şi în alte locuri.

Darlington continuă cu o anumită mândrie:

— Cambridge, Princeton… New Haven a fost locul în care magia a funcţionat, a rezistat şi a prins rădăcină. Unii cred că poate e din cauză că Voalul e mai subţire aici, mai uşor de străpuns. Înţelegi de ce Casa Lethe e încântată să te aibă în rândurile ei.

Cel puţin o parte din Casa Lethe.

— Ai putea să ne oferi unele răspunsuri. Unii Cenuşii au venit aici cu mult înainte să se înfiinţeze universitatea.

— Şi practicanţii de care zici s-au gândit că ar fi un lucru inteligent să îi înveţe toată magia asta pe nişte studenţi?

— Contactul cu supranaturalul are un cost. Cu cât îmbătrâneşti, cu atât ţi-e mai greu să suporţi contactul ăsta. Aşa că, în fiecare an, societăţile îşi refac rezerva cu o nouă echipă, o nouă delegaţie. Magia este o artă care moare, iar New Haven e unul dintre puţinele locuri din lume în care încă mai poate fi readusă la viaţă.

Alex nu spuse nimic. Era speriată? Bun. Poate chiar avea să citească până la urmă cărţile pomenite de el, nu doar să le răsfoiască.

— În acest moment există peste o sută de societăţi

la Yale, dar majoritatea lor nu ne interesează. Se întâlnesc la cină, spun poveşti de viaţă, fac puţin serviciu comunitar. Cele Opt Vechi sunt cele care contează. Societăţile rezidenţiale. Casele Voalului. Ele sunt cele care şi-au păstrat în mod continuu mormintele.

— Morminte?

— Pun pariu că ai văzut deja unele dintre ele. Sunt aşa-numitele „cluburi”, deşi seamănă mai mult cu nişte mausolee.

— De ce nu ne pasă de celelalte societăţi? întrebă ea.

— Ne pasă de putere, iar puterea e legată de loc. Fiecare Casă a Voalului a crescut în jurul unei ramuri a misterului şi se dedică studierii lui, iar fiecare şi-a construit mormântul deasupra unui centru de putere. În afară de Casa Berzelius, dar nimănui nu-i pasă de Berzelius. Şi-au fondat societatea ca reacţie directă faţă de prezenţa magică tot mai puternică din New Haven, susţinând că celelalte Case sunt nişte adunături de şarlatani şi diletanţi superstiţioşi, aşa că şi-au dedicat investiţiile noilor tehnologii, călăuziţi de filosofia că singura magie adevărată e ştiinţa. Au reuşit să supravieţuiască totuşi crahului bursier din 1929 fără ajutorul prognosticării şi au şchiopătat mai departe până la crahul din 1987, când era cât pe ce să fie raşi de pe suprafaţa pământului. Întâmplarea face

că singura magie adevărată e magia.

— Un *centru de putere*, repetă Alex. Sunt peste tot prin campus? Aceste… centre…

— Centri. Imaginează-ţi magia ca pe un râu. Centrii sunt acolo unde puterea face vârtejuri, asta fiind ceea ce permite ritualurilor societăţilor să funcţioneze cu succes. Am cartografiat doisprezece centri în oraş. Deasupra a opt dintre ei au fost construite morminte. Ceilalţi sunt în locuri în care există deja construcţii, cum ar fi gara, unde este imposibil să construieşti. De-a lungul timpului, câteva societăţi şi-au pierdut mormântul. Pot să studieze cât vor. Odată ce legătura asta a fost ruptă, nu mai realizează cine ştie ce.

— Şi vrei să spui că toate astea se întâmplă de peste o sută de ani fără ca nimeni să-şi dea seama?

— Cele Opt Vechi au dat unii dintre cei mai puternici oameni din lume. Oameni care conduc guverne, administrează averea naţiunilor şi modelează cultura. Ei au condus totul, de la Naţiunile Unite la Congres, de la *New York Times* la Banca Mondială. Au măsluit aproape fiecare ediţie de World Series, şase Super Bowl-uri, premiile Oscar şi cel puţin un rând de alegeri prezidenţiale. Sute de site-uri sunt dedicate lămuririi legăturilor dintre ei şi masoni, Illuminati, Grupul Bilderberg – lista e mai lungă.

— Poate că dacă s-ar fi întâlnit la Denny’s, şi nu în

mausolee gigantice, n-ar fi trebuit să-şi facă griji că ar putea fi descoperiţi.

Ajunseseră la Il Bastone, sediul Casei Lethe – o vilă cu două etaje din cărămidă roşie, cu vitralii, construită de John Anderson în 1882, în schimbul unei sume scandaloase şi abandonată abia un an mai târziu. Anderson susţinuse că e alungat din oraş de nivelul mare al impozitelor. Arhiva Lethe spunea o poveste diferită, una în care erau implicaţi tatăl lui şi fantoma unei vânzătoare de trabucuri. Il Bastone nu semăna cu Ulmul Negru. Era o casă de oraş, încadrată îndeaproape de alte proprietăţi, înaltă, dar reţinută în grandoarea ei.

— Nu-şi fac griji deloc, spuse Darlington. Întâmpină cu braţele deschise toţi nebunii paranoici şi toate teoriile conspiraţiei.

— Din cauză că le place să se creadă interesanţi?

— Din cauză că ce fac ei în realitate e mult mai rău.

Darlington deschise poarta neagră din fier forjat şi văzu cum veranda casei vechi se îndreaptă uşor, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare.

— După tine, spuse el.

Imediat ce poarta se închise, fură învăluiţi de întuneric. De undeva de sub casă se auzi un urlet ascuţit şi înfometat. Galaxy Stern întrebase de ce se afla aici. Era timpul să-i arate.

3. Iarna

Cine poate să moară la sala de sport? După ce o sunase pe Dawes, Alex traversase piaţeta înapoi. Fusese la Sala de sport Payne Whitney o singură dată: atunci când o lăsase pe Mercy să o târască la un curs de salsa, unde o fată albă, cu picioarele strânse în nişte pantaloni negri bine întinşi, îi spusese să pivoteze, să pivoteze şi iar să pivoteze.

Darlington o încurajase să folosească greutăţile şi „să-şi îmbunătăţească exerciţiile cardiovasculare”.

— De ce? întrebase Alex.

— Ca să te perfecţionezi.

Doar Darlington putea să spună ceva de genul ăsta cu o expresie serioasă. Dar, pe de altă parte, el alerga în fiecare dimineaţă zece kilometri şi intra pe uşă învăluit într-un nor de perfecţiune fizică. De fiecare dată când apărea în apartamentul din Vanderbilt, era ca şi cum cineva ar fi băgat curent electric în podea. Lauren, Mercy, ba chiar şi tăcuta şi încruntata Anna se îndreptau puţin de spate, părând nişte veveriţe cu ochi strălucitori, îngrijite şi puţin agitate. Lui Alex i-ar fi plăcut să fie imună la asta – la faţa plăcută, silueta zveltă, uşurinţa cu care el ocupa spaţiul, de parcă i-ar fi aparţinut. Avea un mod de a-şi da distrat părul castaniu de pe frunte care te făcea să-

ţi doreşti să faci tu asta în locul lui. Dar atractivitatea lui Darlington era compensată de frica sănătoasă pe care i-o indusese el. Până la urmă, el era un băiat bogat, cu un palton frumos, care putea s-o întoarcă pe dos fără ca măcar să-şi propună asta.

În acea primă zi din vila de pe Orange, Darlington pusese nişte şacali pe ea. *Şacali*. Fluierase ascuţit şi ei săriseră din tufişurile de lângă casă, mârâind şi scheunând. Alex ţipase. Căzuse în iarbă, după ce picioarele i se încurcaseră când se întorsese să fugă, cât pe ce să fie trasă în ţeapă în gardul scund de fier. Dar învăţase, încă de la începutul perioadei petrecute cu Len, să se uite întotdeauna la persoana care conducea. Era altcineva de la o cameră la alta, de la o casă la alta, de la o tranzacţie la alta, dar merita întotdeauna să ştii cine putea să ia deciziile importante. Aici era Darlington. Şi Darlington nu părea speriat. Părea curios.

Şacalii se apropiară tiptil, cu balele curgând, dinţii dezveliţi şi spinările arcuite.

Semănau cu nişte vulpi. Semănau cu coioţii care dominau Hollywood Hills. Semănau cu nişte *ogari*.

Noi suntem păstorii.

— Darlington, spuse ea, străduindu-se ca vocea ei să fie calmă. Cheamă-ţi dracului câinii.

Darlington rostise o serie de cuvinte pe care ea nu le înţelesese şi creaturile se furişaseră înapoi în

tufişuri, acum complet neagresive, săltând pe labe şi hârjonindu-se. Darlington avusese tupeul să-i zâmbească în timp ce îi oferea elegant mâna. Fata de Van Nuys din Alex tânjea să-i dea peste ea, să-şi înfigă degetele în traheea lui şi să-l facă să-i pară rău. Dar se forţă să-i accepte mâna şi să-l lase s-o ridice. Fusese începutul unei zile foarte lungi.

Când se întorsese în sfârşit la cămin, Lauren aşteptă 60 de secunde înainte să se repeadă:

— Vărul tău are prietenă?

Stăteau în jurul măsuţei de cafea noi, încercând să bage şuruburile mici de plastic ca să-i fixeze picioarele. Anna dispăruse undeva, iar Lauren comandase pizza. Fereastra era deschisă, lăsând să intre, odată cu înserarea, începuturile slabe ale unei brize, iar Alex avea impresia că se priveşte pe ea însăşi din curte – o fată fericită şi normală, înconjurată de oameni care aveau un viitor şi care presupuneau că şi ea are un viitor. Ar fi vrut să păstreze acea senzaţie, s-o ţină pentru ea.

— Ştii… habar n-am.

Fusese atât de copleşită că nu avusese ocazia să fie curioasă.

— Pare plin de bani, spuse Mercy.

Lauren aruncă o şurubelniţă imbus spre ea.

— Ce vulgară eşti, spuse ea.

— Nu vă apucaţi să ieşiţi cu vărul meu, interveni

Alex, pentru că ăsta era genul de lucruri pe care le spuneau fetele. N-am nevoie de aşa ceva.

În seara asta, în care vântul se străduia să se bage pe sub haina ei, Alex se gândi la fata aceea iluminată în auriu, care stătea în cercul sacru. Era ultimul moment de pace pe care şi-l putea aminti. Trecuseră doar cinci luni de atunci, dar părea mult mai mult.

O tăie prin stânga, prin umbra coloanelor albe care mergeau pe lângă marginea sudică a sălii de mese enorme căreia lumea continua să-i spună Commons, deşi acum se presupunea că este Centrul Schwarzmann.

Schwarzmann fusese un membru al Casei Craniu şi Oase, promoţia 1969, care condusese un fond de capital privat de mare succes, Blackstone Group. Centrul era rezultatul unei donaţii de 150 de milioane de dolari către universitate, un cadou şi un fel de scuze pentru magia deviantă care scăpase în timpul unui ritual neaprobat, provocând comportamente ciudate şi crize unei jumătăţi a Fanfarei de Spectacol de la Yale, în timpul unui meci de fotbal american cu Dartmouth.

Alex se gândi la Cenuşiii cu gurile căscate din sala de operaţie. Fusese o prognosticare de rutină. Nu ar fi trebuit să apară nicio neregulă, dar cu siguranţă apăruse una, chiar dacă ea era singura care îşi dăduse seama. Şi acum trebuia să aibă de-a face cu o crimă?

Ştia că Darlington şi Dawes urmăriseră omuciderile din zona New Haven, ca să se asigure că ele nu miroseau a supranatural, că nu exista nicio şansă ca societăţile să fi devenit prea zeloase şi să fi încălcat limitele ritualurilor lor.

În faţa ei, Cenuşiii erau ca o fiertură subţire care se mişca pe acoperişul Facultăţii de Drept, întinzându-se şi încolăcindu-se precum laptele turnat în cafea, atraşi de zbuciumul fricii şi ambiţiei. În dreapta ei se înălţa mormântul alb impunător al Casei Cartea şi Şarpele. Dintre toate sediile societăţilor, acesta semăna cel mai mult cu o criptă. „Fronton grecesc, coloane ionice – chestii banale", spusese Darlington, care îşi păstra admiraţia pentru ornamentaţia bogată şi paravanele de piatră, în stil maur, ale Casei Pergamentul şi Cheia, precum şi pentru arhitectura severă, de la mijlocul secolului trecut, a Casei Manuscrisului. Însă gardul din fier forjat care înconjura Casa Cartea şi Şarpele era întotdeauna cel care atrăgea privirea lui Alex: fier negru plin de şerpi încolăciţi. „Simbolul lui Mercur, zeul comerţului", spusese Darlington.

Zeul hoţilor. Până şi Alex ştia asta. Mercur era mesagerul.

În faţa ei era cimitirul din Grove Street. Alex zări un grup de Cenuşii strânşi lângă un mormânt de la intrare. Probabil că găsiseră acolo prăjituri lăsate

pentru o rudă moartă sau poate altceva pe bază de zahăr, ofranda adusă de vreun fan unuia dintre artiştii şi arhitecţii îngropaţi acolo. Dar restul cimitirului era gol de fantome, cum sunt toate cimitirele noaptea. În timpul zilei, Cenuşiii erau chemaţi de lacrimile sărate şi florile jelitorilor, daruri ale celor vii pentru cei morţi. Alex învăţase că Cenuşiilor le plăcea foarte mult tot ce amintea de viaţă: berea vărsată şi râsul răguşit al petrecerilor studenţeşti, bibliotecile în perioada examenelor, pline de nelinişte, cafea, cutii pline cu dulciuri şi pahare cu cola vâscoasă, camerele de cămin zumzăind de bârfe, cuplurile care gâfâiau, minifrigiderele pline de hrană care avea să se descompună, studenţii care se zvârcoleau în somn, cuprinşi de vise pline de sex şi groază. *Acolo ar trebui să fiu eu*, se gândi Alex, *în cămin. Ar trebui să fac duş în baia soioasă, nu să merg pe lângă un cimitir în toiul nopţii.*

Porţile cimitirului fuseseră făcute să semene cu un templu egiptean, cu capiteluri cu flori de lotus şi cu frontonul inscripţionat cu litere gigantice: MORŢII SE VOR SCULA. Darlington numea punctul de la sfârşitul acestei propoziţii cel mai elocvent semn de punctuaţie al limbii engleze. Alt lucru pe care Alex fusese obligată să-l caute în dicţionar, alt cod care trebuia descifrat. Se dovedi că citatul era dintr-un verset din Biblie:

Iată, vă spun un secret: nu toţi vom muri, ci ne vom preface cât ai clipi din ochi, la sunetul ultimei trâmbiţe. Căci trâmbiţa va suna şi morţii se vor scula nestricaţi, iar noi ne vom preface.

„Nestricaţi”. Când văzuse acel cuvânt, Alex înţelesese zâmbetul afectat al lui Darlington. Morţii se vor scula, dar în ce priveşte nestricăciunea, cimitirul din Grove Street nu promitea nimic. În New Haven, cel mai bine era să nu aştepţi garanţii.

Scena din faţa sălii de sport Payne Whitney îi aminti lui Alex de sala de operaţii. Reflectoarele poliţiei luminau zăpada, aruncând pe pământ contururile clare ale umbrelor privitorilor. Ar fi fost o scenă minunată, o litografie cioplită în alb şi negru, dar efectul era stricat de barierele de bandă galbenă şi de zumzetul leneş şi ritmic de la girofarurile maşinilor de poliţie parcate pentru a bloca intersecţia în care se întâlneau cele două străzi. Activitatea părea să se concentreze asupra triunghiului de teren lăsat gol în centrul intersecţiei.

Alex vedea duba medicului legist, cu uşile laterale deschise, poliţiştii în uniformă care stăteau în poziţie de drepţi pe marginea perimetrului, nişte bărbaţi în geci albastre care i se părură a fi criminalişti, pe baza a ceea ce văzuse la televizor, şi studenţii care, în ciuda orei târzii, ieşiseră din cămine să vadă ce se întâmplă.

Perioada petrecută cu Len o făcuse pe Alex să fie

precaută cu poliţia. Când Alex era mai mică, lui Len îi plăcea foarte mult s-o pună să-l ajute cu livrările, pentru că nimeni – nici agenţii de pază din campus, nici poliţiştii din Los Angeles – n-ar fi oprit o puştoaică grăsuţă cu codiţe care îşi căuta sora mai mare în campusul unui liceu. Dar când crescuse mai mare, Alex îşi pierduse aspectul de persoană pe care te aştepţi s-o vezi în locuri respectabile.

Chiar şi când nu avea marfă la ea, Alex învăţase să evite poliţiştii. Unii dintre ei păreau să miroasă faptul că era ceva în neregulă cu ea. Dar acum Alex merse drept spre ei, netezindu-şi părul cu mâna înmănuşată, o studentă ca oricare alta.

Centurionul nu era greu de depistat. Alex se mai întâlnise cu detectivul Abel Turner doar o dată până atunci. Turner fusese zâmbitor şi amabil, iar Alex îşi dăduse seama într-o clipă că acesta o detestă nu doar pe ea, ci şi pe Darlington şi tot ce ţinea de Lethe. Nu ştia sigur de ce Turner fusese ales ca Centurion, ca ofiţer de legătură între Casa Lethe şi şeful Poliţiei, dar era evident că nu îşi doreşte acea funcţie.

Turner vorbea cu alt detectiv şi un poliţist în uniformă. Era negru şi cu cel puţin jumătate de cap mai înalt decât ei şi avea o tunsoare *fade*: păr foarte scurt pe laturi şi mai lung în creştet. Purta un costum albastru-închis elegant şi un palton care probabil era un Burberry autentic, iar întreaga lui postură vădea

un om foarte ambiţios. *Prea drăguţ*, ar fi spus bunica ei. *Quien se prestado se vestio, en medio de la calle se quito*.[4] Estrea Stern nu avea încredere în bărbaţii arătoşi, mai ales în cei bine îmbrăcaţi.

Alex ezită lângă barieră. Centurionul era la locul faptei, aşa cum o asigurase Dawes, dar Alex nu ştia prea bine cum să-i atragă atenţia sau ce să facă după aceea. Societăţile se întâlneau joia şi duminica. Nu era permis niciun ritual care implica riscuri reale fără ca delegaţii Casei Lethe să fie de faţă, dar asta nu însemna că cineva nu se abătuse de la procedură. Poate se răspândise zvonul că Darlington era „în Spania” şi cineva de la una dintre societăţi se folosise de această ocazie pentru a experimenta ceva nou. Alex nu credea că intenţiile lor conţineau vreo răutate reală, dar cei asemenea lui Tripp sau Miranda puteau să facă mult rău şi fără să vrea. Greşelile lor erau uitate uşor.

Mulţimea din jurul ei se dispersă aproape imediat, şi Alex îşi aminti în ce hal duhnea, dar acum nu putea să facă nimic în privinţa asta. Îşi scoase telefonul şi derulă puţinele ei contacte. Atunci când acceptase oferta Casei Lethe primise un telefon nou, ştergându-i pe toţi cei din fosta ei viaţă printr-un

[4] Proverb sefard: “Cine se îmbracă pe credit se dă de gol pe stradă”. (N.r.)

singur gest de surghiunire, aşa că lista numerelor era una scurtă. Colegele de apartament. Mama ei, care îi trimitea în fiecare dimineaţă SMS-uri cu feţe vesele, ca şi cum emoji-urile ar fi fost o incantaţie. Turner era şi el pe listă, dar Alex nu îi trimisese niciodată vreun SMS, nu avusese niciodată motiv s-o facă.

Sunt aici, scrise ea, apoi adăugă: *Sunt Dante*, în eventualitatea foarte probabilă în care el nu se obosise să o adauge pe lista lui de contacte.

Se uită cum Turner îşi scoate telefonul din buzunar şi citeşte SMS-ul, fără să privească în jur.

Peste o secundă, telefonul ei bâzâi.

Ştiu.

Alex aşteptă vreo 20 de minute. Se uită la Turner cum îşi termină conversaţia, se consultă cu o femeie în geacă albastră şi merge pe lângă zona demarcată în care trebuie să fi fost găsit cadavrul.

Un grup de Cenuşii se învârtea pe lângă sala de sport. Privirea lui Alex trecu peste ei abia focalizată, fără să se oprească asupra vreunuia. Câţiva Cenuşii erau din zonă şi se aflau mereu prin preajmă: un canotor care se înecase în largul arhipelagului Florida Keys şi care acum se întorsese să bântuie iazurile de antrenament, şi un bărbat îndesat care cândva fusese, în mod evident, jucător de fotbal american. Alex avu impresia că îl vede pe Mire, celebra fantomă a oraşului, un preferat al amatorilor de poveşti poliţiste

şi al ghidurilor despre activităţile paranormale din Noua Anglie; acesta avea reputaţia de a-şi fi ucis logodnica şi pe sine însuşi în birourile unei fabrici care se înălţase cândva la doar doi kilometri de aici. Alex nu zăbovi cu privirea suficient ca să-şi confirme că e el. Sala Payne Whitney, plină de efort şi transpiraţie, plină de dorinţă şi inimi ce băteau rapid, atrăgea întotdeauna Cenuşiii.

— Când i-ai văzut prima oară? o întrebase Darlington în prima zi în care se cunoscuseră, adică în ziua în care pusese şacalii pe ea.

Darlington ştia şapte limbi străine şi era foarte bun la scrimă. Ştia jujitsu brazilian şi cum să recableze un panou electric, putea să citeze din poezii şi piese de teatru scrise de oameni de care Alex nu auzise în viaţa ei. Dar punea întotdeauna întrebări nepotrivite.

Alex se uită la telefon. Pierduse încă o oră. La momentul ăsta probabil că nici nu mai avea rost să se culce. Ştia că nu ea se afla în capul listei de priorităţi a lui Turner, dar era la ananghie.

Scrise un nou SMS: *Următorul meu apel e către Sandow*.

Era o cacealma, şi Alex aproape că spera ca Turner să nu marşeze. Dacă el refuza să vorbească cu ea, Alex ar fi fost foarte mulţumită să-l toarne la decan, însă la o oră mai civilizată. Mai întâi avea să se

ducă acasă, pentru două minunate ore de somn.

Dar se uită cum Turner îşi scoate telefonul din buzunar, scutură din cap şi apoi se îndreaptă agale spre locul în care era ea. Nasul lui Turner era uşor încreţit, dar el spuse doar:

— Domnişoară Stern, ce pot să fac pentru dumneata?

Alex nu ştia prea bine, dar el îi lăsă timp suficient să formuleze un răspuns.

— Nu am venit ca să-ţi creez probleme, spuse ea. Am venit pentru că aşa mi s-a spus.

— Toţi avem o misiune de îndeplinit, domnişoară Stern, spuse Turner cu un chicot convingător.

Sunt sigură că ţi-ai dori ca misiunea ta să fi fost să-mi suceşti mie gâtul.

— Înţeleg asta, dar e joi noaptea.

— Joi, care e precedată de miercuri şi urmată de vineri.

N-ai decât să faci pe prostul. Lui Alex i-ar fi făcut plăcere să poată să-i întoarcă spatele, dar trebuia să scrie ceva în raportul ei.

— Există o cauză a morţii?

— Bineînţeles că ceva i-a provocat moartea.

Boule.

— Am vrut să spun…

— Ştiu ce ai vrut să spui. Deocamdată nimic definitiv, dar când vom afla ceva, o să-i scriu neapărat

decanului.

— Dacă e implicată vreo societate…

— Nu avem niciun motiv să credem acest lucru, spuse Turner de parcă ar fi fost la o conferinţă de presă.

Apoi adăugă:

— Deocamdată.

— E *joi*, repetă Alex.

Chiar dacă societăţile se întâlneau de două ori pe săptămână, ritualurile erau permise doar joi noaptea.

Duminicile erau rezervate „studiului şi cercetării în linişte”, ceea ce de regulă însemna o masă elegantă servită în veselă scumpă, uneori un vorbitor invitat şi mult alcool.

— Ai fost la idioţii ăia în noaptea asta? întrebă el cu aceeaşi voce plăcută. De aia miroşi ca un căcat încălzit în tigaie? La cine ai fost?

Partea rebelă şi masochistă a lui Alex o făcu să spună: – Vorbeşti ca un iubit gelos.

— Vorbesc ca un poliţist. Răspunde-mi.

— În noaptea asta sunt activi osarii.

Turner păru derutat.

— Spune-le să înapoieze craniul lui Geronimo.

— Nu e la ei, spuse Alex cu sinceritate.

Cu câţiva ani în urmă, moştenitorii lui Geronimo dăduseră în judecată societatea, dar nu se ajunsese nicăieri. Osarii aveau într-adevăr un borcan cu ficatul

şi intestinul lui subţire, dar lui Alex nu i se păru că era momentul potrivit să amintească asta.

— Unde e Darlington? întrebă Turner.

— În Spania.

— *Spania*?

Pentru prima oară, expresia blajină a lui Turner dispăru.

— Studii în străinătate, continuă Alex.

— Şi te-a lăsat pe tine responsabilă?

— Absolut.

— Înseamnă că are multă încredere în tine.

— Absolut.

Alex îi aruncă cel mai seducător zâmbet al ei şi, pentru o clipă, avu senzaţia că detectivul Turner ar putea zâmbi şi el, întrucât doar un pungaş poate să recunoască alt pungaş. Dar Turner nu zâmbi. Precauţia făcea parte din meseria lui.

— De unde eşti, Stern?

— De ce?

— Uite ce e, spuse el. Pari o fată foarte drăguţă…

— Nu, spuse ea. Nu par o fată foarte drăguţă.

Turner ridică o sprânceană şi înclină capul într-o parte, evaluând-o, apoi dădu din cap a acceptare.

— Bine, spuse el. Tu ai o misiune de îndeplinit în seara asta, iar eu la fel. Tu ţi-ai făcut partea ta. Ai vorbit cu mine. O să-l anunţi pe Sandow că o fată a murit aici – o fată albă căreia o să i se acorde toată

atenţia, fără ca tu să ne încurci. O să ţinem chestia asta departe de universitate şi de… tot restul.

Turner făcu un gest distrat cu mâna, ca şi cum ar fi alungat o muscă, arătându-şi dispreţul faţă de magia seculară păstrată de aceste societăţi.

— Tu ţi-ai făcut numărul şi acum poţi să pleci acasă. Asta-ţi doreşti, nu-i aşa?

Exact la asta se gândise Alex cu puţin timp în urmă. Dar chiar şi aşa, ezită. Simţea judecata lui Darlington plutind asupra ei.

— Ba da, spuse ea. Dar decanul Sandow o să vrea…

Masca lui Turner căzu, iar oboseala acelei nopţi şi furia faţă de ea deveniră brusc vizibile.

— Fata e din oraş, Stern. Termină dracului odată!

E din oraş. Nu era studentă. Nu avea legătură cu societăţile. *Las-o aşa*.

— OK, spuse Alex. E în regulă.

Turner zâmbi şi pe obrajii lui apărură două gropiţe încântate şi copilăreşti, aproape un zâmbet adevărat.

— Bun, spuse el.

Apoi se îndepărtă agale în direcţia oamenilor lui.

Alex ridică privirea spre catedrala gotică cenuşie care adăpostea Sala de sport Payne Whitney. Nu arăta deloc a sală de sport, dar aici nimic nu arăta a ceea ce era de fapt.

Asta-ţi doreşti, nu-i aşa? Detectivul Abel Turner o înţelesese într-un mod în care Darlington nu o înţelesese niciodată.

Să fii bun. Mai bun. Cel mai bun. Aşa ajungeai aici. Ceea ce Darlington şi probabil tot restul acestor copii nerăbdători şi zeloşi nu puteau să înţeleagă era că Alex s-ar fi mulţumit fără probleme şi cu mai puţin decât Yale. Darlington era foarte preocupat de atingerea perfecţiunii, de găsirea a ceva spectaculos. Nu ştia cât de preţioasă poate să fie o viaţă normală, cât de uşor era să te abaţi de la medie. Începeai să dormi până la prânz, chiuleai de la o oră, de la o zi de şcoală, pierdeai o slujbă, apoi încă una, uitai modul în care procedează oamenii normali. Pierdeai limbajul vieţii obişnuite. Apoi, fără să vrei, intrai într-un ţinut din care nu te mai puteai întoarce. Trăiai într-o stare în care aveai mereu impresia că îţi fuge pământul de sub picioare, fără să ai cum să revii pe teren ferm.

Nu conta faptul că Alex asistase la prezicerea viitoarelor achiziţii la bursa de mărfuri de către delegaţii osari cu ajutorul măruntaielor lui Michael Reyes sau că îl văzuse odată pe căpitanul echipei de lacrosse cum se transformă într-un şoarece-de-câmp. (Acesta chiţăise şi apoi – Alex ar fi putut să jure – făcuse un semn de victorie cu pumnul lui minuscul şi roz.) Pentru Alex, Lethe era calea de revenire la normalitate. Nu trebuia să fie excepţională. Nu

trebuia să fie nici măcar bună, doar suficient de bună. Turner îi dăduse permisiunea. Du-te acasă. Du-te şi culcă-te. Fă un duș. Întoarce-te la munca reală de a încerca să-ţi iei examenele şi să treci de anul ăsta. Notele ei din primul semestru fuseseră suficient de proaste ca să o oblige la o perioadă academică de probă.

E din oraş.

Numai că societăţilor le plăcea să caute băieţi şi fete din oraş pentru experimentele lor. Era însăşi raţiunea de a fi a Casei Lethe. Sau, cel puţin, o parte importantă a ei. Iar Alex fusese cea mai mare parte a vieţii ei *din oraş*.

Examină duba medicului legist, parcată jumătate pe trotuar, jumătate pe carosabil. Turner era în continuare cu spatele la ea.

Greşeala pe care o făceau oamenii atunci când nu voiau să fie observaţi era că se străduiau să pară nonşalanţi, aşa că Alex făcu invers şi se îndreptă cu paşi mari şi hotărâţi spre dubă, ca o fată care trebuia să ajungă la căminul ei. La urma urmei, era târziu. După ce ocoli partea din spate a vehiculului, aruncă o privire rapidă în direcţia lui Turner şi apoi se strecură între uşile larg deschise ale dubei, în timp ce medicul legist în uniformă se întorcea spre ea.

— Hei, spuse ea.

Legistul rămase pe jumătate ghemuit, aşa cum îl

găsise, cu o expresie atentă, blocând cu trupul ce era dincolo de el. Alex întinse una dintre cele două monede de aur pe care le ţinea ascunse în căptuşeala hainei.

— Ţi-a căzut asta, continuă ea.

Legistul văzu sclipirea şi, fără să se gândească, întinse mâna s-o ia, în parte din politeţe, în parte din reflex. Dacă cineva îţi oferea un dar, îl primeai. Dar era şi impulsul coţofenei, atracţia a ceva strălucitor. Alex se simţi ca un trol dintr-un basm.

— Nu cred… începu el.

Dar imediat ce degetele cuprinseră moneda, faţa lui se relaxă şi compulsia intră în acţiune.

— Arată-mi cadavrul, spuse ea, aşteptându-se cumva ca el să refuze.

Îl văzuse odată pe Darlington cum îi întinde ceva strălucitor unui paznic, dar ea nu mai folosise niciodată o monedă a compulsiei.

Medicul legist nici nu clipi, doar se trase puţin în spate şi îi întinse mâna lui Alex. Ea urcă dintr-un salt, aruncând o privire rapidă peste umăr, şi închise uşile. Nu aveau prea mult timp. Nu era nevoie decât ca şoferul sau, mai rău, Turner să bată la uşă şi să o găsească acolo, pălăvrăgind deasupra unui cadavru. De asemenea, nu ştia cât de mult o să ţină compulsia. Această procedură magică provenea de la Casa Manuscrisului. Membrii ei erau specializaţi în magia

cu oglinda, farmece şi persuasiune. Orice obiect putea fi descântat, celebru fiind un prezervativ care convinsese un diplomat suedez afemeiat să predea o arhivă cu documente sensibile.

Pentru producerea monedelor era nevoie de o magie extraordinară, aşa că stocul de la Lethe era restrâns, iar Alex fusese zgârcită cu cele două care îi fuseseră alocate. De ce irosea acum una?

Când i se alătură medicului legist în acel spaţiu închis, Alex văzu cum nările acestuia se dilată la mirosul ei, dar degetele lui deschideau deja fermoarul sacului, strângând moneda cu cealaltă mână. Legistul se mişca prea iute, ca pe repede înainte, şi Alex simţi impulsul de a-i spune să se oprească o clipă, dar se abţinu, iar el deschise sacul, al cărui vinil negru se despică asemenea cojii unui fruct.

— Dumnezeule, icni Alex.

Fata avea o faţă fragilă, cu vene albăstrii. Purta o cămaşă de noapte albă de bumbac, sfâşiată şi încreţită în locurile unde cuţitul intrase şi se retrăsese – iar şi iar. Toate rănile erau în jurul inimii. Cuţitul o lovise cu suficientă forţă pentru ca sternul să cedeze, iar coastele fracturate creaseră un crater puţin adânc şi însângerat. Dintr-odată, lui Alex îi păru rău că nu urmase sfatul categoric formulat al lui Turner şi nu se dusese acasă. Nu părea un ritual care o luase într-o direcţie greşită. Părea ceva personal.

Înghiţi fierea care îi urcase în gât şi se forţă să inspire adânc. Dacă fata asta ar fi avut de-a face cu vreo societate sau şi-ar fi făcut de lucru cu supranaturalul, atunci ar fi trebuit să emane încă mirosul Voalului. Dar cum propria ei duhoare umplea ambulanţa, lui Alex îi era imposibil să-şi dea seama.

— Prietenul ei e făptaşul.

Alex se uită la legist. Compulsiile îi determinau pe cei supuşi puterii lor să le facă pe plac celorlalţi.

— De unde ştii? întrebă ea.

— Aşa a spus Turner. L-au ridicat deja pentru interogatoriu. Are antecedente.

— Pentru ce?

— Trafic şi posesie de droguri. Şi ea la fel.

Bineînţeles. Prietenul transporta marfa, şi fata la fel. Dar era un salt mare de la niscaiva trafic la crimă. *Uneori*, îşi reaminti Alex. *Alteori nu e cine ştie ce distanță.*

Alex se uită din nou la fața fetei. Era blondă, semăna puţin cu Hellie.

Asemănarea era superficială, cel puţin la exterior. Dar pe dinăuntru toate erau la fel. Fetele ca Hellie, fetele ca Alex, fetele ca aceasta trebuiau să fugă, altfel problemele le ajungeau din urmă la un moment dat. Fata din faţa ei pur şi simplu nu fugise suficient de repede.

Mâinile îi erau băgate în pungi de hârtie – pentru

prezervarea probelor, îşi dădu seama Alex. Poate că îl zgâriase pe atacator.

— Cum o cheamă?

Nu conta, dar Alex avea nevoie de asta pentru raport.

— Tara Hutchins.

Alex scrise numele în telefon ca să nu-l uite.

— Acoper-o, spuse ea.

Se bucură că nu mai vede trupul brutalizat. Era ceva neplăcut şi hidos, dar asta nu însemna că Tara avea vreo legătură cu societăţile. Oamenii nu aveau nevoie de magie ca să se poarte groaznic unii faţă de alţii.

— Ora morţii? întrebă ea.

Părea genul de lucru pe care ar fi trebuit să-l ştie.

— În jurul orei 11. E greu să ne dăm seama, din cauza frigului.

Alex se opri, cu mâna pe clanţa de la uşile dubei. În jurul orei 11. Chiar în intervalul în care doi Cenuşii docili, care nu făcuseră niciodată probleme nimănui, îşi deschiseseră fălcile de parcă ar fi încercat să înghită lumea, iar ceva încercase să pătrundă cu forţa în cercul de cretă. Dacă acel ceva găsise, în schimb, drumul către Tara Hutchins?

Sau dacă prietenul ei se drogase în aşa hal, încât îşi închipuise că poate s-o înjunghie drept în inimă? Existau pe lume suficienţi monştri umani. Alex

cunoscuse câţiva…

Deocamdată îşi făcuse „partea ei”. Cu vârf şi îndesat. Deschise puţin uşa dubei, cercetă strada şi sări.

— Uită că te-ai întâlnit cu mine, îi spuse ea legistului.

Pe faţa acestuia flutură o expresie vagă şi confuză. Alex îl lăsă năucit lângă cadavrul Tarei şi se îndepărtă, traversând strada şi rămânând pe partea întunecată a trotuarului, departe de luminile poliţiei. În scurtă vreme, efectul compulsiei urma să treacă şi legistul avea să se întrebe cum ajunsese în mâna lui o monedă de aur. Avea s-o bage în buzunar şi să uite de ea sau s-o arunce la gunoi, fără să-şi dea seama că metalul era autentic.

Alex privi înapoi spre Cenuşiii strânşi în jurul sălii Payne Whitney. I se părea ei sau era ceva aparte în aplecarea umerilor lor, în felul în care se strângeau unii în alţii lângă uşile sălii de sport? Alex ştia că nu trebuie să se uite prea atent, dar în acel moment ar fi putut să jure că aceştia păreau speriaţi. De ce se puteau teme morţii?

Parcă auzea în mintea ei vocea lui Darlington: *Când i-ai văzut prima oară*? Pe un ton scăzut şi întretăiat, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă întrebarea nu e cumva tabu. Dar întrebarea reală, întrebarea corectă era: *Când ţi-ai dat seama prima oară că trebuie să te*

temi?

Alex se bucura că Darlington nu se gândise niciodată să întrebe asta.

De unde să începem povestea Casei Lethe? Începe ea în 1824, odată cu Bathsheba Smith? Poate că aşa ar trebui. Dar avea să fie nevoie de încă 70 de ani şi multe alte dezastre pentru ca Lethe să ia fiinţă. Aşa că ne vom referi, în schimb, la anul 1898, în care Charlie Baxter, un bărbat fără adăpost, a fost găsit mort, cu arsuri la mâini, picioare şi scrot şi un scarabeu negru în locul limbii. Au început să fie aruncate acuzaţii, iar societăţile s-au trezit ameninţate de către universitate. Pentru a repara această ruptură şi – să fim sinceri – pentru a se salva, Edward Harkness, membru al Casei Cap de Lup, împreună cu osarul William Payne Whitney şi Hiram Bingham al III-lea, de la acum defuncta Frăţie a Salcâmului, au format Liga Lethe, ca organism de supraveghere a activităţilor oculte ale societăţilor.

La primele întâlniri ale fondatorilor a fost formulată misiunea noastră: suntem însărcinaţi cu monitorizarea ritualurilor şi practicilor oricărei societăţi vechi care se ocupă cu magia, divinaţia sau alte aspecte supranaturale, cu intenţia expresă de a-i proteja pe cetăţeni şi studenţi de vătămare mentală, fizică şi spirituală şi de a asigura relaţii amiabile între societăţi şi administraţia scolii.

Lethe a fost fondată printr-o infuzie de capital din partea lui Harkness şi printr-o contribuţie obligatorie

din partea consiliilor fiecăreia dintre Cele Opt Vechi. Atunci când a apelat la James Gamble Rogers (de la Pergamentul şi Cheia, 1889) să facă un plan pentru Yale şi să proiecteze multe dintre construcţiile ei, Harkness s-a asigurat că în întregul campus vor fi construite case conspirative şi tuneluri pentru Lethe.

Harkness, Whitney şi Bingham s-au folosit de cunoştinţele acumulate de societăţi pentru a crea un depozit al magiei oculte pentru uzul delegaţilor din Casa Lethe. Acesta a fost sporit semnificativ în 1911, atunci când Bingham a călătorit în Peru.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi protocoale ale celei de A Noua Case

4. Toamna trecută

— Haide, spuse Darlington, ajutând-o să se ridice în picioare. Iluzia o să se destrame imediat şi tu o să zaci în curtea din faţă ca o beţivă la amiază. Arăţi groaznic.

Darlington aproape o târâse pe scările care duceau la verandă. Alex făcuse faţă destul de bine şacalilor, dar culoarea feţei sale nu era prea bună şi respira greoi.

— Eşti un dobitoc, spuse ea.

— Atunci amândoi avem de învins unele

neajunsuri. Mi-ai cerut să-ţi spun în ce te bagi. Acum ştii.

Alex îşi smulse braţul.

— Să-mi spui, nu să încerci să mă omori.

El o privi fix. Era important ca ea să înţeleagă.

— Nu ai fost nicio clipă în pericol, spuse el. Dar nu-ţi pot promite că va fi aşa întotdeauna. Dacă nu iei chestia asta în serios, te poţi răni pe tine sau poţi răni pe altcineva.

— Cum ai fi tu?

— Da, spuse el. De cele mai multe ori, nu se întâmplă nimic foarte nasol în Case. O să vezi lucruri pe care o să-ţi doreşti să le uiţi. O să vezi şi miracole. Dar nimeni nu înţelege complet ce se află dincolo de Voal sau ce s-ar putea întâmpla dacă ce e dincolo ar trece în lumea noastră. *Moartea aşteaptă pe aripi negre, iar noi stăm în faţa ei, hopliți, dragoni, husari.*

Alex îşi puse mâinile pe coapse şi ridică privirea spre el.

— Tu ai inventat asta?

— Nu, Cabot Collins. I se spunea Poetul lui Lethe. Darlington întinse mâna spre uşă.

— Şi-a pierdut ambele mâini atunci când un portal interdimensional s-a închis. În acel moment, Collins îşi recita ultimele poezii.

— Bun, înţeleg, spuse Alex cutremurându-se. Poezie proastă, treburi serioase. Câinii ăia sunt reali?

— Suficient de reali. Sunt ogari ai spiritului, meniţi să-i servească pe fiii şi fiicele lui Lethe. De ce ai mâneci lungi, Stern?

— Urme de ac.

— Serios?

Darlington bănuise că acesta ar putea să fie cazul, dar nu o credea neapărat.

Alex se îndreptă, trosnindu-şi spatele.

— Sigur. Intrăm sau nu?

Darlington arătă cu bărbia spre încheietura ei.

— Arată-mi.

Alex ridică braţul, dar nu suflecă mâneca neagră. Îl întinse spre Darlington, ca şi cum acesta ar fi urmat să găsească o venă din care să ia sânge.

O provocare. Una pe care, dintr-odată, el nu mai vru s-o accepte. Nu era treaba lui. Ar fi trebuit să-i spună asta. S-o lase aşa.

Însă Darlington o prinse de încheietură. Simţea în mână oasele înguste şi ascuţite. Cu cealaltă mână ridică mâneca bluzei pe panta antebraţului ei. Era ca un preludiu.

Nicio înţepătură de ac. Pielea ei era plină de tatuaje: coada încolăcită a unui şarpe-cu-clopoţei, un bujor ca un soare şi…

— Roata.

Darlington se opuse impulsului de a atinge cu degetul mare imaginea de sub îndoitura cotului ei.

Dawes ar fi fost interesată de acel element de tarot. Poate că asta avea să le ofere un subiect de discuţie.

— De ce-ţi ascunzi tatuajele? Aici nimănui nu-i pasă de aşa ceva.

Jumătate dintre studenţi aveau tatuaje. Nu mulţi aveau un braţ complet acoperit, dar nu era ceva nemaiauzit. Alex îşi trase mâneca în jos.

— Mai ai şi alte teste? întrebă ea.

— Destule.

Darlington deschise uşa şi o conduse înăuntru. Intrarea era întunecată şi răcoroasă, iar vitraliile aruncau modele viu colorate pe podeaua acoperită de covoare. În faţa lor, scara cea mare şerpuia pe lângă perete spre etaj. Lemnul închis la culoare era decorat cu motive mari în formă de floarea-soarelui. Michelle îi spusese că doar scara valora mai mult decât restul casei şi pământul pe care era construită.

Alex oftă încet.

— Te bucuri că nu mai eşti în soare?

Ea scoase un murmur uşor.

— Aici e linişte.

Darlington avu nevoie de o clipă ca să înţeleagă ce vrea ea să spună.

— Il Bastone e protejat. Ca şi camerele Colibei… E chiar atât de rău?

Alex dădu din umeri.

— Ei bine… aici nu pot să ajungă la tine.

Alex privi în jur, cu o expresie impasibilă. Oare nu reuşiseră s-o impresioneze intrarea înaltă, lemnul cald, vitraliile şi mirosul de pin şi coacăze din cauza cărora intrarea în această casă lăsa întotdeauna o uşoară senzaţie de Crăciun? Sau doar încerca să pară neimpresionată?

— Frumos club, spuse ea. Nu seamănă cu un mormânt.

— Noi nu suntem o societate şi nu funcţionăm aşa. Nu e un club, e sediul nostru, inima lui Lethe şi depozitul a sute de ani de cunoaştere a ocultului.

Darlington ştia că vorbeşte ca un pedant oribil, dar părea că nu se poate opri.

— În fiecare an, societăţile apelează la o delegaţie de studenţi din ultimul an, 16 membri – opt femei, opt bărbaţi. Apelăm la un singur Dante – un boboc la fiecare *trei* ani.

— Presupun că asta mă face să fiu specială.

— Să sperăm.

La asta Alex se încruntă, apoi arătă cu capul spre bustul de marmură aşezat pe o masă de sub cuierul pentru haine.

— Cine e ăsta?

— Sfântul protector al lui Lethe, Hiram Bingham al III-lea.

Din nefericire, trăsăturile copilăreşti ale lui Bingham şi gura cu colţurile în jos nu se potriveau cu

imortalizarea în piatră. Bingham arăta ca un manechin de magazin cu probleme mintale.

Dawes ieşi încet din salon, cu mâinile retrase în mânecile treningului ei voluminos şi cu căştile atârnate în jurul gâtului – o splendoare în bej. Darlington simţi disconfortul pe care îl emana ea. Pammie detesta oamenii noi. El avusese nevoie de mare parte a primului său an pentru a o câştiga şi în continuare avea mereu senzaţia că mai lipsea un singur zgomot puternic pentru ca Dawes să dispară în bibliotecă, fără să mai fie văzută vreodată.

— Pamela Dawes, fă cunoştinţă cu noua noastră Dante, Alex Stern.

Dawes îi întinse mâna cu entuziasmul cuiva care întâmpină o epidemie de holeră şi spuse:

— Bun venit la Lethe.

— Dawes ţine totul în funcţiune şi se asigură că nu mă fac de râs prea tare, spuse Darlington.

— Deci e o slujbă cu normă întreagă? întrebă Alex.

— Seara şi după-amiaza, răspunse Dawes clipind, dar, dacă îmi spui din timp, sunt oricând disponibilă.

Privi cu îngrijorare spre salon, ca şi cum teza ei de doctorat îndelung amânată ar fi fost un bebeluş care plângea. Dawes servise drept Oculus timp de aproape patru ani şi în tot acest timp meşterise la lucrarea ei – o examinare a practicilor cultice

miceniene aşa cum se reflectau ele în iconografia timpurie a tarotului.

Darlington decise să îi curme suferinţa.

— Îi fac lui Alex turul casei, apoi o duc în partea cealaltă a campusului, la Colibă.

— La Colibă? întrebă Alex.

— Apartamentul pe care îl avem la intersecţia dintre York şi Elm Street. Nu e cine ştie ce, dar e folositor atunci când nu vrei să mergi prea departe de căminul tău. Şi e protejat şi el.

— Şi aprovizionat, spuse Dawes încet, trăgând deja spre siguranţa salonului.

Darlington îi făcu semn lui Alex să îl urmeze la etaj.

— Cine a fost Bathsheba Smith? întrebă Alex din spatele lui.

Deci chiar citise *Viaţa lui Lethe*. Darlington era încântat că ea îşi amintise numele, dar, dacă nu îl înşela memoria, Bathsheba apărea pe prima pagină a primului capitol, aşa că nu era cazul să se entuziasmeze prea tare.

— Fiica în vârstă de 17 ani a unui fermier din zonă. Cadavrul ei a fost descoperit în subsolul Facultăţii de Medicină din Yale în 1824. Fusese dezgropată de studenţi pentru studiu.

— Dumnezeule!

— Nu era ceva neobişnuit. Doctorii trebuiau să

studieze anatomia şi pentru asta aveau nevoie de cadavre. Dar noi credem că Bathsheba a fost o tentativă timpurie de a comunica cu morţii. Un asistent a preluat asupra lui vina şi studenţii de la Yale au învăţat să-şi ascundă mai bine activităţile. După descoperirea cadavrului fetei, locuitorii din zonă erau cât pe ce să incendieze Yale.

— Poate că aşa ar fi trebuit, murmură Alex.

Poate. I se spusese Revolta învierii, dar nu devenise cu adevărat ameninţătoare. În bine sau în rău, New Haven era un oraş mereu în avangardă.

Darlington îi arătă lui Alex celelalte încăperi din Il Bastone: salonul cel mare, cu vechea hartă a New Havenului deasupra şemineului, bucătăria şi cămara, sălile de antrenament de la parter şi arsenalul de la etajul unu, cu peretele lui de sertare de farmacie, toate pline cu ierburi şi obiecte sacre.

Rămăsese în seama lui Dawes să se asigure că acestea erau bine aprovizionate, că orice articole perisabile erau înnoite sau debarasate înainte să se strice şi că toate artefactele erau întreţinute. Perlele de Protecţie Cuthbert trebuiau purtate timp de câteva ore la fiecare lună, altfel îşi pierdeau atât luciul, cât şi puterea de a-l proteja pe purtător de fulgere. Un absolvent din Casa Lethe pe nume Lee De Forest, care fusese suspendat în studenţie pentru că provocase o pană de curent în tot campusul, lăsase Casei

nenumărate invenţii, inclusiv Ceasul Revoluţiei, care arăta numărătorile inverse până la revoltele armate din ţările lumii cu o precizie de minute. Ceasul avea 22 de feţe şi 76 de limbi şi trebuia întors în mod regulat, altfel pur şi simplu începea să ţipe.

Darlington îi arătă rezervele de praf de oase şi pământ din cimitir, cu care se aprovizionau în nopţile de joi, şi fiolele rare cu Apă a Pierzaniei, despre care se spunea că provine din cele şapte râuri ale iadului, şi care trebuiau folosite doar în caz de urgenţă. Darlington nu avusese niciodată motiv să apeleze la ceva din toate astea, dar continua să spere.

În centrul încăperii era Creuzetul lui Hiram sau, cum le plăcea delegaţilor din Casa Lethe să-l numească, „Bolul de Aur”. Avea circumferinţa unei roţi de tractor şi era făcut prin ciocănire din aur de 24 de carate.

— Lethe ştia de ani de zile că în New Haven există fantome. Existau bântuiri şi zvonuri despre vederea lor, şi unele societăţi reuşiseră să străpungă Voalul prin şedinţe de spiritism şi invocări. Dar Lethe ştia că există mai mult de atât, o lume care operează dincolo de a noastră şi care interferează adesea cu ea.

— Interferează cu ea în ce mod? întrebă Alex.

Darlington văzu cum linia îngustă a umerilor ei se tensionează, acea poziţie uşor cocoşată a luptătorului.

— La momentul acela, nimeni nu ştia prea bine. Bănuiau că prezenţa Cenuşiilor în cercurile sacre şi în sălile templelor perturba vrăjile şi ritualurile societăţilor. Existau semne că magia deviantă scăpată din ritualuri datorită intervenţiei Cenuşiilor putea provoca orice, de la o chiciură subită la 20 de kilometri distanţă până la izbucniri violente ale elevilor de şcoală primară. Dar Lethe nu avea nicio dovadă şi nicio modalitate de a preveni acest lucru. Au încercat ani în şir să perfecţioneze un elixir care să le permită să vadă spiritele, experimentând pe ei înşişi cu ajutorul unor metode empirice uneori mortale. Şi tot nu au ajuns la niciun rezultat. Asta până la Creuzetul lui Hiram.

Alex îşi trecu degetul peste marginea aurită a vasului.

— Seamănă cu un soare, spuse ea.

— Multe dintre construcţiile de la Machu Picchu erau dedicate adorării zeului-soare.

— Chestia asta e din Peru? întrebă Alex. Nu e nevoie să fii atât de surprins. Ştiu unde e Machu Picchu. Dacă îmi laşi suficient timp, pot chiar să găsesc Texasul pe hartă.

— Trebuie să ierţi lipsa mea de familiaritate cu programa Inspectoratului Şcolar din Los Angeles sau cu interesul tău faţă de ea.

— Eşti iertat.

Poate, se gândi Darlington. Dar Alex Stern părea genul care poartă ranchiună.

— Hiram Bingham a fost unul dintre membrii fondatori ai Casei Lethe. El a „descoperit” Machu Picchu în 1911, chiar dacă acest termen tinde să irite, dat fiind că localnicii erau perfect conştienţi de existenţa acestuia.

Când Alex nu spuse nimic, Darlington adăugă:

— De asemenea, se zvoneşte că el a fost inspiraţia pentru Indiana Jones.

— Frumos, spuse Alex.

Darlington îşi înăbuşi un oftat – normal că era genul de detaliu care îi putea stârni interesul lui Alex…

— Bingham a furat aproximativ 40 000 de artefacte.

— Şi le-a adus aici?

— Da, la Yale, ca să fie studiate la Muzeul Peabody. El spunea că artefactele aveau să fie înapoiate după un an şi jumătate. Peru a avut nevoie de o sută de ani ca să le recupereze.

Alex trase un bobârnac creuzetului, care scoase un dangăt grav.

— Şi au uitat de ăsta când au expediat artefactele? Pare greu de trecut cu vederea.

— Creuzetul nu a apărut niciodată în documente, pentru că nu a fost predat universităţii. A fost adus la

Lethe.

— Furăciune.

— Chiar aşa, mă tem. Dar creuzetul e esenţial pentru orozcerio. Problema cu elixirul preparat la Lethe nu era reţeta, ci vasul în care era pregătit.

— Deci e un bol de amestecat magic?

Ce novice…

— Probabil că eu aş formula altfel, dar da.

— Şi e tot din aur?

— Înainte să te gândeşti să fugi cu el, aminteşte-ţi că are o greutate de două ori mai mare decât a ta şi că întreaga casă e protejată împotriva hoţiei.

— Dacă aşa zici tu.

Cu norocul pe care îl avea el, Alex ar fi găsit o modalitate de a rostogoli creuzetul pe scări, de a-l urca într-o dubă şi de a-l topi ca să-şi facă cercei.

— Elixirul are multe alte nume în afară de orozcerio, spuse el. Încercarea de Aur. Glonţul lui Hiram. Când un membru al Casei Lethe foloseşte creuzetul şi bea elixirul, îşi pune viaţa în pericol. Amestecul este toxic, iar procesul incredibil de dureros. Dar facem asta. Iar şi iar. Ca să putem arunca o privire în spatele Voalului.

— Înţeleg, spuse Alex. Am mai cunoscut consumatori de droguri.

Nu e acelaşi lucru, ar fi vrut Darlington să protesteze. Dar poate că era.

Restul turului fu lipsit de evenimente. Darlington îi arătă camerele de depozitare şi cercetare de la etajele superioare şi cum să folosească biblioteca – chiar dacă o avertiză să n-o folosească de una singură înainte ca Il Bastone să ajungă s-o cunoască – şi, în sfârşit, dormitorul şi baia adiacentă, curăţată şi pregătită pentru ea, ca noua Dante a lui Lethe. Darlington îşi mutase lucrurile în apartamentul lui Virgiliu la sfârşitul anului trecut, pe când încă mai credea că o să aibă un protejat adevărat. Fusese stânjenitor de sentimental în privinţa asta. Apartamentul lui Virgiliu era cu un etaj mai sus de cel al lui Dante şi de două ori mai mare. Când Darlington avea să absolve, apartamentul avea să rămână gol, continuând să fie disponibil pentru el dacă venea în vizită. Măsuţa de toaletă îi aparţinuse lui Eleazar Wheelock. Jumătate din peretele din faţa patului era ocupată de un vitraliu înfăţişând o pădure de molizi, plasat în aşa fel încât soarele, în traseul lui de-a lungul unei zile, să schimbe culorile copacilor şi al cerului de sticlă de deasupra lor. Atunci când se mutase acolo, Darlington descoperise că Michelle îi lăsase, la ultima ei vizită, o sticlă de coniac şi un bilet:

Aceasta este pădurea primordială. Pinii şi molizii care murmură,

Cu bărbi de muşchi şi haine verzi, contopiţi în

lumina apusului,
Stau asemenea druizilor de altădată, cu voci triste şi profetice…

La o mănăstire din Franţa se producea un *armagnac* atât de rafinat, încât călugării au fost obligaţi să fugă în Italia atunci când Louis al XIV-lea a glumit că îi omoară ca să le protejeze secretul. Aceasta este ultima sticlă. N-o bea pe stomacul gol şi nu mă căuta dacă nu eşti mort. Mult noroc, Virgiliu!

Lui Darlington i se păruse întotdeauna că poezia lui Longfellow[5] era foarte slabă, dar chiar şi aşa preţuise biletul şi coniacul.

Acum se uita la Alex cum transpiră în luxul fostului său apartament, care fusese rareori folosit, dar foarte îndrăgit, cu pereţii lui albastru-închis, patul cu baldachin şi aşternuturi grele albastre-verzui şi dulapul împodobit cu frunze de sânger alb. Vitraliile de aici erau mai modeste, doar două ferestre elegante – cu nori în nuanţe de albastru şi violet, pe fondul unui cer înstelat – care încadrau un şemineu din teracotă vopsită.

---

[5] Henry Wadsworth Longfellow (1807-1882): poet american minor. (N.r.)

Alex se opri în mijlocul tuturor acestora, cu braţele încrucişate, şi se întoarse încet. Darlington se gândi iar la o ondină. Dar poate că Alex era doar o fată rătăcită pe mare.

Trebuia să întrebe.

— Când i-ai văzut prima oară?

Alex se uită la el, apoi la fereastra de deasupra ei, la luna care descreştea veşnic pe cerul vitraliului. Luă cutia muzicală Reuge de pe birou şi îi atinse capacul cu degetul, dar apoi se răzgândi şi o puse jos.

Darlington era un bun vorbitor, dar cel mai fericit era atunci când nu vorbea nimeni cu el, când nu trebuia să-şi joace rolul şi putea să rămână pur şi simplu să îi privească pe ceilalţi. Alex avea un fel de a fi neclar, ca un film vechi. Darlington îşi dădea seama că ea ia o decizie. Să îşi dezvăluie secretele? Să fugă?

Alex dădu din umeri, iar el crezu că o s-o lase aşa, dar apoi ea luă din nou cutia muzicală şi spuse:

— Nu ştiu. O vreme am crezut că sunt oameni, plus că nimeni nu dă atenţie unui copil care vorbeşte singur… Îmi amintesc că am văzut un tip gras îmbrăcat doar cu ciorapi şi izmene care stătea în mijlocul străzii, ţinând o telecomandă într-o mână, ca pe un urs de pluş. Îmi amintesc că am încercat să-i spun maică-mii că tipul o să fie lovit de maşini. Când am fost în excursie la Debarcaderul din Santa Monica, am văzut o femeie care zăcea în apă. Semăna cu fata

aia…

Alex făcu un gest ca şi cum ar fi amestecat într-o oală.

— … cu părul răsfirat în apă şi flori. Cum o cheamă?

— Ofelia.

— Aşa, semăna cu Ofelia. Femeia m-a urmărit până acasă, şi când am plâns şi am ţipat la ea să plece, a vrut să se apropie şi mai mult.

— Le plac lacrimile. Sarea, tristeţea, orice emoţie puternică.

— Frica? întrebă ea.

Alex stătea nemişcată, ca şi cum ar fi pozat pentru un portret.

— Da.

Puţini Cenuşii erau răuvoitori, dar într-adevăr le plăcea să surprindă şi să îngrozească.

— De ce nu sunt mai mulţi? N-ar trebui să fie peste tot?

— Puţini Cenuşii pot trece prin Voal. Imensa majoritate rămân în viaţa de apoi.

— Îi vedeam la supermarket, în jurul vitrinei cu mâncare caldă sau al cutiilor roz cu produse de patiserie. Le plăcea enorm cantina şcolii noastre. Nu mi s-a părut mare lucru, până când Jacob Craig m-a întrebat dacă vreau să-i văd chestia dintre picioare. I-am spus că am văzut o grămadă de chestii din astea, şi

asta a ajuns cumva la mama lui, care a sunat la şcoală. Aşa că profesoara mă cheamă şi mă întreabă: „Ce vrei să spui, că ai văzut o grămadă de chestii din astea?” Nu ştiam să mint…

Alex trânti cutia muzicală.

— Dacă vrei să se cheme foarte rapid Protecţia Copilului, n-ai decât să vorbeşti despre scule de fantome.

Darlington nu ştia prea bine la ce se aşteptase. Un haiduc mort care pândeşte romantic la fereastră? O zână care cutreieră malurile râului Los Angeles, precum La Llorona? Povestea ei avea ceva atât de banal şi de groaznic. Şi Alex la fel. Cineva reclamase cazul ei la Protecţia Copilului şi unul dintre algoritmii de căutare ai Casei Lethe sau una dintre numeroasele ei persoane de contact din din numeroasele instituţii pe care le mituiau surprinsese aceste cuvinte-cheie remarcabile: *Halucinaţii*. *Paranoia*. *Fantome*. Începând din acel moment, probabil că Alex fusese supravegheată.

— Şi noaptea aia în apartamentul din Cedros?

Alex se încruntă, apoi spuse:

— A, te referi la Epicentru. Să nu-mi spui că n-ai citit dosarul.

— L-am citit. Vreau să ştiu cum ai supravieţuit.

Alex îşi trecu degetul mare peste marginea pervazului.

— Şi eu, spuse ea.

Era de ajuns? Darlington văzuse fotografiile de la locul faptei şi înregistrările făcute de poliţiştii care ajunseseră primii. Cinci bărbaţi morţi, toţi bătuţi până deveniseră aproape de nerecunoscut, doi dintre ei cu inima străpunsă de ţăruşi, ca vampirii. În ciuda acestui carnagiu, stropii de sânge sugerau că era opera unui singur făptaş, despicăturile roşii indicând clar că loviturile sălbatice fuseseră date toate de la stânga spre dreapta.

Ceva nu era în regulă în povestea asta, dar Alex nu fusese niciodată suspectată. În primul rând, ea nu era stângace şi, în al doilea rând, era mult prea mică pentru a mânui o armă cu asemenea forţă. În plus, în organismul ei era atâta fentanil, încât avusese noroc că nu murise şi ea. Fusese găsită cu părul ud şi goală ca un nou-născut. Darlington săpase puţin mai adânc, neputând să scape de aceste suspiciuni, dar în gura de scurgere nu se găsiseră sânge sau alte rămăşiţe – dacă Alex fusese cumva implicată, cert e că nu făcuse duş ca să înlăture probele. Atunci de ce le lăsase atacatorul în pace pe fete? Dacă poliţia avea dreptate şi era vorba de cine ştie ce dispută cu alt dealer, de ce să le fi cruţat pe Alex şi pe prietena ei? Dealerii de droguri care omoară oameni în bătaie cu bâta de baseball nu păreau genul care cruţă femeile şi copiii. Poate că atacatorul crezuse că sunt deja moarte din

cauza drogurilor. Sau poate că Alex dăduse cuiva un pont. Darlington simţea că ea ştia ceva mai mult decât spusese poliţiei despre ceea ce se întâmplase.

— Hellie şi cu mine ne-am luat rău de la fentanil, spuse ea încet, continuând să-şi treacă degetul peste pervaz. Eu m-am trezit la spital. Ea nu s-a mai trezit deloc.

Dintr-odată, părea foarte mică, şi Darlington simţi un acces de ruşine. Alex avea 20 de ani, mai mult decât majoritatea studenţilor de anul întâi, dar, în multe privinţe, încă era un copil băgat în ceva care îl depăşeşte. Iar în noaptea aceea îşi pierduse câţiva prieteni, iubitul, tot ce îi era familiar.

— Vino cu mine, spuse el.

Nu ştia nici el prea bine de ce. Poate pentru că se simţea vinovat că o iscodise. Poate pentru că ea nu merita să fie pedepsită că acceptase un târg pe care niciun om în toate minţile nu l-ar fi refuzat.

Darlington o conduse către penumbra arsenalului. Acesta nu avea ferestre, iar pereţii lui erau tapetaţi cu rafturi şi sertare aproape cât două etaje de înalte. Darlington avu nevoie de o clipă ca să găsească dulăpiorul pe care îl căuta. Atunci când puse mâna pe uşa lui, casa ezită o clipă, apoi lăsă încuietoarea să cedeze, cu un clinchet dezaprobator.

Darlington scoase cu grijă cutia – lemn negru greu şi lucios, încrustat cu sidef.

— Probabil va fi nevoie să-ţi scoţi bluza, spuse el. O să-i dau cutia lui Dawes, ca să poată să…

— Dawes nu mă place.

— Dawes nu place pe nimeni.

— Lasă, spuse ea. N-o chema pe Dawes.

Alex îşi trase bluza peste cap, scoţând la lumină un sutien negru şi coastele umbrite, ca nişte brazde pe câmp.

De ce era atât de dispusă să se lase pe mâna lui? Era neînfricată sau doar nesăbuită? Niciuna dintre aceste trăsături nu era de bun augur pentru viitorul ei la Lethe. Însă Darlington avea senzaţia că niciuna dintre ele nu era explicaţia corectă. Ba chiar i se părea că acum ea îl testează *pe el*, ca şi cum ar fi lansat o nouă provocare.

— Puţină bunăcuviinţă nu ţi-ar face niciun rău, spuse el.

— De ce să risc?

— De obicei sunt avertizat când o femeie îşi scoate hainele în faţa mea.

Alex dădu din umeri, iar umbrele de pe pielea ei se mişcară.

— Data viitoare o să aprind un foc pe munte să-ţi dau de ştire.

— Ar fi cel mai bine.

Tatuajele îi acopereau braţul de la încheietura mâinii până la umăr, prelungindu-se până sub

clavicule. Semănau cu o armură.

Darlington deschise capacul cutiei.

Alex inspiră brusc şi se trase înapoi.

— Ce e? întrebă el.

Alex se retrăsese aproape până la jumătatea camerei.

— Nu-mi plac fluturii.

— Sunt molii.

Moliile stăteau în cutie în şiruri ordonate, cu aripile moi şi albe fluturând.

— Mă rog.

— Trebuie să stai nemişcată, spuse el. Poţi să faci asta?

— De ce?

— Ai încredere în mine. Merită.

Darlington se gândi puţin.

— Uite, dacă o să ţi se pară că n-a meritat, te duc pe tine şi pe colegele tale la Ikea.

Alex îşi strânse bluza în pumni.

— Şi după aia ne duci la pizza.

— Bine.

— Şi draga de mătuşă Eileen o să-mi cumpere nişte haine noi pentru toamnă.

— *Bine*. Acum vino aici, fricoaso.

Ea avansă spre el târşâit, cumva în lateral, întorcând privirea de la conţinutul cutiei.

Darlington scoase moliile şi le puse încet pe piele,

câte una pe încheietura dreaptă, pe antebraţul drept, pe îndoitura cotului, pe bicepsul subţire şi pe nodul umărului. Repetă acest proces cu braţul ei stâng, apoi puse două molii în locurile în care claviculele ei erau tatuate cu capetele a doi şerpi negri încolăciţi, cu limbile aproape întâlnindu-se în scobitura gâtului.

— *Chabash*, murmură Darlington.

Moliile dădură din aripi la unison.

— *Uverat*, continuă el.

Moliile fluturară iar din aripi, începând să devină cenuşii.

— *Memash*.

Cu fiecare bătaie a aripilor, moliile deveneau tot mai întunecate, iar tatuajele începură să se estompeze.

Pieptul lui Alex se ridica şi cobora, cu smucituri rapide şi inegale. Avea ochii măriţi de frică, dar, pe măsură ce moliile se întunecau şi cerneala dispărea de pe pielea ei, expresia i se schimbă şi deveni mai calmă. Desfăcu uşor buzele.

I-a văzut pe cei morţi, se gândi Darlington. *A asistat la orori. Dar n-a văzut niciodată magie adevărată.*

Acesta fusese motivul pentru care el făcuse asta, nu vinovăţia sau mândria, ci faptul că sosise momentul pe care îl aşteptase: ocazia de a-i arăta miracolul, de-a o vedea cum îşi dă seama că nu fusese

minţită, că lumea care îi fusese promisă în copilărie nu era ceva care fusese abandonat, că exista într-adevăr ceva care pândea în pădure, sub scări, între stele, că totul era plin de mister.

Moliile dădură din aripi iar şi iar până când deveniră negre, apoi şi mai negre. Căzură una câte una de pe braţele ei pe podea, cu un răpăit uşor. Braţele lui Alex erau goale, lipsite de orice urmă de tatuaj, chiar dacă pe alocuri, acolo unde acul intrase adânc, puteau fi încă distinse vagi urme. Alex întinse braţele, respirând icnit.

Darlington strânse trupurile fragile ale moliilor şi le puse cu grijă în cutie.

— Sunt moarte? şopti Alex.

— Bete de cerneală.

Darlington închise capacul şi băgă cutia înapoi în dulăpior. De data asta clinchetul încuietorii păru mai resemnat. Darlington şi casa trebuiau să aibă o discuţie.

— La început, moliile-curier erau folosite pentru transportarea documentelor secrete. După ce sorbeau un document, puteau fi trimise oriunde, în buzunarul unei haine sau într-o cutie cu antichităţi. Apoi erau puse pe o coală albă de hârtie şi recreau cu exactitate documentul. Atâta timp cât destinatarul ştia incantaţiile necesare.

— Deci am putea să punem tatuajele mele pe

tine?

— S-ar putea să nu se potrivească exact, dar am putea. Numai să ai grijă, o preveni Darlington, făcând un gest cu mâna, când eşti în toiul procesului, saliva umană dă înapoi magia.

— Doar cea umană?

— Da. Poţi lăsa un câine să-ţi lingă mâinile.

Apoi Alex îşi întoarse privirea spre el. În penumbra camerei, ochii lui păreau negri şi sălbatici.

— Mai sunt şi altele?

Darlington nu trebuia s-o întrebe ce vrea să spună. Avea să-i destăinuie şi alte secrete ale acestei lumi?

— Da. Mai sunt o grămadă.

— O să mi le arăţi? întrebă ea ezitant.

— Dacă îmi îngădui.

Atunci Alex zâmbi, doar uşor, o apariţie fulgurantă a fetei care pândea înăuntrul ei, o fată bucuroasă, mai puţin bântuită. Asta făcea magia. Scotea la lumină inima persoanei care fuseseşi înainte ca viaţa să-ţi ia credinţa în posibilităţile nesfârşite ale lumii. Readucea la viaţă universul după care tânjeau toţi copiii singuratici. Asta făcuse Lethe pentru el. Poate că putea să facă acelaşi lucru şi pentru Alex.

Peste luni de zile, Darlington avea să-şi amintească greutatea moliilor din palma lui. Avea să se gândească la acel moment şi la cât de nesăbuit

fusese să creadă că o cunoaşte cât de puţin.

5. Iarna

Cerul începea deja să devină cenuşiu atunci când Alex se întoarse în sfârşit în Vechiul Campus. Trecuse pe la Colibă, ca să facă duş cu săpun cu verbină, sub o cădelniţă plină cu ulei de cedru şi *palo santo* – singurele lucruri care contracarau duhoarea Voalului.

Petrecuse foarte puţin timp de una singură în clădirile Casei Lethe. Întotdeauna fusese cu Darlington şi în continuare se aştepta să-l vadă pe bancheta de la fereastră cu o carte, se aştepta să-l audă cum bombăne că a rămas fără apa caldă. Darlington îi sugerase să-şi aducă nişte haine la Colibă şi la Il Bastone, dar Alex avea atât de puţine, încât nu-şi permitea să depoziteze o pereche de blugi şi două sutiene altundeva decât în dulapul urât din camera de campus. Aşa că, atunci când ieşi din baie în vestiarul îngust, trebui să aleagă treningul Casei Lethe – cu ogarul tutelar brodat pe sânul stâng şi coapsa dreaptă, un simbol lipsit de sens pentru oricine nu era membru al unei societăţi. Hainele lui Darlington încă erau atârnate acolo – o geacă Barbour, o eşarfă în dungi a Colegiului Davenport, blugi noi împăturiţi îngrijit, cu dungă, ghete robuste şi o pereche de pantofi de yachting pe care putea să-i încalţe într-o

clipă. Alex nu îl văzuse niciodată purtându-i, dar probabil că trebuia să ai astfel de pantofi, ca elev al unei şcoli pregătitoare de elită.

Lăsă o veioză verde aprinsă la Colibă. Lui Dawes nu i-ar fi plăcut asta, dar Alex nu suporta să lase apartamentul în întuneric.

Tocmai descuia uşa de la intrarea în Vanderbilt, când primi un SMS de la decanul Sandow: *Am discutat cu Centurionul. Stai liniştită.*

Îi veni să-şi arunce telefonul în curte. Stai liniştită? Dacă Sandow voia să se ocupe el în mod direct de crimă, de ce se mai dusese ea la locul faptei, ca să-şi piardă timpul şi moneda compulsiei? Alex ştia că decanul nu are încredere în ea. De ce-ar fi avut? Probabil că atunci când primise vestea morţii Tarei sorbea o cană de ceai de muşeţel, cu câinele lui cel mare adormit la picioare, aşteptând lângă telefon asigurarea că nimic oribil nu se întâmplase la prognosticate şi că Alex nu se umilise atât pe ea însăşi, cât şi Casa Lethe. Bineînţeles că Sandow n-ar fi vrut ca ea să aibă ceva de-a face cu o crimă.

Stai liniştită. Tot restul rămăsese nespus: *Nu mă aştept din partea ta să gestionezi situaţia asta. Nimeni nu se aşteaptă din partea ta s-o gestionezi. Nimeni nu se aşteaptă din partea ta să faci altceva decât să eviţi să atragi o atenţie nedorită până când o să vină înapoi Darlington.*

Dacă reuşeau să-l găsească. Dacă reuşeau să-l aducă acasă din văgăuna în care se băgase, oriunde o fi fost ea. Peste mai puţin de o săptămână urmau să încerce ritualul lunii noi. Alex nu înţelegea detaliile, ci doar faptul că decanul Sandow credea că avea să funcţioneze şi că, până atunci, misiunea ei era să se asigure că nimeni nu pune prea multe întrebări despre băiatul de succes al Casei Lethe care tocmai dispăruse. Cel puţin acum nu mai trebuia să-şi facă griji pentru o omucidere şi să aibă de-a face cu un detectiv ţâfnos.

Când intră în camera comună şi o găsi pe Mercy deja trează, Alex se bucură că se oprise să facă duş şi să se schimbe. Crezuse că un cămin studenţesc e asemenea unui hotel, cu holuri lungi presărate cu camere, dar Vanderbilt semăna mai mult cu o clădire de apartamente de modă veche, plină de o muzică discretă, oameni care fredonează şi râd în timp ce intră şi ies din băile comune, uşi trântite ale căror ecouri răsună pe scara centrală. Casa părăsită în care stătuse împreună cu Len, Hellie, Betcha şi alţii era zgomotoasă, dar suspinele şi gemetele ei erau diferite, înfrânte, ca un trup care moare.

— Te-ai trezit, spuse Alex.

Mercy ridică privirea din *Spre far*, ale cărei pagini erau pline de bileţele adezive pastelate. Părul ei avea o împletitură complicată şi, în loc să se ghemuiască în

pătura ei zdrenţuită, îşi trăsese peste blugi o rochie de mătase imprimată cu zambile albastre.

— N-ai fost acasă noaptea trecută?

— Ba da, riscă Alex. Tu deja sforăiai. M-am trezit să alerg puţin.

— Ai fost la sală? Sunt deschise duşurile atât de devreme?

— Pentru personal.

Alex nu era sigură că e adevărat, dar ştia că lui Mercy îi pasă prea puţin de sport. În plus, Alex nu avea pantofi de alergare sau bustieră, dar Mercy nu comentă nimic. Oamenii nu caută minciuni care nu au motiv, şi de ce-ar minţi cineva că a fost să alerge de dimineaţă?

— Mda, fiecare cu ciudăţeniile lui, spuse Mercy.

Apoi aruncă un teanc de foi prinse cu capse spre Alex, care le prinse, dar nu se simţi în stare să se uite la ele. Eseul ei despre Milton. Mercy se oferise să-l citească. Alex vedea deja că e plin de însemnări cu creion roşu.

— Cum a fost? întrebă ea.

— Nu foarte rău.

— Dar nici bun, murmură Alex.

Intră în camera lor ca o peşteră minusculă şi îşi scoase treningul. Mercy acoperise peretele ei cu afişe, poze de familie, bilete de la spectacole de pe Broadway, o poezie scrisă cu caractere chinezeşti pe

care Mercy spunea că părinţii ei o puseseră în copilărie să o memoreze pentru petreceri şi de care sfârşise prin a se îndrăgosti, o serie de schiţe ale lui Alexander McQueen şi o puzderie de plicuri roşii. Alex ştia că era în parte un rol, construcţia acelei persoane care voia Mercy să fie la Yale, dar e drept că fiecare articol, fiecare obiect de pe perete o lega de ceva. Alex, în schimb, se simţea ca şi cum la ea ar fi venit cineva şi i-ar fi tăiat toate legăturile. Bunica fusese cea mai strânsă legătură a ei cu trecutul, dar Estrea Stern murise atunci când Alex avea nouă ani. Mira Stern o jelise, dar nu o interesau deloc poveştile şi cântecele mamei ei, felul în care aceasta gătea sau se ruga. Mira spunea despre ea însăşi că e o exploratoare: homeopatie, alopatie, pietre vindecătoare, Kyron, ştiinţa spiritului, trei luni în care pusese spirulină în tot – pe toate le îmbrăţişa cu acelaşi optimism aprig, târând-o pe Alex după ea de la o soluţie miraculoasă la alta. Când venea vorba despre tatăl lui Alex, Mira era vagă în privinţa detaliilor şi încă şi mai vagă atunci când era presată. Tatăl lui Alex era un semn de întrebare, jumătatea ei fantomatică. Alex ştia doar că acestuia îi plăcea la nebunie oceanul, că era în Gemeni şi avea ten măsliniu – Mira nu putea să-i spună dacă era dominican, guatemalez sau portorican, dar ştia că avea ascendent în Scorpion. Sau aşa ceva. Alex nu-şi

amintea niciodată.

Îşi adusese puţine obiecte de acasă. Nu voise să se întoarcă la Epicentru să-şi ia vechile ei lucruri, iar obiectele din apartamentul mamei erau de fetiţă – căluţi de plastic, rozete din panglici colorate, radiere cu miros de gumă de mestecat. În cele din urmă, îşi pusese în bagaj o bucată de cuarţ fumuriu pe care i-o dăduse mama ei, fişele cu reţete aproape ilizibile ale bunicii ei, un suport pentru cercei pe care îl avea de la opt ani şi o hartă retro a Californiei, pe care o atârnă lângă afişul lui Mercy cu Coco Chanel.

— Ştiu că a fost fascistă, spusese Mercy. Dar nu pot s-o abandonez.

Decanul Sandow îi sugerase să-şi cumpere nişte caiete de desen şi cărbune, iar Alex le pusese ascultătoare pe comoda ei pe jumătate goală, ca să pară preocupată de artă.

Încercase să-şi aleagă cele mai uşoare materii – literatură engleză, limba spaniolă, un curs introductiv de sociologie, pictură. Crezuse că măcar la engleză o să fie uşor, pentru că îi plăcea să citească. Chiar şi atunci când lucrurile mergeau foarte prost la şcoală, tot reuşea să simuleze şi să treacă la materia asta. Dar literatura engleză pe care o studia aici era o materie complet diferită. Primise un 4 pentru primul ei eseu, împreună cu o observaţie: *Acesta este doar un rezumat de lectură*. Exact ca la liceu, numai că de data

asta chiar se străduise.

— Te iubesc, dar eseul ăsta e groaznic, spuse Mercy din camera comună. Probabil că ar fi mai bine dacă ai face mai puţină gimnastică şi ai învăţa mai mult.

Nu zău, se gândi Alex. Dacă i-ar fi cerut lui Alex să alerge sau să ridice ceva greu, Mercy ar fi avut o mare surpriză…

— Putem să-l analizăm la micul dejun, continuă Mercy.

Alex nu-şi dorea altceva decât să doarmă, dar de obicei oamenii nu se duceau să se culce după ce alergau, iar Mercy avusese amabilitatea de a corecta eseul ei groaznic pentru cursul de literatură, aşa că trebuia în mod categoric să accepte micul dejun. Lethe îi oferise un meditator, un doctorand de la studii americane pe nume Angus, care petrecea mare parte a şedinţelor lor săptămânale aplecat peste lucrările ei, pufnind exasperat şi scuturând din cap ca un cal chinuit de muşte. Mercy nu era nici ea tocmai blândă, dar era mult mai răbdătoare.

Alex îşi trase nişte blugi şi un tricou, apoi puloverul negru de caşmir pe care îl preţuise atât de mult atunci când îl alesese de la Target. Abia când o văzuse pe Lauren că spală un pulover foarte pufos de culoarea lavandei şi o întrebase prosteşte: „Din ce e făcut ăsta?”, înţelesese că există mai multe tipuri de

caşmir, aşa cum există mai multe tipuri de omletă, şi că puloverul ei trist, luat de la raftul de reduceri, era doar un tip inferior. Cel puţin era călduros.

Dădu pe haină cu nişte spray cu esenţă de cedru, în caz că mai rămăsese ceva din duhoarea Voalului, îşi ridică geanta şi ezită o clipă. Deschise sertarul dulapului şi scormoni în spatele lui până când găsi sticluţa cu ceva care semăna cu picăturile de ochi obişnuite. Înainte să apuce să se gândească prea mult la asta, îşi dădu capul pe spate şi puse în fiecare ochi câte două picături de *basso belladonna*. Era un stimulent puternic, care semăna puţin cu magicul Adderall. Sevrajul era brutal, dar nu avea cum să treacă de dimineaţa aceea fără puţin ajutor. Băieţii de la Lethe ţinuseră cu toţii jurnale cu perioada petrecută în societate şi ştiau o grămadă de trucuri prin care îşi puteau face viaţa mai bună. Alex descoperise acest stimulent după plecarea lui Darlington.

Reveni în frigul dimineţii, cu Mercy alături de ea. Lui Alex îi plăcea întotdeauna drumul din Vechiul Campus la sala de mese a Colegiului Jonathan Edwards, dar piaţeta părea mai puţin frumoasă luminată de o zi cenuşie. Noaptea, troienele murdare de zăpadă sclipeau discret, părând albe, dar acum erau maro şi soioase la margini, ca nişte mormane de cearşafuri murdare gata pentru spălat. Turnul

Harkness se înălţa ca o lumânare pe jumătate topită, cu clopote care dădeau ora exactă.

Alex avusese nevoie de câteva săptămâni ca să-şi dea seama de ce nu-i plăcea Yale. Era vorba de lipsa completă a strălucirii. Los Angelesul, chiar şi în San Fernando Valley, chiar şi în zilele lui cele mai proaste, avea mereu stil. Aveau stil până şi mama ei, cu rimelul ei mov şi colierul de turcoaz, până şi apartamentul lor părăginit, cu lămpi acoperite cu şaluri, până şi prietenii ei fără bani, care se strângeau la grătar în curtea din spate ca să-şi revină după noaptea anterioară, fetele în pantaloni scurţi mulaţi, cu mijlocul gol şi părul lung legănându-se până la noadă, băieţii cu capete rase, cocuri mătăsoase în creştet sau codiţe rasta groase. Orice obiect şi orice persoană arăta cumva.

Dar aici culorile păreau să se estompeze. Exista un fel de uniformă – sportivi cu şepci de baseball puse invers şi, în ciuda răcorii, pantaloni scurţi largi, până aproape de genunchi, cu cheile atârnate de şnururi pe care le învârteau ca nişte dandy, fete cu blugi şi geci matlasate, puştani teatrali cu creste fluorescente vopsite la chiuvetă. Hainele tale, maşina ta şi muzica emanată de ea trebuiau să le spună oamenilor cine erai. Aici, în schimb, era ca şi cum cineva ar fi şters toate numerele de serie şi toate amprentele. *Cine eşti tu*? se gândea uneori Alex, uitându-se la încă o fată în

palton albastru-închis, cu faţă palidă ca luna, căciulă de lână şi părul legat în coadă atârnându-i pe umăr ca un animal mort. *Cine eşti tu*?

Mercy era o excepţie. Îi plăceau hainele împodobite cu flori de câmp şi etala o suită aparent nesfârşită de ochelari pe care îi purta la gât, legaţi cu şnur sclipitor, şi pe care Alex nu o văzuse să-i folosească vreodată. Astăzi, Mercy optase pentru o haină de brocart brodată cu crăciuniţe care o făcea să pară cea mai tânără şi excentrică bunică din lume. Atunci când Alex ridicase din sprâncene, Mercy se mulţumise să spună: „Îmi plac chestiile ostentative”.

Intrară în sala comună de la Jonathan Edwards şi fură învăluite de o pală de aer cald. Lumina de iarnă păta canapelele de piele cu pătrate apoase – un preambul timid şi fals umil pentru grinzile înalte şi firidele de piatră ale sălii de mese.

Mercy râse de lângă ea.

— Te văd zâmbind aşa doar când mergem să mâncăm.

Era adevărat. Dacă templul lui Darlington era Beinecke, atunci sala de mese era locul de rugăciune zilnic al lui Alex. În apartamentul părăsit din Van Nuys se hrăneau doar cu Taco Bell şi Subway când erau în bani, iar când erau faliţi, cu cereale – uneori goale, alteori înmuiate în suc. De fiecare dată când erau invitaţi la grătar acasă la Eitan, Alex fura o

pungă cu chifle pentru hot-dog, ca să aibă ceva pe care să întindă untul de arahide, iar odată încercase să mănânce biscuiţii lui Loki, dar dinţii ei nu reuşiseră să-i spargă. Chiar şi atunci când locuise cu mama ei, mâncase doar mâncare congelată şi orez care se fierbe în punguţe, apoi, după ce Mira se apucase să vândă Herbalife, cocktailuri ciudate şi batoane nutritive. Îşi adusese la şcoală budinca proteinică pentru săptămâni de zile.

Ideea că undeva o aştepta mâncare caldă de trei ori pe zi era în continuare şocantă. Dar nu avea nicio importanţă ce mânca sau cât; era ca şi cum trupul ei, înfometat atât de mult timp, era acum nesăţios. Stomacul îi ghiorăia din oră în oră, asemenea clopotelor din turnul Harkness. Alex lua întotdeauna două sendvişuri, ca să aibă la ea, şi un teanc de fursecuri cu fulgi de ciocolată, învelite într-un şervet. Provizia de mâncare din rucsacul ei era ca o plasă de siguranţă. Dacă toate acestea s-ar fi sfârşit, dacă i-ar fi fost luate, măcar n-ar fi făcut foamea câteva zile.

— Bine că faci atât de mult sport, remarcă Mercy în timp ce Alex îşi îndesa granola în gură.

Numai că, bineînţeles, Alex nu făcea sport şi în cele din urmă metabolismul ei avea să înceteze să mai cooperez, dar ei nu-i păsa de asta.

— Crezi că ar fi exagerat să purtăm fustă mâine-seară la Dezastrul Omega? întrebă Mercy.

— Încă te mai interesează chestiile astea organizate de frăţii?

Dezastrul Omega făcea parte din planul de cinci petreceri al lui Mercy, cu ajutorul căruia ea şi Alex ar fi socializat mai mult.

— Unele dintre noi nu avem un văr sexy care să ne ducă în locuri interesante, aşa că până când o să mi se ofere petreceri de alt calibru, da, mă interesează. Aici nu e ca la liceu. Nu trebuie să fim ratatele care aşteaptă să fie invitate în oraş. Ai fost de prea multe ori singura admiratoare a ţinutelor mele…

— Bine, o să port fustă dacă porţi şi tu, spuse Alex. Dar… va trebui s-o împrumut.

Nimeni nu se îmbrăca elegant pentru petrecerile frăţiilor, dar, dacă Mercy voia să arate drăguţ pentru o grămadă de tipi în costume de pompieri, atunci asta aveau să facă.

— Ar trebui să porţi ghetele alea ale tale cu şireturi. Mă duc să-mi mai iau nişte mâncare.

Basso belladonna începu să-şi facă efectul exact în timp ce Alex îşi îngrămădea clătite cu unt de arahide pe tavă. Se trezi complet şi inspiră puternic. Avea senzaţia că cineva sparge un ou rece ca gheaţa pe ceafa ei. Bineînţeles, tocmai în clipa aceea profesoara Belbalm îi făcu semn cu mâna să vină la masa ei de sub ferestrele caroiate din colţul sălii de mese. Părul ei alb şi lins sclipea precum capul unei foci care iese

la suprafaţă.

— Căcat, spuse Alex în şoaptă.

Apoi se crispă atunci când gura lui Belbalm se strâmbă, ca şi cum ar fi auzit-o.

— Stai puţin, îi spuse Alex lui Mercy, punând tava pe masa lor.

Marguerite Belbalm era franţuzoaică, dar vorbea engleza perfect. Avea un păr alb ca zăpada, tuns bob, care îi stătea pe cap ca un coif, complet nemişcat, părând sculptat în os. Purta haine negre asimetrice care atârnau în falduri extrem de şic şi avea o imobilitate care o făcea pe Alex să se crispeze. Alex o admira încă de când îi întrezărise prima oară silueta zveltă şi imaculată, la cursul de orientare de la Colegiul Jonathan Edwards, încă de la prima adiere a parfumului ei scump. Belbalm era profesoară de studii feministe, şefa Colegiului şi una din cele mai tinere persoane care dobândiseră titularizarea. Alex nu ştia exact ce implica titularizarea sau dacă „tânăr” însemna 30, 40 sau 50 de ani. Belbalm ar fi putut să aibă toate acele vârste, în funcţie de lumină. În clipa asta, după ce Alex luase *basso belladonna*, Belbalm părea proaspătă, ca de 30 de ani, iar lumina care ricoşa din părul ei alb licărea ca nişte comete minuscule.

— Bună, spuse Alex, ezitând în spatele unuia dintre scaunele de lemn.

— Alexandra, spuse Belbalm, cu bărbia sprijinită pe mâinile împreunate.

Întotdeauna greşea numele lui Alex, iar ea nu o corecta niciodată. Ar fi fost de negândit să recunoască în faţa acestei femei că numele ei era Galaxy.

— Ştiu că serveşti micul dejun cu prietena ta, dar trebuie să te răpesc puţin.

„A servi micul dejun” i se păru lui Alex o expresie foarte rafinată.

— Ai puţin timp liber?

Întrebările lui Belbalm nu păreau niciodată întrebări.

— Vii la biroul meu, da? continuă ea. Să stăm de vorbă.

— Bineînţeles, spuse Alex.

De fapt, ar fi vrut să întrebe: „Am cumva probleme?” Atunci când fusese pusă în perioada academică de probă, la sfârşitul primului semestru, Belbalm îi dăduse această veste în biroul ei mobilat elegant, cu trei dintre lucrările lui Alex în faţă: una despre *The Right Stuff*, pentru cursul ei de sociologie axat pe dezastrele organizaţionale, una despre „Late Air” a lui Elizabeth Bishop, poezie pe care Alex o alesese pentru scurtimea ei, doar ca să-şi dea seama că nu are nimic de spus despre ea şi că nu poate nici măcar să umple paginile cu citate lungi, şi una pentru cursul ei despre Swift, despre care Alex crezuse că o

să fie plăcut gândindu-se la *Călătoriile lui Gulliver* – se dovedi însă că ediţia pe care o citise ea era una pentru copii, foarte diferită de originalul impenetrabil.

La acel moment, Belbalm îşi netezise părul deasupra paginilor tipărite şi spusese blând că Alex ar fi trebuit să-şi mărturisească dizabilitatea.

— Eşti dislexică, nu-i aşa?

— Da, minţise Alex.

Îi trebuia un motiv pentru faptul că era mult în urma tuturor celorlalţi. Avea senzaţia că ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că îi spusese un neadevăr lui Belbalm, dar avea de gând să se folosească de orice ajutor.

Şi acum? Semestrul începuse de prea puţin timp pentru ca Alex s-o fi făcut iar de oaie.

Belbalm îi făcu cu ochiul şi o strânse de mână.

— Nu e ceva atât de groaznic, spuse ea. Nu trebuie să laşi impresia că-ţi vine să fugi.

Degetele ei erau reci şi osoase, tari ca marmura. O piatră mare scânteia cenuşiu-închis pe inelarul ei. Alex îşi dădea seama că priveşte fix, dar drogul din organismul ei transformase inelul într-un munte, un altar, o planetă pe orbită.

— Prefer să port o singură bijuterie, spuse Belbalm. Îmi place simplitatea.

Alex dădu din cap şi îşi dezlipi privirea de pe piatră. Ea purta o pereche de cercei „trei perechi la

cinci dolari”, pe care îi şterpelise de pe rafturile de la Claire, din mallul Fashion Square. Simplitate.

— Vino, spuse Belbalm, ridicându-se şi făcându-i semn cu mâna ei elegantă.

— Doar să-mi iau geanta, spuse Alex.

Se întoarse la Mercy şi îşi îndesă o clătită în gură, mestecând-o frenetic.

— Ai văzut? spuse Mercy, întorcând telefonul spre ea. O fată din New Haven a fost omorâtă noaptea trecută. În faţă la Payne Whitney. Cred că ai trecut chiar pe lângă locul faptei azi-dimineaţă!

— La naiba, spuse Alex, aruncând o privire superficială spre ecranul telefonului lui Mercy. Am văzut luminile. Am crezut că e un accident de maşină.

— Înfricoşător, spuse Mercy, frecându-şi braţele. Avea doar 19 ani. Ce vrea La Belle Belbalm? Credeam că o să-ţi corectăm lucrarea.

Lumea strălucea. Alex se simţea trează, capabilă să facă orice. Mercy era generoasă, iar Alex ar fi vrut să lucreze cu ea înainte ca euforia să-i treacă, dar nu putea să facă nimic.

— Belbalm are timp acum şi trebuie să vorbesc cu ea despre orarul meu. Ne vedem în cameră?

Curva asta minte cum respiră, spusese cândva Len despre Alex. Len spusese multe, înainte să moară.

Alex ieşi din sala de mese în urma profesoarei şi traversară curtea spre biroul ei. Se simţea de căcat că

o lasă pe Mercy singură. Mercy era dintr-o suburbie prosperă a Chicago-ului. Părinţii ei erau amândoi profesori, iar ea scrisese o lucrare extraordinară care îl impresionase până şi pe Darlington. Ea şi cu Alex nu aveau nimic în comun. Dar amândouă fuseseră puştoaica lângă care nu stă nimeni la cantină, iar Mercy nu râsese atunci când Alex pronunţase Goethe greşit. În preajma ei şi a lui Lauren, lui Alex îi era mai uşor să pretindă că e persoana care ar fi trebuit să fie aici. Dar, dacă La Belle Belbalm îţi solicita prezenţa, nu te opuneai.

Belbalm avea doi asistenţi, care lucrau prin rotaţie în anticamera biroului ei. În dimineaţa asta era foarte însufleţitul şi foarte drăguţul Colin Khatri. Colin era membru al Casei Pergamentul şi Cheia şi un fel de geniu al chimiei.

— Alex! exclamă el, ca şi cum ea ar fi fost invitatul îndelung aşteptat la o petrecere.

Entuziasmul lui Colin părea întotdeauna autentic, dar uneori simpla intensitate a acestuia o făcea pe Alex să-i vină să facă ceva violent, cum ar fi să-i înfigă un creion în palmă. Belbalm îşi atârnă haina elegantă în cuier şi îi făcu semn lui Alex să intre în sanctuarul ei.

— Nişte ceai, Colin? întrebă Belbalm.

— Desigur, spuse el, zâmbind radios, mai mult ca un discipol decât ca un asistent.

— Mulţumesc, scumpule.

Haina, mimă Colin din buze. Alex îşi smulse geaca. Îl întrebase cândva pe Colin ce ştia Belbalm despre societăţi.

— Nimic, spusese el. Ea crede că sunt doar nişte prostii elitiste ale clasei superioare.

Belbalm nu se înşela. Alex se întrebase ce aveau atât de special studenţii din ultimul an pe care societăţile îi alegeau anual. Crezuse că aceştia aveau ceva magic. Dar erau doar nişte favoriţi – moştenitori, studenţi cu note foarte bune, vedete charismatice, editorul ziarului *Daily News*, fundaşul echipei de fotbal american, cine ştie ce puşti care montase piesa *Equus* într-o manieră foarte modernă, dar nimeni nu voia s-o vadă. Oameni care mai apoi aveau să conducă fonduri de risc şi start-up-uri şi să apară pe generice ca producători executivi.

Alex o urmă pe Belbalm înăuntru şi se lăsă învăluită de calmul biroului, uitându-se la cărţile care umpleau rafturile şi la obiectele alese cu grijă din călătorii în întreaga lume: o carafă din sticlă suflată, asemănătoare cu o meduză, un fel de oglindă antică, plantele aromatice aşezate pe pervazul ferestrei în ghivece de ceramică albă asemănătoare unor sculpturi geometrice. Până şi lumina soarelui părea mai blândă aici.

Alex inspiră adânc.

— Prea mult parfum? întrebă Belbalm zâmbind.

— Nu! spuse Alex tare. E minunat.

Belbalm se lăsă graţios pe scaunul biroului şi îi făcu semn lui Alex să se aşeze pe canapeaua de catifea verde de vizavi.

— *Le Parfum de Thérèse*, spuse Belbalm. De Edmond Roudnitska. A fost unul din cele mai bune nasuri ale secolului XX şi a creat această aromă pentru soţia lui. Doar ea avea voie să se dea cu el. Romantic, nu?

— Atunci…

— De unde îl am? Păi, au murit amândoi şi, pentru că se puteau câştiga nişte bani cu el, Frédéric Malle l-a scos pe piaţă, ca să-l putem cumpăra şi noi, rusticii.

Rustic era un cuvânt pe care oamenii săraci nu-l foloseau niciodată. Aşa cum *rafinat* era un cuvânt pe care oamenii rafinaţi nu-l foloseau. Dar Belbalm îi zâmbi într-un mod care o făcea să se simtă inclusă, aşa că Alex zâmbi şi ea într-un mod despre care spera că exprimă înţelegerea.

Apăru Colin, ţinând în echilibru o tavă cu un serviciu de ceai de culoarea lutului roşu, pe care o puse pe marginea biroului.

— Altceva? întrebă el zelos.

Belbalm îi făcu semn să plece.

— Du-te şi fă ceva important, spuse ea.

Turnă ceaiul şi îi oferi o ceaşcă lui Alex.

— Serveşte-te cu frişcă şi zahăr, dacă vrei. Am şi mentă proaspătă.

Belbalm se ridică şi rupse o rămurică din ierburile de pe pervaz.

— Vreau şi eu mentă, vă rog, spuse Alex.

Luă rămurica şi imită mişcările lui Belbalm, zdrobind frunzele şi punându-le în ceaşcă. Belbalm se aşeză la loc şi luă o gură de ceai. Alex făcu la fel, ascunzându-şi tresărirea când se arse la limbă.

— Înţeleg că ai auzit vestea despre acea sărmană fată?

— Tara?

Sprâncenele înguste ale lui Belbalm se ridicară.

— Da, Tara Hutchins. O cunoşteai?

— Nu, spuse Alex, supărată pe propria prostie. Tocmai citeam despre ea.

— Ce lucru groaznic. O să spun ceva şi mai groaznic, anume că mă bucur că nu era studentă. Bineînţeles, asta nu înseamnă deloc că e o pierdere mai uşoară.

— Bineînţeles.

Dar Alex era destul de sigură că exact asta voia să spună Belbalm.

— Alex, ce îţi doreşti tu de la Yale?

Bani. Alex ştia că un astfel de răspuns i s-ar fi părut imposibil de grosolan lui Marguerite Belbalm.

Când i-ai văzut prima oară? întrebase Darlington. Poate că toţi oamenii bogaţi puneau întrebări greşite. Pentru cei asemenea lui Alex, nu era vorba niciodată de *ce îţi doreşti*. Era vorba mereu de *cât poţi să obţii*. Suficient cât să supravieţuiască? Suficient cât să poată avea grijă de mama ei, atunci când lucrurile aveau să se ducă dracului, aşa cum se întâmpla întotdeauna?

Alex nu spuse nimic, iar Belbalm mai încercă o dată.

— De ce ai venit aici, în loc să te duci la o scoală de artă?

Lethe îi atribuise lui Alex un set de picturi făcute de un membru al Casei şi un fals sir de succese şi recomandări călduroase, pentru a compensa lacunele ei academice.

— Sunt bună, dar nu suficient de bună ca să fac carieră ca artistă.

Era adevărat. Magia putea să creeze pictori pricepuţi şi muzicieni competenţi, dar nu genii. Indusese în orarul ei şi opţionalul de arte pentru că aşa se aştepta de la ea, iar acesta se dovedise a fi cea mai uşoară parte a vieţii ei academice. Pentru că nu mâna ei era cea care mişca pensula. Atunci când îşi amintea să deschidă caietele de desen pe care Sandow îi sugerase să le cumpere, era ca şi cum ar fi lăsat un jeton să patineze peste o tablă de Ouija, chiar dacă imaginile apărute veneau de undeva din interiorul ei

– Betcha aproape gol, bând dintr-o baltă, Hellie din profil, cu nişte aripi de fluture monarh ieşindu-i din spate.

— Nu o să te acuz de falsă modestie, spuse Belbalm, luând încă o gură de ceai. Am încredere că îţi cunoşti propriul talent. Lumea e destul de dură cu artiştii care sunt buni, dar nu cu adevărat măreţi. Deci ce îţi doreşti? Stabilitate? O slujbă sigură?

— Da, spuse Alex.

În ciuda celor mai bune intenţii ale ei, cuvântul rostit avea o nuanţă iritată.

— Cred că mă înţelegi greşit, Alexandra. Nu e o crimă să-ţi doreşti aceste lucruri. Doar oamenii care nu au simţit niciodată lipsa confortului îl ridiculizează ca fiind burghez.

Belbalm îi făcu cu ochiul.

— Cei mai puri marxişti sunt întotdeauna bărbaţi. Femeile sunt lovite de calamitate cu prea mare uşurinţă. Vieţile noastre se pot destrăma printr-un singur gest, un singur val neobişnuit. Iar banii? Banii sunt stânca de care ne agăţăm atunci când ne ia curentul.

— *Da*, spuse Alex, aplecându-se în faţă.

Asta nu reuşise niciodată să înţeleagă mama ei. Mira iubea *arta*, *adevărul* şi *libertatea*. Nu voia să fie *parte a sistemului*. Dar sistemului nu-i păsa. Sistemul continua să se învârtă şi să o prindă între roţile lui.

Belbalm puse ceaşca pe farfurioară.

— Deci, după ce o să ai bani, după ce o să încetezi să te mai agăţi de stâncă şi te vei putea urca pe ea, ce vei construi acolo? Când te vei ridica în picioare pe stâncă, ce vei propovădui?

Alex simţi că îşi pierde tot interesul. Ar fi trebuit să aibă ceva de spus, nişte înţelepciune de împărtăşit? *Nu te lăsa de şcoală*? *Nu lua droguri*? *Nu te fute cu cine nu trebuie*? *Nu lăsa pe cine nu trebuie să-şi bată joc de tine*? *Fii drăguţă cu părinţii tăi, chiar dacă ei nu merită, pentru că ei îşi permit să te ducă la dentist*? *Micşorează-ţi ambiţiile*? *N-o lăsa să moară pe fata pe care o iubeşti*?

Tăcerea se prelungi. Alex privea frunzele de mentă care pluteau în ceaiul ei.

— Ei, spuse Belbalm suspinând, te întreb aceste lucruri pentru că nu ştiu cum altfel să te motivez, Alex. Te întrebi cumva de ce îmi pasă?

Alex nu se întrebase asta. Presupusese pur şi simplu că Belbalm îşi lua în serios slujba de şefă a Colegiul Jonathan Edwards, că se îngrijea de toţi studenţii aflaţi în responsabilitatea ei. Chiar şi aşa, aprobă din cap.

— Toţi începem de undeva, Alex. Mulţi dintre aceşti studenţii de aici au primit de la viaţă prea mult. Au uitat cum să caute. Tu eşti înfometată, iar eu respect asta.

Belbalm bătu în birou cu două degete.

— Dar înfometată de *ce* anume? Rezultatele tale se ameliorează, văd asta. Cred că ai primit puţin ajutor, ceea ce e bine. În mod evident, eşti o fată deşteaptă. Perioada academică de probă e îngrijorătoare, dar ce mă îngrijorează pe mine mai mult e faptul că tiparul cursurilor pe care le-ai ales lasă să se vadă un singur interes, uşurinţa. Dar aici nu poţi doar să *te descurci*.

Ba pot şi aşa o să şi fac, se gândi Alex. Dar nu spuse decât: „Îmi pare rău”. Vorbea serios. Belbalm căuta un potenţial ascuns pe care să-l elibereze, iar Alex avea s-o dezamăgească. Belbalm făcu un gest de respingere a scuzei ei.

— Gândeşte-te la ce îţi doreşti, Alex. S-ar putea să fie ceva ce nu poţi găsi aici. Dar dacă e ceva ce poţi găsi aici, eu voi face tot ce pot ca să te ajut să rămâi.

Asta îşi dorea Alex, pacea perfectă a acestui birou, lumina blândă care intra prin ferestre, menta, busuiocul şi maghiranul care creşteau în mănunchiuri dantelate.

— Te-ai gândit cumva la planurile tale pentru vară? întrebă Belbalm. Ai fi dispusă să rămâi aici? Să vii să lucrezi pentru mine?

— Ce-aş putea să fac eu pentru dumneavoastră? întrebă Alex, ridicând brusc capul.

Belbalm râse.

— Crezi că Isabel şi Colin îndeplinesc sarcini complicate? Se ocupă de calendarul meu, de arhivare, de organizarea vieţii mele, ca să mă scutească pe mine de efort. N-am nicio îndoială că ai putea să faci asta. Există şi un program de scriere academică pe perioada verii care cred că te-ar ajuta să scrii aşa cum ar trebui ca să poţi rămâne aici. Ai putea începe să te gândeşti la ce fel de carieră ai vrea să-ţi alegi. N-aş vrea să văd că rămâi în urmă, Alex.

O vară ca să recuperez, să-mi trag sufletul. Alex se pricepea să calculeze şanse. Trebuia. Înainte de a intra într-o tranzacţie, trebuia să ştii dacă mai ieşi. Şi ştia că şansele ca ea să se strecoare prin patru ani de Yale erau foarte mici. Cu Darlington în preajmă ar fi fost altfel. Ajutorul lui îi oferise un avantaj, făcuse ca viaţa asta să fie gestionabilă şi posibilă. Însă Darlington dispăruse, cine ştie pentru cât timp, iar ea era al naibii de obosită de la efortul de-a se menţine pe linia de plutire.

Belbalm îi oferea trei luni în care să respire, să-şi revină, să facă un plan, să-şi strângă resursele şi să devină o studentă la Yale adevărată, nu doar cineva care joacă rolul ăsta pe cheltuiala Casei Lethe.

— Ce trebuie să fac? întrebă Alex.

Voia să pună jos ceaşca, dar mâna îi tremura suficient de rău ca să se teamă că ar zăngăni.

— Demonstrează-mi că poţi să te ameliorezi în

continuare. Termină anul în forţă. Iar data viitoare când o să te întreb ce-ţi doreşti, aş vrea să primesc un răspuns. Ai auzit de salonul meu? Am ţinut unul aseară, dar o să mai fie unul săptămâna viitoare. Ai putea începe prin a participa la el.

— Da, pot să fac asta, spuse Alex, chiar dacă nu era deloc sigură că poate. Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi, Alex, spuse Belbalm, privind-o pe deasupra buzei roşii a ceştii ei. Doar fă ce trebuie să faci.

Alex ieşi din birou şi îl salută pe Colin, simţindu-se uşoară. Se trezi în tăcerea curţii. Aşa era uneori – toate uşile se închideau, nu mai trecea nimeni în drum spre cursuri sau masă, ferestrele erau închise din cauza frigului şi rămâneai într-o pungă de tăcere. Alex lăsă tăcerea să se strângă în jurul ei, imaginându-şi că toate clădirile fuseseră abandonate.

Cum era campusul vara? Aşa, liniştit? Umed şi nepopulat, un oraş sub un clopot de sticlă. Alex îşi petrecuse vacanţa de iarnă refugiată în Il Bastone, uitându-se la filme pe laptopul pe care i-l cumpărase Lethe şi temându-se că o să apară Dawes. Vorbise pe Skype cu mama ei şi ieşise afară doar ca să-şi ia pizza şi tăieţei. Până şi Cenuşiii dispăruseră, ca şi cum, în lipsa însufleţirii şi neliniştii studenţilor, nu i-ar mai fi atras nimic spre campus.

Alex se gândi la nemişcarea şi la dimineţile târzii

pe care ar fi putut să le aducă vara aceea. Ar fi putut să stea la biroul la care stăteau Colin şi Isabela, să facă ceai, să actualizeze site-ul Colegiului şi să facă tot ce trebuia făcut. Putea să-şi aleagă cursurile, unele cu programe care să nu-i dea mari bătăi de cap. Putea să citească mai mult şi să facă cursul de scriere academică, după care n-ar mai fi trebuit să se bazeze atât de mult pe Mercy – presupunând că Mercy mai voia să stea cu ea în cameră anul următor.

Anul următor. Cuvinte magice. Belbalm îi construise un pod către un viitor posibil. Ea trebuia doar să-l traverseze. Mama lui Alex avea să fie dezamăgită că fiica nu i se întorcea acasă, în California… Sau nu? Poate că aşa era mai uşor. Atunci când Alex îi spusese mamei ei că merge la Yale, Mira se uitase la ea cu atâta tristeţe, că Alex avusese nevoie de un lung moment ca să înţeleagă că mama ei îşi închipuia că e drogată. Copleşită de vinovăţie, Alex făcu o fotografie curţii pustii şi i-o trimise mamei ei, însoţită de mesajul: *dimineaţă rece*! Nu avea niciun sens, dar era o dovadă că Alex e bine şi că e *aici*, un semn de viaţă.

Intră în baie înainte să se ducă la curs şi îşi trecu degetele prin păr. Ei şi lui Hellie le plăcuse la nebunie să se machieze, cheltuindu-şi puţinii bani excedentari pe rimel sclipitor şi luciu de buze. Aici, machiajul însemna altceva: era indiciul unei străduanii

inacceptabile.

Alex suportă o oră de spaniolă avansată – plicticoasă, dar gestionabilă, pentru că nu îi cerea altceva decât memorare. Toată lumea discuta despre Tara Hutchins, chiar dacă nimeni nu îi spunea pe nume. Era „fata moartă”, „victima crimei”, „tipa înjunghiată”. Lumea vorbea despre înfiinţarea unei linii telefonice speciale şi de psihoterapie de urgenţă pentru toţi cei afectaţi de tragicul eveniment. Asistentul care ţinea cursul de spaniolă le aminti ca după căderea întunericului să folosească serviciul de însoţire pus la dispoziţie de campus. *Am fost chiar în apropiere de locul ăla. Am fost acolo cu vreo oră înainte să se întâmple. Trec pe acolo în fiecare zi.* Alex auzea aceleaşi lucruri repetate iar şi iar. Exista o anumită îngrijorare şi stânjeneală – încă o probă că, oricât s-ar fi modernizat, New Haven nu avea să fie niciodată la fel de sigur şi de prosper precum Cambridge. Dar nimănui nu părea să-i fie cu adevărat frică. *Pentru că Tara nu era una dintre voi*, se gândi Alex, în timp ce îşi pregătea geanta. *Încă vă simţiţi în siguranţă.*

După curs, Alex avea la dispoziţie două ore şi voia să le petreacă ascunsă în căminul ei, fie şterpelind sendvişuri, fie scriind raportul pentru Sandow, apoi dormind în timpul sevrajului de la *basso belladonna* până la prelegerea de engleză.

În schimb, se trezi că picioarele o duc spre Payne Whitney. Intersecţia nu mai era blocată şi mulţimea dispăruse, dar banda de poliţie înconjura în continuare porţiunea triunghiulară de teren de vizavi de sala de sport. Studenţii care treceau aruncau priviri furişe spre locul faptei şi se grăbeau mai departe, ca şi cum ar fi fost umiliţi dacă i-ar fi văzut cineva căscând gura la ceva atât de lugubru, în lumina cenuşie şi rece a soarelui. O maşină de poliţie era parcată jumătate pe trotuar, iar de cealaltă parte a străzii era duba unor reporteri.

Îşi imagina că, în dimineaţa asta, decanul Sandow şi restul administraţiei de la Yale aveau o grămadă de şedinţe tensionate de limitare a pagubelor. Alex nu înţelegea distincţia dintre Yale, Princeton şi Harvard şi oraşele care le găzduiau. Toate i se păreau locuri ireale din acelaşi oraş imaginar. Dar, din modul în care Lauren şi Mercy râdeau de New Haven, era evident că oraşul şi universitatea lui erau considerate a avea mai puţin panaş Ivy League decât celelalte. O crimă care ducea la închiderea campusului nu putea să fie PR bun, chiar dacă victima nu era studentă.

Alex se întreba dacă acela era chiar locul în care fusese ucisă Tara sau nu cumva cadavrul fusese pur şi simplu aruncat în faţa sălii de sport. Ar fi trebuit să-l întrebe pe medicul legist, cât încă era supus compulsiei. Dar îşi imagina că e vorba de prima

variantă. Dacă voiai să te debarasezi de un cadavru, nu îl aruncai în mijlocul unei intersecţii aglomerate.

Îi fulgeră prin minte o imagine cu sandaua moale şi roz care se desprinsese din piciorul cu unghii date cu ojă al lui Hellie. Alex îşi aminti picioarele ei late, cu degete înghesuite şi piele groasă, cu bătături – singura parte a lui Hellie care nu era frumoasă.

Ce caut eu aici? Alex nu voia să se apropie mai mult de locul în care fusese cadavrul. *Prietenul ei a fost de vină*. Asta îi spusese legistul. Prietenul fetei era dealer. Se certaseră. Rănile erau foarte grave, dar dacă el fusese drogat, cine ştie ce se putuse petrece în capul lui?

Şi totuşi locul faptei avea ceva care nu-i dădea pace. Noaptea trecută, Alex venise dinspre Grove Street, dar acum era de cealaltă parte a intersecţiei, exact vizavi de căminul Baker Hall şi de terenul gol şi îngheţat pe care fusese găsită Tara. Din acest unghi, felul în care arăta totul avea ceva familiar – cele două străzi, ţăruşii înfipţi în pământ acolo unde Tara murise sau fusese abandonată. Doar faptul că vedea scena ziua, fără mulţime, o făcea să fie diferită? O senzaţie falsă de déjà vu? Sau poate că *basso belladonna* îi juca feste, în timp ce îi părăsea organismul? Jurnalele celor din Casa Lethe erau pline de avertismente despre tăria ei.

Alex se gândi la sandaua lui Hellie, atârnată

pentru o scurtă clipă de degetul ei de la picior, apoi căzând cu un bufnet pe podeaua apartamentului. Len se întoarse spre Alex, chinuindu-se cu greutatea trupului inert al lui Hellie, pe care îl apucase de subsuori. Betcha ţinea genunchii lui Hellie lipiţi de şoldul lui, ca şi cum ar fi dansat swing cu ea.

— Haide, Alex, spuse Len. Deschide uşa. Lasă-ne să ieşim.

Lasă-ne să ieşim.

Alex alungă amintirea şi privi spre grupul de Cenuşii din faţa sălii de sport. Astăzi erau mai puţini, iar dispoziţia lor – dacă aveau aşa ceva – revenise la normal. Dar Mirele era în continuare acolo. În ciuda marilor eforturi ale lui Alex de a-l ignora, fantoma era greu de ratat – pantaloni ţepeni, pantofi sclipitori, o faţă arătoasă ca dintr-un film vechi, ochi mari şi întunecaţi şi păr negru dat pe spate, ca un val moale. Efectul era stricat doar de gaura mare şi însângerată a rănii de foc de armă din piept.

Era un bântuitor real, un Cenuşiu care putea să treacă prin straturile Voalului şi să-şi facă simţită prezenţa, să zgâlţâie obiecte şi să declanşeze alarmele maşinilor din parcarea aflată acolo unde fusese cândva fabrica de trăsuri a familiei lui – şi acolo unde el îşi ucisese logodnica şi apoi se sinucisese. Era unul dintre popasurile preferate ale excursiilor dedicate fantomelor din Noua Anglie. Alex nu permise privirii

ei să zăbovească, dar văzu cu coada ochiului cum Mirele se îndepărtează de grup şi se îndreaptă agale spre ea.

Era timpul să plece. Nu voia să atragă interesul Cenuşiilor, mai ales al Cenuşiilor care puteau să ia orice tip de formă fizică reală. Întoarse spatele Mirelui şi se îndreptă în grabă spre centrul campusului.

Când ajunse la Vanderbilt, era copleşită de sevraj. Se simţea slăbită şi epuizată, de parcă tocmai trecuse de săptămâna celei mai rele gripe din viaţa ei. Raportul pentru Sandow mai putea să aştepte. Oricum, nu avea prea multe de spus. Voia să doarmă. Poate să viseze la vară. Încă simţea mirosul de mentă zdrobită al degetelor ei.

Închise ochii şi văzu faţa lui Hellie, sprâncenele ei albite de soare, voma atârnată de buză. Era din cauza Tarei Hutchins. Blondele o făceau întotdeauna să se gândească la Hellie. Dar de ce i se păruse atât de familiar locul faptei? Ce văzuse în acea porţiune părăsită de pământ mort, încadrată de fluxul traficului?

Nimic. Atâta doar că acumulase prea multe nopţi nedormite şi plecase prea mult urechea la ce îi îndrugase Darlington. Tara nu semăna deloc cu Hellie. Era ca o imitaţie proastă a originalului care era Hellie.

Ba nu, spuse o voce din capul ei. Era vocea lui

Hellie, stând pe un skateboard şi legănându-se înainte şi înapoi pe picioarele ei late, cu un echilibru impecabil. Pielea ei era pământie, iar sutienul bikiniului era împroşcat cu bucăţele din ultima ei masă. *Tara sunt eu*, a continuat Hellie. *Tara eşti tu fără a doua şansă.*

Alex se luptă să iasă din mareea somnului. Camera era întunecoasă, puţina lumină strecurându-se prin unica fereastră îngustă.

Hellie dispăruse de mult, la fel şi oamenii care îi făcuseră rău. Dar cineva îi făcuse rău şi Tarei. Cineva care nu fusese pedepsit. Nu încă.

Lasă totul în seama detectivului Turner, asta spunea supravieţuitoarea. *Stai liniştită. Las-o aşa. Concentrează-te asupra notelor tale. Gândeşte-te la vara asta.* Alex vedea podul construit de Belbalm. Nu trebuia decât să-l traverseze.

Căută în sertar picăturile de *basso belladonna*. Încă o după-amiază – putea să-i acorde Tarei Hutchins măcar atât, înainte de-a o îngropa pentru totdeauna şi a trece mai departe. Aşa cum o îngropase pe Hellie.

Casa Aurelian, căminul viitorilor regi filosofi, marii unificatori. Casa a fost fondată pentru a sprijini formarea unor lideri autentici şi, la modul ideal, pentru a aduce laolaltă ce era mai bun din toate societăţile. Se constituiseră ca un fel de Nouă Lethe, apelând la membri din fiecare societate ca să alcătuiască un consiliu de conducere. Dar nu durase prea mult. Dezbaterile însufleţite lăsaseră locul certurilor zgomotoase, iar noii membri recrutaţi deveniră în curând la fel de barbari ca şi cei din vechile Case ale Voalului. Până la urmă, magia lor are o utilitate mai potrivită pentru profesiunile specializate, fiind mai puţin o vocaţie cât o meserie. Asta i-a transformat într-o ţintă a glumelor pentru unii care aveau interese diferite, dar atunci când membrii Casei Aurelian s-au trezit alungaţi din „mormântul" lor şi lipsiţi de o adresă permanentă, au reuşit – spre deosebire de alte Case – să supravieţuiască într-un mod simplu: angajându-se în slujba celui care plătea mai mult.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei de A Noua Case

Le lipseşte complet stilul. Sigur, uneori mai dau câte un senator sau un scriitor relativ cunoscut, dar nopţile Casei Aurelian îţi lasă întotdeauna senzaţia că ai primit stenograma unui proces savuros. Începi cu entuziasm, dar la pagina a doua îţi dai seama că sunt o grămadă de cuvinte şi prea puţin spectacol.

Jurnalul Lethe al lui Michelle Alameddine
(Colegiul Hopper)

6. Toamna trecută

O iniţiase treptat – începând cu Aurelian. Darlington se gândise că magia importantă putea să mai aştepte până mai târziu în semestrul acela. Îşi dădu seama că luase decizia corectă atunci când coborâse la parterul lui Il Bastone şi o găsise pe Alex stând pe marginea unei perne de catifea, rozându-şi febril unghia degetului mare. Dawes părea să nu-şi dea seama de nimic, concentrată asupra *Textelor greceşti din Micene*, cu căştile antifonice pe urechi.

— Eşti gata? o întrebă el.

Alex se ridică şi îşi şterse palmele de blugi. Darlington o pusese să verifice rezerva de protecţii din săculeţi şi fu încântat să vadă că ea nu uitase nimic.

— Noapte bună, Dawes, spuse el în timp ce lua hainele din cuierul de pe hol. N-o să ne întoarcem târziu.

Dawes îşi coborî căştile pe gât.

— Avem somon afumat, ouă şi sendvişuri cu mărar, spuse ea.

— Oare să îndrăznesc să întreb…?

— Da, avem şi *avgolemono6*.

— Ţi-aş spune că eşti un înger, dar eşti mult mai interesantă de atât.

Dawes plescăi din limbă.

— Nu-i deloc o supă de toamnă, spuse ea.

— Dar toamna abia a venit şi nimic nu e mai fortifiant decât *avgolemono*[6].

În plus, după o doză din elixirul lui Hiram era greu să te încălzeşti.

Dawes zâmbi, întorcându-se la textul ei. Îi plăcea să fie lăudată pentru mâncărurile ei aproape la fel de mult ca pentru rezultatele la învăţătură.

Aerul i se păru lui Darlington înviorător şi rece, în timp ce mergeau pe Orange spre parc şi campus. Primăvara venea încet în Noua Anglie, dar toamna era ca un viraj brusc. Acum transpirai în hainele de vară din bumbac, peste o clipă tremurai sub un cer ca un email albastru-închis.

— Vorbeşte-mi despre Casa Aurelian.

— Fondată în 1910, expiră Alex. Au camere proprii în Clădirea Sheffield-Sterling-Strathcona…

— Nu mai zi toată poliloghia. Toată lumea îi spune SSS.

— SSS. Aşa, deci au primit camerele astea în timpul renovării din 1932.

— Cam în perioada în care osarii îşi izolau sala de operaţii, adăugă Darlington.

— Ce?

---

[6] Supă grecească preparată cu lămâie şi orez. (N.r.)

— O să afli în timpul primei tale prognosticări. Dar m-am gândit să ne antrenăm la ei în prima noastră expediţie afară.

Era mai bine ca Alex Stern să-şi facă mâna printre zeloşii şi generoşii aurelieni decât în faţa osarilor.

— Universitatea le-a dat acele camere în dar pentru serviciile îndeplinite.

— Ce servicii?

— Tu să-mi spui, Stern.

— Păi, sunt specializaţi în logomanţie, în cuvinte magice. Deci ceva legat de un contract?

— Cumpărarea Pădurii Sachem din 1910. A fost o achiziţie extrem de importantă a unui teren, iar universitatea a vrut să se asigure că ea nu va putea fi contestată niciodată. Pământul acela a devenit Dealul Ştiinţei. Ce altceva?

— Lumea nu îi ia foarte în serios.

— Lumea?

— Lethe, corectă Alex. Şi celelalte societăţi. Pentru că nu au un mormânt adevărat.

— Dar noi nu suntem aşa, Stern. Nu suntem snobi.

— Tu în mod sigur eşti snob, Darlington.

— Ei, nu sunt acel tip de snob. Doar două lucruri ne interesează cu adevărat: dacă magia lor funcţionează şi dacă e periculoasă.

— Păi şi funcţionează? întrebă Alex. E

periculoasă?

— Răspunsul la ambele întrebări este: uneori. Casa Aurelian e specializată în contracte indestructibile, legăminte constrângătoare şi poveşti care pot să adoarmă, la propriu, cititorul. În 1989, un milionar a intrat în comă pe iahtul său. Lângă el a fost găsit un exemplar din *Dumnezeu şi omul la Yale*, iar dacă s-ar fi gândit cineva să caute, ar fi găsit în carte şi o introducere în magia de la Yale care nu există în nici un alt exemplar – una compusă de aurelieni. De asemenea, s-ar putea să te intereseze să afli că ultimele cuvinte ale lui Winston Churchill au fost: „M-am plictisit de toate”.

— Vrei să spui că aurelienii l-a asasinat pe Winston Churchill?

— E doar o speculaţie. Dar pot să confirm că jumătate dintre morţii din cimitirul din Grove Street rămân în mormintele lor doar pentru că inscripţiile de pe pietrele lor funerare au fost create de aurelieni.

— Par destul de puternice.

— Asta era vechea lor magie, din vremea în care încă era considerată o societate rezidenţială. Casa Aurelian a fost dată afară din sediul ei atunci când negocierile contractuale dintre sindicate şi universitate au început să meargă prost. Acuzaţia a fost că serviseră alcool minorilor, dar adevărul e că Yale avea impresia că aurelienii dăduseră greş cu

contractele iniţiale. Au pierdut Camera 405 şi de atunci încolo munca lor a fost îndoielnică. În prezent se ocupă mai ales cu acorduri de confidenţialitate şi vrăji inspiraţionale. Asta o să vedem acum.

Trecură pe lângă sediul administrativ al Clădirii Woodbridge, apoi prin faţa paravanelor aurii strălucitoare ale Casei Pergamentul şi Cheia. Membrii societăţii îşi contramandaseră următorul ritual. Asta nu însemna mai puţină muncă pentru Lethe – Casa Cartea şi Şarpele fusese foarte mulţumită să preia intervalul lor de joi noapte –, însă Darlington se întreba ce anume se întâmplă la Pergamentul şi Cheia. Existau zvonuri că magia slăbise şi portalurile funcţionau defectuos sau nu se deschideau deloc. Era posibil să fie doar vorbe – Casele Voalului erau secretoase, competitive şi predispuse la bârfe meschine. Însă Darlington avea să folosească acea amânare pentru a explora dificultăţile cu care se confrunta Pergamentul şi Cheia, înainte de a-l băga pe Dante-le lui într-un posibil dezastru.

— Dacă aurelienii nu-s periculoşi, de ce trebuie să fim aici? întrebă Alex.

— Pentru a preveni întreruperea procedurilor. Acest ritual anume are tendinţa de a atrage foarte mulţi Cenuşii.

— De ce?

— Pentru că e mult sânge.

Alex încetini pasul.

— Te rog nu-mi spune că te scârbeşti uşor, continuă Darlington. N-o să rezişti niciun semestru dacă nu poţi suporta puţin sânge.

În clipa următoare, Darlington se simţi prost. Bineînţeles că Alex era reticentă, după întâmplările cărora le supravieţuise în California. Fata aceasta asistase la traume reale, nu la spectacolul macabrului cu care Darlington era atât de obişnuit.

— O să mă descurc, spuse ea.

Dar se agăţa de cureaua genţii cu pumnii încleştaţi.

Intrară pe platoul pustiu al Pieţei Beinecke. Ferestrele bibliotecii sclipeau ca nişte bucăţi de chihlimbar.

— Fără îndoială, o asigură Darlington. E vorba de un mediu controlat şi de o vrajă simplă. Noaptea asta suntem practic nişte bodyguarzi.

— Bine.

Dar Alex nu arăta tocmai bine.

Trecură de uşile rotative ale bibliotecii şi intrară în holul cu boltă înaltă. Gordon Bunshaft gândise clădirea ca pe o cutie în interiorul altei cutii. În spatele recepţiei goale se înălţa până la tavan un perete de sticlă imens, plin de rafturi cu cărţi. Asta era adevărata comoară de cunoaştere, inima de hârtie şi pergament a Bibliotecii Beinecke, structura exterioară

din jurul ei acţionând ca intrare, scut, piele falsă. De fiecare parte erau ferestre mari care dădeau spre piaţa goală.

Nu departe de recepţie fusese pusă o masă lungă, la o distanţă confortabilă de vitrinele cu exponate rotative din colecţiile bibliotecii, unde Biblia Gutenberg avea şi ea un cub mic de sticlă luminat de deasupra. În fiecare zi era dată o pagină a ei. Dumnezeule, cât de mult iubea Darlington biblioteca asta.

Aurelienii roiau în jurul mesei, deja în mantiile lor de culoarea fildeşului, discutând agitat. Probabil că şi doar acea energie buimacă era suficientă pentru a începe să atragă Cenuşii. Josh Zelinski, actualul preşedinte al delegaţiei, se desprinse de grup şi veni să-i întâmpine. Darlington îl ştia de la mai multe seminare de studii americane. Avea o freză mohawk, îi plăceau salopetele largi şi vorbea *o grămadă*. În urma lui venea o femeie de 40 şi ceva de ani, împărăteasa din seara asta – absolventa aleasă să supervizeze ritualul. Darlington o recunoscu de la un ritual pe care Casa Aurelian îl realizase cu un an în urmă pentru a întocmi statutul asociaţiei ei de proprietari.

— Amelia, spuse el, reuşind să-şi amintească numele. Mă bucur să te văd din nou.

Femeia zâmbi şi se uită la Alex.

— E urmaşa ta?

Acelaşi lucru o întrebaseră şi pe Michelle Alameddine, atunci când ea îl dusese pe Darlington peste tot, în primul lui an.

— Fă cunoştinţă cu noul nostru Dante. Alex e din Los Angeles.

— Frumos, spuse Zelinski. Ştii vreo vedetă de film?

— Se pune dacă am înotat o dată goală în piscina lui Oliver Stone?

— Era şi el acolo?

— Nu.

Zelinski păru sincer dezamăgit.

— Începem la miezul nopţii, spuse Amelia.

Asta le lăsa timp suficient să creeze un perimetru în jurul mesei pentru ritual.

— Pentru ritualul ăsta nu putem să-i respingem complet pe Cenuşii, îi explică Darlington, în timp ce descriau un cerc larg în jurul mesei, alegând traseul limitei pe care aveau s-o creeze. Canalele cu Voalul trebuie să rămână deschise pentru această magie. Acum spune-mi care sunt primii paşi.

Îi dăduse la citit nişte fragmente din *Legăturile lui Fowler* şi un scurt tratat despre magia portalului din perioada timpurie a Casei Pergamentul şi Cheia.

— Praf de oase, pământ din cimitir sau orice *memento mori* pentru formarea cercului.

— Bun, spuse Darlington. Acum vom folosi asta.

Îi întinse o bucată de cretă făcută din cenuşă de crematoriu comprimată.

— Cu ea vom putea să facem marcaje mai precise, continuă Darlington. O să lăsăm canale deschise în fiecare punct cardinal.

— Şi apoi?

— Apoi ne ocupăm de uşi. Cenuşiii pot să perturbe ritualul şi n-ar fi bine ca acest tip de magie să scape de aici. Magia are nevoie de concretizare. După ce începe, acest ritual va căuta sânge, iar dacă vrăjile scapă de pe masă, pot să taie propriu-zis în două un student la drept care învaţă la un cvartal distanţă. Un avocat mai puţin care să năpăstuiască lumea, dar am înţeles că glumele cu avocaţi nu mai sunt la modă. Aşa că, dacă un Cenuşiu încearcă să treacă, ai două variante: praf sau cuvinte mortale.

Cenuşiii detestau orice le amintea de moarte sau muribunzi: lamentaţiile, bocetele, poeziile despre suferinţă şi pierdere, până şi un necrolog bine întors din condei putea să dea rezultate.

— Sau ambele? întrebă Alex.

— Nu e nevoie. Nu irosim puterea, dacă nu e necesar.

Alex părea sceptică. Neliniştea ei îl surprinse pe Darlington. Alex Stern putea fi lipsită de graţie sau needucată, dar demonstrase mult aplomb – cel puţin

atunci când era vorba de altceva decât de molii. Unde era acea temeritate pe care o zărise până atunci în ea? Şi de ce îl dezamăgea atât de mult frica ei?

Când terminau de făcut marcajele prin care se închidea cercul, un tânăr trecu prin turnichet, cu eşarfa trasă până aproape de ochi.

— Oaspetele de onoare, murmură Darlington.

— Cine e?

— Zeb Yarrowman, copilul-minune. Sau fost copil-minune. Sunt sigur că germanii au un nume pentru un fost *enfant terrible*.

— Tu ar trebui să ştii, Darlington.

— Ce crudă eşti, Stern. Încă mai am timp să aflu. Zeb Yarrowman a scris un roman în primul an de studenţie la Yale, l-a publicat înainte de absolvire şi a fost favoritul scenei literare din New York timp de mai mulţi ani la rând.

— Era bun romanul?

— Nu era *rău*, spuse Darlington. Reţeta unui bildungsroman obişnuit: tristeţe, nebunie, iubire de tinereţe, totul pe fundalul vieţii lui Zeb de angajat la lăptăria falimentară a unchiului său. Dar stilul era într-adevăr impresionant.

— Şi a venit aici ca mentor al cuiva?

— A venit aici pentru că *Regele unor locuri neînsemnate* a fost publicat cu aproape opt ani în urmă şi de atunci Zeb Yarrowman n-a mai scris

niciun cuvânt.

Darlington văzu semnalul pe care Zelinski i-l dădu împărătesei.

— E timpul să începem, spuse el.

Aurelienii se aranjaseră în două şiruri egale, unii în faţa celorlalţi, pe cele două laturi ale mesei lungi. Purtau mantii albe care semănau cu nişte haine de corişti, cu mâneci ascuţite atât de lungi că atingeau tăblia mesei. Josh Zelinski stătea într-un capăt al mesei şi împărăteasa în celălalt. Îşi traseră mănuşi albe, precum cele folosite pentru manipularea manuscriselor din arhive, şi desfăşurară un sul pe toată lungimea mesei.

— Pergament, spuse Darlington. Făcut din piele de capră şi înmuiat în flori de soc. Un dar pentru muză. Dar ea cere mai mult decât atât. Vino.

O conduse pe Alex spre primele semne pe care le făcuseră.

— Tu o să supraveghezi poarta sudică şi pe cea estică. Nu sta între marcaje decât dacă e absolut necesar. Dacă vezi că un Cenuşiu se apropie, bagă-te în faţa lui şi foloseşte pământul de cimitir sau rosteşte cuvintele morţii. Eu o să monitorizez nordul şi vestul.

— Cum? spuse ea cu o voce care avea o inflexiune nervoasă şi caustică. Nici măcar nu-i vezi.

Darlington băgă mâna în buzunar şi scoase fiola cu elixir. Nu mai putea amâna. Rupse învelişul de

ceară, scoase dopul şi, înainte ca vreun gând la autoconservarea lui să poată interveni, îi înghiţi conţinutul.

Nu se obişnuise niciodată cu elixirul. Se îndoia că avea să se obişnuiască vreodată cu impulsul de a voma şi cu ghimpele amărui care îi străpungea palatul moale, până în spatele craniului.

— Căcat, icni el.

Alex clipi.

— Cred că e prima oară când te aud înjurând, spuse ea.

Darlington era cuprins de un tremur puternic, dar se străduia să-l controleze.

— C-c-consider v-v-vulgarităţile un fel de declaraţii de dragoste, spuse el. E bine să le foloseşti rar şi numai dacă eşti complet s-s-sincer.

— Darlington… e normal să-ţi clănţăne dinţii?

El încercă să dea din cap, dar bineînţeles că deja dădea din cap – de fapt, chiar spasmodic.

Elixirul era ca şi cum ai fi băgat capul în Marele Frig, ca şi cum ai fi intrat într-o iarnă lungă şi întunecoasă. Sau cum spusese Michelle cândva: „Te simţi de parcă ţi-ar băga cineva un ţurţure în cur”.

— Nu-i o senzaţie chiar atât de bine localizată, reuşise să glumească Darlington la acel moment.

Dar îi venise să leşine din cauza acelor zgâlţâituri groaznice. Nu era vorba doar de gust, frig sau

tremurături, ci şi de senzaţia că te afli în prezenţa a ceva oribil. Darlington nu reuşise să identifice atunci acea senzaţie, dar peste mai multe luni conducea pe autostrada I–95, când un camion intrase pe banda lui, ratându-i maşina la mustaţă – asta era senzaţia. Trupul îi fusese inundat de adrenalină, iar gura i se umpluse cu un gust amar, ca de aspirină zdrobită, amintindu-i de izul Glonţului lui Hiram.

Aşa era de fiecare dată – şi aşa avea să fie până când, în cele din urmă, doza avea să încerce să-l omoare, iar ficatul lui avea să fie doborât de toxicitatea amestecului. Nu puteai să cochetezi la nesfârşit cu moartea, să o încerci la nesfârşit cu degetul. În cele din urmă, moartea avea să te prindă de mână şi să te tragă după ea.

Dar dacă s-ar fi întâmplat asta, Lethe i-ar fi găsit un donator de ficat. N-ar fi fost primul caz. Nu toţi se năşteau la fel de înzestraţi ca Galaxy Stern.

Tremurul îi trecu şi, pentru un scurt moment, lumea deveni lăptoasă, ca şi cum Darlington ar fi văzut strălucirea aurie a Bibliotecii Beinecke prin nişte pânze de păianjen. Acestea erau straturile Voalului.

Când straturile acestea se dădură la o parte, ceaţa se risipi. Coloanele familiare ale bibliotecii, aurelienii îmbrăcaţi în mantii şi faţa îngrijorată a lui Alex deveniră din nou clare, ca de obicei – numai că vedea

şi un bătrân cu sacou pepit care stătea lângă vitrina în care era Biblia Gutenberg, iar apoi se duse agale să examineze colecţia bunurilor care îi aparţinuseră lui James Baldwin.

— Cred… cred că e…

Se opri înainte să rostească numele lui Frederic Prokosh. Numele erau ceva intim şi riscau să creeze o conexiune cu cei morţi.

— A scris un roman celebru, intitulat *Asiaticii*, la un birou din Biblioteca Sterling. Mă întreb dacă Zeb e cumva un fan al lui.

Prokosh fusese un personaj retras, un mister chiar şi pentru cei mai buni prieteni ai lui. Şi totuşi Darlington avea acum ocazia să vadă ce face în viaţa de apoi: umbla printr-o bibliotecă universitară. Poate că era mai bine că elixirul costa atât de mult şi avea un gust atât de rău. Altfel Darlington l-ar fi dat pe gât din două în două zile, doar pentru astfel de privelişti. Dar acum era timpul pentru lucru.

— Alungă-l de aici, Stern, spuse el. Dar nu-l privi în ochi.

Alex îşi undui umerii, ca un boxer care intră în ring, şi se apropie de Prokosh, cu privirea întoarsă. Băgă mâna în geantă şi scoase fiola cu pământ de cimitir.

— Ce mai aştepţi?

— Nu pot să scot capacul.

Prokosh ridică privirea de la vitrina de sticlă şi se apropie de Alex.

— Atunci rosteşte *cuvintele*, Stern.

Alex făcu un pas în spate, continuând să tragă de capac.

— Nu poate să-ţi facă rău, spuse Darlington, băgându-se între Prokosh şi intrarea în cerc.

Ritualul încă nu începuse, dar era mai bine să fie totul curat. Lui Darlington nu-i plăcea la nebunie ideea de a alunga Cenuşii el însuşi. Ştia şi aşa prea multe despre fantoma aceea, iar dacă l-ar fi trimis el însuşi pe Prokosh după Voal, exista riscul creării unei conexiuni între ei.

— Haide, Stern, spuse el.

Alex închise strâns ochii şi strigă:

— *Curaj*! *Nimeni nu e nemuritor*!

Prokosh se cutremură, temător, şi ridică o mână, ca pentru a o alunga pe Alex, apoi ţâşni prin pereţii de sticlă ai bibliotecii. Aproape orice putea fi cuvânt mortal, atâta timp cât era vorba despre lucruri de care Cenuşiii se temeau cel mai mult: caracterul definitiv al morţii, o viaţă de pe urma căreia n-a rămas nimic, vidul apăsător al vieţii de apoi. Darlington îi dăduse lui Alex să înveţe unele dintre cele mai simple cuvinte de pe tăbliţele orfice găsite în Tesalia.

— Vezi? spuse el. E uşor. Nu e nevoie să strigi.

Se uită la aurelieni, dintre care unii chicoteau din cauza înflăcărătei proclamaţii a lui Alex.

Dar lui Alex nu părea să-i pese de atenţia pe care o atrăsese. Privea, cu ochii aprinşi, la locul în care cu câteva clipe mai devreme se aflase Prokosh.

— Uşor! spuse ea, încruntându-se şi privind fiola cu pământ din mâna ei. Atât de uşor.

— Bucură-te mai zgomotos, Stern. Nu-mi refuza plăcerea de a te pune la punct.

Când ea nu răspunse, Darlington adăugă:

— Haide, sunt gata să înceapă.

Zeb Yarrowman stătea în capul mesei. Îşi scosese cămaşa şi era gol până la brâu. Avea o piele albicioasă şi pieptul îngust şi ţinea braţele pe lângă corp, ca nişte aripi strânse. De-a lungul ultimilor trei ani, Darlington văzuse mulţi bărbaţi şi multe femei în capul acelei mese. Unii fuseseră aurelieni. Alţii plătiseră pur şi simplu taxa considerabilă pe care o percepea consiliul societăţii. Veneau să-şi rostească, aşadar, cuvintele şi să-şi formuleze cererile, în speranţa că ceva spectaculos avea să se întâmple. Veneau cu nevoi diferite, iar aurelienii schimbau locurile de întâlnire în funcţie de cerinţele lor: contractele prenupţiale blindate puteau fi create sub intrarea Facultăţii de Drept, falsurile puteau fi depistate sub ochii atenţi ai

sărmanului şi păcălitului *Cicero descoperind mormântul lui Arhimede* de Benjamin West[7], tablou aflat în galeria de artă a universităţii, iar actele de proprietate asupra pământului şi tranzacţiile imobiliare erau perfectate sus, pe East Rock, cu oraşul scânteind undeva jos, departe. Poate că magia aurelienilor era mai slabă decât a altor societăţi, dar era mai portabilă şi mai practică.

În seara asta, incantaţiile începură în latină, o recitare liniştitoare şi blândă care umplea biblioteca, înălţându-se tot mai sus pe lângă nenumăratele rafturi din cubul de sticlă din centru. Darlington îşi îngădui să asculte şi el cu o ureche, în timp ce examina perimetrul cercului şi o supraveghea pe Alex. Probabil era un semn bun că aceasta era atât de încordată. Însemna, cel puţin, că o preocupa să facă treabă bună.

Incantaţiile se modificară, trecând de la latină la un dialect italian, alunecând de la Antichitate la modernitate. Vocea lui Zeb era cea mai puternică, ricoşând imploratoare din pereţii de piatră, iar Darlington simţea tensiunea acestuia. Şi nu aveai cum să nu fii tensionat, dat fiind ce urmă.

Zeb întinse braţele. Aurelienii din stânga şi din

[7] Benjamin West (1738-1820): pictor american specializat în subiecte istorice. (N.r.)

dreapta lui scoaseră cuţitele şi, în timp ce incantaţiile continuau, trasară două linii lungi pe antebraţele lui, de la încheieturi în sus.

La început sângele curse încet, adunându-se la suprafaţă în crestături roşii, ca nişte ochi care se întredeschid.

Zeb puse mâinile pe marginea hârtiei din faţa lui şi sângele se prelinse pe ea. Ca şi cum hârtiei i-ar fi plăcut sângele, acesta începu să curgă mai rapid, un şuvoi care se vărsa pe sul, în timp ce Zeb continua incantaţia în italiană.

Cunoscând procedeul, Darlington n-a fost deloc surprins că Cenuşiii au început să apară, trecând prin pereţi, atraşi de sânge şi speranţă.

Atunci când sângele ajunse în sfârşit la capătul pergamentului, aurelienii îşi lăsară toţi mânecile în jos, atingând cu ele hârtia îmbibată. Sângele lui Zeb părea să urce pe stofă, în timp ce sunetul incantaţiei sporea – acum nu mai era o singură limbă, ci toate limbile, cuvinte luate din cărţile din jurul lor, de deasupra lor şi din seifurile controlate climatic de sub ei. Mii şi mii de volume. Memorii şi poveşti pentru copii, cărţi poştale şi meniuri, poezie şi jurnale de călătorie, italiană dulce străpunsă de sunetele ascuţite ale englezei, de asprimea germanei şi de aspiraţiile chinezei.

Ca unul, aurelienii îşi trântiră palmele pe

pergamentul înmuiat în sânge. Zgomotul sfâşie aerul ca un tunet, iar din palmele lor se împrăştie negreală, ca un val ce transforma sângele în cerneală, străbătând hârtia înapoi spre locul în care erau sprijinite mâinile lui Zeb. Acesta ţipă atunci când cerneala intră în el, urcându-i în zigzag pe braţe sub formă de scris, rând după rând, cuvânt după cuvânt, un palimpsest care îi înnegrea pielea, târându-se încet spre coatele lui cu italice rotunde. Zeb plângea, se cutremura şi îşi urla suferinţa, dar rămânea cu mâinile întinse pe hârtie.

Cerneala urcă mai sus, spre umerii lui îndoiţi, spre gât şi piept, intrând în capul şi inima lui.

Aceasta era cea mai periculoasă parte a ritualului, atunci când toţi aurelienii aveau să fie cel mai vulnerabili, iar Cenuşiii cel mai zeloşi. Cenuşiii intrau mai rapid prin pereţi şi prin ferestrele închise, dând ocol cercului şi căutând porţile lăsate deschise de Alex şi Darlington, atraşi de nevoia lui Yarrowman şi de mirosul metalic al sângelui proaspăt. Indiferent ce griji o chinuiseră, acum Alex se simţea bine, aruncând pământ de cimitir spre Cenuşii, cu gesturi inutil de elaborate care o făceau să semene cu un practicant de wrestling ce încearcă să ridice în picioare o mulţime invizibilă. Darlington îşi îndreptă atenţia spre punctele lui cardinale, aruncând nori de praf de oase spre Cenuşiii care se apropiau şi murmurând vechi

cuvinte mortale atunci când unul dintre ei încerca să treacă pe lângă el. Imnul lui orfic preferat începea cu *O, spirit al fructului necopt*, dar era prea lung ca să merite să se apuce de el.

O auzi pe Alex gemând şi privi peste umăr, aşteptându-se să o vadă angajată într-o manevră de alungare deosebit de acrobatică. Însă Alex era pe podea şi se târa în spate cu ochi îngroziţi, iar Cenuşiii treceau drept prin cercul de protecţie. Darlington avu nevoie doar de o clipă ca să înţeleagă ce se întâmplase: marcajele porţii sudice fuseseră şterse. Alex fusese atât de ocupată, încât călcase din greşeală pe marcaje şi rupsese marginea sudică a cercului. Ceea ce fusese o uşă îngustă care să permită curgerea magiei devenise o gaură căscată care lăsa să treacă tot. Cenuşiii avansau, concentraţi asupra atracţiei sângelui, şi se apropiau de aurelieni, care nu bănuiau nimic.

Darlington se aruncă în calea lor, lătrând cele mai rapide şi mai crude cuvinte mortale pe care le ştia: *Neplâns*! strigă el. *Neonorat şi nelăudat*! Unii se opriră, alţii chiar fugiră. *Neplâns, neonorat şi nelăudat*! repetă el. Dar acum Cenuşiii prinseseră avânt – o masă pe care doar el şi Alex o puteau vedea, îmbrăcaţi în haine din toate epocile, unii tineri, alţii bătrâni, unii răniţi şi mutilaţi, alţii întregi.

Dacă ajungeau la masă, ritualul avea să fie

perturbat. Yarrowman ar fi murit cu certitudine şi, odată cu el, poate şi jumătate din aurelieni. Magia ar fi luat-o razna.

Dar Biblioteca Beinecke era nu doar o casă vie a cuvintelor, ci şi un monument măreţ închinat sfârşitului tuturor lucrurilor. Acolo se păstra masca mortuară a lui Thornton Wilder. Dinţii lui Ezra Pound. Sute de elegii. Darlington căuta cuvintele… Hart Crane despre Melville, Ben Jonson despre moartea fiului său. „Recviem”-ul lui Robert Louis Stevenson. Mintea lui încerca acum cu disperare să găsească ceva. „Începe de undeva! De oriunde”.

Cânt ca un os nebunatic
şi merg unde mă poartă vântul.

Dumnezeule mare. Cum reuşise să recurgă la poezia lui Foley despre un schelet care face sex, când trebuia să stăvilească supranaturalul?

Câţiva Cenuşii se desprinseră din grup, însă Darlington avea nevoie de ceva cu puţină gravitate.

Horaţiu.

Iarna va veni
Spărgând marea de stânci
În timp ce noi vom bea vinul verii.

Acum Cenuşiii încetiniră, unii din ei acoperindu-şi urechile.

Vezi, în albul aerului de iarnă, strigă Darlington. *Ziua atârnă ca un trandafir. Plecat către mâna întinsă. Ia-l, înainte să dispară*!

Darlington ridică mâinile în faţă, ca şi cum ar fi putut cumva să-i împingă înapoi. De ce nu-şi amintea primul vers al poeziei? Pentru că nu-l interesase. *De ce încerci să cunoşti viitorul ce nu poate fi cunoscut*?

Iarna va veni! repetă el. Dar în timp ce împingea Cenuşiii înapoi prin poarta străpunsă şi întindea mâna după cretă, Darlington privi prin pereţii de sticlă ai bibliotecii. Acolo se strângea o hoardă – un val de Cenuşii înconjurau clădirea, vizibili prin pereţii de sticlă. Darlington nu putea să refacă marcajele la timp.

Alex era în continuare pe jos, tremurând atât de tare că Darlington vedea asta chiar şi de la distanţă. Dacă magia scăpa, putea să-i omoare mai întâi pe ei doi.

— *Curaj*… spunea ea încontinuu. *Curaj*…

— Nu e de ajuns!

Cenuşiii se năpusteau spre bibliotecă.

— *Mors vincit omnia*! strigă Darlington, recurgând la cuvintele tipărite pe fiecare manual al Casei Lethe.

Împărăteasa şi aurelienii ridicară privirea de la

masă; doar Zeb Yarrowman era în continuare pierdut în agonia ritualului, surd la haosul care intrase în cerc.

Apoi o voce ascuţită şi tremurătoare străpunse aerul, nu vorbind, ci cântând…

— *Pariome mi madre en una noche oscura*.

Alex cânta o melodie întreruptă de suspinele ei.

— *Ponime por nombre niña y sin fortuna*.

„Mama m-a născut într-o noapte întunecoasă. M-a numit fata fără noroc”.

Versurile erau într-o spaniolă stâlcită. Un fel de dialect.

— *Ya crecen las yerbas y dan amarillo, triste mi corazón vive con suspiro*.

„Frunzele cresc şi devin aurii. Inima mea grea bate şi suspină”.

Darlington nu cunoştea cântecul, dar cuvintele păreau să încetinească paşii Cenuşiilor.

— Continuă! spuse Darlington.

— Nu ştiu restul cântecului! ţipă Alex.

Cenuşiii avansară.

— Spune ceva, Stern! Avem nevoie de alte cuvinte.

— *Quien no sabe de mar no sabe de mal*!

„Cel care nu ştie nimic despre mare nu ştie nimic despre suferinţă”. Dar nu cântă aceste cuvinte, ci pur şi simplu le strigă iar şi iar.

Cenuşiii aliniaţi de afară se împleticiră şi priviră peste umăr: în spatele lor mişca ceva.

— Continuă! îi spuse Darlington.

— *Quien no sabe de mar no sabe de mal*!

Era un val, un val imens care venise de nicăieri peste piaţă. Dar cum? Alex nici măcar nu rostea cuvinte mortale. „Cel care nu ştie nimic despre mare nu ştie nimic despre suferinţă”. Darlington nici măcar nu ştia ce înseamnă asta.

Valul crescu, iar Darlington îşi aminti noi cuvinte din Virgiliu – adevăratul Virgiliu. Din *Bucolice*. *Marea să le-nece toate*! declamă el. Valul urcă şi mai sus, acoperind clădirile şi cerul de dincolo de ele. *Crângurilor*, *bun rămas*! *Eu în valuri de pe munte arunca-mă-voi mai bine*. *Moartea mea să-ţi fie darul cel din urmă de la mine*![8]

Valul se sparse şi Cenuşiii fură împrăştiaţi pe lespezile de piatră ale pieţei. Darlington îi vedea prin sticlă, legănându-se ca nişte bucăţi de gheaţă în lumina lunii.

Refăcu în grabă semnele de protecţie, întărindu-le cu grămăjoare de pământ de cimitir.

— Ce-a fost asta? spuse el.

Alex se holba la Cenuşiii căzuţi, cu obrajii încă uzi de lacrimi.

---

[8] Traducere de George Coșbuc, Mondero, 2008, p. 52. (N.t.)

— Păi… Doar nişte versuri pe care le recita uneori bunica.

Ladino. Alex vorbise într-un amestec de spaniolă, ebraică şi încă o limbă pe care Darlington n-o ştia. Era limba diasporei. Limba morţii. Alex avusese noroc. Amândoi avuseseră noroc. Darlington îi întinse mâna.

— Te simţi bine? o întrebă el.

Alex se ridică în picioare. Palma ei era rece şi lipicioasă.

— Da, spuse ea, continuând însă să tremure. Foarte bine. Îmi pare rău, am…

— Nu mai spune nimic până când ajungem la Il Bastone şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-ţi cere scuze de la nimeni până nu plecăm de aici.

Zelinski se îndrepta cu paşi mari spre ei, urmat îndeaproape de împărătească. Ritualul luase sfârşit şi cei doi păreau furioşi, semănând puţin cu nişte membri ai Ku Klux Klan-ului care plecaseră la plimbare fără să-şi ia glugile.

— Ce naiba faceţi? spuse Amelia. Era cât pe ce să stricaţi ritualul cu ţipetele voastre. Ce s-a întâmplat?

Darlington se roti spre ei, ascunzând semnele şterse şi încercând să invoce toată autoritatea bunicului său.

— Mai bine spuneţi-mi voi mie.

Zelinski se opri brusc, iar mânecile lui – acum din nou curate şi albe – fluturară uşor atunci când lăsă

braţele în jos.

— Ce? spuse el.

— Aţi mai făcut ritualul ăsta?

— Ştii bine că da! se răsti Amelia.

— Exact aşa?

— Bineînţeles că nu! Întotdeauna modificăm puţin ritualul, în funcţie de necesităţi. Fiecare poveste e diferită.

Darlington ştia că se află pe un teren alunecos, dar era mai bine să fie în ofensivă decât să-i facă pe cei de la Lethe să pară nişte amatori.

— Ei bine, nu ştiu ce o să scrie Zeb în următorul lui roman, dar era cât pe ce să dezlănţuie o mulţime de fantome asupra delegaţiei voastre.

— Au fost Cenuşii aici? întrebă Zelinski, cu ochii măriţi.

— O întreagă armată.

— Dar ea ţipa…

— Ne-aţi pus în pericol, pe Dante şi pe mine, spuse Darlington. Va trebui să raportez acest lucru decanului Sandow. Aurelienii nu ar trebui să aibă de-a face cu forţe…

— Nu, nu, te rog, spuse Zelinski, ridicând palmele în sus, ca pentru a potoli un foc. Te rog. E primul ritual al delegaţiei noastre. Era inevitabil ca lucrurile să se complice puţin. Încercăm să ne redobândim încăperile din SSS.

— Putea să fie rănită, spuse Darlington, lăsând să se vadă o indignare nobilă. Ucisă.

— Anul ăsta se fac donaţii, nu-i aşa? spuse Amelia. Noi... am putea să ne asigurăm că e o donaţie generoasă.

— Încercaţi să mă mituiţi?

— Nu! Deloc! E o negociere, o înţelegere.

— Dispăreţi de aici. Aveţi noroc că biblioteca nu a avut de suferit.

— Mulţumesc, şopti Alex în timp ce împărăteasa şi Zelinski plecau în grabă.

Darlington îi aruncă o privire furioasă, se aplecă şi începu să şteargă cercul.

— Am făcut-o pentru Lethe, nu pentru tine, spuse el.

Şterseră urmele marcajelor, se asigurară că aurelienii nu lăsaseră nicio urmă şi că braţele lui Zeb erau bandajate, iar semnele lui vitale stabile. Zeb avea încă pete de cerneală pe buze, dinţi şi gingii. Din urechi şi din colţurile interioare ale ochilor i se scurgea cerneală. Arăta monstruos, dar zâmbea larg, bolborosind de unul singur şi mâzgălind deja ceva într-un carnet. Avea să continue astfel până când povestea ieşea complet din el.

Darlington şi Alex se întoarseră la Il Bastone într-o tăcere tensionată. Noaptea părea mai rece, nu doar din cauza orei, ci şi a efectelor de durată ale elixirului

lui Hiram. De obicei, Darlington avea o senzaţie de tristeţe atunci când magia dispărea, dar în noaptea asta era foarte fericit că Voalul căzuse la loc.

Ce se întâmplase în timpul ritualului? Cum putuse Alex să fie atât de imprudentă? Încălcase cele mai elementare reguli pe care i le predase el. Cercul era inviolabil. Păzeşte semnele. Fusese oare prea indolent în privinţa acestor lucruri? Se străduise prea mult s-o facă să se simtă relaxată?

Când intrară în Il Bastone, luminile din hol pâlpâiră, ca şi cum casa le-ar fi simţit dispoziţia. Dawes era exact acolo unde o lăsaseră, în faţa şemineului. Ridică privirea spre ei şi păru să se retragă şi mai mult în hanorac, după care se întoarse la fişele ei, mulţumită să evite contactul uman.

Darlington îşi scoase haina şi o atârnă lângă uşă, apoi o luă pe hol spre bucătărie, fără să aştepte să vadă dacă Alex îl urmează. Aprinse aragazul ca să încălzească supa lui Dawes, scoase din frigider platoul cu sendvişuri şi îl puse jos cu un zăngănit puternic. Îşi turnă un pahar de vin Shiraz, apoi se aşeză şi se uită la Alex, care se prăbuşise pe un scaun al mesei, cu ochii aţintiţi asupra plăcuţelor albe şi negre ale podelei.

Se forţă să termine paharul cu vin, îşi turnă încă unul şi spuse, în sfârşit:

— Ei bine? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, murmură ea, cu o voce abia audibilă.

— Nu e de ajuns. Nu ne eşti de niciun folos dacă nu poţi să te ocupi de câţiva Cenuşii.

— Nu pe tine te-au atacat.

— Ba da. Două dintre porţile alea le păzeam eu, mai ştii?

— Nu am fost pregătită, spuse Alex frecându-şi braţele. Data viitoare o să mă descurc mai bine.

— Data viitoare o să fie altfel. Şi data viitoare la fel. Şi data viitoare la fel. Există şase societăţi în funcţiune şi toate au ritualuri diferite.

— N-a fost din cauza ritualului.

— Din cauza sângelui?

— Nu. Unul din ei m-a prins. Nu mi-ai spus că o să se întâmple asta. Eu am…

Lui Darlington nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vrei să spui că unul din ei te-a atins?

— Nu doar unul. Am…

— Nu e posibil. Adică…

Darlington puse vinul jos şi îşi trecu mâinile prin păr.

— Se întâmplă rar, continuă el. Extrem de rar. *Uneori*, în prezenţa sângelui sau dacă spiritul e deosebit de agitat. De asta bântuirile reale sunt atât de rare.

Alex a răspuns cu o voce dură:

— Deci e posibil.

Poate. Dacă nu cumva Alex mintea.

— Data viitoare trebuie să fii pregătită. De data asta n-ai fost…

— Şi a cui e vina?

Darlington se îndreptă de spate.

— Poftim? spuse el. Ţi-am lăsat două săptămâni să te pui la curent. Ţi-am trimis pasaje exacte pe care să le citeşti ca să te poţi descurca.

— Şi în toţi anii dinainte de asta?

Alex se ridică în picioare, împingându-şi scaunul în spate. Mergea de colo-colo prin sufragerie, emanând o energie intensă, cu părul negru reflectând lumina. Casa scoase un geamăt de avertizare. Alex nu era tristă sau îngrijorată, era *furioasă*.

— Unde eraţi? vru Alex să ştie. Toţi oamenii ăştia înţelepţi de la Lethe, cu vrăjile, creta şi cărţile voastre? Unde eraţi atunci când morţii mă urmăreau acasă? Când intrau peste mine în sala de clasă? În dormitor? În cadă, fir-ar a naibii? Sandow a spus că mă urmăriţi de ani de zile, de când eram mică. N-a putut să-mi spună unul dintre voi cum să scap de ei? Că e nevoie doar de câteva cuvinte magice ca să-i alung?

— Sunt inofensivi. Doar ritualurile pot să…

Alex luă paharul lui Darlington şi îl azvârli cu putere în perete, împroşcând cu cioburi şi vin roşu.

— Nu sunt *inofensivi*. Vorbeşti ca şi cum ai şti, ca

şi cum ai fi cine ştie ce expert.

Alex izbi cu mâinile în masă şi se aplecă spre Darlington.

— Habar n-ai ce pot face, continuă ea.

— Ai terminat sau vrei să mai spargi un pahar?

— De ce nu m-aţi ajutat? spuse Alex, cu o voce aproape mârâită.

— Te-am ajutat. Dacă îţi aminteşti, era cât pe ce să fii îngropată sub o mare de Cenuşii.

— Nu tu, voi toţi, spuse Alex, arătând spre casă. Sandow. Lethe. Cineva.

Alex îşi acoperi faţa cu mâinile.

— *Curaj*. *Nimeni nu e nemuritor*. Ştii cât de mult ar fi însemnat pentru mine să ştiu cuvintele alea când eram mică? Ar fi fost nevoie de atât de puţin pentru a schimba totul. Dar nimeni nu şi-a bătut capul. Cel puţin nu înainte să devin folositoare pentru voi.

Lui Darlington nu-i plăcea să accepte că se comportase urât. Nu-i plăcea să accepte că Lethe se comportase urât. *Noi suntem păstorii*. Şi totuşi, o lăsaseră pe Alex să dea piept cu lupii. Avea dreptate. Nu le păsase. Fusese doar un om pe care Lethe îl studiase şi observase de la distanță.

Darlington îşi spunea că îi oferea o şansă şi că se purtase corect cu această fată care eşuase pe pragul lui. Dar se gândise la ea ca la cineva care luase toate deciziile greşite şi alesese calea greşită. Nu se gândise

că Alex era hăituită. După un lung moment, spuse:

— Te-ai simţi mai bine dacă ai mai sparge ceva?

— Poate, spuse ea respirând zgomotos.

Darlington se ridică şi deschise un dulăpior, apoi încă unul şi încă unul, scoţând la lumină rafturi întregi de Lenox, Waterford şi Limoges – sticlărie, farfurii, carafe, platouri, vase pentru unt, sosiere, cristal şi porţelan în valoare de mii de dolari. Scoase încă un pahar, îl umplu cu vin şi i-l întinse lui Alex.

— De unde vrei să începi? întrebă el.

7. Iarna

Trebuia să existe un protocol al Casei Lethe pentru crimă, o serie de paşi pe care ea să-i urmeze, pe care Darlington ar fi ştiut să-i urmeze.

Probabil că Darlington i-ar fi spus să apeleze la ajutorul lui Dawes. Dar Alex şi doctoranda nu reuşiseră niciodată să facă altceva decât să se ignore politicos una pe alta. Asemenea aproape tuturor celorlalţi, lui Dawes îi plăcuse la nebunie de sclipitorul Darlington. Darlington fusese singura persoană care putea vorbi complet relaxat cu ea, fără stânjeneala care o înfăşura pe Dawes precum unul dintre hanoracele ei voluminoase, de culoare incertă. Alex era destul de sigură că Dawes o învinovăţea pe ea pentru ceea ce se întâmplase în Clădirea Rosenfeld

şi, chiar dacă nu îi spusese prea multe lui Alex, tăcerea ei căpătase o nouă ostilitate, manifestată prin căutături suspicioase şi uşi de dulap trântite. Alex nu voia să vorbească cu Dawes, aşa cum nici aceasta nu voia să vorbească cu ea.

În schimb, avea să consulte biblioteca Lethe. *Sau ai putea pur şi simplu să laşi deoparte toată chestia asta*, se gândi ea în timp ce urca treptele vilei de pe Orange. Era posibil ca, peste o săptămână, Darlington să revină sub acoperişul acesteia. Putea să apară după ritualul lunii noi nevătămat şi fericit, gata să-şi dedice magnifica minte problemei asasinării Tarei Hutchins. Sau poate că avea alte preocupări.

Nu exista o cheie cu care să intri la Il Bastone. În prima zi în care o dusese pe Alex acolo, Darlington o prezentase uşii, care acum scoase un oftat scârţâitor în timp ce ea intră. De fiecare dată când venise cu Darlington, uşa scosese un murmur încântat. Măcar nu asmuţise o haită de şacali asupra ei. Din acea primă dimineaţă, Alex nu mai văzuse ogarii de la Lethe, dar se gândea la ei de fiecare dată când se apropia de casă, întrebându-se unde dormeau şi dacă erau înfometaţi, asta dacă ogarii spiritului aveau nevoie de mâncare.

Teoretic, Dawes era liberă vinerea, dar puteai conta aproape întotdeauna pe faptul că e ghemuită în colţul salonului de la parter, cu laptopul ei. Deci era

uşor de evitat. Alex se strecură pe hol spre bucătărie, unde găsi farfuria cu sendvişurile pe care Dawes le lăsase pe raftul de sus al frigiderului, acoperite cu un şervet. Alex îşi îndesă sendvişuri în gură, simţindu-se ca o hoaţă, dar asta nu făcu decât să îmbunătăţească gustul pâinii albe moi, al feliilor de castravete şi al somonului tăiat fin şi condimentat cu mărar.

Casa de pe Orange fusese achiziţionată de Lethe în 1888, la puţin timp după ce fusese abandonată de John Anderson, probabil în încercarea de a scăpa de fantoma vânzătoarei de trabucuri omorâte de tatăl lui. De atunci, Il Bastone se prefăcuse a fi locuinţă privată, şcoală condusă de Surorile de la St. Mary, birou de avocatură şi acum locuinţă privată care aştepta la nesfârşit să fie renovată. Dar întotdeauna fusese Lethe.

Pe holul etajului unu se afla un corp de bibliotecă, lângă un secretar vechi şi o vază cu hortensii uscate. Era intrarea în bibliotecă. Un panou de comandă de lângă bibliotecă ar fi trebuit să ofere posibilitatea de a porni un sistem muzical, dar funcţiona doar în aproximativ jumătate din cazuri, şi uneori muzica de la boxe era atât de discretă şi de îndepărtată, încât casa părea încă şi mai goală.

Alex luă Volumul Albemarle de pe raftul al treilea. Părea un registru obişnuit, legat în pânză pătată, dar paginile lui trosniră uşor atunci când Alex

îl deschise. Simţi că o străbate un curent electric slab şi înjură. Volumul păstra ecourile celei mai recente solicitări a utilizatorului, iar când dădu la ultima pagină cu intrări, Alex văzu scrisul lui Darlington şi cuvintele: *Planurile Clădirii Rosenfeld*. Data era 10 decembrie. Ultima noapte în care Daniel Arlington fusese văzut în viaţă.

Alex luă un pix de pe secretar, scrise data şi apoi: *Protocoale ale Casei Lethe*. *Omucidere*. Puse volumul la loc pe raft, între *Stover la Yale* şi un exemplar uzat din *Gastronomia din Noua Anglie*, *vol. 2*. Nu văzuse niciodată vreo urmă a volumului 1.

Casa gemu dezaprobator, iar raftul se zgudui uşor. Alex se întrebă dacă Dawes era prea afundată în munca ei ca să observe sau dacă privea spre tavan, speculând despre ce ar fi putut să pună la cale Alex.

Când raftul încetă să se mai zgâlţâie, Alex prinse de marginea lui dreaptă şi trase. Raftul se îndepărtă de perete ca o uşă, scoţând la lumină o cameră circulară pe două niveluri, tapetată cu rafturi pline cu o puzderie de cărţi.

Deşi era după-amiază, prin cupola de sticlă de deasupra ei se vedea că cerul deja căpăta nuanţele suave de albastru ale începutului de amurg. Aerul părea uşor parfumat, iar Alex avu impresia că simte miros de flori de portocal.

Lethe avea un spaţiu limitat, aşa că biblioteca era

înzestrată cu un portal telescopic, bazat pe o magie împrumutată de la Pergamentul şi Cheia, care fusese instalat de răposatul Richard Albemarle, delegat al Casei Lethe, pe vremea când era doar un Dante. Scriai în Volumul Albemarle tema pe care o căutai, puneai volumul pe raft şi biblioteca binevoitoare extrăgea din colecţia Casei Lethe o selecţie de volume care te aşteptau atunci când deschideai uşa secretă. Colecţia întreagă era amplasată într-un buncăr subteran de sub un domeniu din Greenwich şi favoriza categoric istoria ocultului, a New Havenului şi a Noii Anglii în general. Acolo se găseau o ediţie originală din *Malleus Maleficarum*, tratatul de vrăjitorie a lui Heinrich Kramer, precum şi 52 de traduceri diferite ale acestuia, operele complete ale lui Paracelsus, jurnalele secrete ale lui Aleister Crowley şi Francis Bacon, o carte de vrăji din Templul Focului zoroastrian din Chak Chak[9], o fotografie cu autograful lui Calvin Hill şi prima ediţie din *Dumnezeu şi omul la Yale* de William F. Buckley, împreună cu o vrajă scrisă pe un şerveţel, care dezvăluia capitolele secrete ale cărţii. Dar n-aveai să găseşti *Mândrie şi prejudecată* sau vreo istorie elementară a Primului Război Mondial care nu se concentra exclusiv asupra magiei defectuoase folosite pentru formularea Doctrinei

[9] Sat din centrul Iranului. (N.r.)

Eisenhower.

De asemenea, biblioteca era cam temperamentală. Dacă solicitarea ta nu era suficient de exactă sau dacă biblioteca nu putea găsi cărţi pe tema dorită, raftul continua să tremure şi, în cele din urmă, începea să emane căldură şi să emită un plânset ascuţit şi frenetic, până când luai Volumul Albemarle şi murmurai asupra paginilor lui o incantaţie liniştitoare, mângâindu-i încet cotorul. De asemenea, magia portalului trebuia întreţinută printr-o serie de ritualuri complicate, întreprinse o dată la şase ani.

— Ce se întâmplă dacă nu faceţi ritualurile la data impusă? întrebase Alex atunci când Darlington îi arătase prima oară cum funcţionează biblioteca.

— S-a întâmplat în 1928.

— Şi?

— Toate cărţile din colecţie s-au îngrămădit deodată în bibliotecă şi plafonul s-a prăbuşit peste Chester Vance, care era Oculus.

— Dumnezeule, groaznic!

— Ştiu şi eu, spusese Darlington meditativ. Să te sufoci sub un morman de cărţi pare o moarte potrivită pentru un asistent de cercetare.

Alex aborda întotdeauna cu precauţie biblioteca şi nu se apropia de raftul de cărţi atunci când acesta se zgâlţâia. Îi era uşor să-şi imagineze cum un

Darlington viitor face glume despre delicioasa ironie că ignoranta Galaxy Stern e pocnită în falcă de o cunoaştere scăpată de sub control.

Îşi puse geanta pe masa circulară din mijlocul camerei, al cărei lemn era încrustat cu harta unor constelaţii pe care ea nu le recunoştea. I se părea straniu că mirosul cărţilor e întotdeauna acelaşi. Străvechile documente din teancurile şi vitrinele controlate climatic ale Bibliotecii Beinecke, sălile de cercetare de la Sterling, biblioteca schimbătoare de la Casa Lethe – toate aveau acelaşi miros ca sălile de lectură pline de cărţi ieftine în care trăise în copilărie.

Majoritatea rafturilor erau goale. Existau nişte cărţi vechi şi groase despre istoria New Havenului şi o carte necartonată şi lucitoare intitulată *Haos în New Haven*!, care probabil că se vindea în magazinele pentru turişti. Alex avu nevoie de puţin timp ca să-şi dea seama că era şi un raft întreg plin cu reeditări ale aceluiaşi volum subţire: *Viaţa lui Lethe*. *Proceduri* şi *Protocoale ale celei de A Noua Case*, iniţial cartonat şi apoi doar prins cu capse, mai ieftin, atunci când Lethe îşi mai pierduse din pretenţii şi începuse să aibă grijă la buget.

Alex ajunse la cea mai recentă ediţie, pe a cărei copertă era imprimat anul 1987. Nu avea cuprins, doar pagini reproduse strâmb la un copiator, cu note ocazionale pe margine, şi un bilet pentru concertul

susţinut de formaţia Squeeze în New Haven, la Coliseum. Acum, Coliseumul nu mai exista de mult, fiind demolat în favoarea apartamentelor şi a unui campus al colegiului comunitar care nu se mai materializase. Alex văzuse un Cenuşiu adolescent cu tricou cu R.E.M. care umbla prin parcarea care luase locul Coliseumului, învârtindu-se haotic în cerc, de parcă încă ar fi sperat să facă rost de bilete.

Articolul pentru *crimă* era frustrant de scurt:

În eventualitatea unei morţi violente asociate cu activităţile societăţilor rezidenţiale, va fi convocat un colocviu la care participă decanul, preşedintele universităţii, membrii activi ai Casei Lethe, Centurionul în funcţie şi preşedintele Consiliului Lethe, pentru a decide planul de acţiune. (*Vezi „Protocoale ale adunărilor”.*)

Alex dădu la „Protocoale ale adunărilor”, dar nu găsi decât o diagramă a sufrageriei din Casa Lethe, cu indicaţii referitoare la locurile ocupate de fiecare, în funcţie de rang, un memento ca Oculusul rezident să întocmească minute şi sugestii de meniuri. Părea să fie recomandată hrana uşoară, iar alcoolul trebuia servit doar la cerere. Exista chiar şi o reţetă pentru ceva care se chema „punci noroios cu mentă”.

— Mersi, mi-aţi fost de mare ajutor, băieţi, murmură Alex.

Vorbeau despre moarte de parcă ar fi fost o

încălcare a etichetei. Alex nu ştia sensul exact al cuvântului „colocviu”, dar era evident că desemna o adunare foarte şmecheră pe care ea nu intenţiona deloc să o convoace. Chiar se aştepta cineva ca ea să se ducă la preşedintele universităţii şi să-l invite la aperitive reci? Sandow îi spusese să stea liniştită. Nu spusese nimic despre vreun colocviu. De ce? *Pentru că e un an de finanţare*. *Pentru că Tara Hutchins era din oraş*. *Pentru că nu există niciun indiciu că societăţile ar fi cumva implicate*. *Deci las-o aşa*.

Însă Alex ieşi pe hol, închise uşa bibliotecii şi deschise iar Volumul Albemarle. De data asta, din paginile lui se înălţă miros de trabuc, iar ea auzi zăngănit de vase. Asta era ce păstra Volumul dintr-o căutare despre crimă – nu sânge sau suferinţă, ci nişte bărbaţi strânşi în jurul unei mese care beau punci noroios cu mentă. Alex ezită, încercând să găsească cuvintele corecte care să îndrume biblioteca, apoi scrise: *Cum se poate vorbi cu morţii*.

Puse cartea la loc, iar raftul se cutremură violent. De data asta, când intră în bibliotecă, rafturile erau înţesate.

Era greu să nu aibă senzaţia că Darlington priveşte cumva peste umărul ei, savantul zelos care se abţinea să intervină în tentativele ei stângace de cercetare.

Când i-ai văzut prima oară? Alex îi spusese lui Darlington adevărul. Pur şi simplu nu-şi amintea când îi văzuse prima oară pe cei morţi. Nici măcar nu le spunea aşa în mintea ei. Fata cu buze vinete, în bikini, de lângă piscină, bărbatul gol care stătea în spatele gardului de sârmă al şcolii, jucându-se leneş cu sexul lui în timp ce în clasa ei se discuta despre sinucidere, cei doi băieţi cu hanorace însângerate care stăteau într-un separeu de la In-N-Out şi nu comandau niciodată. Erau doar nişte Tăcuţi, iar dacă Alex nu le dădea prea multă atenţie, o lăsau în pace.

Toate acestea se schimbaseră într-o baie din Goleta, când Alex avea 12 ani.

La acel moment, învăţase deja să nu vorbească despre lucrurile pe care le vedea şi se descurca destul de bine. Când trebuise să înceapă gimnaziul, îi ceruse mamei să-i spună Alex, în loc de Galaxy, şi să-i completeze documentele şcolare cu acest nume. La vechea şcoală, toată lumea o ştia drept puştoaica agitată care vorbea singură şi tresărea din cauza unor lucruri care nu existau, fata care nu avea tată şi care nu semăna cu mama ei. O consilieră credea că Alex are deficit de atenţie, alta credea că are nevoie de un program de somn mai regulat. Şi mai era şi directorul adjunct, care o luase pe mama ei de-o parte şi îi murmurase că era posibil ca Alex să fie puţin întârziată mintal. „Unele lucruri nu se pot rezolva cu

psihoterapie sau pastile, înţelegeţi? Unii copii sunt sub medie, dar există loc şi pentru ei în clasă”.

Însă o şcoală nouă însemna un nou început, şansa ca ea să se transforme într-un om normal.

— N-ar trebui să-ţi fie ruşine că eşti diferită, îi spusese mama ei atunci când Alex îşi adunase curajul ca s-o roage să-i schimbe numele. Te-am botezat Galaxy cu un anumit motiv.

Alex nu era în dezacord cu ea. Majoritatea cărţilor pe care le citea şi a emisiunilor TV pe care le urmărea îi spuneau că diferenţa era în regulă. Diferenţa era excelentă! Numai că nimeni nu era atât de diferit ca ea. În plus, se gândea Alex în timp ce privea prin minusculul lor apartament plin de talismane, eşarfe de mătase şi tablouri cu zâne dansând în lumina lunii, nu era ca şi cum avea să devină vreodată ca toţi ceilalţi.

— Poate că o să revin la el cândva.

— Bine, spuse Mira. E decizia ta şi o respect.

Apoi o prinsese pe fiica ei în braţe şi îi aşternuse o sărutare pe frunte.

— Dar tot mica mea stea o să fii, adăugase ea.

Alex se desprinsese râzând din îmbrăţişarea ei, aproape ameţită de uşurare şi nerăbdare, apoi începuse să se gândească cum ar fi putut s-o convingă pe mama ei să-i cumpere nişte blugi noi.

Începea clasa a şaptea şi Alex se întreba dacă noul

ei nume putea fi un fel de cuvânt magic. Dar nu rezolvase totul. În continuare nu avea tenişii ori elasticele de păr care trebuiau sau nu-şi aducea mâncarea care trebuia. Nu putea s-o facă să fie blondă sau înaltă, sau să-i îngusteze sprâncenele groase, care trebuiau împiedicate cu vigilenţă să-şi unească forţele şi să creeze un front unit. Copiii albi credeau în continuare că Alex e mexicancă, iar copiii mexicani credeau că e albă. Dar se descurca bine la şcoală. Avea cu cine să mănânce în pauza de prânz. Avea o prietenă pe nume Meagan, care o invita la ea ca să se uite la filme şi să mănânce mărci cunoscute de cereale dulci, sclipind de culori artificiale.

În dimineaţa excursiei la Goleta, atunci când doamna Rosales le spusese să se împerecheze câte doi, iar Meagan o luase de mână, Alex simţise o recunoştinţă atât de copleşitoare, încât îi venise să vomite micile brioşe cu coacăze pe care li le oferiseră profesorii. Îşi petrecură dimineaţa bând ciocolată caldă din pahare de plastic, înghesuiţi pe banchetele din vinil verde ale autobuzului. Mamelor lui Alex şi Meagan le plăcea Fleetwood Mac, iar când de la radioul şoferului începu să se audă „Go Your Own Way”, începură să cânte şi ele, chicotind cu respiraţia tăiată, în timp ce Cody Morgan îşi punea mâinile la urechi şi ţipa la ele: *TĂCEŢI DIN GURĂ*!

Avură nevoie de aproape trei ore ca să ajungă la

rezervaţia de fluturi, iar Alex savură fiecare minut al călătoriei. Pădurea nu era cu nimic specială: un crâng frumos de eucalipţi, străbătut de alei prăfoase, şi un ghid care vorbea despre obiceiurile de hrănire şi migrare ale fluturilor-monarh. Alex zări o femeie zveltă care mergea prin crâng, cu un braţ atârnându-i de corp doar printr-un tendon, şi întoarse rapid privirea, la timp ca să vadă un ocean de aripi portocalii înălţându-se din copaci atunci când monarhii îşi luară zborul. Ea şi Meagan mâncară de prânz umăr la umăr, la mesele de picnic de lângă intrare, şi toţi se duseră la toaletă înainte de a se urca la loc în autobuze. Veceurile erau nişte clădiri scunde din prefabricate, cu podea de ciment umedă, iar când intrară, Meagan şi Alex simţiră amândouă că le vine să vomite.

— Las-o baltă, spuse Meagan. Pot să mă abţin până la scoală.

Dar Alex trebuia să facă. Alese cea mai curată cabină din tablă, puse cu grijă hârtie igienică pe colac, îşi dădu jos pantalonii scurţi de blugi şi încremeni. Pentru o lungă clipă, nu ştiu prea bine la ce se uită. Sângele era aproape uscat şi atât de maro, încât Alex îşi dădu seama cu greu că e sânge. Îi venise ciclul. N-ar fi trebuit să aibă crampe sau aşa ceva? Meagan, căreia îi venise ciclul în vară, avea o grămadă de cunoştinţe despre tampoane, perniţe şi importanţa

ibuprofenului.

Singurul lucru important era că sângele nu îi îmbibase pantalonii scurţi. Dar nu putea urca aşa în autobuz, nu?

— Meagan! strigă ea.

Însă dacă mai fuseseră elevi la toaletă, plecaseră deja. Alex simţi cum o cuprinde panica. Trebuia să se ducă la doamna Rosales înainte ca ceilalţi să se aşeze şi să se pregătească de plecare. Ea avea să ştie ce să facă.

Alex înfăşură nişte hârtie igienică în jurul mâinii şi băgă perniţa improvizată în chiloţii pătaţi, apoi îşi trase pantalonii scurţi şi ieşi din cabină.

Începu să ţipe. În toaletă era un bărbat cu faţa împestriţată de vânătăi urâte. Alex fu uşurată când îşi dădu seama că e mort. Un bărbat mort în toaleta fetelor era mult mai puţin înfricoşător decât unul viu. Alex îşi încleştă pumnii şi trecu prin el. Nu suporta să facă asta. Uneori avea străfulgerări de amintiri, dar de data asta simţi doar o pală de frig. Se duse la chiuvete şi se spălă repede pe mâini. Simţea că bărbatul e în continuare acolo, dar evită să îi prindă privirea în oglindă.

Simţi cum ceva îi atinge noada.

În secunda următoare, faţa ei fu izbită de oglindă. Ceva îi împinse şoldurile în marginea de porţelan a chiuvetei. Simţi cum nişte degete reci trag de talia

pantalonilor ei scurţi.

Alex ţipă şi încercă să lovească cu picioarele. Lovi carne şi oase tari şi simţi cum strânsoarea de pe pantalonii ei slăbeşte. Încercă să se îndepărteze de chiuvetă şi îşi zări faţa în oglindă, agrafa albastră care îi alunecase din păr, apoi văzu bărbatul – *chestia* – care o ţinea. *Nu poţi face asta*, se gândi ea. *Nu mă poţi atinge*. Nu era posibil. Nu era permis. Niciunul dintre Tăcuţi nu o putea atinge.

Apoi se trezi cu faţa în jos pe podeaua de ciment. Simţi cum şoldurile îi sunt trase înapoi şi chiloţii smuciţi, apoi ceva se împinse în ea, încercând *să intre în* ea. Văzu într-o baltă de sub chiuvetă un fluture care dădea apatic dintr-o aripă, ca şi cum i-ar fi făcut semn. Alex ţipă, iar şi iar.

Aşa o găsiseră Meagan şi doamna Rosales, pe podeaua toaletei, cu pantalonii scurţi boţiţi în jurul gleznelor, chiloţii la genunchi, coapsele mânjite de sânge şi un cocoloş de hârtie igienică plin de sânge între picioare, suspinând şi zvârcolindu-se cu şoldurile uşor ridicate. Singură.

Doamna Rosales se apropie şi spuse: „Alex! Scumpo!”, iar chestia care încercase să intre în ea dispăru. Alex nu ştia de ce se oprise individul, de ce fugise, dar se agăţă de doamna Rosales, care era caldă şi vie, şi mirosea a săpun de lavandă.

Doamna Rosales îi spuse lui Meagan să iasă.

Şterse lacrimile lui Alex şi o ajută să se cureţe. Avea în geantă un tampon şi îi explică lui Alex cum să şi-l pună. Alex urmă instrucţiunile, continuând să tremure şi să plângă. Nu voia să se atingă acolo. Nu voia să se gândească la cel care încercase să intre în ea. Doamna Rosales stătu lângă ea în autobuz şi îi dădu o cutie cu suc. Alex ascultă zgomotul celorlalţi copii care râdeau şi cântau, dar se temea să se întoarcă. Şi se temea să se uite la Meagan.

În acea lungă călătorie cu autobuzul spre şcoală, în lunga aşteptare din cabinetul medical al şcolii, Alex n-ar fi vrut decât s-o aibă alături pe mama ei, să fie cuprinsă de braţele ei şi dusă acasă, să fie în siguranţă în apartamentul lor, învelită în păturile de pe canapea, uitându-se la desene animate. Atunci când mama ei sosise şi îşi terminase conversaţia şoptită cu directoarea, consiliera şcolii şi doamna Rosales, coridoarele se goliseră şi şcoala era pustie. În timp ce Mira o conducea spre parcare, prin liniştea plină de ecouri, Alex şi-ar fi dorit să fie încă suficient de mică pentru a fi dusă în braţe.

Când ajunseră acasă, Alex făcu imediat duş. Se simţea prea vulnerabilă, prea goală. Dacă individul avea să se întoarcă? Dacă era atacată de altcineva? Cine l-ar fi oprit, cine i-ar fi oprit pe oricare dintre aceştia s-o găsească? Îi văzuse cum trec prin pereţi. Unde ar fi putut să fie din nou în siguranţă?

Lăsă duşul să curgă şi se strecură în bucătărie ca să scormonească în sertarul cu mărunţişuri. O auzea pe mama ei cum murmură la telefonul din bucătărie.

— Mi-au zis că e posibil să fi fost molestată, spuse Mira plângând. Şi că încearcă să ascundă… Nu ştiu. Nu ştiu… Antrenorul ăla de înot de la YMCA… Întotdeauna mi s-a părut puţin ciudat, iar lui Alex nu-i plăcea să meargă la piscină. Poate s-a întâmplat ceva?

Alex detestase piscina, pentru că acolo era un Tăcut adolescent cu partea stângă a craniului strivită, căruia îi plăcea să stea în preajma estradei ruginite unde fusese cândva trambulina.

Cotrobăi prin sertar până când găsi briceagul mic şi roşu. Se duse cu el la duş şi îl puse în săpunieră. Nu ştia dacă ar fi avut vreun efect asupra unui Tăcut, dar o făcea să se simtă puţin mai bine. Se spălă rapid, se şterse şi îşi luă pijamalele, apoi se duse în sufragerie şi se ghemui pe canapea, cu părul ud înfăşurat într-un prosop. Probabil că mama ei auzise când se oprise duşul, pentru că peste câteva clipe ieşi din dormitor.

— Hei, scumpo, spuse ea încet, cu ochii roşii. Ţi-e foame?

Alex rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranului televizorului.

— Am putea să mâncăm nişte pizza adevărată?

— Sigur. Dar nu vrei mai bine brânză de migdale?

Alex nu spuse nimic. Peste câteva minute, o auzi

pe mama ei cum comandă prin telefon de la Amici. Mâncară în timp ce se uitau la televizor, iar Mira se prefăcea că nu o priveşte pe Alex.

Alex mâncă până când începu să o doară stomacul, dar continuă să mănânce. Nu mai erau desene animate, doar seriale vesele cu vrăjitori adolescenţi şi gemeni care trăiau la mansardă, pentru care toţi cei de la şcoală pretindeau că sunt deja prea mari.

Cine sunt oamenii ăştia? se întrebă Alex. *Cine sunt oamenii ăştia fericiţi, agitaţi şi amuzanţi*? *Cum de nu se tem deloc*?

Mama ei ciugulea o margine de pizza. Apoi, în sfârşit, întinse mâna după telecomandă şi închise sonorul.

— Scumpo, spuse ea. Galaxy.

— Alex.

— Alex, vrei să vorbeşti cu mine? Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat?

Alex simţi cum îi urcă pe gât o bulă de râs dureroasă. Dacă scăpa, ar fi fost râs sau plâns? *Vrei să vorbim despre ce s-a întâmplat*? Ce-ar fi putut să spună? *O fantomă a încercat să mă violeze*? *Poate chiar m-a violat*? Alex nu ştia prea bine când se considera viol, cât de mult trebuia să intre. Dar nu conta, pentru că oricum n-ar fi crezut-o nimeni.

Strânse briceagul din buzunarul pijamalei. Dintr-

odată, inima începu să-i bată nebuneşte. Ce-ar fi putut să spună? *Ajută-mă. Apără-mă.* Numai că nimeni nu putea s-o apere. Nimeni nu putea să vadă lucrurile care îi făceau ei rău.

Poate că nici nu erau reale. Asta era cel mai rău. Dacă era doar în imaginaţia ei? Dacă era nebună? Îi venea să înceapă să ţipe şi să nu se mai oprească niciodată.

— Scumpo… spuse mama ei, cu ochii umplându-i-se iar de lacrimi. Orice s-a întâmplat, nu e vina ta. Ştii asta, nu-i aşa? Tu…

— Nu mai pot să merg la şcoală.

— Galaxy…

— Mamă, spuse Alex, întorcându-se şi apucând-o de încheietură, simţind nevoia să se facă ascultată. *Mamă*, nu mă obliga să merg.

Mira încercă să o ia în braţe.

— Ah, mica mea stea, spuse ea.

Atunci Alex ţipă şi dădu nervos din picioare spre mama ei, ca s-o ţină la distanţă. „Eşti o ratată nenorocită”, ţipă ea iar şi iar, până când Mira începu şi ea să plângă, iar Alex se încuie în camera ei, copleşită de ruşine.

Mira o lăsă să stea acasă restul săptămânii. Găsi o psihoterapeută care să o primească la o şedinţă, dar Alex nu avea nimic de spus.

Mira o imploră, încercă s-o mituiască cu fast-food

şi mai mult timp în faţa televizorului, iar în cele din urmă spuse: „Sau vorbeşti cu psihoterapeuta, sau te duci la scoală”.

Aşa că lunea următoare Alex se dusese din nou la scoală. Nimeni nu vorbea cu ea. Abia se uitau la ea, iar când Alex îşi găsi vestiarul de sport mânjit cu sos de spaghete, ştiu că Meagan vorbise.

Alex primi porecla de Bloody Mary. Mânca singură. Nu era aleasă niciodată drept colegă de laborator sau de excursie şi trebuia să le fie impusă celorlalţi. Disperată, Alex făcu greşeala de a încerca să-i spună lui Meagan ce se întâmplase de fapt, de a încerca să-i explice. Ştia că era o prostie. Chiar în timp ce depăna lucrurile pe care le văzuse, lucrurile pe care le ştia, observă cum Meagan se îndepărtează încet de ea, cu o privire distantă, învârtind o şuviţă lung de păr castaniu şi lucios în jurul arătătorului. Dar cu cât Meagan se retrăgea mai mult, cu cât tăcerea ei se prelungea, cu atât Alex vorbea mai mult, ca şi cum printre toate acele cuvinte s-ar fi aflat un cod secret, o cheie care să aducă înapoi strălucirea a ceea ce pierduse.

În cele din urmă, Meagan spuse:

— Bine, acum trebuie să plec.

Aşa că, atunci când Sarah McKinney o imploră să se întâlnească cu ea la Tres Muchachos ca să vorbească cu fantoma bunicii ei, Alex îşi dădu seama

că era probabil o înscenare, o mare farsă. Dar se dusese oricum, încă sperând, şi se trezi stând în zona de restaurante a mallului, străduindu-se să nu plângă.

Acela fusese momentul când Mosh o văzuse de la tejgheaua fast-foodului Hot Dog on a Stick şi i se făcuse milă de ea. Mosh era o elevă din ultimul an cu părul vopsit negru şi o mie de inele de argint pe mâinile ei de un alb cadaveric. Ce mai, Mosh era o rebelă. O invită pe Alex să petreacă nişte timp cu prietenele ei, în parcarea mall-ului.

Alex nu ştia prea bine cum să se poarte, aşa că rămase cu mâinile în buzunare până când prietenul lui Mosh îi oferise bongul pe care şi-l dădeau de la unul la altul.

— Are 12 ani! spusese Mosh.

— E stresată, se vede. Şi e de acord, nu-i aşa?

Alex îi văzuse pe elevii mai mari de la şcoala ei cum trag fumuri din jointuri şi ţigări. Ea şi Meagan încercaseră să fumeze, aşa că ştia cel puţin că trebuie să tragă fumul în plămâni, nu să-l scuipe imediat din gură.

Îşi lipi buzele de bong şi trase adânc în piept, încercă să-l ţină înăuntru şi tuşi zgomotos.

Mosh şi prietenii ei începură să aplaude.

— Vezi? spuse prietenul lui Mosh. Puştoaica e mişto. Şi drăguţă.

— Nu fi libidinos, spuse Mosh. E o copilă.

— N-am spus că vreau s-o fut. Cum ziceai că te cheamă?

— Alex.

Prietenul lui Mosh întinse mâna; avea brăţări de piele la ambele încheieturi, iar pe antebraţe, păr negru şi rar. Nu semăna cu băieţii din anul ei.

Alex îi strânse mâna, iar el îi făcu cu ochiul.

— Mă bucur să te cunosc, Alex. Eu sunt Len.

Peste câteva ore, când se strecură în pat simţindu-se deopotrivă somnoroasă şi invincibilă, îşi dădu seama că de când îi pătrunsese fumul în plămâni nu văzuse nici măcar un mort.

Alex învăţă că trebuia să-şi găsească un echilibru. Alcoolul o ajuta, la fel şi oxycontinul, orice îi relaxa concentrarea. Cel mai bun era valiumul. Făcea ca totul să fie moale şi o învelea în bumbac. Amfetamina fusese o mare greşeală, mai ales Adderallul, dar cel mai rău era ecstasy-ul. Singura oară când Alex făcu această greşeală nu doar că văzu Cenuşii, dar îi şi *simţi* – simţi cum tristeţea şi foamea lor se scurg spre ea din toate direcţiile. Nimic asemănător incidentului din veceul din pădure nu se mai întâmplă. Niciunul dintre Tăcuţi nu putea să o atingă, dar ea nu ştia de ce. Şi continuau să fie peste tot.

Era nemaipomenit că în preajma prietenilor ei cei noi, în preajma prietenilor ei cei drogaţi, putea s-o ia

razna şi lor nu le păsa. Li se părea că Alex e amuzantă. Era cea mai mică din gaşcă, mascota lor, şi toţi râdeau atunci când o vedeau vorbind cu persoane care nu erau acolo. Mosh le numea pe fetele ca Meagan „curve blonde” şi „Frumoase Mutante”. Spunea că toate erau nişte „peşti mici şi trişti care se scăldau în pişatul convenţionalismului lor”. Spunea că ar fi fost în stare să ucidă pentru părul negru al lui Alex, iar când aceasta spunea că lumea e plină de fantome care vor să dea buzna în viaţa noastră, Mosh scutura din cap şi spunea: „Ar trebui să scrii chestiile astea, Alex. Pe cuvântul meu”.

Alex pierdu un an. Exmatriculată. Ajunsese să fure bani din geanta mamei, apoi mici lucruri din casă, apoi, în sfârşit, cupa de argint Kiddush a bunicului ei. Mira plânse şi ţipă, şi stabili noi reguli. Alex le încălcă pe toate, simţindu-se vinovată pentru că o întrista pe mama ei şi simţindu-se furioasă pentru că se simţea vinovată. Toate acestea o oboseau, aşa că în cele din urmă încetă să mai vină acasă.

Atunci când Alex împlini 15 ani, mama ei încercă, cu ajutorul ultimelor ei economii, să o trimită la un centru de dezintoxicare în care adolescenţii cu probleme erau speriaţi să se îndrepte. La acel moment, Mosh dispăruse de mult, plecase la facultatea de arte, iar când venea în vacanţe nu mai umbla cu Alex, Len şi ceilalţi puşti. Alex dăduse peste

ea la un magazin de cosmetice, de unde Mosh continua să-şi cumpere vopsea de păr neagră. Mosh o întrebase cum mergea şcoala, iar când Alex se mulţumi să râdă, Mosh dăduse să-şi ceară scuze.

— Ce vorbeşti? spuse Alex. Tu m-ai salvat.

Mosh păruse atât de tristă şi ruşinată, că Alex practic fugise din magazin. În seara aceea se dusese acasă, vrând s-o vadă pe mama ei şi să doarmă în patul ei. Dar se trezise atunci când doi bărbaţi solizi îi băgară o lanternă în ochi şi o scoaseră pe sus din camera ei, în timp ce mama ei se uita, plângând, şi spunea: „Îmi pare rău, scumpo. Nu ştiu ce altceva să fac". Părea că e o zi foarte propice scuzelor.

Îi legară încheieturile mâinii cu brăţări autoblocante şi o aruncară pe bancheta din spate a unui SUV, desculţă şi în pijamale. Ţipară la ea ceva despre respect şi mama ei îndurerată şi că mergea în Idaho, ca să primească o lecţie, să înveţe cum trebuie să trăieşti. Dar Len îi arătase cum să-ţi scoţi brăţările autoblocante, şi Alex avu nevoie doar de două încercări ca să se elibereze. Deschise silenţios portiera la un semafor şi se pierdu printre două blocuri de apartamente, înainte ca tâmpiţii din faţă să-şi dea seama că dispăruse. Merse pe jos zece kilometri, până la Baskin-Robbins, unde lucra Len. După ce îşi termină tura, Len îi băgă picioarele pline de bătături într-o cutie mare cu îngheţată ca să-i aline durerea,

apoi se drogară şi făcură sex pe podeaua magaziei.

Alex lucră la TGI Fridays, apoi la un restaurant mexican care în fiecare seară lua fasolea din farfuriile clienţilor şi o refolosea, apoi la o sală de *laser tag* şi la o reprezentanţă a firmei de curierat Mall Boxes Etc. Într-o după-amiază în care stătea la biroul de expediţii, o fată drăguţă cu cârlionţi castanii veni cu mama ei şi cu un teanc de plicuri crem. Alex avu nevoie de un minut întreg ca să-şi dea seama că e Meagan. În timp ce stătea aşa, cu şorţul ei cafeniu, uitându-se la Meagan cum discută cu celălalt angajat, Alex avu senzaţia subită că ea însăşi e unul dintre Tăcuţi, că murise în acea baie, în urmă cu mulţi ani, şi că de atunci oamenii o priviseră fără s-o vadă. Fusese prea drogată ca să observe asta până atunci. Apoi Meagan privi peste umăr şi expresia nervoasă şi încordată din ochii ei fusese suficientă pentru ca Alex să revină la realitate. *Ah, mă vezi*, se gândi ea. *Ai vrea să nu mă vezi, dar mă vezi.*

Anii trecură. Uneori, Alex se oprea şi se gândea la abstinenţă, se gândea la o carte, la şcoală sau la mama ei. Cădea într-o fantezie cu cearşafuri curate şi cineva care să o învelească seara. Dar apoi vedea un motociclist cu pielea obrazului jupuită şi carnea de dedesubt presărată cu pietriş sau o bătrână cu capotul pe jumătate deschis care stătea neobservată în faţa vitrinei unui magazin de electronice – şi se întorcea la

drogurile ei. Dacă ea nu putea să-i vadă, cumva nici ei nu puteau s-o vadă pe ea.

Continuase aşa până când apăruse în viaţa ei Hellie – Hellie cea blondă, fata pe care Len se aşteptase sau poate chiar sperase ca Alex s-o urască, dar de care Alex se îndrăgostise –, până în noaptea aceea din Epicentru în care totul mersese cât se poate de rău, iar dimineaţa se trezise cu decanul Sandow în camera ei de spital.

Sandow scosese din servietă nişte hârtii, un vechi eseu pe care ea îl scrisese pe când încă îşi mai bătea capul să meargă la şcoală. Alex nu-şi amintea să-l fi scris, dar titlul eseului era: O *zi din viaţa mea*. În partea de sus era mâzgălit un 2 mare, lângă care scria: *Trebuia să fie un eseu de nonficţiune*.

Sandow se aşezase pe un scaun de lângă patul ei şi întrebase:

— Tu vezi lucrurile pe care le descrii în eseul ăsta?

În noaptea când aurelienii îşi oficiaseră ritualul, atunci când Cenuşiii se revărsaseră în cercul de protecţie şi căpătaseră formă, atraşi de sânge şi de viaţă, Alex fusese năpădită de amintiri. Aproape că pierduse totul încă dinainte să înceapă, dar rezistase cumva şi, cu puţin ajutor – cum ar fi, pentru început, o slujbă de vară unde să înveţe să facă un ceai perfect în biroul profesoarei Belbalm –, se gândi că putea să

mai reziste puţin. Trebuia doar să o lase pe Tara Hutchins de-o parte.

Atunci când Alex îşi termină treaba la biblioteca de la Lethe, soarele apusese şi creierul ei era amorţit. Iniţial făcuse greşeala de a nu limita cărţile căutate la engleză şi, chiar după ce resetase căutarea, pe raft era un număr incredibil de texte greu de analizat, lucrări academice şi tratate pur şi simplu prea dense pentru ca ea să le poată pricepe. Într-un fel, aşa era mai uşor. Exista un număr limitat de ritualuri pe care Alex le putea înţelege, iar asta îi limita opţiunile. Apoi mai existau şi ritualuri care necesitau o anumită aliniere a planetelor, un echinox sau o zi senină de octombrie, un ritual care necesita prepuţul unui *bărbat tânăr*, *îngrijit şi plin de curaj* şi altul care cerea, mai puţin tulburător, dar la fel de dificil, penele a o sută de egrete aurii.

„Satisfacţia muncii bine făcute” era una dintre expresiile care îi plăceau mamei lui Alex. „Munca grea oboseşte sufletul. Munca bună hrăneşte sufletul!” Alex nu era sigură că ceea ce avea ea de gând se califica la „muncă bună”, dar era mai bine decât să nu facă nimic. Copie textul – dat fiind că telefonul ei nu funcţiona în acea anexă, nici măcar pentru făcut fotografii –, apoi închise biblioteca şi coborî greoi scările spre salon.

— Bună, Dawes, spuse ea stângaci.

Niciun răspuns.

— Pamela, se corectă ea.

Dawes era la locul ei obişnuit, ghemuită pe podea lângă pian, cu o cariocă pentru sublinieri între dinţi. Laptopul era dat la o parte şi Dawes era înconjurată de teancuri de cărţi şi şiruri de fişe despre care Alex credea că ar putea fi titluri de capitol pentru teza ei.

— Hei, încercă ea încă o dată, aş avea nevoie să vii cu mine undeva.

Dawes puse fişa cu *De la Eleusis la Empoli* sub *Mimesis* şi *roata carului*.

— Am treabă, mormăi ea fără să scoată carioca dintre dinţi.

— Aş avea nevoie să vii cu mine la morgă.

Acum Dawes ridică privirea, cu fruntea încruntată, clipind asemenea cuiva asupra căruia tocmai a căzut lumina soarelui. Atunci când vorbeai cu ea, părea întotdeauna puţin deconcertată, ca şi cum ar fi fost în pragul revelaţiei care ar fi ajutat-o să-şi termine în sfârşit teza la care lucra de şase ani.

Îşi scoase carioca din gură şi o şterse fără nicio ceremonie de hanoracul boţit, care putea să fie gri sau albastru-închis, în funcţie de lumină. Părul ei roşcat era prins într-un coc răsucit, iar Alex vedea cum pe bărbia ei se formează umflătura roz a unui coş.

— De ce? întrebă Dawes.

— Tara Hutchins.

— Ţi-a spus decanul Sandow să te duci?

— Am nevoie de mai multe informaţii, spuse Alex. Pentru raport.

Era o problemă cu care Dawes cea responsabilă ar fi trebuit să poată empatiza.

— Atunci ar trebui să-l suni pe Centurion.

— Turner n-o să vorbească cu mine.

Dawes îşi trecu degetul peste marginea uneia dintre fişele ei. *Hermeneutica eretică. Josephus şi influenţa şarlatanului asupra bufonului.*

— Nu îl pun sub acuzare pe prietenul ei? întrebă Dawes, trăgând de o mânecă scămoşată a hanoracului. De ce să ne amestecăm noi?

— Probabil că n-avem niciun motiv. Dar era joi noaptea şi eu cred că ar trebui să fim siguri. De-asta suntem aici, nu?

Alex nu spusese explicit: *Aşa ar fi făcut Darlington*, dar era acelaşi lucru. Dawes se foi, încurcată.

— Dar dacă detectivul Turner…

— Turner poate să se ducă-n mă-sa, spuse Alex.

Era obosită şi ratase cina. Pierduse ore întregi cu Tara Hutchins şi avea de gând să mai piardă câteva.

Dawes îşi răsfrânse buza, ca şi cum chiar ar fi încercat să-şi imagineze cum ar fi fost ca Turner să se ducă literalmente în mă-sa.

— Nu ştiu, spuse ea.

— Ai maşină?

— Nu. Darlington are. Avea. Căcat.

Pentru o clipă, Darlington se află în încăpere împreună cu ele, strălucit şi capabil. Dawes se ridică în picioare, deschise fermoarul rucsacului ei şi scoase nişte chei. Le cântări în palmă, în lumina tot mai slabă.

— Nu ştiu, spuse ea din nou.

Putea să se refere la o sută de lucruri diferite. *Nu ştiu dacă e o idee bună. Nu ştiu dacă pot să am încredere în tine. Nu ştiu cum să-mi termin teza de doctorat. Nu ştiu dacă tu mi l-ai furat pe Darlington cel perfect, destinat măreţiei.*

— Cum o să intrăm? întrebă ea.

— Rezolv eu.

— Şi apoi?

Alex îi întinse foaia cu notiţele pe care le luase în bibliotecă.

— Avem toate chestiile astea, nu?

Dawes examină pagina şi spuse cu o surpriză evidentă: – Nu-i rău deloc.

Ei, lasă, nu te scuza că m-ai luat de proastă. Doar fă ce trebuie să faci.

Dawes îşi muşca buza de jos. Gura ei era la fel de lipsită de culoare ca şi restul pielii. Poate că teza sugea toată viaţa din ea.

— N-am putea să chemăm o maşină? întrebă ea.

— S-ar putea să trebuiască să plecăm în fugă.
Dawes oftă şi întinse mâna după geacă.
— Eu conduc, spuse ea.

8. Iarna

Dawes parcase maşina lui Darlington puţin mai încolo. Era un Mercedes vechi, de culoarea vinului, poate din anii ’80 – Alex nu-l întrebase niciodată. Scaunele erau tapiţate cu piele caramel şi uzate în unele locuri, iar cusăturile puţin roase. Darlington păstrase întotdeauna maşina curată, dar acum era imaculată. Mâna lui Dawes, fără îndoială.

Ca şi cum ar fi cerut permisiunea, Dawes făcu o pauză înainte să învârtă cheia în contact. Apoi maşina se trezi la viaţă huruind şi se îndepărtară de campus înspre autostradă.

Mergeau în tăcere. De fapt, Institutul de Medicină Legală era în Farmington, la aproape 70 de kilometri de New Haven. *Morga*, se gândi Alex. *Mă duc la morgă. Cu un Mercedes*. Alex se gândi să dea drumul la radio – un radio de tip vechi, cu o linie roşie ce aluneca pe deasupra posturilor ca un deget care caută locul potrivit pe o pagină. Apoi se gândi cum ar fi ca din boxe să se reverse vocea lui Darlington – *Dă-te jos din maşina mea, Stern* – şi decise că se mulţumeşte cu tăcerea.

Avură nevoie de aproape o oră ca să găsească drumul spre Institut. Alex nu ştia prea bine la ce se aştepta, dar când ajunseră acolo fu recunoscătoare pentru luminile puternice, parcarea mare, senzaţia de parc pe care o lăsa întregul.

— Şi acum? spuse Dawes.

Alex scoase din geantă punga de plastic şi cutia pe care le pregătise şi le băgă în buzunarele de la spate ale blugilor. Deschise portiera, îşi dădu jos haina şi eşarfa şi le aruncă pe locul din dreapta.

— Ce faci? întrebă Dawes.

— Nu vreau să arăt ca o studentă. Dă-mi hanoracul tău.

Paltonul lui Alex era din lână subţire, cu căptuşeală de poliester, dar duhnea a universitate. Tocmai de asta îl cumpărase.

Dawes păru că ar vrea să obiecteze, dar desfăcu fermoarul gecii, îşi scoase hanoracul şi i-l aruncă lui Alex, care tremura în tricou.

— Nu sunt sigură că e o idee bună, spuse ea.

— Bineînţeles că nu e o idee bună. Hai să mergem.

Alex văzu prin uşile de sticlă sala de aşteptare în care erau câţiva oameni, toţi încercând să-şi rezolve treburile înainte de ora închiderii. La un birou din spatele sălii stătea o femeie. Avea un păr castaniu pufos care, în lumina din sală, se vedea clar că era

vopsit.

Alex îi trimise rapid un SMS lui Turner: *Trebuie să discutăm*. Apoi îi spuse lui Dawes:

— Aşteaptă aici cinci minute, apoi intră în sală, aşază-te şi prefă-te că aştepţi pe cineva. Dacă vezi că femeia pleacă de la biroul ei, trimite-mi repede un SMS, bine?

— Ce o să faci?

— Mă duc să vorbesc cu ea.

Alex şi-ar fi dorit să nu fi irosit moneda compulsiei pe medicul legist. Îi mai rămăsese doar una şi nu-şi permitea s-o folosească pentru a trece de recepţie, dacă planul nu mergea aşa cum spera ea.

Îşi dădu părul pe după urechi şi se năpusti în sala de aşteptare, frecându-şi braţele. În spatele biroului era un afiş: COMPASIUNE ŞI RESPECT. Pe o plăcuţă scria: *Numele meu este Moira Adams şi sunt dornică să vă fiu de ajutor*. Dornică, nu bucuroasă. Nu trebuia să fii bucuroasă într-o clădire plină de morţi.

Moira ridică privirea şi zâmbi. În jurul ochilor avea nişte riduri de viaţă grea şi la gât o cruce.

— Bună, spuse Alex, care simulă că inspiră adânc şi tremurat. Ăă, un detectiv mi-a spus că pot să vin aici ca s-o văd pe verişoara mea.

— Bună, scumpo. Bineînţeles. Cum o cheamă pe verişoara ta?

— Tara Anne Hutchins.

Al doilea prenume fusese uşor de găsit pe internet. Faţa femeii deveni precaută. Tara Hutchins apăruse la ştiri. Era victima unei omucideri, genul care putea să atragă nebuni.

— Detectivul Turner m-a trimis, continuă Alex.

Expresia Moirei era în continuare precaută. Turner era detectivul principal în acest caz şi probabil că numele lui apăruse în media.

— Ia loc şi eu o să încerc să dau de el, spuse Moira.

Alex ridică telefonul.

— Mi-a dat datele lui, spuse ea.

Alex trimise încă un SMS rapid: *Răspunde IMEDIAT*, *Turner*. Apoi reveni la contacte şi apelă pe difuzor.

— Poftim, spuse ea întinzând telefonul.

— Nu pot… bolborosi Moira.

Dar ţârâitul uşor al telefonului şi expresia nerăbdătoare a lui Alex îşi făcură efectul. Moira strânse din buze şi luă mobilul de la Alex.

Apelul intră în căsuţa vocală a lui Turner, aşa cum Alex ştiuse că avea să se întâmple. Detectivul Abel Turner avea să răspundă atunci când avea el chef, nu când îi spunea cine ştie ce studentă ţâfnoasă, mai ales dacă îi şi cerea asta imperativ.

Alex spera ca Moira să închidă pur şi simplu, dar aceasta îşi drese vocea şi spuse: „Domnule detectiv

Turner, sunt Moira Adams, de la recepţia Institutului de Medicină Legală. Dacă puteţi să ne sunaţi…” Moira îi dădu numărul. Alex spera doar ca Turner să nu verifice prea curând mesajul vocal de pe numărul ei. Poate chiar avea să-l şteargă.

— Tara era o fată bună, ştiţi? spuse ea după ce Moira îi înapoie telefonul. Nu merita aşa ceva.

Moira emise nişte sunete de empatie.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, spuse ea, ca şi cum ar fi citit o replică dintr-un scenariu.

— Vreau doar să mă rog lângă ea, să-mi iau rămas-bun.

— Bineînţeles, spuse Moira, atingându-şi crucea.

— Avea multe probleme, dar cine nu are? O făcusem să meargă la biserică în fiecare weekend. Dar bineînţeles că prietenului ei nu-i plăcea asta.

Aici Moira scoase un mic pufnet aprobator.

— Crezi că detectivul Turner o să sune curând? continuă Alex.

— Cât de curând poate. E posibil să aibă treabă.

— Dar voi închideţi peste o oră, nu-i aşa?

— Pentru public, da. Dar poţi să vii înapoi lu…

— Nu pot, spuse Alex, cercetând fotografiile lipite în spatele biroului Moirei şi zărind o femeie într-un halat de soră medicală imprimat cu ursuleţi. Sunt la şcoala de asistente.

— La Albertus Magnus?

— Da!

— Şi nepoata mea e acolo. Alison Adams?

— O fată foarte drăguţă cu păr roşcat?

— Ea e, spuse Moira zâmbind.

— Nu pot să pierd orele. Profesorii sunt aşa de duri… Nu cred că am mai fost vreodată atât de obosită.

— Ştiu, spuse Moira mâhnită. Au făcut-o praf pe Allie.

— Vreau… vreau doar să-i pot spune mamei că mi-am luat rămas-bun de la ea. Mama şi tatăl Tarei erau… Mă rog, ei trei nu erau tocmai apropiaţi.

Acum Alex pur şi simplu ghicea, dar cu siguranţă şi Moira Adams avea bănuieli asemănătoare despre fetele care sfârşeau ca Tara Hutchins.

— Dac-aş putea doar să-i văd faţa şi să-mi iau rămas-bun. Moira ezită, apoi se aplecă şi o strânse de mână.

— Pot să rog pe cineva să te ducă s-o vezi, spuse ea. Pregăteşte-ţi actul de identitate şi… Poate să fie o experienţă dură, dar rugăciunile ajută.

— Pe mine mă ajută întotdeauna, spuse Alex cu fervoare.

Moira apăsă pe un buton şi peste câteva minute apăru un legist cu o mină epuizată, care îi făcu semn să intre.

De cealaltă parte a uşilor duble era frig. Lespezile

podelei erau de un cenuşiu pestriţ, iar pereţii crem.

— Semnează aici, spuse el, arătând spre o planşetă de pe perete. Am nevoie de un act cu fotografie. Telefoanele, aparatele de fotografiat şi orice dispozitiv de înregistrat le laşi în cutie. Le vei recupera mai târziu, la plecare.

— Sigur, spuse Alex.

Apoi întinse mâna în care sclipea ceva auriu în lumina fluorescentă.

— Cred că ţi-a căzut asta.

Încăperea era mai mare decât se aşteptase ea şi rece ca gheaţa. De asemenea, era neaşteptat de zgomotoasă – picuratul unui robinet, zumzetul congelatoarelor, foşnetul aerului condiţionat –, chiar dacă era tăcută în alt mod. Acesta era ultimul loc în care ar fi venit Cenuşiii. La naiba cu Belbalm. Vara asta ar fi trebuit să lucreze ca internă la morgă.

Mesele erau de metal, la fel şi chiuvetele, ţevile de deasupra lor şi sertarele – nişte pătrate inserate în doi dintre pereţi, ca nişte fişete. Oare şi Hellie fusese tranşată într-un loc ca ăsta? Deşi cauza morţii ei nu era nicidecum un mister.

Alex îşi dori să fi avut haina la ea. Sau geaca lui Dawes. Sau un păhărel de votcă.

Trebuia să lucreze rapid. Compulsia îi dădea aproximativ 30 de minute ca să-şi termine treaba şi să

plece. Dar nu avu nevoie de mult timp ca s-o găsească pe Tara, iar sertarul culisă lin, chiar dacă era mai greu decât se aşteptase.

Era încă şi mai rău să o vadă aşa a doua oară, ca şi cum chiar ar fi fost cunoştinţe apropiate. Când o privi acum pe Tara, Alex îşi dădu seama că doar părul ei blond o făcuse să se gândească la Hellie. Hellie fusese puternică. Trupul ei îţi amintea de fotbalul şi softballul pe care le jucase la liceu. Hellie putea să facă surfing şi skateboarding ca o fată din revista *Seventeen*. Tara avea constituţia lui Alex, subţire şi plăpândă.

Genunchii Tarei erau de un gri maroniu. În zona chilotului de la bikini avea ţepi şi mici proeminenţe roşii, ca o iritaţie, de la aparatul de ras. Pe şold avea un tatuaj cu un papagal, iar sub el scria *Key West* cu înfloriturі. Pe braţul ei drept era tatuat un portret realist, dar urât al unei fetiţe. Fiică? Nepoată? Faţa ei din copilărie? Mai avea un steag de piraţi şi o corabie pe valuri înspumate şi o fată zombi stil Bettie Page, cu tocuri-cui şi lenjerie neagră. Cameea tatuată pe partea interioară a braţului părea mai nouă. Cerneala era proaspătă şi neagră, chiar dacă textul era aproape ilizibil, din pricina fontului gotic: *Prefer să mor decât să mă îndoiesc*. Cuvinte dintr-un cântec, dar Alex nu-şi amintea din care.

Se întrebă dacă propriile ei tatuajele i-ar fi

reapărut pe mâini dacă murea sau dacă ele aveau să trăiască pentru totdeauna în interiorul moliilor.

Destul trăsese de timp. Alex îşi scoase notiţele. Prima parte a ritualului era uşoară, o incantaţie. *Sanguis saltido* – dar nu puteai să spui doar cuvintele, trebuia să le cânţi. I se păru absolut obscen să facă asta în încăperea goală şi răsunătoare, dar se forţă să incanteze: *Sanguis saltido*! *Salire*! *Saltare*! Nu era specificată vreo melodie, doar *allegro*. La a doua rundă îşi dădu seama că psalmodia cuvintele pe ritmul reclamei la Twizzlers. *Atât de moi. Atât de fructate. Atât de fericite şi, ah, atât de suculente*. Dar dacă de asta era nevoie pentru a face sângele să danseze… Alex îşi dădu seama că funcţionează atunci când buzele Tarei începură să devină roz.

Acum situaţia avea să se complice. Incantaţia sângelui trebuia doar să pornească circulaţia Tarei şi să relaxeze rigor mortis, pentru ca Alex să-i poată deschide gura. Alex prinse bărbia Tarei, încercând să ignore noua senzaţie de căldură şi flexibilitate a pielii ei, şi trase de maxilar.

Scoase scarabeul din punga de plastic din buzunarul de la spate şi îl puse cu grijă pe limba Tarei. Apoi scoase cutia din celălalt buzunar şi începu să deseneze, cu balsamul dinăuntru, modele ceroase pe trupul Tarei, încercând să se gândească la orice în afară de pielea moartă de sub vârfurile degetelor ei.

Desenă pe labele picioarelor, gambe, coapse, burtă, sâni şi clavicule, apoi pe braţe, de la umăr la încheieturile mâinilor şi pe degetele mijlocii. La sfârşit, Alex trase o linie care începea de la buric şi traversa trunchiul spre gât, bărbie şi creştetul capului.

Îşi dădu seama că uitase să aducă o brichetă. Avea nevoie de foc. Lângă uşă era un birou, sub un panou dezordonat. Sertarele mari erau încuiate, dar sertarul îngust de sus era întredeschis. Lângă un pachet de Marlboro era o brichetă de plastic roz.

Alex aprinse bricheta şi apropie flacăra de-a lungul liniilor cerate desenate pe trupul Tarei. În timp ce făcea asta, deasupra pielii Tarei apăru un fel de abur, ce amintea de căldura emanată de asfalt. Aerul părea să tremure şi să licărească. Efectul era mai puternic în anumite locuri, aburul fiind atât de dens încât devenea înceţoşat şi vibratil, ca şi cum l-ar fi văzut prin spiţele unei roţi care se învârte.

Alex puse bricheta la loc în sertar. Apoi se întoarse la Tara şi îşi trecu mâna prin aburul de deasupra cotului ei. O văzu pe Tara gonind pe o stradă cu bicicleta, grăbită. În calea ei se deschise brusc portiera unei maşini. Tara apăsă frâna, nu reuşi să se oprească şi se izbi oblic de portieră, lovindu-se la braţ. Durerea îi străbătu trupul. Alex şuieră şi îşi retrase mâna, ţinându-se de braţ ca şi cum osul rupt ar fi fost al ei, nu al Tarei.

Aburul de deasupra Tarei era o hartă cu toate vătămările aduse trupului ei – plutea deasupra tatuajelor şi în locurile în care îi fuseseră găurite urechile, o masă densă deasupra braţului rupt, o spirală minusculă şi întunecată deasupra ciupiturii lăsate în obraz de o puşcă cu aer comprimat, întunecimea tulbure care atârna deasupra rănilor de la piept.

Alex nu găsise, în cărţile Casei Lethe, nicio modalitate de a o face pe Tara să vorbească sau vreun mod de a ajunge la ea, de cealaltă parte a Voalului – cel puţin nu ceva care să poată fi realizat fără ajutorul vreuneia dintre societăţi. Chiar dacă Alex ar fi reuşit să facă asta, multe dintre ritualurile pe care le găsise explicau clar că a vorbi cu cei morţi recent risca de regulă să-i trezească, ceea ce era întotdeauna o perspectivă periculoasă. Nimeni nu putea fi adus înapoi, în mod permanent, de dincolo de Voal, iar a trage înapoi spre trup un suflet reticent putea să aibă rezultate extrem de imprevizibile. Casa Cartea şi Şarpele era specializată în necromanţie şi crease numeroase mecanisme de siguranţă pentru ritualurile ei, dar până şi ea pierdea uneori controlul atunci când un Cenuşiu găsea calea către un trup. La sfârşitul anilor ’70, încercaseră să invoce spiritul lui Jennie Cramer, legendara frumuseţe din New Haven, în trupul unei adolescente din Camden care murise

îngheţată după ce îşi pierduse cunoştinţa în maşina ei, beată, în timpul unui viscol. Dar ritualul o readusese la viaţă pe fata din Camden, tremurând de frig şi dispunând de puterea feroce a celor morţi de curând.

Fata spărsese porţile Casei Cartea şi Şarpele şi intrase la Yorkside Pizza, unde mâncase două plăcinte şi apoi se întinsese într-un cuptor, încercând să se încălzească. Un delegat al Casei Lethe care era de faţă reuşise să izoleze rapid zona şi, prin intermediul unei serii de compulsii, îi convinsese pe clienţi că fata lua parte la o lucrare de artă performativă. Proprietarul pizzeriei era grec, mai dificil de convins. Purta de mult timp un *gouri* pe care i-l dăduse mama lui – adică un „deochi” sau *mati*, care bloca orice încercare de compulsie. Banii se dovediseră a fi mai eficienţi. De asemenea, la cererea proprietarului, Lethe intervenise pentru a face astfel ca Yorkside să-şi păstreze contractul de închiriere, în timp ce majoritatea celorlalte afaceri erau obligate să părăsească principala zonă comercială din Yale, prin intermediul unei creşteri a chiriilor menite să aducă magazine de lux. Afacerile locale de pe Elm Street şi Broadway dispăruseră, lăsând locul unor branduri prestigioase, dar Yorkside Pizza rămăsese.

Astfel, dat fiind că Tara nu putea să vorbească, trupul ei trebuia să facă asta. Alex descoperise un ritual de scoatere la lumină a vătămării, ceva mai

simplu şi mai uşor, folosit pentru diagnosticare sau pentru ocaziile în care un pacient sau martor nu putea să vorbească. Fusese inventat de Girolamo Fracastoro pentru a descoperi cine o otrăvise pe o contesă italiană, după ce aceasta se prăbuşise, cu spume la gură, la nunta ei.

Alex nu voia să bage mâna în aburul de deasupra groaznicei răni de la pieptul Tarei. Dar asta venise să facă. Trase aer în piept şi împinse degetele în faţă.

Tara era pe jos şi deasupra ei era faţa unui băiat – Lance. Uneori îl iubea, dar în ultimul timp lucrurile fuseseră… Gândul se pierdu. Simţi cum deschide gura. Pe limba ei era ceva cu gust înţepător. Lance zâmbea. Se îndreptau spre… unde? Simţea doar însufleţire şi nerăbdare, lumea începea să se înceţoşeze.

— Îmi pare rău, spuse Lance.

Era pe spate, privind lung cerul. Luminile de pe stradă păreau îndepărtate; totul se mişca, iar catedrala de lângă ea se contopi cu o clădire care acoperea puţinele stele. Era linişte, dar ea auzea ceva, ca o gheată care lipăie prin noroi. *Buf-pleosc*, *buf-pleosc*. Văzu un trup iţindu-se deasupra ei, văzu cuţitul şi înţelese că sunetul era de la propriul ei sânge şi de la propriile ei oase, care ieşeau la lumină în timp ce cuţitul o tăia. De ce nu simţea nimic? Ce era real şi ce nu?

— Închide ochii, spuse o voce necunoscută.

Închise ochii şi totul dispăru.

Alex se trase înapoi împleticindu-se, cu mâna la piept. Încă auzea acel pleoscăit oribil şi simţea cum căldura umedă i se răspândeşte pe piept. Dar nicio durere? Cum de nu existase nicio durere? Fusese oare drogată? Suficient de luată ca să nu simtă că e înjunghiată? Lance mai întâi o drogase. Îi spusese că îi pare rău. Probabil că şi el fusese luat.

Deci acesta era răspunsul. În mod evident, Tara şi Lance băgaseră altceva decât iarbă. Fără îndoială că Turner căutase deja în apartamentul lor şi găsise acea porcărie ciudată pe care o consumau şi o vindeau. Alex nu avea cum să ştie la ce se gândise Lance în noaptea aceea, dar dacă luase vreun halucinogen, putea să fie vorba de orice.

Coborî privirea spre cadavru. Tara fusese înfricoşată în acele ultime momente, dar nu o duruse. Asta trebuia să însemne ceva.

Lance avea să meargă la închisoare. Aveau să apară probe. Cantitatea aceea de sânge… Ei bine, Alex ştia că n-ar fi avut cum să şteargă toate urmele.

Harta din abur continua să licărească deasupra Tarei. Răni mici. Răni mari. Ce ar fi arătat harta lui Alex? Nu-şi rupsese niciodată niciun os, nu avusese operaţii. Dar cele mai rele vătămări nu lăsau urme. Atunci când Hellie murise, fusese ca şi cum cineva i-ar fi tăiat pieptul lui Alex şi l-ar fi despicat, trosnind, ca

pe un lemn de balsa. Dar dacă chiar aşa ar fi fost, şi ea ar fi trebuit să meargă pe stradă sângerând, străduindu-se să-şi ţină coastele laolaltă, în timp ce inima, plămânii şi toate celelalte părţi ale ei erau deschise către lume? În schimb, lucrul care o distrusese nu lăsase nicio urmă, nicio cicatrice pe care ea să o arate şi să spună: *Aici mi-a fost sfârşitul*.

Fără îndoială că asta era adevărat şi pentru Tara. Înăuntrul ei era închisă mai multă durere decât ar fi putut să arate orice hartă licăritoare. Dar chiar dacă rănile ei erau înfiorătoare, niciun organ nu-i fusese luat, nu existau urme de sânge sau semne ale unei vătămări magice. Tara murise pentru că fusese la fel de stupidă ca Alex, dar nimeni nu venise să o salveze la timp. Nu îl descoperise pe Isus sau yoga, şi nimeni nu-i oferise o bursă la Yale.

Era timpul să plece. Îşi primise răspunsurile. Ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a împăca amintirea lui Hellie şi judecata lui Darlington deopotrivă. Dar ceva continua să o sâcâie, acea senzaţie de familiaritate pe care o avusese la locul faptei, care nu avea nimic de-a face cu părul blond al Tarei sau cu traseele similare ale tristelor lor vieţi.

— Mergem? îl întrebă ea pe legistul care stătea în colţ, în halatul lui, privind incert spre nimic anume.

— Cum vrei tu, spuse el.

Alex închise sertarul.

— Cred că mi-ar plăcea să dorm 18 ore, spuse Alex oftând. Condu-mă afară şi spune-i Moirei că totul e în regulă.

Alex deschise uşa şi dădu nas în nas cu detectivul Abel Turner.

Turner o prinse de braţ şi o trase înapoi în încăpere, trântind uşa în urma lui.

— Ce mama dracului ai impresia că faci? întrebă el furios.

— Hei! spuse Alex cu voioşie. Ai reuşit să ajungi.

Legistul ezita în spatele lui Turner.

— Mergem? întrebă el.

— Stai acolo puţin, spuse Alex. Turner, cred că ar fi bine să-mi dai drumul.

— Nu-mi spune mie ce-ar fi bine. Şi ăsta ce dracu' are?

— Se simte bine, spuse Alex, cu inima bubuindu-i în piept.

De obicei, Abel Turner nu se pierdea cu firea. Era întotdeauna zâmbitor şi calm. Dar cumva lui Alex îi plăcea mai mult de el când era furios ca acum.

— Ai pus mâna pe fata aia? spuse el, cu degetele înfipte în carnea lui Alex. Trupul ei constituie probă, şi tu o alterezi. Asta e infracţiune.

Alex se gândi să-l lovească pe Turner cu genunchiul în testicule, dar nu asta făceai cu poliţiştii,

aşa că se lăsă moale. Complet moale. Era o strategie pe care învăţase să o folosească cu Len.

— Ce naiba?

Turner încercă s-o ţină dreaptă, în timp ce ea se sprijinea de el, apoi îi dădu drumul.

— Ce-i în neregulă cu tine? continuă poliţistul, ştergându-şi mâna de haină, ca şi cum slăbiciunea ei ar fi fost contagioasă.

— Multe, spuse Alex.

Reuşi să se îndrepte un pic înainte de a cădea efectiv, asigurându-se în acelaşi timp că e în afara razei lui de acţiune.

— În ce erau băgaţi Tara şi Lance? întrebă ea.

— Poftim?

Alex se gândi la faţa lui Lance plutind deasupra ei. *Îmi pare rău*. Ce consumaseră în acea ultimă seară petrecută împreună?

— Ce vindeau? LSD? Ecstasy? Ştiu că nu era vorba doar de iarbă.

Ochii lui Turner se îngustară, iar vechea lui atitudine reapăru.

— Ca tot ce are legătură cu acest caz, nu e treaba ta, spuse el.

— Vindeau studenţilor? Societăţilor?

— Aveau o listă de clienţi lungă.

— Zi, cui?

Turner scutură din cap.

— Hai să mergem. *Acum*.

Întinse mâna după braţul ei, dar Alex se dădu la o parte.

— Tu poţi să stai aici, îi spuse Alex legistului, apoi se ridică. Arătosul detectiv Turner mă va conduce afară.

— Ce i-ai făcut? murmură Turner în timp ce ieşeau în hol.

— Chestii bizare.

— Nu-i de glumit cu lucrurile astea, domnişoară Stern.

În timp ce Turner o înghiontea să străbată holul, Alex spuse:

— Nici eu nu fac asta ca să mă amuz, înţelegi? Mie nu-mi place să fiu Dante. Ţie nu-ţi place să fii Centurion, dar astea sunt misiunile noastre şi tu le dai peste cap pe amândouă.

Turner păru puţin deconcertat de cuvintele ei. Bineînţeles că nu era adevărat. Sandow îi spusese lui Alex să renunţe. *Să stea liniştită*.

Intrară în sala de aşteptare. Dawes nu se vedea nicăieri.

— I-am cerut prietenei tale să aştepte în maşină, spuse Turner. Cel puţin ea are bunul-simţ să-şi dea seama când o face de oaie.

Nu m-a prevenit în niciun fel… Dawes era o santinelă de tot rahatul.

Moira Adams îi zâmbi de la recepţie.

— Ai reuşit să-ţi iei rămas-bun, scumpo?

— Da, spuse Alex dând din cap. Mulţumesc.

— O să mă rog pentru familia ta. Noapte bună, domnule detectiv Turner.

— Şi ei i-ai făcut chestii bizare?

Afară era frig. Alex îşi frecă braţele. Ar fi vrut să aibă haina.

— N-a fost nevoie, răspunse ea.

— I-am spus lui Sandow că îl ţin la curent. Dacă aş crede că vreunul dintre tinerii psihopaţi pe care îi supravegheaţi voi ar avea vreo legătură cu moartea Tarei, aş urmări această pistă.

Alex îl credea.

— S-ar putea să existe unele lucruri pe care nu le vezi, spuse ea.

— Nu e nimic de văzut. Prietenul ei a fost arestat lângă locul faptei. Vecinii lor au auzit în ultimele câteva săptămâni certuri urâte. Există probe de sânge care îl pun în legătură cu crima. Avea halucinogene puternice în sânge…

— Ce anume?

— Încă nu ştim sigur.

Alex se ţinuse la distanţă de orice tip de halucinogen, după ce îşi dăduse seama că acestea nu făceau decât ca Cenuşiii să fie şi mai terifianţi, dar îi supraveghease pe mulţi în timpul unor tripuri reuşite

sau nereuşite şi încă nu aflase de ciupercile halucinogene care să te facă să nu simţi că eşti înjunghiat.

— Vrei ca Lance să scape? spuse Turner.

— Ce? ripostă Alex, surprinsă de întrebare.

— Ai umblat la un cadavru. Corpul Tarei e probă. Dacă o să periclitezi cazul ăsta, s-ar putea ca Lance Gressang să nu facă puşcărie. Asta vrei?

— Nu, spuse Alex. N-o să scape.

— Bine, dădu Turner din cap.

Stăteau în frig. Alex vedea în parcare vechiul Mercedes cu motorul în ralanti, una dintre ultimele maşini rămase. Faţa lui Dawes era o pată neclară în spatele parbrizului, iar mâna ei ridicată o salută inert pe Alex. *Mersi*, *Pammie*. Trecuse de mult timpul ca Alex să lase baltă povestea cu Tara. De ce nu putea să facă asta?

Încercă o ultimă manevră:

— Dă-mi un nume măcar. Lethe o să afle până la urmă. Dacă societăţile folosesc substanţe ilegale, noi ar trebui să ştim.

Apoi puteau să discute şi despre răpiri, tranzacţii bazate pe informaţii privilegiate şi… oare spintecarea unui om pentru a-i citi măruntaiele intra la agresiune? Autorităţile ar fi avut nevoie de o întreagă nouă secţiune a codului penal pentru a investiga tot ce făceau societăţile.

— Putem să facem cercetări şi fără să ne amestecăm în cazul tău de omucidere, continuă Alex.

Turner oftă, scoţând aburi pe gură.

— Printre contactele Tarei era un singur nume din societăţi. Tripp Helmuth. Suntem pe punctul de a-l scoate din rândul suspecţilor…

— L-am văzut azi-noapte. E osar. A stat la uşă la prognosticare.

— Aşa a spus şi el. A fost acolo toată noaptea?

— Nu ştiu, recunoscu Alex.

Tripp fusese surghiunit pe hol să stea de pază. Era adevărat că, după ce începea un ritual, se întâmpla rar ca oamenii să intre sau să iasă – poate doar când cineva leşina sau vomita ori dacă trebuia adus ceva pentru Haruspex. Alex parcă îşi amintea că uşa se deschisese şi se închisese de câteva ori, dar nu era sigură. Îşi făcuse griji pentru cercul de cretă şi se străduise să nu vomite. Dar era greu de crezut că Tripp ar fi putut să fugă de la ritual, să ajungă până la Payne Whitney, să o omoare pe Tara şi să se întoarcă la treaba lui fără ca cineva să-şi dea seama. În plus, ce disensiune ucigaşă ar fi putut să aibă el cu Tara? Tripp era suficient de bogat ca să poată ieşi din orice necaz pe care Tara sau prietenul ei ar fi putut încerca să i-l facă, şi nu faţa lui Tripp o văzuse Alex plutind deasupra Tarei, cu un cuţit în mână. Ci faţa lui Lance.

— Nu vorbi cu el, spuse Turner. După ce îi

verificăm alibiul, o să vă trimit informaţiile, ţie şi decanului. Nu te apropia de cazul meu.

— Şi de cariera ta?

— Exact. Data viitoare când te găsesc undeva unde n-ai ce căuta, te arestez pe loc.

Alex nu îşi putu reţine hohotul de râs sumbru care îi ţâşni din gură.

— N-o să mă arestezi, *detectiv* Turner. Ultimul loc unde ai vrea să mă vezi e într-o secţie de poliţie, făcând scandal. Sunt complicată, ca şi Lethe, şi tu nu vrei altceva decât să treci peste complicaţia asta fără să-ţi murdăreşti pantofii ăia scumpi.

Turner îi aruncă o privire lungă şi fermă.

— Nu ştiu cum ai ajuns aici, domnişoară Stern, dar eu ştiu care e diferenţa dintre ce e de calitate şi ce mi se lipeşte de talpa pantofilor, şi tu cu siguranţă nu eşti de calitate.

— Mersi de discurs, Turner.

Alex se aplecă spre el, ştiind că duhoarea supranaturalului emana din ea în valuri grele, şi îi aruncă cel mai dulce şi cald zâmbet al ei.

— Şi să nu mă mai apuci aşa niciodată, continuă ea. Poate că sunt un căcat, dar sunt tipul de căcat care pătează.

9. Iarna

Alex se despărţi de Dawes lângă şcoala de divinaţie dintr-o clădire de apartamente tristă, în formă de potcoavă, aflată în cartierul şcolii postuniversitare. Dawes nu voise să lase maşina în grija lui Alex, dar avea de corectat lucrări şi întârziase deja, aşa că Alex o asigură că avea să ducă ea Mercedesul acasă la Darlington. Îşi dădea seama că Dawes, cu toate lucrările, ar fi vrut să refuze.

— Ai grijă şi să nu… N-ar trebui să…

Dar vocea lui Dawes se stinse şi Alex îşi dădu seama, uimită, că Dawes trebuia să țină cont de ea în această situaţie. Dante îl servea pe Virgiliu, dar Oculus îi servea pe amândoi. Şi cu toţii serveau Casa Lethe. Dawes dădu din cap şi continuă să dea din cap în timp ce ieşea din maşină şi mergea pe aleea către apartamentul ei, ca şi cum ar fi ratificat fiecare pas.

Casa lui Darlington era în Westville, la doar câţiva kilometri de campus. Acesta era Connecticutul la care visase Alex – conace fără domenii, case coloniale solide din cărămidă roşie, cu uşi negre şi chenare albe îngrijite, un cartier plin de şemineuri adevărate, peluze întreţinute cu tandreţe, ferestre care sclipeau auriu noaptea, ca nişte pasaje către o viaţă mai bună, bucătării în care clocotea ceva bun pe sobă, mese pentru micul dejun presărate cu creioane colorate. Nimeni nu trăgea perdelele, aşa că lumina, căldura şi fericirea se revărsau peste întuneric ca şi cum aceşti

oameni nesăbuiţi n-ar fi ştiut ce putea să atragă asemenea abundenţă, ca şi cum ar fi lăsat aceste uşi strălucitoare deschise astfel încât să poată intra orice fată înfometată.

Alex nu condusese prea mult după ce plecase din Los Angeles şi era plăcut să se afle din nou într-o maşină, chiar şi una pe care era îngrozită să nu cumva s-o zgârie, în ciuda hărţii din telefon, ratã curba către aleea lui Darlington şi trebui să se întoarcă de două ori până să vadă coloanele groase de piatră care marcau intrarea în Ulmul Negru. Felinarele de pe marginea aleii erau aprinse, halouri strălucitoare care făceau ca arborii cu crengi dezgolite să pară moi şi prietenoşi, ca o carte poştală de iarnă. Forma masivă a casei apăru în câmpul vizual al lui Alex, care călcă tare frâna.

La fereastra bucătăriei se vedea o lumină, strălucitoare ca un far, şi încă una în turnul de sus – dormitorul lui Darlington. Alex îşi aminti trupul lui ghemuit lângă al ei, geamurile aburite ale ferestrei înguste, oceanul de crengi negre de dedesubt, pădurea întunecată care despărţea Ulmul Negru de lumea exterioară.

Alex stinse imediat farurile şi opri motorul. Dacă era cineva aici, dacă era *ceva* aici, nu voia să-l sperie.

Ghetele ei scoteau un zgomot deranjant de puternic pe aleea de pietriş, dar Alex nu se furişa –

nu, nu se furişa; mergea normal spre uşa bucătăriei. Ţinea cheile în mână. Aici era binevenită.

Nu poate fi mama sau tatăl lui, îşi spuse ea. Nu ştia prea multe despre familia lui Darlington, dar trebuia să aibă aşa ceva. *O altă rudă, poate. Sau cineva angajat de Sandow să aibă grijă de casă atunci când Dawes e ocupată.*

Toate aceste variante erau mai probabile, dar… *E aici*, insistă inima ei, bătându-i atât de tare în piept, încât Alex trebui să se oprească în uşă şi să se forţeze să respire mai uniform. *E aici.* Gândul o trase mai departe ca un copil care o ţinea de mână.

Se uită prin fereastră, la adăpostul întunericului. Bucătăria căptuşită cu lemn cald şi plăci albastre cu model – *plăcile sunt faianţă de la Delft* – avea o vatră mare de cărămidă şi multe vase de aramă sclipitoare atârnate în cuie. Pe blatul din mijlocul bucătăriei era un teanc de scrisori, ca şi cum cineva tocmai le-ar fi sortat. *E aici.*

Alex se gândi să bată la uşă, încercă însă cheile. A doua se învârti în broască. Intră şi închise încet uşa în urma ei. Lumina voioasă a bucătăriei era caldă şi primitoare, reflectându-se în vasele plate de aramă şi în smalţul crem-verzui al sobei instalate în anii ’50.

— Alo? spuse ea, cu respiraţia întretăiată.

Punerea cheilor pe blat scoase un clinchet neaşteptat de puternic. Alex rămase în mijlocul

bucătăriei cu un aer vinovat, aşteptându-se ca cineva s-o mustre – poate chiar casa. Dar asta nu era vila de pe Orange, cu scârţâiturile ei încurajatoare şi suspinele ei dezaprobatoare. Darlington fusese viaţa acestei case care, în lipsa lui, părea imensă şi goală, precum carena unei epave.

Începând din acea noapte din Clădirea Rosenfeld, Alex se surprindea sperând că toate asta erau doar un test pe care îl primea fiecare ucenic al Casei Lethe şi că Dawes, Sandow şi Turner erau toţi complici. Chiar în clipa asta, Darlington era în camera lui de la etajul doi, unde se ascundea. Auzise maşina pe alee. Urcase scările în fugă şi se ghemuise acolo, în întuneric, aşteptând ca ea să plece. Crima putea să facă şi ea parte din test. Nu exista nicio fată moartă. După ce toate acestea se terminau, Tara Hutchins avea să coboare şi ea scările agale. Cu toţii voiau doar să se asigure că Alex făcea faţă de una singură unei probleme serioase.

Era absurd. Chiar şi aşa, vocea dinăuntrul ei insistă: *E aici*.

Sandow spusese că era posibil ca Darlington să fie încă în viaţă, că puteau să-l aducă înapoi. Spusese că nu aveau nevoie de altceva decât de o lună nouă, de magia potrivită, şi totul avea să fie ca înainte. Dar poate că Darlington găsise de unul singur drumul de întoarcere. El putea să facă orice. Putea să facă asta.

Alex înaintă cu grijă prin casă. Luminile de pe alee aruncau o penumbră gălbuie asupra camerelor: cămara majordomului, cu dulăpioarele ei albe pline de vase şi pahare, congelatorul mare, ca o cameră, cu uşa lui metalică atât de asemănătoare celei de la morgă, sufrageria formală, cu masa ei strălucitoare ca un lac întunecat dintr-un luminiş tăcut, şi salonul imens, cu fereastra lui mare şi neagră care dădea spre contururile neclare ale grădinii, spre gardurile şi copacii scheletici. Din salonul principal se mai făcea o cameră mai mică, plină de canapele mari, un televizor şi console de jocuri. Len ar fi făcut pe el dacă ar fi văzut mărimea televizorului. Era exact camera care i-ar fi plăcut la nebunie, poate singurul lucru pe care el şi Darlington îl aveau în comun. *Mă rog, nu chiar singurul.*

Majoritatea camerelor de la etajul unu erau închise. „Aici am rămas fără bani”, îi spusese el, cu braţul trecut peste umerii ei, în timp ce ea încerca să-l facă să meargă mai departe. Casa era ca un trup care blochează circulaţia tuturor părţilor care nu sunt absolut vitale, pentru a supravieţui. O veche sală de bal fusese transformată într-un fel de sală de sport improvizată. De o grindă din tavan atârna un sac de box. Pe perete erau depozitate haltere de diferite dimensiuni, mingi medicinale şi florete pentru scrimă, iar lângă ferestre se iţeau nişte aparate de

sport greoaie ca nişte insecte mătăhăloase.

Alex continuă să urce scările până la ultimul etaj şi intră pe hol. Uşa camerei lui Darlington era deschisă.

E aici. Simţi din nou certitudinea, dar de data asta mai acut. Darlington lăsase lumina aprinsă pentru ea. Voise ca ea să-l găsească. Sigur stătea pe pat, cu picioarele lui lungi încrucişate, aplecat deasupra unei cărţi, cu părul închis la culoare căzându-i pe frunte. Avea să ridice privirea şi să-şi încrucişeze braţele. *Era şi timpul*.

Lui Alex îi venea să alerge spre acel pătrat de lumină, dar se forţă să facă paşi măsuraţi, ca o mireasă care se apropie de altar, în timp ce acea certitudine o părăsea şi refrenul *E aici* se transforma de la un pas la altul, până când ea îşi dădu seama că, de fapt, se roagă: *Fii aici, fii aici, fii aici*.

Camera era goală. Era mică, în comparaţie cu cele de la Il Bastone, o cameră stranie, rotundă, care, în mod evident, nu fusese menită să fie dormitor şi care îi amintea, cumva, de camera unui călugăr. Arăta exact aşa cum o văzuse Alex ultima oară: biroul lipit de un perete curb, un decupaj îngălbenit de ziar cu un roller-coaster vechi lipit deasupra lui, ca şi cum ar fi fost uitat acolo, un minifrigider – pentru că, bineînţeles, Darlington nu voia să se întrerupă din citit sau din lucru ca să se ducă la parter să mănânce –

şi un scaun cu spătar înalt lângă fereastră, pentru citit. Nu se vedea nicio bibliotecă, doar nenumărate teancuri cu cărţi de diverse înălţimi, ca şi cum Darlington ar fi fost pe cale să se zidească cu cărămizi colorate. Veioza de pe birou arunca un cerc de lumină pe o carte deschisă: *Meditaţii asupra tarotului. Un periplu prin ermetismul creştin*.

Dawes. Dawes venise să vadă casa, să sorteze corespondenţa, să scoată maşina afară. Dawes venise în camera asta să studieze. Să fie mai aproape de el. Poate să-l aştepte. Fusese chemată brusc şi lăsase lumina aprinsă, presupunând că avea să se întoarcă în seara aceea să o stingă. Dar Alex fusese cea care adusese înapoi maşina. Era cât se poate de simplu.

Darlington nu era în Spania. Nu era acasă. Nu avea să se mai întoarcă acasă niciodată. Şi era doar vina lui Alex.

O formă albă traversă întunericul din colţul câmpului ei vizual. Alex sări înapoi, răsturnând un teanc de cărţi, şi înjură. Dar era doar Cosmo, pisica lui Darlington.

Pisica se furişă pe marginea biroului, frecându-se de căldura veiozei. Alex se gândise întotdeauna la ea ca la Pisica Bowie, din cauza ochilor ascuţiţi şi a blănii albe şi ciufulite, care arăta ca una dintre perucile purtate de David Bowie în *Labirintul*. Era stupid de afectuoasă – nu trebuia decât să întinzi mâna şi

Cosmo îşi freca botul de degetele tale.

Alex se aşează pe marginea patului îngust al lui Darlington. Era făcut cu grijă, probabil de către Dawes. Oare Dawes stătuse şi aici? Dormise aici?

Alex îşi aminti picioarele delicate ale lui Darlington şi cum ţipase el atunci când dispăruse. Întinse mâna şi chemă pisica.

— Hei, Cosmo.

Pisica o privi lung cu ochii ei de culori diferite. Pupila stângului era ca o pată de cerneală.

— Haide, Cosmo. N-am vrut să se întâmple aşa, zău.

Cosmo traversă camera încet. Imediat ce capul ei mic şi îngust îi atinse degetele, Alex începu să plângă.

Alex adormi în patul lui Darlington şi visă că el era ghemuit în spatele ei, pe salteaua îngustă.

Darlington o trase mai aproape, înfigându-şi degetele în burta ei, iar Alex simţi ghearele reci de la vârfurile acestora. Darlington îi şopti în ureche:

— O să te slujesc până la sfârşitul timpului.

— Şi ai să mă iubeşti, spuse ea râzând, îndrăzneaţă şi netemătoare în vis.

Dar el răspunse doar:

— Nu e acelaşi lucru.

Alex se trezi tresărind, se dădu jos din pat şi se uită la panta abruptă a acoperişului şi la copacii de dincolo de geam, care dungau tavanul cu umbre şi

fâşii din lumina puternică a soarelui de iarnă. Se temuse să umble la termostat, aşa că se încotoşmănase cu trei pulovere de-ale lui Darlington şi o căciulă maro urâtă pe care o găsise pe dulapul lui, dar pe care nu-l văzuse purtând-o niciodată. Făcu patul la loc, apoi coborî la parter ca să umple vasul de apă al lui Cosmo şi să mănânce, fără lapte, nişte cereale de calitate cu nuci şi multe fibre, găsite într-o cutie din cămară.

Alex îşi scoase laptopul din geantă şi se duse pe veranda prăfuită care se întindea pe întreaga lungime a parterului. Se uită în curtea din spate. Panta dealului ducea la un labirint din gard viu năpădit de rugi, în mijlocul căruia se vedea un fel de statuie sau fântână. Nu îşi dădea seama unde se termină domeniul şi se întrebă cât anume din acest deal aparţinea familiei Arlington.

Avu nevoie de aproape două ore ca să-şi redacteze raportul despre uciderea Tarei Hutchins. Cauza morţii. Momentul morţii. Comportamentul Cenuşiilor de la prognosticarea osarilor. Ezită asupra acestuia din urmă, dar Lethe o adusese aici pentru ceea ce putea să vadă ea şi nu avea niciun motiv să mintă în privinţa asta. Menţionă informaţiile pe care le culesese de la legist şi de la Turner, în calitatea lui de Centurion, amintind faptul că apărea şi numele lui Tripp, precum şi convingerea lui Turner că osarii nu

erau implicaţi. Spera ca Turner să nu pomenească de vizita ei la morgă.

La sfârşitul formularului pentru incidente era o secţiune intitulată „Constatări”. Alex se gândi mult, în timp ce mâna ei mângâia alene blana lui Cosmo, care torcea lângă ea, pe o banchetă de răchită veche. Până la urmă, nu spuse nimic despre senzaţia stranie pe care o avusese la locul faptei sau despre bănuiala ei că Tara şi Lance probabil vindeau droguri şi membrilor altor societăţi. *Centurionul îl va informa pe Dante despre constatările lui, dar la acest moment toate probele sugerează că a fost o crimă comisă de prietenul Tarei, aflat sub influenţa unor halucinogene puternice, şi că nu există nicio legătură cu Lethe sau cu Casele Voalului*. Citi textul de încă două ori, ca să verifice punctuaţia şi să dea textului ei un ton cât mai darlingtonian, apoi îi trimise raportul lui Sandow, cu Dawes la CC.

Cosmo mieună plângăreţ atunci când Alex ieşi pe uşa bucătăriei, dar era o senzaţie plăcută să lase casa în urma ei şi să respire aerul glacial. Cerul era albastru strălucitor, fără niciun nor, iar pietrişul aleii scânteia. Băgă Mercedesul în garaj, apoi se duse în capătul aleii şi chemă un taxi de pe telefon. Putea să-i înapoieze cheile lui Dawes mai târziu.

Dacă colegele de apartament o întrebau unde fusese, avea să spună că rămăsese peste noapte la

Darlington. Urgenţă de familie. Pretextul se uzase de mult, dar de acum încolo aveau să fie mai puţine nopţi târzii şi absenţe neexplicate. Procedase corect faţă de Tara. Lance avea să fie pedepsit, iar conştiinţa lui Alex avea să fie liniştită, cel puţin în privinţa asta. Îşi propusese ca, în seara aceea, să bea pe îndelete o bere, în timp ce colegele de apartament, care se duseseră la Dezastrul Omega, se făceau muci cu lichior de mentă turnat din sticlă în pahare cu ajutorul unui mic tobogan de gheaţă. Iar a doua zi voia să şi-o petreacă înaintând cu lecturile restante.

Îi spuse şoferului s-o lase în faţa minimarketului elegant de pe Elm Street. Abia după ce intră îşi dădu seama că încă purta căciula lui Darlington. Şi-o dădu jos, dar o puse repede la loc – era prea frig ca să cadă pradă sentimentalismului.

Alex îşi umplu coşul cu Chex Mix, Twizzlers şi viermi gumaţi acri. N-ar fi trebuit să cheltuie atât de mulţi bani, dar tânjea după bucuriile snackurilor. Băgă mâna în vitrina cu băuturi, căutând un lapte cu ciocolată cu o dată de expirare mai bună, şi simţi cum ceva îi atinge pielea – vârfurile unor degete care mângâiau nodurile degetelor ei.

Îşi smulse brusc braţul şi îşi adăposti mâna la piept, ca şi cum i-ar fi fost arsă. Trânti uşa vitrinei cu un zgomot puternic, în timp ce inima îi bubuia. Se trase înapoi de la vitrină, aşteptând ca ceva să se

năpustească prin geam, dar nu se întâmplă nimic. Alex privi stânjenită în jur.

Un tip cu ochelari mici şi rotunzi şi un hanorac cu Yale se uita la ea. Alex se aplecă să-şi ia coşul de cumpărături, folosindu-se de această ocazie pentru a închide ochii şi a inspira adânc. Imaginaţie. Lipsă de somn. Multă nervozitate. La naiba, poate fusese chiar un şobolan. Dar avea să se ducă la Colibă. Era chiar vizavi. Putea să se strecoare îndărătul protecţiilor magice, ca să-şi adune gândurile într-un mediu ferit de Cenuşii.

Îşi luă coşul şi se ridică. Tipul cu ochelari mici venise lângă ea şi stătea mult prea aproape. Alex nu-i vedea ochii, doar lumina care i se reflecta din lentile. Tipul zâmbi şi ceva i se mişcă în colţul gurii. Alex îşi dădu seama că era antena neagră şi mişcătoare a unei insecte. Din gura lui apăru un gândac, de parcă tipul l-ar fi ţinut acolo ca pe nişte tutun de mestecat. Gândacul îi căzu de pe buze şi Alex sări în spate, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Dar individul cu hanorac albastru fu mai iute şi o prinse de ceafă, izbind-o cu capul de uşa vitrinei frigorifice. Geamul se sparse. Alex simţi că îi intră cioburi în piele, iar pe obraji i se prelinge sânge cald. Individul o trase în spate şi o aruncă pe jos. *Nu mă poţi atinge*. *Nu e permis*. După atâţia ani şi atâtea orori, acelaşi răspuns stupid şi infantil.

Alex se îndepărtă, împleticindu-se. Femeia de la casă striga, iar soţul ei apăru din camera din spate, cu ochii măriţi. Bărbatul cu ochelari şi hanorac avansă. De fapt, nu bărbat. Cenuşiu. Dar ce îl atrăsese şi îl ajutase să vină din lumea de dincolo? Şi de ce nu semăna cu toţi ceilalţi Cenuşii pe care îi văzuse ea până atunci? Pielea lui nu părea umană. Era translucidă şi sticloasă, iar Alex putea să îi vadă prin ea venele şi umbrele oaselor. Iar Cenuşiul puţea a Voal.

Alex băgă mâinile în buzunare, dar nu îşi refăcuse proviziile de pământ din cimitir. Avea întotdeauna la ea nişte pământ de cimitir – pentru orice eventualitate.

— *Curaj*! ţipă ea. *Nimeni nu e nemuritor*!

Cuvintele morţii pe care ea şi le repetase în fiecare zi, de când le învăţase de la Darlington.

Dar chestia aceea nu lăsă să se vadă niciun fel de tulburare sau confuzie.

Proprietarii magazinului ţipau. Unul dintre ei avea în mână un telefon. *Da, chemaţi poliţia*. Dar ei ţipau la ea, nu la el. Pe el nu îl vedeau. Vedeau doar o fată care le spărgea vitrinele şi le distrugea magazinul.

Alex sări în picioare. Trebuia să ajungă la Colibă. Se năpusti pe uşă şi ajunse pe trotuar.

— Hei! strigă o fată cu haină verde de care Alex se

izbi. Proprietarul o urmă, urlând la ceilalţi s-o oprească. Alex se uită în spate. Chestia aceea cu ochelari ocoli proprietarul, apoi păru să *sară* pe deasupra mulţimii. Mâinile Cenuşiului înhăţară gâtul lui Alex, care căzu de pe bordură direct pe carosabil. Auzi urlet de claxoane şi scrâşnet de frâne. Nu putea să respire.

Îl văzu la colţ pe Jonas Reed, care se holba. Era coleg cu ea la cursul de engleză. Îşi aminti faţa uimită a lui Meagan, pe care surpriza lăsa locul dezgustului. O auzea pe doamna Rosales cum icneşte: *Alex*! *Scumpo*! Avea să fie sugrumată în plină stradă şi nimeni nu putea să vadă asta, nimeni nu putea să împiedice asta.

— *Curaj*, încercă ea să spună.

Dar nu se auzi decât un horcăit. Privi în jurul ei, disperată, cu ochii umezi şi faţa congestionată. *Acum nu mai pot să ajungă la tine*, îi promisese Darlington. Ea ştiuse că nu e adevărat, dar îşi îngăduise să creadă că putea să fie protejată, deoarece asta făcea ca totul să fie suportabil.

Mâinile ei râcâiră pielea acelei chestii – era tare şi alunecoasă ca sticla. Alex văzu cum un fel de abur roşu-închis i se ridică prin carnea translucidă a gâtului. Buzele Cenuşiului se desfăcură, apoi dădu drumul gâtului ei. Înainte să se poată opri, Alex inhală cu putere exact în timp ce el îi sufla în faţă un şuvoi

de praf roşu. Simţi cum îi explodează durerea în piept, atunci când norul îi intră în plămâni. Încercă să tuşească, dar chestia aceea stătea cu genunchii pe umerii ei, în timp ce ea se zbătea să se elibereze.

Oamenii ţipau. Alex auzi urletul unei sirene, dar ştia că ambulanţa avea să ajungă prea târziu. Avea să moară aici, cu căciula stupidă a lui Darlington pe cap. Poate că el o aştepta de cealaltă parte a Voalului, împreună cu Hellie. Şi Len. Şi toţi ceilalţi.

Lumea tremură şi se înnegri – apoi, dintr-odată, Alex putu să se mişte. Greutatea de pe umerii ei dispăru. Scoase un geamăt şi se ridică în picioare, ţinându-se de piept şi încercând să-şi tragă răsuflarea. Unde dispăruse monstrul? Privi în jur.

Sus, deasupra intersecţiei, chestia aceea cu ochelari se prinsese de ceva. Nu de ceva, de *cineva*. De un Cenuşiu. Mirele, ucigaşul-sinucigaş cel mai cunoscut al New Havenului, în costumul lui elegant şi cu pălăria lui de film mut. Chestia aceea cu ochelari îl prinsese de revere şi sclipea uşor în soare, în timp ce cei doi se năpusteau prin spaţiu, se izbeau de un stâlp de iluminat care se trezi la viaţă, apoi dispărură o clipă, trecând prin pereţii unei clădiri, dar reapărură în câteva clipe. Întreaga stradă părea să se cutremure ca din pricina unui tunet, dar Alex ştia că doar ea putea să audă toate astea.

Scrâşnetul frânelor acoperi zarva. Pe York Street

opri o maşină de poliţie, urmată de o ambulanţă. Alex mai privi o dată spre faţa Mirelui, care îşi aruncă pumnul spre adversar, cu gura schimonosită. Alex se repezi de cealaltă parte a intersecţiei.

Durerea din pieptul ei continua, ca o suită de mici explozii asemănătoare artificiilor. Ceva i se întâmplase, ceva rău, şi ea nu ştia cât avea să mai poată rămâne conştientă. Ştia doar că trebuia să ajungă la Colibă, la etaj, în siguranţa apartamentului secret al Casei Lethe. Era posibil să mai vină şi alţi Cenuşii, alţi monştri. Şi habar n-avea de ce erau în stare. Trebuia să ajungă în spatele protecţiilor.

Privi peste umăr şi văzu un paramedic care alerga spre ea. Sări pe trotuar, dădu colţul şi intră pe alee. Paramedicul era imediat în urma ei, dar nu putea s-o protejeze. Ar fi murit în grija lui. Ştia asta. Se trase în stânga, spre intrare, unde nu putea fi văzută.

— Eu sunt! strigă ea la Colibă, rugându-se ca aceasta să-şi dea seama că e ea.

Uşa se deschise şi treptele coborâră spre ea, trăgând-o înăuntru.

Încercă să urce scările, dar căzu în genunchi. De obicei, mirosul holului era reconfortant, un miros iernatic de lemn ars, gem de coacăze scăzut la foc mic şi vin băut contemplativ, dar acum toate astea îi strânseră stomacul. *Iarăşi magie*, îşi dădu ea seama. Cel puţin duhoarea de gunoi de pe aleea de afară

fusese reală. Aceste mirosuri false de reconfortare erau prea mult pentru Alex. Organismul ei nu mai suporta nicio magie. Se prinse cu o mână de balustrada de fier, cu cealaltă se agăţă de buza treptei de piatră şi se trase în sus. Văzu petele de pe beton, stelele negre care înfloreau ca nişte mănunchiuri de licheni pe scări – sângele care îi picura de pe buze.

O cuprinse panica. Era pe podea, în acel veceu public. Monarhul frânt dădea din singura lui aripă sănătoasă.

Ridică-te. Sângele poate să-i atragă. Vocea lui Darlington din capul ei. *Cenuşiii pot să traverseze linia despărţitoare, dacă îşi doresc ceva suficient de mult.* Dacă protecţiile nu rezistau? Dacă nu fuseseră făcute să ţină la distanţă un astfel de monstru? Mirele păruse să câştige. Şi dacă era aşa? Cine spunea că ar fi fost mai blând decât chestia aia cu ochelari? Mirele nu păruse deloc blând.

Alex scrise pe telefon un mesaj pentru Dawes. *SOS. 112.* Probabil că exista un anumit cod pe care ar fi trebuit să-l folosească pentru sângerarea pe gură, dar Dawes trebuia să se descurce şi cu atât.

Dacă Dawes era la Il Bastone, şi nu aici, la Colibă, Alex avea să moară pe aceste scări. O vedea clar pe doctorandă cum stă în salonul casei de pe Orange, cu fişele capitolelor răsfirate în faţa ei, ca nişte cărţi de tarot, toate vorbind despre dezastru şi eşec. Regina

Inutilităţii, o fată cu un satâr atârnat deasupra capului. Datornicul, un băiat strivit sub o stâncă. Studenta, Dawes însăşi într-o cuşcă făcută chiar de ea. Şi în tot acest timp, Alex sângera de tot şi murea la doi kilometri distanţă.

Se târî încă o treaptă pe scări în sus. Trebuia să ajungă în spatele uşilor. Fiecare casă conspirativă era ca o matrioşcă, oferind mai multe niveluri de siguranţă pe măsură ce înaintai în ea. Aşa era şi Coliba. Locul în care se duceau să se ascundă micile animale.

O copleşi un val de greaţă. Icni şi din gură îi curse fiere neagră, care se prelinse pe scări. Alex văzu spinările umede şi strălucitoare ale gândacilor. *Scarabei*. Carapacele lor luceau prin sângele şi mucusul care erupseseră din ea. Alex trecu dincolo de mizeria pe care o făcuse şi vomă iar, în timp ce mintea ei încerca să înţeleagă ce i întâmpla. Ce voise de la ea chestia aceea? O trimisese cineva după ea? Dacă murea, meschinul ei suflet ar fi vrut să ştie pe cine să vâneze din lumea de dincolo. Acum vedea scările intermitent. Nu avea să reuşească.

Auzi un zăngănit metalic şi peste o clipă înţelese că era uşa care se deschidea, undeva deasupra ei. Alex încercă să strige după ajutor, dar sunetul care îi ieşi din gură era doar un scâncet slab şi horcăit. Pe scări răsună pocnetul papucilor Tevas ai lui Dawes –

tăcere, apoi paşii ei, acum mai rapizi, ritmaţi de: „La dracu', la dracu', la dracu', la dracu'!"

Alex simţi un braţ solid care o trage în sus.

— Doamne Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Ajută-mă, Pammie.

Dawes tresări. De ce folosise Alex numele acela? Doar Darlington îi spunea aşa.

Alex îşi simţea picioarele grele, în timp ce Dawes o trăgea pe scări în sus. O mânca tot corpul, ca şi cum ceva i-ar fi mişunat pe sub piele. Se gândi la gândacii care ieşiseră din gura ei şi icni iar.

— Să nu vomiţi pe mine, spuse Dawes. Dacă verşi, o să vărs şi eu.

Alex se gândi la Hellie, care o ţinea de cap şi îi ridicase părul negru să nu şi-l păteze. Se îmbătaseră cu Jäger şi apoi stătuseră pe podeaua băii de la Epicentru, râzând, borând şi spălându-se pe dinţi, apoi repetând toată secvenţa.

— Mişcă-ţi picioarele, Alex, spuse Hellie.

Dădu picioarele lui Alex la o parte şi se prăbuşi lângă ea, în fotoliul mare şi rotund. Mirosea a cocos, iar trupul ei era cald, întotdeauna cald, ca şi cum soarele ar fi iubit-o, ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de pielea ei aurie cât mai mult posibil.

— Mişcă-ţi odată picioarele, Alex!

Dar nu era Hellie. În ureche îi ţipa Dawes.

— Le mişc.

— *Nu* le mişti. Haide, mai fă trei paşi.

Alex ar fi vrut s-o avertizeze pe Dawes că Cenuşiul acela venea după ea. Cuvintele morţii nu avuseseră efect asupra lui; poate că nici protecţiile nu aveau să-l oprească. Deschise gura şi vomă din nou.

Dawes vomă şi ea. Apoi ajunseră pe palier, dincolo de uşă, şi se opintiră în ea. Alex se prăbuşi. Era pe podeaua Colibei, cu faţa lipită de covorul ros.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dawes.

Dar Alex era prea obosită ca să răspundă. Simţi cum e rostogolită pe spate şi primeşte o palmă puternică peste faţă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Alex, altfel n-am cum să te ajut.

Alex se forţă să privească spre Dawes. Nu voia să facă asta. Voia să se întoarcă în fotoliul rotund, cu Hellie ca o felie strălucitoare de soare lângă ea.

— Nu ştiu, un Cenuşiu… Parcă era de sticlă. Vedeam prin el.

— Căcat, ăsta e un *glum*.

Alex ar fi avut nevoie de fişele ei cu întrebări şi răspunsuri. Dar cuvântul exista undeva în memoria ei. Un *glum* era o carcasă goală, un spirit ridicat dintre cei morţi de curând pentru a cutreiera lumea, un intermediar care putea să treacă prin Voal. *Glumii* erau mesageri. Pentru Cartea şi Şarpele.

— A scos un fum roşu. L-am tras în piept.

Alex icni din nou.

— Gândaci de cadavre. O să te roadă pe dinăuntru.

„Bineînţeles că o să mă roadă pe dinăuntru”. Deoarece magia nu era niciodată bună sau binevoitoare.

Alex auzi agitaţie şi apoi simţi că îi este lipită o ceaşcă de buze.

— Bea, spuse Dawes. O să te doară ca naiba şi o să-ţi ardă pielea gâtului, dar pot să te vindec.

Dawes îi ridică în sus bărbia şi o obligă să deschidă gura. Gâtul lui Alex luă foc. I se păru că vede nişte câmpii luminate de flăcări albastre. Durerea o pârjoli, iar ea o prinse de Dawes de mână.

— Dumnezeule, Alex, de ce zâmbeşti?

Un glum. *O* carcasă. Cineva trimisese ceva după ea, şi asta putea să aibă o singură explicaţie: Alex găsise ceva. Ei ştiau că ea se dusese să vadă cadavrul Tarei. Dar cine erau ei? Osarii? Cartea şi Şarpele? Oricine ar fi fost, nu aveau niciun motiv să creadă că Alex se va opri după vizita la morgă. Nu ştiau ce decizie luase ea, nu ştiau că raportul fusese deja depus. Alex avusese dreptate. Era ceva în neregulă cu moartea Tarei, exista o conexiune cu societăţile, cu Casele Voalului. Dar nu de asta zâmbea ea.

— Au încercat să mă omoare, Hellie, spuse Alex hârşâit.

Simţi cum o cuprinde întunericul. *Asta înseamnă că şi eu pot încerca să-i omor pe ei.*

Casa Manuscrisului, tânăra parvenită în rândul Caselor Voalului, dar probabil societatea care a făcut faţă cel mai bine modernităţii. E uşor să înşiri câştigătorii de Oscar şi vedetele de televiziune din Casa Manuscrisului, dar printre absolvenţii ei se numără şi consilieri ai preşedinţilor, curatorul Muzeului Metropolitan de Artă şi, poate cel mai elocvent, unii dintre cei mai străluciţi specialişti în neuroştiinţe. Când vorbim despre Manuscris, vorbim despre magia oglinzii, despre iluzii şi mari vrăji de tipul celor care pot să facă din cineva o vedetă, dar ar fi bine să ne amintim că toată magia lor se bazează pe manipularea percepţiei noastre.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei de A Noua Case

Nu te duce la o petrecere a Manuscrisului. Pur şi simplu, nu face asta.

Jurnalul Lethe al lui Daniel Arlington
(Colegiul Davenport)

10. Toamna trecută

În ziua petrecerii Manuscrisului, Darlington stătu în primele ore ale serii cu luminile Ulmului Negru aprinse, împărţind dulciuri. Pe marginile aleii erau felinare din dovleci scobiţi. Lui Darlington îi plăcea foarte mult această parte a Halloweenului, întregul ritual al sărbătorii, precum şi valul de necunoscuţi voioşi care soseau în pragul lui, cu mâinile întinse. De cele mai multe ori, Ulmul Negru părea o insulă întunecoasă care încetase, cumva, să mai apară pe vreo hartă. Nu şi în noaptea de Halloween.

Casa se afla pe umflătura blândă a unui deal, nu departe de pământurile care îi aparţinuseră cândva lui Donald Grant Mitchell, iar biblioteca ei era dotată cu mai multe exemplare din cărţile lui Mitchell: *Reveriile unui burlac*, *Viaţă de vis* şi singurul titlu pe care bunicul lui îl considerase demn de a fi citit, *Ferma mea din Edgewood*. În copilărie, Darlington fusese atras de sonoritatea misterioasă a pseudonimului literar al lui Mitchell, Ik Marvel, şi fusese groaznic de dezamăgit de lipsa oricărei urme de magie sau supranatural din cărţile lui.

Dar asta era impresia lui faţă de orice. Ar fi trebuit să existe mai multă magie. Nu reprezentaţiile cu machiaj crăpat ale clovnilor şi magicienilor

mercenari. Nu trucuri cu cărţile de joc. Magia care îi fusese promisă lui se găsea în spatele şifonierelor, sub poduri, în oglinzi. Era periculoasă şi ademenitoare şi nu avea ca scop să distreze. Poate că dacă ar fi crescut într-o casă obişnuită, cu izolaţie de calitate şi curtea din faţă tunsă îngrijit, şi nu sub turnurile părăginite ale Ulmului Negru, cu petele lui de muşchi, cu lujerii ameninţători de degeţel-roşu şi ceaţa omniprezentă care se înălţa printre copaci în apusul de toamnă, poate că atunci n-ar fi fost aşa fascinat de magie. Şi poate dacă ar fi fost dintr-un loc precum Phoenix, nu din blestematul de New Haven.

Momentul care îl condamnase pe Darlington nici măcar nu îi aparţinuse cu adevărat. Avea 11 ani şi era la un picnic organizat de Cavalerii lui Columb[10], unde menajera lor Bernadette insistase să-l ducă, deoarece „băieţii au nevoie de aer proaspăt”. După ce ajunseseră în cartierul Lighthouse Point, Bernadette se retrăsese sub un cort, cu prietenii ei şi un platou cu ouă umplute, şi îi spusese să se ducă să se joace.

Darlington găsise un grup de băieţi de vârsta lui – sau ei îl găsiseră pe el –, cu care îşi petrecuse după-amiaza concurând la alergare şi jocuri carnavaleşti, apoi, când se plictisiseră de ele, inventându-şi

[10] Knights of Columbus: organizație americană înființată în 1982, cu scopul de a promova credința catolică. (N.r.)

propriile jocuri. Un băiat înalt pe nume Mason, cu păr tuns scurt şi dinţi ieşiţi în afară, devenise cumva cel care lua deciziile în ziua aceea – când să mănânce, când să înoate, când un joc devenea plictisitor –, iar Darlington era foarte mulţumit să-l urmeze. Atunci când obosiseră să se dea în vechiul carusel, se duseseră la marginea parcului care ducea, în depărtare, spre estuarul Long Island şi Portul New Haven.

— Ar trebui să fie bărci, spuse Mason.

— Şalupe rapide, spuse un băiat pe nume Liam. Sau un ski-jet. Ar fi mişto.

— Da, spuse alt băiat. Am putea să traversăm pe celălalt mal, la roller-coaster.

Băiatul mersese cu ei toată după-amiaza. Era mic, cu o faţă plină de pistrui de culoarea nisipului, acum arsă de soare în zona nasului.

— Ce roller-coaster? întrebă Mason.

Puştiul pistruiat arătase de cealaltă parte a braţului.

— Ăla cu luminile aprinse, spuse el. De lângă debarcader.

Darlington privise în depărtare, dar nu văzuse nimic, doar soarele care apunea şi o limbă de pământ plană.

Mason privi lung, apoi spuse:

— Ce dracu' tot vorbeşti?

Deşi amurgul se lăsa peste ei, Darlington văzuse cum pe faţa puştiului pistruiat se întinde roşeaţa.

— Nimic, râse puştiul, doar făceam mişto.

— Tâmpitule.

Se duseseră la fâşia îngustă de plajă, ca să alerge prin valuri, iar momentul fusese dat uitării. Până câteva luni mai târziu, când bunicul lui Darlington deschise ziarul la micul dejun şi Darlington văzu titlul: SĂ NE AMINTIM DE SAVIN ROCK. Sub titlu era o fotografie cu un roller-coaster mare, de lemn, scufundat în apele estuarului Long Island. Subtitlul spunea: *Fulgerul, legendara atracţie din parcul de distracţii Savin Rock, distrus în 1938 de uragan.*

Darlington decupase fotografia din ziar şi o lipise deasupra biroului său. În ziua aceea la Lighthouse Pont, băiatul pistruiat ars de soare *văzuse* vechiul roller-coaster. Şi crezuse că toţi ceilalţi îl văd şi ei. Nu se prefăcuse şi nu glumise. Fusese surprins şi stânjenit, apoi îşi ţinuse gura. Ca şi cum i se mai întâmplase ceva asemănător. Darlington încercase să-şi amintească numele lui. O întrebase pe Bernadette dacă puteau să meargă la Cavalerii lui Columb să joace bingo sau să mănânce cu ceilalţi, orice ar fi putut să-l scoată iar în calea acelui puşti. În cele din urmă, bunicul lui interzisese asta cu un mârâit către Bernadette: „Nu mai încerca să-l faci catolic, fir-ar a naibii”.

Darlington crescuse. Amintirea excursiei la Lighthouse Point se estompase. Dar nu dăduse jos de pe perete fotografia cu Fulgerul. Uita de ea săptămâni de zile, uneori luni în şir, dar nu se putea niciodată dezbăra de gândul că vedea doar o lume, deşi existau mai multe, şi că poate existau locuri pierdute, poate chiar oameni pierduţi care se puteau trezi la viaţă pentru el, dacă îşi mijea ochii suficient sau găsea cuvintele magice potrivite. Cărţile care vorbeau despre portaluri fermecate şi locuri secrete nu făceau decât să-i întărească pasiunea.

Senzaţia aceea ar fi trebuit să scadă cu timpul, uzată de dezamăgirile constante şi blânde ale maturizării. Dar la vârsta de 16 ani, cu permisul nou-nouţ în portofel, primul loc în care Darlington îl dusese pe bunicul lui în vechiul Mercedes fusese Lighthouse Point. Se oprise la marginea apei şi aşteptase în van ca lumea să-şi dezvăluie secretele. Ani mai târziu, atunci când o cunoscuse pe Alex Stern, se opusese imboldului de a o aduce şi pe ea aici, ca să vadă dacă Fulgerul era vizibil pentru ea ca oricare alt Cenuşiu, o fantomă huruitoare a veseliei şi groazei…

Atunci când se întunecă de tot şi fluxul de copii cu măşti de spiriduşi se rări mult, Darlington îşi pusese şi el costumul, acelaşi pe care îl purta în fiecare an – o haină neagră şi o pereche de colţi de vampir din plastic care îl făceau să arate de parcă dentistul

tocmai îl operase.

Parcă pe aleea din spatele Colibei, unde Alex aştepta tremurând, într-o haină lungă şi neagră pe care el nu o mai văzuse.

— Nu putem să mergem cu maşina? întrebă ea. E ger.

Californienii ăştia…

— Sunt 10 grade şi mergem trei cvartale. O să reuşeşti cumva să supravieţuieşti acestei escapade prin tundră. Sper din suflet ca pe sub haină să nu porţi un costum de pisică sumar. Ar trebui să transmitem o anumită autoritate.

— Pot să-mi fac treaba şi în pantaloni scurţi. Probabil că pot s-o fac chiar mai bine.

Alex execută, fără convingere, o lovitură de karate cu piciorul.

— Mai mult spaţiu de manevră, adăugă ea.

Cel puţin purta ghete practice.

Darlington vedea, în lumina de pe stradă, că Alex se dăduse cu rimel şi că purta cercei mari aurii. Spera că nu se îmbrăcase cu ceva prea provocator sau nepotrivit din punct de vedere cultural. Nu voia să-şi petreacă seara răspunzând înţepăturilor critice din partea Manuscrisului doar pentru că Alex simţise nevoia să se îmbrace ca o Pocahontas sexy.

O conduse pe alee şi apoi pe Elm Street. Alex părea atentă, pregătită. Se descurcase bine după

incidentul de la ritualul aurelienilor şi după ce spărseseră pahare şi veselă de mii de dolari pe podeaua bucătăriei de la Il Bastone. Poate că şi Darlington se descurcase puţin mai bine. Urmăriseră o serie de transformări la Casa Cap de Lup care decurseseră fără incidente – chiar dacă Shane Mackay avusese probleme cu revenirea şi trebuiseră să-l închidă în bucătărie în timp ce ieşea din forma de cocoş. Îşi umpluse nasul de sânge încercând să ciugulească masa, iar una dintre prietenele sale petrecuse o oră smulgând îndatoritoare pene mici şi albe de pe trupul lui. Glumele cu cocoşelul fuseseră interminabile. Monitorizaseră un ritual de trezire al celor de la Cartea şi Şarpele, în care – cu ajutorul unui translator – un cadavru deshidratat transmisese ultimele relatări ale soldaţilor morţi de curând în Ucraina, într-un joc bizar şi macabru de telefon fără fir. Darlington nu ştia cine anume de la Departamentul de Stat ceruse aceste informaţii, dar presupunea că ele aveau să fie transmise îndatoritor mai departe. Observaseră de asemenea o deschidere de portal nereuşită a celor de la Pergamentul şi Cheia – o tentativă ratată de a trimite pe cineva în Ungaria, care avusese drept unic rezultat umplerea mormântului cu miros de gulaş – şi o la fel de puţin impresionantă invocare a furtunii a celor de la Casa Sf. Elmo, în maghernița lor de pe Lynwood, după care

preşedintele delegaţiei şi absolvenţii prezenţi rămăseseră timizi şi ruşinaţi.

— Au toţi expresia ăluia care e prea beat ca să i se scoale, şoptise Alex.

— Chiar trebuie să fii atât de vulgară, Stern?

— Spune-mi că mă înşel, Darlington.

— În niciun caz.

Seara asta urma să fie puţin diferită. Nu aveau să deseneze niciun cerc de protecţie, ci doar să facă act de prezenţă, să monitorizeze puterea strânsă în nexusul Manuscrisului şi apoi să-şi scrie raportul.

— Cât o să stăm la chestia asta? întrebă Alex atunci când strada se bifurcă la stânga.

— Până după miezul nopţii, poate puţin mai mult.

— Le-am spus lui Mercy şi Lauren că ne vedem la Pierson Inferno.

— La momentul ăla o să fie deja atât de mult praf că n-o să observe că ai întârziat. Acum concentrează-te: Manuscrisul pare inofensiv, dar nu e.

Alex îi aruncă o privire. Pe obrajii ei era un fel de sclipici.

— Chiar pari agitat, spuse ea.

Dintre toate societăţile, Manuscrisul îl îngrijora cel mai tare pe Darlington, care vedea scepticismul de pe faţa lui Alex. Se opriră în faţa unui zid prăfuit din cărămidă albă.

— Aici? întrebă ea, strângându-şi mai bine haina.

De undeva de pe aleea îngustă ajungea la ei bubuit de bas şi murmur de conversaţie.

Darlington înţelegea reticenţa lui Alex. Celelalte morminte fuseseră construite ca să arate ca nişte *morminte* – soclurile neoegiptene ale osarilor, coloanele albe semeţe ale Casei Cartea şi Şarpele, paravanele delicate şi arcadele maure care ornau cripta celor de la Pergamentul şi Cheia, preferata lui Darlington. Până şi Casa Cap de Lup, care susţinuse că vrea să se scuture de simbolistica ocultului şi să creeze o casă mai egalitară, îşi construise un domeniu englezesc în miniatură. Darlington citise descrierea fiecărui mormânt din ghidul Pinnell al Universităţii Yale şi avusese impresia că analiza părţilor lor nu reuşea să redea misterul evocat de ele. Bineînţeles, Pinnell nu ştiuse despre tunelul de sub Grove Street, care ducea direct de la Cartea şi Şarpele până în inima cimitirului, sau de portocalii fermecaţi aduşi din Alhambra, care rodeau tot anul în curtea Casei Pergamentul şi Cheia.

Dar exteriorul Casei Manuscrisului arăta pur şi simplu ca un teanc de cărămizi albe, de-a lungul căruia se înşirau containere de reciclat.

— Asta e? întrebă Alex. E mai trist decât apartamentul ăla de pe Lynwood.

În realitate, nimic nu era mai trist decât reşedinţa de pe Lynwood a celor din Casa Sf. Elmo, cu covorul ei

pătat, scările lăsate şi acoperişul înţesat cu giruete.

— Nu judeca o carte după copertă, Stern. Cripta asta are opt niveluri în jos şi adăposteşte una dintre cele mai bune colecţii de artă contemporană din lume.

Sprâncenele lui Alex zvâcniră în sus.

— Deci sunt bogaţi ca traficanţii, spuse ea.

— Ca traficanţii?

— În L.A., tipii cu adevărat bazaţi se îmbracă precum nişte vagabonzi, ca şi cum ar vrea ca toată lumea să creadă că sunt nişte boschetari care dorm pe plajă.

— Presupun că Manuscrisul voia să obţină un efect de eleganţă reţinută, nu să transmită că *mi-o trag cu fotomodele la vila mea din Malibu*, dar cine poate şti?

Mormântul fusese terminat la începutul anilor ’60 de King-lui Wu. Darlington nu reuşise niciodată să aibă altceva decât un respect forţat pentru arhitectura mijlocului de secol. În ciuda oricăror străduanii ale lui de a-i admira liniile severe şi execuţia curată, acestea nu reuşeau să-l impresioneze. Tatăl lui ridiculizase făţiş gustul burghez al fiului pentru turnuri şi frontoane.

— Uite, spuse Darlington, luând-o pe Alex de umeri şi conducând-o puţin mai la stânga. Priveşte.

Îi făcu plăcere atunci când ea exclamă: „Ah!”

Din acest unghi se vedea modelul circular ascuns în cărămizile albe. Majoritatea oamenilor credeau că reprezenta un soare, însă Darlington ştia că nu e aşa.

— Nu poate fi văzut frontal, spuse el. Ca de altfel nimic din ce e aici. Asta e casa iluziilor şi minciunilor. Nu uita cât de charismatici pot fi unii dintre aceşti oameni. Misiunea noastră e să ne asigurăm că nimeni nu exagerează prea mult şi nimeni nu e rănit. În 1982, aici s-a petrecut un incident.

— Ce fel de incident?

— O fată a mâncat ceva la una dintre petrecerile astea şi a decis că e tigroaică.

— Am văzut-o deja pe Salome Nils cum smulgea penele din fundul unui tip în bucătăria de la Cap de Lup, spuse Alex dând din umeri. Sunt destul de sigură că nu poate fi mai rău.

— Fata aia n-a *încetat* niciodată să creadă că e tigroaică.

— Ce?

— Pentru Cap de Lup, singurul lucru important e să transforme corpul uman, dar să păstreze conştiinţa umană. Casa Manuscrisului e specializată în transformarea conştiinţei.

— Îşi fac de cap cu mintea ta.

— Părinţii fetei ăleia o ţin şi acum într-o cuşcă, undeva la nord de New York, unde are la dispoziţie hectare pe care poate să alerge. Şi primeşte carne

crudă de două ori pe zi. A scăpat o dată şi a încercat să-l sfâşie pe poştaş.

— Măi să fie!

— L-a doborât la pământ şi îi rodea gamba. Am muşamalizat totul sub pretextul unei prăbuşiri nervoase. Manuscrisul a plătit tot costul îngrijirii ei şi a fost suspendat din activitate timp de un semestru.

— Dură sentinţă.

— N-am zis că a fost corectă, Stern. De obicei, nu este. Dar, crede-mă, în seara asta nu poţi să ai încredere nici în propria ta percepţie. Magia Manuscrisului are ca scop doar păcălirea simţurilor. Nu mânca şi nu bea *nimic*. Fii cât mai vigilentă. Nu vreau să trebuiască să te trimit în nordul New Yorkului cu un ghem de lână ca să ai cu ce te juca.

O luară pe aleea îngustă în urma unui grup de fete îmbrăcate în corset, machiate ca nişte zombi, şi intrară pe uşa laterală. Soţiile lui Henric al VIII-lea. Gâtul lui Anne Boleyn era plin de un sânge fals care părea lipicios.

Kate Masters stătea pe un taburet de lângă uşă, cu o ştampilă cu care însemna mâinile celor ce intrau, însă Darlington smuci încheietura lui Alex înainte ca ea să apuce s-o întindă.

— Nu ştii ce e în cerneala ştampilei, şopti el, apoi îi spuse fetei de pe taburet: Poţi să ne laşi să intrăm, Kate.

— Garderoba e la stânga, făcu Kate cu ochiul, cu pleoapele scânteind de sclipici roşu.

Era costumată în iederă otrăvitoare, cu frunze din carton prinse în capse de o bluză verde.

Înăuntru muzica bubuia şi se tânguia, iar căldura trupurilor se revărsă asupra lor ca o pală de parfum şi aer umed. Încăperea mare şi pătrată era luminată slab şi era plină de oameni care stăteau în jurul unor cuve cu punci în formă de craniu, iar grădina din spatele ei era traversată de şiruri de lumini clipitoare. Darlington deja începuse să transpire.

— Nu arată aşa de rău, spuse Alex.

— Mai ştii ce ţi-am spus? Adevărata petrecere e jos.

— Deci în total nouă niveluri? Cele nouă cercuri ale iadului?

— Nu, se bazează pe mitologia chineză. Opt e considerat cel mai norocos număr, deci opt niveluri secrete. Scările reprezintă o spirală divină.

Alex îşi scoase haina. Sub haină purta o rochie mulată neagră, cu umerii presăraţi cu o cascadă de stele argintii.

— Cine ar trebui să fii? întrebă el.

— O fată în negru, cu o grămadă de rimel?

Alex scoase din buzunarul hainei o coroană din flori de plastic, dată cu vopsea argintie, şi şi-o puse pe cap.

— Regina Mab.

— N-aş fi crezut că eşti fană Shakespeare.

— Nu sunt. Lauren a luat costumul lui Puck din vestiarul Asociaţiei Dramatice. Mercy e Titania, aşa că mie mi l-au dat pe ăsta şi mi-a zis că aş putea să fiu Mab.

— Ştii, Shakespeare o numea Mab pe moaşa zânelor. Alex se încruntă.

— Credeam că e Regina Nopţii, spuse ea.

— Şi asta. Ţi se potriveşte.

Darlington voise să-i facă un compliment, dar Alex se uită urât la el.

— E doar o rochie, spuse ea.

— Ce am tot încercat să-ţi explic eu? spuse Darlington. Nimic nu e *doar* ceva.

Poate că el ar fi vrut ca ea să fie tipul de fată care se îmbracă în Regina Mab, căreia îi plac la nebunie cuvintele şi care are stelele în sânge.

— Hai să parcurgem parterul, înainte de a ne apuca de ce e dedesubt, spuse el.

Nu avură nevoie de prea mult timp. Cripta Manuscrisului fusese construită pe baza unui proiect cu plan deschis, cum era la modă în anii ’50 şi ’60, aşa că erau puţine camere sau coridoare de investigat. Cel puţin la nivelul acesta.

— Eu nu înţeleg, murmură Alex, în timp ce priveau amândoi prin grădina plină de tufişuri din

spate.

Era prea aglomerat ca să fie confortabil, dar nu părea să se întâmple nimic ieşit din comun.

— Dacă seara asta e specială pentru Manuscris, continuă ea, de ce să îndeplinească un ritual cu atât de mulţi oameni de faţă?

— Nu e tocmai un ritual. E o recoltare. Dar asta e problema cu magia lor. Nu poate fi practicată în izolare. Pentru magia oglinzii, singurul lucru important e reflecţia şi percepţia. O minciună devine minciună doar atunci când cineva o crede. Nu contează cât de fermecător eşti, dacă nu ai pe cine să farmeci. Toţi cei de la nivelul ăsta alimentează ce se întâmplă dedesubt.

— Doar prin faptul că se distrează?

— Prin faptul că *încearcă* să se distreze. Uită-te în jur. Ce vezi? Oameni costumaţi, cu coarne şi bijuterii false, împodobiţi cu straturi subţiri de iluzie. Stau mai drepţi, îşi trag burta, spun lucruri pe care nu le cred, se dedau flatării. Comit o mie de mici acte de înşelătorie, se mint pe ei înşişi, se mint unii pe alţii şi beau pentru ca totul să fie mai uşor. Noaptea aceasta este una a înţelegerilor între cei care văd şi cei care sunt văzuţi, o noapte în care oamenii acceptă de bunăvoie târguri false, sperând să fie înşelaţi şi să înşele la rândul lor, pentru plăcerea de a se simţi curajoşi, sexy, frumoşi sau pur şi simplu doriţi – chiar

dacă foarte trecător.

— Darlington, vrei să-mi spui că Manuscrisul e alimentat de beţie?

— Tu ai un talent special de a merge drept la ţintă, Stern. În fiecare noapte de weekend, fiecare petrecere e o serie de astfel de schimburi, dar Halloweenul le multiplică. Oamenii de aici acceptă pactul atunci când intră pe uşa aia, plini de nerăbdare. Chiar şi înainte de asta, când îşi pun aripile şi coarnele…

Darlington îi aruncă o privire.

— … şi sclipiciul. Nu spunea cineva că iubirea e o amăgire împărtăşită?

— Foarte cinic, Darlington. Nu ţi se potriveşte deloc.

— Dacă vrei, poţi să-i spui magie. Doi oameni care rostesc aceeaşi vrajă.

— Ei bine, mie-mi place ce văd, spuse Alex. Seamănă cu o petrecere dintr-un film. Dar e plin de Cenuşii.

Darlington ştia asta, şi totuşi încă era surprins. După atât de mult timp, i se părea că ar fi trebuit să le simtă prezenţa, într-un mod sau altul. Încercă să se detaşeze şi să privească acest loc aşa cum o făcea Alex, însă părea doar o petrecere. Noaptea de Halloween era una în care morţii înviau din cauză că şi cei în viaţă erau mai vii: copii fericiţi îmbuibaţi cu

acadele, adolescenţi furioşi cu ouă şi spumă de ras ascunse în hanorace, studenţi beţi cu măşti, aripi şi coarne care le dădeau permisiunea de a fi altceva – îngeri, demoni, diavoli, doctori buni, asistente rele. Transpiraţia şi însufleţirea, punciul prea dulce plin cu fructe şi alcool de cereale. Cenuşiii nu rezistau la aşa ceva.

— Cine e aici? întrebă el.

— Vrei detalii? răspunse Alex, înălţând din sprâncene.

— Nu-ţi cer să te pui în pericol de dragul curiozităţii mele. Doar… o privire de ansamblu.

— Doi lângă uşa de sticlă culisantă, cinci sau şase în curte, unul lângă intrare, imediat în spatele fetei care stă la uşă, o turmă întreagă în jurul punciului. Imposibil de spus câţi.

Alex zise totul pe nerăsuflate. Era conştientă de Cenuşii, pentru că se temea de ei.

— Nivelurile de jos sunt toate protejate, spuse Darlington. Nu trebuie să-ţi faci griji în seara asta.

O conduse în vârful scărilor, acolo unde Doug Far stătea sprijinit de balustradă, asigurându-se că nimeni nu coboară dacă nu are invitaţie.

— Magia sângelui e reglementată strict de Halloween, continuă Darlington. E prea atrăgătoare pentru morţi. Dar în noaptea asta Manuscrisul o să capteze toată dorinţa şi abandonul sărbătorii ca să-şi

alimenteze ritualurile pentru tot restul anului.

— Faptul de a petrece are atâta forţă?

— Ştii, în realitate, Anderson Cooper[11] are un metru şaizeci, e slab ca un ţâr şi vorbeşte cu un accent de Long Island atroce. Deci nu te lăsa înşelată de aparenţe.

Ochii lui Alex se măriră.

— Darlington! spuse Doug. Gentlemanul de la Lethe!

— Trebuie să stai aici toată noaptea?

— Doar încă o oră, apoi mă duc să mă îmbăt.

— Frumos, spuse Darlington.

O văzu pe Alex cum îşi dă ochii peste cap. În afara nopţii în care se îmbătaseră după ritualul dezastruos al aurelienilor, Darlington nu o văzuse niciodată să bea măcar o gură de vin. Se întreba dacă petrecea cu colegele ei de apartament sau dacă prefera să se abţină, în general, după ceea ce se întâmplase cu prietenii ei în Los Angeles.

— Ea cine e? spuse Doug, iritându-l pe Darlington prin examinarea atentă a costumului lui Alex. E partenera ta sau Dante-le tău?

— Alex Stern. O să mă înlocuiască. Ea o să-i supravegheze pe toţi prostănacii voştri când eu o să

---

[11] Anderson Cooper (n. 1967): jurnalist de televiziune american. (N.r.)

plec în sfârşit de aici.

Spusese asta pentru că aşa se aşteptau ceilalţi, însă Darlington nu ar fi părăsit niciodată acest oraş. Luptase prea mult pentru a rămâne aici, pentru a păstra Ulmul Negru. Avea să plece în călătorie câteva luni, să viziteze peştera-bibliotecă din Dunhuang, să facă un pelerinaj la mănăstirea de la Mont Sainte-Odile. Ştia că Lethe se aştepta ca el să aplice la şcoala postuniversitară, poate să ocupe un post de cercetare în birourile din New Haven. Dar asta nu era ceea ce îşi dorea el cu adevărat. New Haven avea nevoie de o hartă nouă, o hartă a nevăzutului, iar Darlington voia să fie el cel care o desena, şi poate că în traseele străzilor, în liniştea grădinilor din oraş şi în umbra deasă a lui East Rock exista o explicaţie a faptului că New Havenul nu devenise niciodată un Manhattan sau un Cambridge şi, în ciuda tuturor şanselor şi tuturor speranţelor de prosperitate, eşuase mereu. Era oare vorba doar de hazard? Ghinion? Sau magia care trăise aici blocase oraşul chiar în timp ce ea continua să înflorească?

— Şi tu ce eşti? o întrebă Doug pe Alex. Vampir? O să-mi sugi sângele?

— Dacă ai noroc, spuse Alex, dispărând pe scări în jos.

— Ai grijă de tine în noaptea asta, Doug, spuse Darlington, urmând-o.

Alex deja nu se mai vedea, se pierduse pe spirală în jos, dar în noaptea asta nu trebuia să rămână singură.

— Ba e treaba ta să ai grijă de noi, râse Doug.

Îl izbi drept în faţă pala unei maşini de fum şi fu cât pe ce să se împiedice. Dădu fumul la o parte, enervat. De ce nu puteau oamenii să bea pur şi simplu ceva bun şi să facă conversaţie? De ce toată această prefăcătorie disperată? Exista oare o anumită parte a lui care era invidioasă pe Doug, pe toţi cei care puteau să fie nesăbuiţi pentru o noapte? Poate că da. De când se mutase înapoi la Ulmul Negru, Darlington se simţise rupt de tot. Studenţilor din anii unu şi doi li se cerea să stea la cămin şi, cu toate că mersese cu religiozitate la Ulmul Negru, îi plăcuse senzaţia de a fi atras pe alte orbite, smuls cu forţa din cochilia lui de colegii lui de cameră bine intenţionaţi, atras într-o lume care nu avea nimic de-a face cu Lethe sau cu supranaturalul. Îi plăcuse de Jordan şi E.J. suficient de mult cât să stea cu ei în amândoi anii şi era recunoscător că şi ei simţeau la fel. Voise de mult să-i sune, să-i invite la el. Dar trecea o nouă zi şi el se trezea că o dedicase tot cărţilor, Ulmului Negru şi Casei Lethe, iar acum lui Alex Stern.

— Ar fi bine să stai în spatele meu, spuse el când o ajunse din urmă, vexat de nuanţa irascibilă a propriei voci.

Alex era deja la nivelul următor, privind în jur cu ochi lacomi. Etajul acesta semăna cu secţiunea pentru VIP-uri a unui club de noapte, luminile erau mai slabe şi basul dat încet, dar atmosfera avea ceva visător, ca şi cum toate persoanele şi toate obiectele din încăpere ar fi fost pictate într-o lumină aurie.

— Seamănă cu un videoclip, spuse Alex.

— Da, unul cu buget infinit. E o vrajă.

— De ce ţi-a spus „gentlemanul lui Lethe”?

— Întrucât cei cărora nu le pasă de maniere pretind că manierele îi amuză. Mergi înainte, Stern.

Coborâră următorul şir de trepte.

— Mergem până jos?

— Nu. La nivelurile de jos sunt îndeplinite şi întreţinute ritualurile. În fiecare moment, există cinci până la zece magii care funcţionează la nivel internaţional. Descântecele şi vrăjile de charismă au nevoie de întreţinere constantă. Dar în noaptea asta nu o să se oficieze niciun ritual, doar o să se recolteze putere de la petrecere şi oraş, după care o să fie depozitată în trezorerie.

— Simţi mirosul? întrebă Alex. Miroase a…

Pădure. Următorul palier îi duse într-o pădure verde. Cu un an în urmă, fusese un platou înalt în mijlocul deşertului. Lumina soarelui se strecura prin frunzele unui pâlc de copaci, iar orizontul părea să se întindă pe kilometri întregi. Petrecăreţi îmbrăcaţi în

alb stăteau tolăniţi pe pături de picnic întinse pe iarba luxuriantă, iar în aerul cald pluteau colibri. De la acest nivel încolo li se dădea voie doar absolvenţilor şi membrilor actuali care îi asistau.

— Ăla e un cal adevărat? şopti Alex.

— Cât de real trebuie să fie.

Asta era magia – magia risipitoare şi voioasă –, iar Darlington nu putea să nege că ceva din el ar fi vrut să rămână acolo. Dar tocmai ăsta era motivul pentru care trebuiau să meargă mai departe.

— Nivelul următor, spuse el.

Scările se curbau iar, însă de data asta pereţii păreau să se îndoaie şi ei odată cu ele. Clădirea căpăta cumva o formă diferită, cu un tavan înalt de catedrală zugrăvit în albastrul intens şi auriul unui cer de Giotto; podeaua era plină de maci. Era şi nu era o biserică. Muzica era ca dintr-o altă lume, ceva care ar fi putut să fie clopote, tobe sau bătăile inimii unui animal, care îi adormea cu fiecare bufnet înfundat. În strane şi pe coridoare erau întinse trupuri împreunate, înconjurate de petale roşii strivite.

— Deja seamănă mai mult cu lucrurile la care mă aşteptam eu, spuse Alex.

— Te aşteptai la o orgie într-o catedrală plină de flori?

— La exces.

— Despre asta e vorba în noaptea asta.

Următorul nivel era o boltă de verdeaţă pe un vârf de munte care nici măcar nu se străduia să pară reală. Peste tot erau nori scămoşaţi de culoarea piersicii, mănunchiuri groase de glicină spânzurând de coloane roz-deschis, femei îmbrăcate doar cu o mantie lenevind pe pietre încălzite de soare, cu părul prins de o adiere imposibilă, un moment auriu ce nu avea să ia sfârşit niciodată. Intraseră într-un tablou de Maxfield Parrish.

În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere liniştită, cu o masă lungă de banchet lângă un perete, iluminată de licurici. Murmurul conversaţiei era scăzut şi civilizat. O oglindă circulară imensă de aproape două etaje înălţime ocupa peretele dinspre nord. Suprafaţa ei părea să se învârtejească. Era ca şi cum ai privi într-un cazan imens în care amesteca o mână invizibilă, dar era mai înţelept să înţelegi oglinda ca pe o trezorerie în care era depozitată magia alimentată de dorinţă şi amăgire. Acest nivel al Manuscrisului, al cincilea, marca punctul central dintre încăperile de recoltare de deasupra şi încăperile pentru ritualuri de dedesubt. Era mult mai mare decât celelalte, prelungindu-se sub stradă şi sub casele din jur. Darlington ştia că sistemul de ventilaţie e bun, dar se străduia să nu se gândească la cum ar fi să fie strivit.

Mulţi dintre participanţi erau mascaţi,

majoritatea în vedete şi absolvenţi proeminenţi. Unii purtau mantii fanteziste, alţii, blugi şi tricou.

— Le vezi limbile vineţii? întrebă Darlington, arătând cu bărbia spre un băiat plin de sclipici care turna vin, şi spre o fată cu o tavă care purta urechi de pisică şi nimic altceva. Au luat Merity, drogul de serviciu. Îl iau discipolii, pentru a renunţa la voinţa lor.

— De ce ar vrea cineva să facă asta?

— Ca să mă servească pe mine, spuse o voce catifelată.

Darlington se înclină în faţa siluetei care purta o mantie de mătase verde-deschis şi o parură care servea şi drept mască parţială.

— Cum să ni te adresăm în seara asta? întrebă Darlington.

Purtătorul măştii îl reprezenta pe Lan Caihe, unul dintre cei opt nemuritori din mitologia chineză, care putea să se preschimbe când în bărbat, când în femeie, după bunul plac. La fiecare întrunire a Manuscrisului era ales un alt Caihe.

— În seara asta sunt femeie.

Ochii din spatele măştii erau complet albi. Avea să vadă toate lucrurile din noaptea asta, fără să fie înşelată de nicio vrajă.

— Îţi mulţumim pentru invitaţie, spuse Darlington.

— Îi primim întotdeauna cu braţele deschise pe ofiţerii Lethe, dar regretăm că nu acceptaţi niciodată ospitalitatea noastră. Un pahar de vin, poate?

Femeia ridică o mână catifelată, cu unghii curbate ca nişte gheare, dar netede şi lustruite ca sticla, iar unul dintre discipoli avansă cu o carafă.

Darlington scutură din cap a avertisment pentru Alex.

— Mulţumim, spuse el pe un ton de scuze.

Ştia că unii membri ai Manuscrisului se simţeau ofensaţi personal pentru că membrii Lethe nu gustau niciodată din plăcerile societăţii.

— Suntem limitaţi de protocolul nostru, continuă el.

— Nu a fost acceptată niciuna dintre sugestiile noastre pentru bobocii la care s-a apelat în seara asta, spuse Lan Caihe, cu ochii ei albi aţintiţi asupra lui Alex. Foarte dezamăgitor.

Darlington fu iritat, dar Alex spuse:

— Cel puţin n-o să aşteptaţi prea mult din partea mea…

— Ai grijă, spuse Caihe. Mie îmi place să fiu dezarmată.

Şi e cu atât mai bine dacă am aşteptări mari. Ia spune, cine ţi-a vrăjit braţele?

— Darlington.

— Ţi-e ruşine de tatuajele tale?

— Uneori.

Darlington o privi, surprins. Oare era sub influenţa vreunei vrăji? Dar când văzu zâmbetul încântat al lui Lan Caihe, îşi dădu seama că Alex nu făcea decât să-i joace jocul. Lui Caihe îi plăceau surprizele, iar sinceritatea era surprinzătoare. Şi dezarmantă.

Caihe întinse mâna şi îşi trecu o unghie peste pielea netedă a braţului dezgolit al lui Alex.

— Am putea să le ştergem de tot, spuse ea. Pentru totdeauna.

— În schimbul unui mic preţ? întrebă Alex.

— În schimbul unui preţ *corect*.

— Stimată doamnă… interveni Darlington drept avertisment.

— E o noapte bună pentru recoltare, dădu din umeri Caihe, depozitul e realimentat şi butoaiele umplute. Nu se încheie niciun târg. Coboară, băiete, dacă vrei să afli ce urmează. Coboară şi vezi ce te aşteaptă, dacă îndrăzneşti.

— Eu vreau doar să aflu dacă Jodie Foster e aici, murmură Alex în timp ce Lan Caihe se întorcea la masa de banchet.

Foster era una dintre cele mai cunoscute absolvente ale Manuscrisului.

— E posibil ca tocmai *asta* să fi fost Jodie Foster, spuse Darlington.

Dar îşi simţea capul greu. I se părea că limba e prea mare pentru gura lui. Totul în jurul său părea să licărească.

Lan Caihe se întoarse spre el, de la locul ei din capul mesei de banchet.

— Coboară.

Darlington n-ar fi trebuit să poată auzi cuvântul la distanţa aceea, dar el părea să îi răsune în cap. Simţi cum podeaua se retrage, iar el cade. Era într-o peşteră imensă scobită sub pământ, cu pereţi de stâncă umedă şi lipicioasă, iar aerul era plin de miros de pământ reavăn. În urechi auzea un zumzet şi îşi dădu seama că acesta vine de la oglindă, trezoreria care continua cumva să atârne de peretele peşterii. Era şi nu era în aceeaşi cameră. Se uită la suprafaţa învârtejită a oglinzii şi ceţurile acesteia se despicară, iar zumzetul spori, făcându-i oasele să vibreze.

N-ar fi trebuit să se uite. Ştia asta. Nu trebuia să priveşti niciodată supranaturalul în faţă, dar putuse el vreodată să întoarcă privirea? Nu, îl căutase şi se rugase să-l primească. Trebuia să afle. Voia să ştie totul. Văzu masa de banchet reflectată în oglindă, mâncarea de pe ea care deja se strica, oamenii din jurul ei care continuau să bage în gură carne şi fructe putrede, împreună cu muştele ce roiau în jurul lor. Erau bătrâni, unii dintre ei abia având puterea de a duce la buzele crăpate cana cu vin sau o piersică

zbârcită. Toţi în afară de Lan Caihe, care stătea în lumina focului, cu parura aurită de flăcări şi mantia sclipind roşu aprins. Trăsăturile feţei ei se schimbau la fiecare răsuflare, mare preoteasă, pustnică, hierofantă. Pentru o clipă, lui Darlington i se păru că îl întrezăreşte acolo pe bunicul lui.

Simţea cum îi dârdâie trupul şi că are buzele umede. Îşi duse mâna la faţă şi îşi dădu seama că nasul începuse să-i sângereze.

— Darlington?

Vocea lui Alex. Darlington o văzu în oglindă. Dar ea arăta la fel. Era în continuare costumată în Regina Mab. Ba nu… De data asta, Alex chiar era Regina Mab. Noaptea curgea în jurul ei, într-o mantie de stele sclipitoare; deasupra snopului de un negru uleios al părului ei strălucea o constelaţie – o roată, o coroană. Ochii ei erau negri, iar gura, roşu-închis, ca cireşele prea coapte. Darlington simţea puterea care se învolbura în jurul ei, prin ea.

— Ce eşti? şopti el.

Dar nu-i păsa de asta. Căzu în genunchi. Asta era ceea ce aşteptase.

— Ah, spuse Lan Caihe, apropiindu-se. În adâncul sufletului, un discipol.

Se văzu în oglindă, un cavaler cu capul plecat, care îşi oferă serviciile, cu o sabie în mână şi o sabie în spinare. Nu simţi nicio durere, doar suferinţa

inimii. *Alege-mă pe mine*. Pe obraji îi curgeau lacrimi, chiar dacă îi era ruşine din cauza asta. Alex nu era nimeni, era o fată care avusese norocul de a da peste un dar, care nu făcuse nimic pentru a-l câştiga. Era regina lui.

— Darlington, spuse ea.

Dar acesta nu mai era adevăratul lui nume, aşa cum Alex nu mai era numele ei.

Ah, dacă ea l-ar fi ales pe el. Dacă l-ar fi lăsat să…

Alex îi atinse faţa cu degetele şi îi ridică bărbia. Buzele ei îi şterseră urechea. El nu înţelegea. Voia doar ca ea să facă asta din nou. În el se revărsau stele, un val rece şi înspumat al nopţii. Darlington vedea totul. Vedea trupurile lor împletite. Ea era în acelaşi timp deasupra lui şi sub el, cu trupul primitor şi alb ca o floare de lotus. Alex îl muşcă de ureche, tare.

Darlington ţipă şi se trase în spate, în timp ce îşi revenea în simţiri.

— *Darlington*, mârâi ea. Adună-te puţin, ce dracu'.

Apoi Darlington se văzu. Îi ridicase fusta lui Alex. Mâinile lui erau încleştate pe coapsele ei albe. Văzu feţele mascate din jurul lor şi simţi nerăbdarea celor care se aplecau în faţă, cu ochii sclipind. Alex privea în jos spre el, ţinându-l de umeri şi încercând să-l împingă la o parte. Peştera dispăruse. Erau în sala banchetului.

Darlington se trase în spate şi îşi lăsă fusta să

cadă. Erecţia din blugii lui pulsa şi simţi cum îl copleşeşte ruşinea. Ce naiba îi făcuseră? Şi cum?

— Fumul, spuse el.

Se simţea cel mai mare neghiob şi capul continua să i se învârtă, iar trupul îi fremăta din cauza a ceea ce inhalase. Trecuse drept prin pala acelei maşini de fum şi nici nu se gândise la asta.

— Nu poţi să porţi pică unui zeu că încearcă şi el, rânji Lan Caihe.

Darlington se ridică în picioare sprijinindu-se de perete, ferindu-se de oglindă. Încă simţea cum acel zumzet vibrează în el. Ar fi vrut să se dezlănţuie împotriva acestor oameni. Era strict interzis să atentezi la reprezentanţii Lethe, era o violare a tuturor codurilor societăţilor, dar în acelaşi timp voia să scape de aici înainte de a se umili şi mai mult. Peste tot unde privea vedea feţe mascate şi vopsite.

— Haide, spuse Alex.

Îl luă de braţ şi îl conduse pe scări în sus, făcându-l să meargă în faţa ei.

Darlington ştia că ar fi trebuit să rămână. Să se asigure că noaptea trece cu bine de orele mici, că nimic nu se întâmplă la nivelurile interzise şi nimic nu stânjeneşte recoltarea. Dar nu putea să facă asta. Trebuia să se elibereze. *Imediat*.

Scările păreau să continue la infinit, rotindu-se până când Darlington nu mai ştiu de cât timp urcau.

Ar fi vrut să se uite în spate, să se asigure că Alex e încă acolo, dar citise suficiente poveşti ca să ştie că, pe drumul de ieşire din iad, nu trebuie să te uiţi niciodată în spate.

Etajul de sus al Manuscrisului părea o explozie extravagantă de culoare şi lumină. Darlington simţea mirosul fructelor care fermentau în punci, aroma de drojdie a transpiraţiei. Aerul îi lăsa pe piele o senzaţie lipicioasă şi caldă.

Alex îi scutură braţul şi îl trase după ea de cot. Darlington nu putea să facă altceva decât să se împleticească în urma ei. Ieşiră brusc în aerul rece al nopţii, ca şi cum ar fi străpuns o membrană. Darlington inspiră adânc, simţind cum mintea i se limpezeşte puţin. Auzi voci şi îşi dădu seama că Alex discuta cu Mike Awolowo, preşedintele delegaţiei Manuscrisului. Lângă el era Kate Masters. Kate era plină de viţe înflorite. Aveau s-o consume pe Alex – *nu*! Kate era costumată în Iederă Otrăvitoare, pentru numele lui Dumnezeu.

— Inacceptabil, spuse Darlington.

Îşi simţea buzele moi. Alex rămase cu o mână pe braţul lui.

— Mă ocup eu, spuse ea. Stai aici.

Darlington nu-şi dădea seama cum, dar deja ajunseseră la Colibă. Îşi sprijini capul de Mercedes. Ar fi trebuit să fie atent la ceea ce le spunea Alex lui Kate

şi Mike, dar metalul lipit de faţa lui îi oferea o senzaţie rece şi plăcută.

Peste câteva clipe, se urcară în maşina lui, iar el murmură adresa Ulmului Negru.

În timp ce maşina pornea, Mike şi Kate se uitară prin geamul din dreapta.

— Le e frică să nu-i raportezi, spuse Alex.

— Poţi fi sigură că-i raportez. O să-şi primească o amendă imensă. Suspendare.

— I-am spus că mă ocup eu de raport.

— N-o să faci asta.

— Nu poţi să fii obiectiv în privinţa asta.

Nu, nu putea să fie obiectiv. În mintea lui, era iar îngenuncheat, cu faţa lipită de coapsele ei, disperat să se apropie mai mult. Gândul acesta îi provocă instantaneu o nouă erecţie, iar el fu recunoscător că era întuneric.

— Ce vrei să spun în raport?

— Tot, murmură Darlington nefericit.

— Nu e mare lucru, spuse ea.

Dar fusese mare lucru. Darlington simţise… „dorinţă” n-ar fi fost cuvântul potrivit. Încă simţea pielea ei sub palmele lui, căldura ei pe buzele lui, prin stofa subţire a chiloţilor ei. Ce naiba era în neregulă cu el?

— Îmi pare rău, spuse el. A fost ceva de neiertat.

— Te-ai luat şi te-ai făcut de râs la o petrecere.

Relaxează-te.

— Dacă nu vrei să mai lucrezi cu mine…

— Taci din gură, Darlington, spuse Alex. Nu fac munca asta fără tine.

Alex îl duse la Ulmul Negru şi îl băgă în pat. Casa era rece ca gheaţa şi Darlington îşi dădu seama că îi clănţăneau dinţii. Alex se întinse lângă el, cu aşternuturile bine trase între ei, iar Darlington simţi că îl doare inima, pentru că ar fi vrut mai mult.

— Mike spunea că drogul ar trebui să-ţi iasă din organism în aproximativ 12 ore.

Darlington zăcu în patul lui îngust, compunând în gând e-mailuri furioase către absolvenţii Manuscrisului şi către consiliul Lethe şi pierzând şirul, copleşit de imagini ale lui Alex iluminată de stele şi de gândul la acea rochie neagră alunecându-i de pe umeri, apoi întorcându-se la diatribele lui şi la solicitarea unei acţiuni. Cuvintele se împleteau şi se prindeau de spiţele unei roţi, ca vârfurile unei coroane. Dar un gând revenea iar şi iar, în timp ce el se răsucea şi se zvârcolea şi intra şi ieşea din vise, iar lumina dimineţii îşi începea lenta infiltrare prin fereastra înaltă a turnului: Alex Stern nu era ceea ce părea să fie.

11. Iarna

Alex se trezi brusc. Deveni conştientă şi se îngrozi, încercând să respingă mâinile pe care le simţea în continuare în jurul gâtului.

Îşi simţea gâtul inflamat şi dureros. Alex stătea pe canapeaua camerei comune de la Colibă. Venise noaptea şi becurile ardeau încet în abajururi, aruncând semiluni galbene pe tablourile cu pajişti unduitoare, presărate cu oi şi păstori care cântau din fluier.

— Poftim, spuse Dawes.

Se aplecă şi duse spre buzele lui Alex un pahar plin cu ceva care semăna a lichior de ouă cu puţin colorant alimentar verde. De pe buza paharului emana miros de mucegai. Alex se trase înapoi şi deschise gura ca să întrebe ce e, dar nu reuşi să scoată decât un hârşâit uşor, după care îşi simţi gâtul de parcă cineva i l-ar fi ars cu chibritul.

— Îţi spun după ce bei, spuse Dawes. Ai încredere în mine.

Alex scutură din cap. Ultimul lucru pe care i-l dăduse Dawes să bea îi incendiase măruntaiele.

— Eşti vie, nu-i aşa? întrebă Dawes.

Da, dar în clipa asta Alex şi-ar fi dorit să fie moartă.

Se prinse cu degetele de nas, luă paharul şi îl bău. Gustul era stătut şi prăfos, iar lichidul atât de gros că aproape se înecă în timp îl înghiţea, dar imediat ce

lichidul îi atinse gâtul senzaţia de arsură scăzu, lăsând doar o durere slabă.

Alex îi înapoie paharul şi se şterse cu mâna la gură, cutremurându-se uşor din cauza remanenţei gustului.

— Lapte de capră, seminţe de muştar şi ouă de păianjen, spuse Dawes.

Alex îşi apăsă buzele cu vârfurile degetelor, străduindu-se să nu vomite.

— Să am încredere în tine?

Gâtul o ustura, dar cel puţin putea să vorbească, iar focul dezlănţuit din interiorul ei părea să fi început să se stingă.

— A trebuit să folosesc pucioasă ca să alung gândacii din tine. Aş spune că leacul a fost mai rău decât boala, dar, dat fiind că chestiile alea te rod pe dinăuntru, cred că n-ar fi adevărat. În vremurile străvechi erau folosiţi pentru curăţarea cadavrelor, pentru golirea trupurilor înainte să fie umplute cu ierburi parfumate.

Senzaţia că ceva se târăşte pe ea reveni, şi Alex trebui să-şi încleşteze pumnii ca să se împiedice să-şi scarpine pielea.

— Ce mi-au făcut? O să rămână vătămări de durată?

Dawes îşi trecu degetul mare peste pahar.

— Sincer, nu ştiu, spuse ea.

Alex se ridică de pe pernele pe care Dawes i le pusese sub cap. „Îi place să aibă grijă de oameni”, îşi dădu ea seama. Oare acesta era motivul pentru care ea şi Dawes nu se înţeleseseră niciodată? Pentru că Alex refuzase grija lui Dawes?

— Cum ai ştiut ce să faci? întrebă ea.

— Asta e slujba mea, spuse Dawes încruntându-se.

Şi Dawes se pricepea la slujba ei. Era foarte simplu. Avea o mină calmă, dar de fapt era tensionată, strângând atât de tare paharul, încât părea gata să se spargă. Degetele ei erau pătate cu toate culorile curcubeului, şi Alex îşi dădu seama că erau rămăşiţele şterse ale cariocilor de subliniat.

— A încercat ceva să… intre? întrebă Alex, care nu ştia dacă monstrul putea să ia şi altă formă.

— Nu sunt sigură. Clopoţeii au tot sunat. Ceva se freca de protecţii.

Alex se ridică şi simţi cum camera se învârte cu ea. Se împletici şi se forţă să accepte mâna plină de solicitudine a lui Dawes.

Habar n-avea ce o putea aştepta afară. Faţa *glumului* privind-o, cu ochelarii sclipind? Ceva şi mai rău? Îşi atinse gâtul cu degetele şi trase perdeaua.

Spre stânga, strada era întunecoasă şi pustie. Probabil că dormise toată ziua. Îl văzu pe alee pe Mire, care se plimba în lumina galbenă a unui stâlp de

pe stradă.

— Ce e? întrebă Dawes nervos, cu respiraţia întretăiată. Cine-i acolo?

— Doar un Cenuşiu. Mirele.

Mirele ridică privirea spre fereastră, iar Alex trase perdeaua la loc.

— Chiar îl vezi? Eu am văzut doar fotografii.

— E foarte răvăşit, dădu din cap Alex. Plin de jale. Aduce cu… Morrissey.

Dawes o surprinse, începând să cânte: Şi *mă-ntreb dacă mai simte cineva ca mine*?

— *Şi poate fi rău*, continuă Alex încet, *ceva ce eşti sau ceva ce faci*?

Voise să facă o glumă, pentru a întări minimele fire de camaraderie care se formau între ele, dar cuvintele sunară ameninţător în liniştea misterioasă luminată de veioză.

— Cred că mi-a salvat viaţa. A atacat chestia aia.

— *Glumul*?

— Da.

Alex se cutremură. Monstrul fusese atât de puternic şi, aparent, imun la mijloacele – ce-i drept, firave – cu care încercase să-l contracareze.

— Trebuie să aflu cum pot fi oprite chestiile astea.

— O să caut toate informaţiile pe care le avem despre ei, spuse Dawes. Dar n-ar trebui să-ţi formezi legături cu Cenuşiii, mai ales cu unul violent.

— Nu avem o legătură.

— Atunci de ce te-a ajutat?

— Poate că nu mă ajuta pe mine. Poate că voia să facă rău *glumului*. Nu prea am avut timp să-ntreb.

— Voiam doar să spun…

— Ştiu ce vrei să spui, o întrerupse Alex.

Apoi tresări la auzul unui gong prelung. Cineva intrase în casa scărilor.

— E în regulă, spuse Dawes. E decanul Sandow.

— L-ai chemat pe Sandow?

— Bineînţeles, spuse Dawes, îndreptându-se de spate. Era cât pe ce să fii ucisă.

— Sunt în regulă.

— Pentru că un Cenuşiu a intervenit pentru tine.

— Nu-i spune asta, mârâi Alex înainte să-şi poată îmblânzi reacţia.

— Sandow trebuie să ştie ce s-a întâmplat! spuse Dawes, trăgându-se în spate.

— Nu-i zice nimic.

Alex nu ştia prea bine de ce se temea atât de tare ca Sandow să afle ce se întâmplase. Poate era doar vechea obişnuinţă. Nu vorbi. Nu te da de gol. Aşa se ajungea să fie chemată protecţia copilului. Aşa sfârşeai prin a fi ţinută la psihiatrie „pentru observaţie”.

Dawes îşi înfipse mâinile în şolduri.

— Ce aş putea să-i spun? Nu ştiu ce ţi s-a

întâmplat, aşa cum nu ştiu nici ce i s-a întâmplat lui Darlington. Rolul meu e doar să fac curat.

— Nu pentru asta te plătesc?

Să golească frigiderul. Să şteargă niţel praful. *Să-mi salvezi viaţa lipsită de valoare*. La naiba…

— Dawes…

Dar Sandow deja deschidea uşa. Tresări atunci când o văzu pe Alex lângă fereastră.

— Te-ai trezit. Dawes spunea că eşti inconştientă.

Alex se întrebă ce altceva mai spusese Dawes.

— M-a îngrijit bine.

— Excelent, spuse Sandow.

Decanul îşi atârnă paltonul într-un cuier de bronz cu vârful în formă de cap de şacal şi străbătu camera cu paşi mari, spre colţul în care era un samovar de modă veche. Fusese delegat al Casei Lethe la sfârşitul anilor ’70 şi, potrivit lui Darlington, chiar unul foarte bun. *Sclipitor la teorie, dar la fel de bun şi la munca de teren. A conceput nişte ritualuri originale care se află şi astăzi în cărţi.* Zece ani mai târziu, Sandow se întorsese în campus ca profesor asociat, iar de atunci servise Lethe în calitate de ofiţer de legătură cu preşedintele universităţii. Cu excepţia câtorva absolvenţi care fuseseră ei înşişi membri ai uneia dintre Case, restul administraţiei şi corpului profesoral nu ştia nimic despre Lethe şi despre adevăratele activităţi ale societăţilor.

Alex şi-l putea imagina pe Sandow lucrând mulţumit în biblioteca Lethe sau trasând fastidios un cerc cu creta. Era un bărbat mic şi îngrijit, cu constituţia zveltă a unui alergător şi nişte sprâncene argintii care se ridicau spre centrul frunţii, dându-i un aspect de preocupare permanentă. Alex îl văzuse foarte puţin de când îşi începuse educaţia la Lethe. Sandow îi trimisese datele lui de contact şi o „invitaţie deschisă la orele de consultaţii", de care ea nu se prevalase niciodată. Undeva pe la sfârşitul lui septembrie, Sandow venise pentru un prânz lung şi stânjenitor la Il Bastone, în cursul căruia el şi Darlington discutaseră despre o nouă carte despre femei, precum şi despre industria din New Haven, iar Alex îşi ascunsese sparanghelul sub o chiflă.

Şi, bineînţeles, el fusese cel căruia Alex îi trimisese un SMS în noaptea în care dispăruse Darlington.

În noaptea aceea, Sandow venise la Il Bastone împreună cu bătrânul lui labrador auriu, Honey. Făcuse focul în vatra din salon şi îi ceruse lui Dawes ceai şi brandy, în timp ce Alex încerca să-i explice… nu ceea ce se întâmplase. Pentru că nu *ştia* ce se întâmplase. Ştia doar ce văzuse. Când terminase, tremura deja, amintindu-şi de frigul de la subsol şi de izul de electricitate din aer.

Sandow o bătuse uşor pe genunchi şi pusese o

cană aburindă în faţa ei.

— Bea, îi spusese el. O să te ajute. Trebuie să fi fost înspăimântător.

Cuvintele lui o luaseră prin surprindere pe Alex. Viaţa ei fusese o serie de lucruri înspăimântătoare, pe care se presupunea că trebuia să le depăşească cu uşurinţă.

— Pare să fie vorba de o magie a portalului. Cineva se joacă cu ceva interzis.

— Dar el a zis că nu e un portal. A zis…

— Era înfricoşat, Alex, spusese Sandow încet. Probabil chiar panicat. Pentru ca Darlington să dispară aşa, trebuie să fi fost implicat un portal. E posibil să fi fost un fel de anomalie creată de centrul de sub Clădirea Rosenfeld.

Dawes intrase uşor în cameră, ascultând în picioare în spatele canapelei, cu braţele strâns încrucişate, abia ţinându-şi cumpătul în timp ce Sandow vorbea despre vrăjile de recuperare şi probabilitatea ca Darlington să trebuiască pur şi simplu să fie tras înapoi de acolo unde se dusese.

— O să avem nevoie de o noapte cu lună plină, spusese Sandow. Şi apoi o să ne chemăm pur şi simplu acasă băiatul.

Dawes izbucni în plâns.

— *Unde* ar putea fi? întrebase Alex. Oare *suferă*? Îi e *teamă*?

— Nu ştiu, spuse decanul. E unul dintre lucrurile pe care va trebui să le aflăm.

Părea aproape nerăbdător, ca şi cum i-ar fi fost oferită o problemă delicioasă.

— Printr-un portal de mărimea şi forma descrise de tine, suficient de stabil cât să fie menţinut fără ca practicanţii să fie prezenţi, nu poate să fi ajuns într-un loc interesant. Probabil că Darlington a fost transportat într-un domeniu-pungă. E ca şi cum ţi-ar scăpa o monedă între pernele unei canapele.

— Dar el e prins acolo…

— Probabil nici măcar nu-şi dă seama că a plecat. Darlington o să se întoarcă crezând că a fost pur şi simplu la Rosenfeld, şi o să fie furios că va trebui să repete semestrul.

După aceea, schimbaseră şiruri de e-mailuri şi SMS-uri – informările lui Sandow despre cine şi ce avea să fie necesar pentru ritual, crearea poveştii-paravan cu Spania, o furtună de mesaje frustrate şi pline de scuze atunci când trebuiseră să ia decizia de a renunţa la luna nouă din ianuarie datorită programului lui Michelle Alameddine, urmată de o tăcere profund nemulţumită din partea lui Dawes. Dar noaptea aceea, în care Darlington dispăruse din lume, fusese ultima oară când fuseseră toţi împreună în aceeaşi cameră. Sandow era alarma de incendiu care nu trebuia trasă fără un motiv întemeiat. Alex

era tentată să se gândească la el ca la opţiunea nucleară, dar de fapt Sandow era doar un fel de părinte. Un adult în toată regula.

Acum, decanul îşi amestecă zahăr în ceaşcă.

— Apreciez gândirea ta rapidă, Pamela. Nu ne permitem încă un…

Vocea lui se stinse.

— Trebuie să facem astfel ca anul să se termine cu bine și…

Din nou, Sandow îşi lăsă propoziţia să se dizolve, ca şi cum ar fi înecat-o în ceaiul lui.

— Şi ce? îl îmboldi Alex.

Întrucât chiar se întreba ce ar fi trebuit să urmeze. Dawes stătea cu mâinile împreunate, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a intona un solo dintr-un cor, aşteptând şi iar aşteptând.

— M-am tot gândit la ce avem de făcut, spuse în cele din urmă Sandow.

Se afundă într-un fotoliu cu braţe proeminente.

— Suntem pregătiţi pentru luna nouă, continuă el. Eu o s-o iau miercuri-seară pe Michelle Alameddine de la gară şi o s-o aduc direct la Ulmul Negru. Am toate motivele să cred că ritualul o să funcţioneze şi că Darlington o să se întoarcă în curând la noi. Dar trebuie să fim pregătiţi şi pentru alternativă.

— Alternativă? spuse Dawes, aşezându-se brusc.

Faţa ei era încordată, chiar furioasă.

Alex nu putea să pretindă că înţelege mecanica a ceea ce plănuise decanul Sandow, dar era convinsă că Dawes înţelege. *Asta e slujba mea*. Dawes era acolo ca să rezolve problemele care apăreau invariabil, iar asta era o problemă mare.

— Michelle e la Universitatea Columbia, lucrează acolo la masterul ei. O să fie împreună cu noi pentru ritualul lunii pline. Alex, cred că am putea s-o convingem să vină în weekenduri şi să continue cu educarea şi pregătirea ta. Asta o să-i liniştească pe absolvenţi…

Sandow îşi trecu degetul peste mustaţa căruntă.

— … dacă va trebui să-i punem la curent.

— Dar părinţii lui? Familia?

— Soţii Arlington s-au îndepărtat de fiul lor. Lumea ştie că Daniel Arlington studiază centrul de sub San Juan de Gaztelugatxe. Dacă ritualul eşuează…

— Dacă ritualul eşuează, încercăm iar, spuse Dawes.

— Ei, bineînţeles, spuse Sandow, care părea sincer tulburat. Bineînţeles. Încercăm toate căile. Epuizăm fiecare posibilitate. Pamela, nu vreau să-ţi par insensibil…

Sandow întinse mâna spre ea.

— Darlington ar face orice e posibil pentru a-l aduce înapoi acasă pe unul dintre noi. Şi noi o să

facem la fel.

Dar dacă ritualul eşua, dacă Darlington nu putea fi adus înapoi, atunci ce? Avea Sandow să le spună absolvenţilor adevărul? Sau aveau să inventeze, el şi consiliul, o poveste de genul: *Am trimis doi puşti în situaţii pe care ştiam că nu le pot gestiona şi unul dintre ei a murit*.

În oricare dintre variante, lui Alex nu-i plăcea că Lethe putea să închidă atât de uşor capitolul Darlington. E drept că Darlington fusese în multe feluri, majoritatea iritante, dar iubise Casa Lethe şi rolul deţinut în cadrul ei. Era o cruzime ca Lethe să nu-l iubească şi ea. Era prima oară când Sandow aborda posibilitatea ca Darlington să nu se mai întoarcă, posibilitatea ca el să nu poată fi smuls dintre pernele interdimensionale ale unei canapele cosmice. Oare din cauză că mai erau câteva zile până la acea tentativă?

Sandow ridică paharul gol, acoperit cu o peliculă a infamei băuturi lăptoase verzi.

— Axtapa? Ai fost atacată de un *glum*?

Vocea lui era catifelată, diplomată şi meditativă atunci când discuta despre Darlington – vocea lui de decan. Dar la gândul unui *glum*, între sprâncenele lui îngrijorate apăru un rid adânc.

— Exact, spuse Alex cu convingere, chiar dacă nu era foarte sigură ce implica asta.

Apoi făcu pasul decisiv:

— Cred că cineva l-a trimis după mine. Poate Cartea şi Şarpele.

Sandow pufni într-un râset uimit.

— Ce motiv ar avea să facă aşa ceva? întrebă el.

— Faptul că Tara Hutchins e moartă şi că, din câte-mi pot da seama, Cartea şi Şarpele are ceva de-a face cu asta.

Sandow clipi rapid, ca şi cum ochii lui ar fi fost nişte lentile defecte de aparat fotografic.

— Detectivul Turner spune…

— Asta e ceea ce cred eu, nu Turner, spuse Alex.

Privirea lui Sandow se ciocni de a ei, şi Alex îşi dădu seama că decanul e surprins de aplombul din vocea ei. Dar ea nu-şi permitea să folosească privirea deferentă pe care ştia că ar fi preferat-o el.

— Ai făcut investigaţii?

— Da.

— E periculos, Alex. Nu eşti pregătită să…

— Cineva trebuie să facă asta.

Şi Darlington era departe.

— Ai probe că o societate ar fi implicată?

— Cartea şi Şarpele trezeşte morţii. Folosesc *glumi* ca mesageri care să vorbească cu morţii. Unul dintre ei m-a atacat. Mie mi se pare o teorie solidă.

— Alex, spuse Sandow încet, cu o urmă de mustrare în voce. Când ai venit aici, ştiam că nimeni

cu capacităţile tale nu s-a mai aflat într-o astfel de poziţie. E posibil, chiar probabil, ca simplul fapt că tu eşti aici să fi perturbat nişte sisteme pe care noi doar le ghicim.

— Vrei să spui că eu am declanşat atacul *glumului*? Alex detesta nuanţa defensivă a vocii ei.

— Eu nu spun că tu ai făcut ceva, răspunse Sandow blând. Spun doar că s-ar putea ca tu să fi produs asta în virtutea a ce eşti tu.

Dawes îşi încrucişă braţele.

— Domnule decan Sandow, asta seamănă destul de mult cu un clişeu foarte răspândit: *Tipa e de vină, şi-a căutat-o cu lumânarea.*

Lui Alex nu-i venea să creadă ce auzea. Pamela Dawes îl contrazicea pe decanul Sandow. De dragul ei.

Sandow îşi puse cana jos cu un zăngănit.

— Cu siguranţă, nu asta am vrut să spun, se apără el.

— Dar asta *era* sugestia, spuse Dawes.

Avea o voce pe care Alex nu o mai auzise, clară şi incisivă, iar ochii ei erau reci.

— Alex a spus ce o preocupă la această agresiune şi, în loc s-o asculţi cu adevărat, preferi să-i pui la îndoială credibilitatea. Poate că nu ai vrut să sugerezi nimic, dar intenţia şi efectul au fost de a o reduce la tăcere, aşa că e greu să nu ţi se pară că seamănă cu învinovăţirea victimei. E echivalentul semantic al

ideii că avea fusta prea scurtă.

Alex se strădui să nu zâmbească. Dawes se lăsase pe spătarul scaunului ei, cu picioarele şi braţele încrucişate şi capul înclinat într-o parte, cumva deopotrivă furioasă şi relaxată. Faţa lui Sandow se congestionă. Ridică palmele, ca pentru a încerca să îmblânzească un animal – *uşurel*.

— Pamela, sper că ştii că eu nu sunt aşa.

Alex nu îl mai văzuse niciodată atât de fâstâcit. Deci Dawes ştia să vorbească limba decanului, ştia să rostească ameninţările care contau.

— Cineva a trimis monstrul ăla după mine, spuse Alex, folosindu-se de avantajul pe care i-l oferise Dawes. Şi nu e o coincidenţă că o fată a murit cu doar câteva zile înainte. Registrul telefonului Tarei arată convorbiri către Tripp Helmuth. Asta indică spre Craniu şi Oase. Un *glum* tocmai a încercat să mă omoare pe stradă. Asta ar putea indica spre Cartea şi Şarpele. Tara a fost ucisă joi noaptea, noapte de ritualuri, şi, dacă îmi vei citi raportul, o să afli că, în timp ce cineva o înjunghia pe ea, eu am văzut doi Cenuşii anterior docili luând-o complet razna.

Sprâncenele lui Sandow se înclinară şi mai mult.

— Voi, *Lethe*, m-aţi adus aici pentru un motiv, iar eu îţi spun că o fată a murit şi că există o legătură cu societăţile. Prefă-te măcar o clipă că sunt Darlington şi încearcă să mă iei în serios.

Sandow o studie, iar Alex se întrebă dacă reuşise cumva să-l convingă. Apoi privirea lui trecu spre Dawes.

— Pamela, mi se pare că avem o cameră de luat vederi spre intersecţia dintre Elm şi York.

Alex văzu cum umerii lui Dawes se înmoaie şi capul i se lasă în jos, ca şi cum Sandow ar fi rostit cuvintele care puteau să rupă vraja sub care se afla ea. Dawes se ridică şi îşi aduse laptopul. Alex simţi cum ceva se răsuceşte în măruntaiele ei.

Dawes apăsă câteva taste ale calculatorului şi oglinda de pe peretele îndepărtat se lumină. Peste o clipă, ecranul înfăţişă Elm Street plină de maşini şi oameni, o mare de cenuşiu şi cenuşiu-închis. Cronometrul din colţ arăta 11:50. Alex căută în valul de oameni care mergeau pe trotuar, dar toţi semănau cu o bucată în formă de cărbune. Apoi zvâcnetul unei mişcări din faţa magazinului Good Nature îi atrase atenţia. Se uită cum mulţimea se despică şi unduieşte, retrăgându-se instinctiv din faţa violenţei. Iat-o pe ea fugind din magazin şi pe proprietar strigând după ea, o fată cu păr negru şi o căciulă de lână – a lui Darlington. Probabil că o pierduse în timpul luptei.

Fata de pe ecran coborî de pe trotuar şi intră în trafic, totul într-o tăcere rece, o pantomimă.

Alex îşi aminti strânsoarea furioasă a *glumului* care o trăsese în stradă, dar pe ecran nu se vedea

niciun *glum*. În schimb, văzu o fată brunetă care se arunca singură în torentul de maşini, împleticită şi dezlănţuită, ţipând şi lovind aerul. Apoi ajunse pe spate. Memoria îi spunea că *glumul* fusese călare pe ea, dar ecranul nu înfăţişa nimic, doar ea zăcând în mijlocul străzii – în timp ce maşinile virau ca s-o ocolească –, cu spatele arcuindu-se şi îndoindu-se şi gura larg deschisă, lovind aerul cuprinsă de convulsii.

Peste o clipă era în picioare, împleticindu-se spre aleea care trecea prin spatele Colibei. Se văzu cum priveşte o dată în spate, cu ochii măriţi, faţa mânjită de sânge şi gura deschisă a groază, cu colţurile întoarse în jos ca o pânză de navigaţie bine întinsă. *Mă uitam cum se bate Mirele cu* glumul. *Sau nu*? Era faţa unei nebune. Parcă era din nou pe podeaua băii, cu chiloţii în jurul gleznei, ţipând de una singură.

— Alex, e posibil ca tot ce spui tu să fie adevărat. Dar nu există nicio dovadă despre ce te-a atacat, cu atât mai puţin despre cine e responsabil. Dacă arăt înregistrarea asta absolvenţilor… E esenţial ca ei să te considere stabilă, de încredere şi foarte dedicată… mă rog, dat fiind cât de precare sunt lucrurile acum.

Dat fiind că Darlington dispăruse. Dat fiind că asta se întâmplase în timp ce ea ar fi trebuit să aibă grijă de siguranţa lui.

— Nu de asta suntem aici? întrebă Alex ca o ultimă încercare, un ultim apel în numele a ceva mai

important decât ea, ceva ce Sandow ar fi putut să preţuiască mai mult. Ca să le protejăm pe fetele asemenea Tarei? Ca să ne asigurăm că societăţile nu… fac pur şi simplu ce vor ele?

— Absolut. Dar tu chiar crezi că eşti pregătită să investighezi de una singură o crimă? Există un motiv pentru care ţi-am spus să renunţi. Încerc să fac ca lucrurile să rămână normale, atât cât pot fi de normale într-o lume în care locuiesc monştri. Poliţia investighează cazul Hutchins. Prietenul fetei a fost arestat şi îşi aşteaptă procesul. Tu crezi sincer că, dacă Turner ar fi găsit o conexiune cu una dintre societăţi, n-ar fi urmărit-o?

— Nu, recunoscu Alex. Ştiu că ar fi urmărit-o.

Indiferent ce credea ea despre el, Turner era un ogar dotat cu o conştiinţă care nu îşi lua niciodată liber.

— Dacă va găsi aşa ceva, categoric vom fi aici ca să-i acordăm sprijinul nostru, şi îţi promit că voi transmite tot ce ai aflat tu. Dar în clipa asta aş vrea să te concentrezi pe vindecare şi siguranţă. Dawes şi cu mine o să ne străduim amândoi să ne dăm seama ce ar fi putut să declanşeze atacul *glumului* şi dacă ar putea să existe şi alte perturbări datorate capacităţii tale. Prezenţa ta aici, în campus, e un factor necunoscut, un perturbator. Comportamentul acelor Cenuşii din timpul prognosticării, dispariţia lui

Darlington, o moarte violentă lângă campus, acum un *glum*…

— Stai puţin, spuse Alex. Crezi că faptul că eu sunt aici are ceva de-a face cu uciderea Tarei?

— Bineînţeles că nu. Dar nu vreau să ofer consiliului Lethe motive de a trage astfel de concluzii. Şi nu-mi permit să te las să faci pe detectiva amatoare într-o chestiune atât de serioasă. Anul ăsta finanţarea noastră va fi revizuită. Noi existăm datorită amabilităţii universităţii şi ţinem făclia aprinsă prin intermediul sprijinului continuu al celorlalte societăţi. Avem nevoie de bunăvoinţa lor.

Sandow oftă prelung şi continuă:

— Alex, nu vreau să par atât de rece. Uciderea Tarei e sinistră şi tragică şi te asigur că voi urmări foarte atent situaţia, dar trebuie să procedăm cu prudenţă. Sfârşitul ultimului semestru… Ce s-a întâmplat la Rosenfeld a schimbat totul. Pamela, vrei să vezi că finanţarea lui Lethe e retrasă?

— Nu, şopti Dawes.

Dacă ea ştia limba lui Sandow, şi Sandow vorbea cursiv limba lui Dawes. Lethe era ascunzătoarea ei, buncărul ei. Nici nu se punea problema să rişte pierderea acestuia.

Dar Alex era doar vag atentă la discursul decanului. Privea lung vechea hartă a New Havenului care era atârnată deasupra şemineului. Harta înfăţişa

planul iniţial compus din nouă pătrate al coloniei New Haven. Alex îşi aminti ce îi spusese Darlington, în prima zi în care traversaseră parcul: *Oraşul ar fi trebuit să fie un nou Eden, fondat între două râuri, ca Tigru şi Eufrat*.

Se uită la forma coloniei – o limbă de pământ prinsă între West River şi Canalul Farmington, două canale înguste care se grăbeau să se întâlnească în port. Înţelese în sfârşit de ce i se păruse atât de familiar locul faptei. Intersecţia în care fusese găsit cadavrul Tarei Hutchins semăna perfect cu harta: porţiunea de teren pustiu din faţa Clădirii Baker era ca o miniatură a coloniei. Străzile care încadrau acel teren erau râurile prin care curgea traficul şi care se uneau în Bulevardul Tower. Iar Tara Hutchins fusese găsită în mijlocul tuturor acestei configuraţii, ca şi cum trupul ei străpuns ar fi zăcut în inima unui nou Eden. Cadavrul ei nu fusese pur şi simplu aruncat acolo. Fusese plasat acolo în mod deliberat.

— Sincer acum, Alex, spuse Sandow, ce motiv ar putea avea oricare dintre oamenii ăştia să vatăme o fată în felul acesta?

Alex nu prea ştia. Ştia doar că avuseseră un motiv.

Apoi cineva aflase că Alex vizitase morga. Indiferent cine era persoana cu pricina, aceasta crezuse că Alex ştie secretele Tarei – cel puţin unele

dintre ele – şi că dispune de suficientă magie ca să afle mai multe. Şi decisese să facă ceva în privinţa asta. Poate că încercase s-o ucidă sau poate că discreditarea ei era suficientă.

Şi Mirele? De ce decisese s-o ajute? Făcea cumva parte din povestea asta?

— Alex, aş vrea ca tu să prosperi aici, spuse Sandow. Aş vrea să trecem de acest an dificil şi aş vrea ca toată atenţia noastră să fie concentrată asupra ritualului lunii noi şi asupra aducerii înapoi a lui Darlington. Hai să trecem de povestea asta şi apoi să evaluăm situaţia.

Şi Alex voia acelaşi lucru. Avea nevoie de Yale. Avea nevoie de locul ei de aici. Dar decanul se înşela. Moartea Tarei nu fusese doar o crimă hidoasă, aşa cum credea el. Cineva din societăţi era implicat şi, oricine ar fi fost, voia s-o reducă pe ea la tăcere.

Sunt în pericol, ar fi vrut ea să spună. *Cineva mi-a făcut rău şi nu cred că a terminat*. *Ajută-mă*. Dar la ce-i folosise asta vreodată? Alex crezuse că acest loc e altfel, cu toate regulile şi ritualurile lui, asupra cărora veghea decanul Sandow. *Noi suntem păstorii*. Dar erau nişte copii care se joacă. Alex se uită la Sandow cum sorbea din ceai, cu un picior peste celălalt, dând din genunchi şi făcând să lucească pantoful strălucitor, şi îşi dădu seama că, la un anumit nivel, lui chiar nu-i păsa ce lucruri rele ar fi putut să

păţească Alex. Poate chiar spera să se întâmple asta. Dacă Alex era vătămată, dacă dispărea, putea să ia cu ea toată vinovăţia pentru ce i se întâmplase lui Darlington, iar scurtul şi dezastruosul ei mandat de la Yale avea să fie considerat o nefericită eroare de judecată, un experiment ambiţios care dăduse greş. La luna plină, Sandow avea să-l primească înapoi pe băiatul lui de aur şi să restabilească ordinea dinainte. Sandow voia să stea liniştit. Şi ea nu era la fel? Nu visa ea la o vară calmă şi la ceai cu mentă, în timp ce Tara Hutchins zăcea rece într-un sertar?

Stai liniştită. Şi Alex chiar îşi dorise să facă asta. Dar cineva încercase să-i facă rău.

Alex simţi cum ceva întunecat din interiorul ei se desface. „Tu eşti o bestie tăcută”, îi spusese cândva Hellie. „Înăuntrul tău pândeşte o mică viperă, gata de atac. Probabil un şarpe-cu-clopoţei”. Spusese asta zâmbind larg, dar avusese dreptate. Toată această climă rece şi conversaţiile politicoase adormiseră şarpele, care devenise leneş şi nemişcat, ca orice fiinţă cu sânge-rece, cu bătăile inimii încetinite.

— Şi eu vreau să trecem de asta, spuse Alex zâmbindu-i.

Era un zâmbet intimidat şi zelos. Uşurarea lui Sandow se revărsă în încăpere ca un front de aer cald, cel pe care locuitorii Noii Anglii îl primeau cu braţele deschise, iar cei ai Los Angelesului ca pe un vestitor al

incendiilor.

— Bun, Alex, spuse Sandow. Atunci aşa vom face.

Se ridică în picioare, îşi luă haina şi îşi puse eşarfa în dungi.

— Voi prezenta raportul tău absolvenţilor şi ne vedem, cu tine şi cu Dawes, miercuri-seară la Ulmul Negru.

Sandow o strânse de umăr.

— În câteva zile totul o să revină la normal.

Nu şi *pentru Tara Hutchins, boule*. Alex zâmbi din nou.

— Ne vedem miercuri, spuse ea.

— Pamela, o să-ţi trimit un e-mail cu meniul. Nimic luxos. Aşteptăm doi reprezentanţi ai Casei Aurelian, împreună cu Michelle Alameddine.

Sandow îi făcu cu ochiul lui Alex.

— O să-ţi placă la nebunie Michelle Alameddine, spuse el. A fost Virgiliu pentru Darlington. Geniu total.

— Abia aştept, spuse Alex.

Îi făcu şi ea cu mâna decanului, în timp ce acesta ieşea. După ce uşa se închise, îi spuse lui Dawes:

— Cât de greu e să vorbeşti cu morţii?

— Nu e deloc dificil, dacă eşti în Cartea şi Şarpele.

— Sunt ultimii pe lista mea. Mă străduiesc să nu cer ajutorul celor care poate că vor să mă ucidă.

— Asta îţi cam limitează variantele, murmură Dawes către podea.

— Ah, Dawes, îmi place de tine când eşti cârcotaşă.

Dawes se foi stânjenită şi trase de puloverul ei cenuşiu şi neclar, apoi îşi închise laptopul.

— Mersi că m-ai susţinut cu decanul. Şi că mi-ai salvat viaţa.

Dawes dădu din cap spre covor.

— Atunci care sunt celelalte variante pe care le am dacă vreau să vorbesc cu cineva aflat de cealaltă parte a Voalului? continuă Alex.

— Singura variantă care îmi vine în minte sunt cei de la Cap de Lup.

— Ăia care îşi schimbă forma?

— Să *nu* le spui aşa. Cel puţin dacă le ceri vreo favoare. Alex se duse la fereastră şi dădu perdelele la o parte.

— E încă acolo? întrebă Dawes din spatele ei.

— E acolo.

— Alex, ce faci? Dacă îl laşi să intre… Ştii poveştile despre el, ce i-a făcut acelei fete.

Deschide uşa, Alex.

— Ştiu că mi-a salvat viaţa şi că vrea să-mi atragă atenţia. S-au construit relaţii şi pe mai puţin de atât.

Regulile Casei Lethe erau opace şi complicate. *Catolice*, spusese Darlington. Totuşi, chestiile importante nu erau greu de ţinut minte: lasă-i pe morţi cu ale lor, îndreaptă-ţi atenţia către cei vii. Dar

Alex avea nevoie de aliaţi, şi Dawes nu era de ajuns.

Alex bătu în fereastră.

De jos, din stradă, Mirele ridică privirea. Ochii lui negri se întâlniră cu ochii ei, în strălucirea stâlpului de iluminat. Alex nu întoarse privirea.

Cap de Lup, a patra Casă a Voalului, chiar dacă Berzelius ar contesta această idee. Membrii ei practică teriantropia şi consideră schimbarea simplă a formei ca fiind magie elementară. Se concentrează, în schimb, asupra capacităţii de a păstra conştiinţa şi caracteristicile umane în timp ce au formă animală. Folosită în principal pentru strângerea de informaţii, spionajul economic şi sabotajul politic. Cap de Lup a fost un teren important de recrutare pentru CIA în anii ’50 şi ’60. După ritualul schimbării, poate dura zile întregi până când cineva scapă de trăsăturile unui animal. Reduceţi la minimum discuţiile importante sau sensibile în prezenţa animalelor.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei de A Noua Case

Sunt obosit, iar inima îmi bubuie în piept. Ochii mei sunt roz. Nu albul ochiului. Ci irisurile. Atunci când Rogers a spus că o să futem ca iepurii, nu m-am gândit că o să devenim, la propriu, iepuri.

Jurnalul Lethe al lui Charles McMahon,

zis Chase (Colegiul Saybrook, 1988)

12. Iarna

Alex ştia că nu se poate duce la Cap de Lup cu mâna goală. Dacă voia ajutorul lor, mai întâi trebuia să treacă pe la Pergamentul şi Cheia, să ia statuia lui Romulus şi Remus alăptaţi de lupoaică. Cap de Lup hărţuise la nesfârşit Lethe să facă în aşa fel ca statuia să le fie înapoiată, după ce aceasta dispăruse în timpul petrecerii lor de Sfântul Valentin, atunci când deschiseseră porţile pentru membrii altor societăţi, aşa cum era tradiţia. Chiar dacă Alex zărise după aceea statuia pe un raft din mormântul lăcătuşilor – cum li se spunea celor din Pergamentul şi Cheia –, cu o tiară de plastic peste ea, Darlington refuzase să se implice.

— Lethe nu se ocupă cu certuri mărunte, spusese el. Genul ăsta de farse sunt sub nivelul nostru.

Dar Alex trebuia să găsească o modalitate de a pătrunde în camera centrală din mormântul Casei Cap de Lup şi ştia exact ce ar fi cerut drept plată preşedinta delegaţiei lor, Salome Nils.

Bău unul dintre dezgustătoarele cocteiluri de proteine ale lui Darlington din frigider. Îi era foame, ceea ce Dawes susţinea că e un semn bun, dar gâtul ei încă nu suporta nimic solid. Nu era prea nerăbdătoare să părăsească siguranţa protecţiilor,

când nu ştia exact ce se întâmplase cu *glumul*, dar nu putea nici să stea nemişcată. În plus, cel care îl trimisese pe *glum* credea că Alex zace undeva şi e roasă pe dinăuntru de gândacii de cadavre. În ce priveşte criza ei publică din mijlocul lui Elm Street, cel puţin nu existaseră prea mulţi martori şi, în afară de Jonas Reed, era puţin probabil ca vreunul dintre ei s-o cunoască. Iar dacă o cunoştea cineva, probabil că avea să primească un telefon de la un psihoterapeut îngrijorat de la centrul de sănătate.

Alex ştiuse că Mirele avea s-o aştepte imediat ce ea şi Dawes aveau să iasă pe alee. Aproape veniseră zorile şi străzile erau liniştite. „Protectorul” ei le urmări până la Pergamentul şi Cheia, unde Alex găsi un lăcătuş hărţuit care scria la un eseu şi îl convinse să o lase în mormânt, să caute o eşarfă lăsată de Darlington la ultimul ritual îndeplinit de ei. De obicei, membrilor Lethe li se permitea intrarea în morminte doar în nopţile de ritual şi în timpul inspecţiilor aprobate.

— E frig în Andaluzia, îi spuse Alex.

Lăcătuşul aştepta în uşă, cu ochii în telefon, în timp ce Alex căuta, chipurile, peste tot. Înjură atunci când clopotul de la uşa de la intrare sună din nou şi trebui să meargă să răspundă. *Mulţumesc, Dawes*. Alex înhăţă statuia şi o băgă în geantă. Se uită la masa rotundă de piatră la care delegaţia se aduna să

lucreze la ritualurile lor – sau încerca să facă asta. Pe marginea mesei era cioplit un citat, care ei îi plăcuse întotdeauna: *Să ai putere în acest ţinut întunecos, pentru a-l lumina, şi în această lume moartă, pentru a o face să trăiască*. Cuvintele acestea îi aminteau de ceva, dar nu putea să-şi dea seama de ce anume. Auzi cum uşa de la intrare se trânteşte şi ieşi în grabă din camera centrală, mulţumindu-i în drum spre ieşire lăcătuşului, care acum mormăia ceva despre petrecăreţii beţi care nu mai erau în stare să ajungă la căminele lor afurisite.

Era foarte posibil ca Pergamentul şi Cheia să arate cu degetul spre ea, după ce observau că statuia dispăruse, dar avea să se ocupe de asta mai târziu. Dawes aştepta după colţ, lângă pavilionul gotic care servea drept intrare în Biblioteca Bass. Darlington îi spusese că săbiile de piatră cioplite în ornamentaţia pavilionului erau semne de protecţie.

— E o idee proastă, spuse Dawes, încotoşmănată în geaca ei şi emanând dezaprobare.

— Cel puţin sunt consecventă.

Capul lui Dawes se roti pe gât, ca un reflector.

— E aici?

Alex ştia că Dawes se referă la Mire şi, deşi n-ar fi recunoscut-o niciodată, era îngrijorată de uşurinţa cu care atrăsese atenţia acestuia. Se îndoia că avea să fie la fel de uşor să scape de el. Se uită peste umăr şi îl

văzu pe Mire în urma lor, la ceea ce s-ar fi putut numi o distanţă respectuoasă.

— La jumătate de cvartal distanţă.

— E un *criminal*, şopti Dawes.

Ei, atunci avem ceva în comun, se gândi Alex. Dar nu spuse decât:

— Calul de dar nu se caută la dinţi.

Nu-i plăcea ideea de a lăsa un Cenuşiu să se apropie de ea, dar luase o decizie şi nu avea să o reconsidere acum. Dacă cineva din societăţi era responsabil de lipirea unei ţinte pe spatele ei, Alex urma să afle cine şi apoi avea să se asigure că acesta nu mai are şansa de a-i face rău din nou. Şi totuşi…

— Dawes, murmură ea. După ce ne întoarcem, hai să începem să căutăm modalităţi de a rupe conexiunea dintre oameni şi Cenuşii. Nu vreau să-mi petrec restul vieţii cu Morrissey uitându-se peste umărul meu.

— Cea mai uşoară modalitate e să nu creezi o legătură.

— Serios? spuse Alex. Stai să-mi notez.

Mormântul Casei Cap de Lup era la doar câteva uşi distanţă de Colibă, un conac mare şi impunător care avea în faţă o grădină năpădită de ierburi şi era înconjurată de un zid înalt de piatră. Era unul dintre locurile cele mai misterioase din campus. Aleea în formă de potcoavă care ocolea conacul era mărginită

de vechile case ale frăţiilor, construcţii solide de cărămidă cedate de mult universităţii, cu simboluri străvechi ale spiritismului cioplite în piatră deasupra uşilor, lângă ansambluri neremarcabile de litere greceşti. Aleea funcţiona precum şanţul de apărare al unui castel, în care puterea magică se aduna ca o ceaţă densă şi trosnitoare. Cei mai mulţi oameni care treceau prin ea puneau fiorul care îi cuprindea pe seama schimbării vremii sau a proastei lor dispoziţii, apoi dădeau totul uitării imediat ce ajungeau la Cabaretul din Yale sau la Centrul de Studii Afroamericane. Membrii Cap de Lup erau foarte mândri de faptul că adăpostiseră protestatari în timpul proceselor Black Panther, dar, în acelaşi timp, fusese ultima dintre Cele Opt Vechi care permisese accesul femeilor, aşa că Alex avea o atitudine neutră faţă de ea. În nopţile de ritual, vedea în mod regulat un Cenuşiu care stătea în curtea de la Cap de Lup şi îşi arăta fundul birourilor lui *Yale Daily News* de alături.

Alex trebui să sune de două ori la poartă pentru ca Salome Nils să răspundă în sfârşit şi să le dea voie să intre.

— Cu cine ai venit? întrebă Salome.

Pentru o clipă, Alex se gândi că Salome îl vedea pe Mire. Acesta se apropiase, păşind în acelaşi ritm cu ea, cu un zâmbet uşor care îi trăgea buzele în sus, ca şi cum ar fi putut să audă bătăile ca de colibri ale inimii

ei. Apoi îşi dădu seama că Salome vorbea despre Dawes. Probabil că majoritatea celor din societăţi habar n-aveau de existenţa Pamelei Dawes.

— Mă asistă pe mine, spuse Alex.

Dar Salome le conducea deja spre holul întunecos. Mirele le urmă. Mormintele nu erau protejate, pentru a permite o circulaţie facilă a magiei, dar asta însemna că Cenuşiii puteau să vină şi să plece după bunul lor plac. Acesta era motivul pentru care protecţiile oferite de Lethe erau necesare în timpul ritualurilor.

— O ai la tine? întrebă Salome.

Interiorul era banal: podea de gresie, lemn închis la culoare şi ferestre caroiate care dădeau spre o curte interioară mică, în care era un frasin. Fusese plantat acolo cu mult înaintea înfiinţării universităţii şi probabil că avea să continue să-şi întindă rădăcinile şi după ce lespezile din jurul lui aveau să se transforme în praf. Pe un panou magnetic de lângă uşă apăreau membrii delegaţiei aflaţi în prezent în mormânt, ceea ce, dată fiind mărimea locului, era o necesitate. Erau trecuţi cu numele lor de zeu egiptean, şi doar hieroglifa lui Salome, numită *Chefren*, fusese pusă în coloana cu *Acasă*.

— Da, spuse Alex, scoţând statuia din geantă.

Salome o luă, cu un strigăt de bucurie.

— Perfect! Lăcătuşii o să-şi iasă din minţi când o

să-şi dea seama că am luat-o înapoi.

— Ce face statuia? întrebă Alex.

Salome le conduse în altă cameră întunecoasă, de data asta una cu o masă ca un romb lung în mijloc, înconjurată de scaune scunde. Pereţii erau tapetaţi cu vitrine pline de curiozităţi egiptene şi reprezentări de lupi.

— Nu *face* nimic, spuse Salome cu o privire distrugătoare, punând statuia la loc în vitrină. E o chestiune de principiu. Noi i-am invitat în casă şi ei s-au căcat pe ospitalitatea noastră.

— Sigur, spuse Alex. E groaznic.

Dar simţea cum tensiunea furioasă dinăuntrul ei zvâcneşte şi vibrează lângă stern. Cineva tocmai încercase s-o ucidă şi prinţesa asta juca jocuri stupide.

— Hai să începem, continuă ea.

Salome îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt.

— Ştii, eu nu prea pot să deschid templul fără aprobarea delegaţiei. Nici absolvenţii n-au voie să intre.

Dawes scoase un uşor oftat vibrant. În mod evident, se simţea uşurată de perspectiva de a face stânga-mprejur şi a se întoarce acasă. Dar nu asta avea să se întâmple.

— Am avut o înţelegere, spuse Alex. Tu chiar încerci să mă tragi în piept?

Salome zâmbi larg. Nu se simţea prost deloc. De ce s-ar fi simţit? Alex era o boboacă, o ucenică, în mod evident depăşită de situaţie. Fusese întotdeauna calmă şi deferentă faţă de Salome şi delegaţia Casei Cap de Lup, lăsându-l întotdeauna să vorbească pe Darlington, adevărata autoritate, gentlemanul lui Lethe. Poate că dacă Lethe ar fi salvat-o mai repede de viaţa ei, Alex ar fi putut să fie ca Salome. Poate că dacă *glumul* n-ar fi atacat-o şi decanul Sandow n-ar fi ignorat-o, ar fi putut să pretindă în continuare că era, într-adevăr, ca Salome.

— Am făcut rost de statueta voastră stupidă, spuse Alex. Îmi eşti datoare.

— Numai că n-ar fi trebuit să faci asta, nu-i aşa? Deci…

Cele mai multe vânzări de droguri se făceau pe credit. Erai aprovizionat de cineva care avea conexiunile importante, dovedeai că poţi să vinzi la un preţ bun şi poate că data viitoare primeai şansa unei felii mai mari. „Ştii de ce tipul tău e un amator şi o să rămână un amator?”, o întrebase Eitan pe Alex odată, cu puternicul lui accent. Eitan arătase cu degetul mare spre Len, care chicotea deasupra unui bong, în timp ce Betcha juca Halo lângă el. „E prea ocupat să-mi fumeze marfa ca să poată îmbogăţi pe altcineva în afară de mine”. Len se descurca întotdeauna de pe o zi pe alta, ieşind întotdeauna

puţin pe minus.

Când avea 15 ani, Alex se întorsese la Len fără niciun ban, derutată şi fâstâcită de bancherul de investiţii cu care se întâlnise în parcarea Autorităţii Sportive din Sherman Oaks. De obicei Len se ocupa de el, lăsând-o pe drăgălaşa Alex să facă curse la colegii şi malluri. Dar Len fusese prea mahmur în dimineaţa aceea, aşa că îi dăduse bani de bilet şi ea se dusese cu autobuzul pe Bulevardul Ventura. Alex nu ştiu ce să spună atunci când bancherul îi spuse că stă prost cu lichidităţile, că nu avea banii la el, dar avea să facă rost curând. Încă nu refuzase nimeni făţiş s-o plătească. Puştii de colegiu cu care avea ea de-a face îi spuneau „surioară” şi uneori chiar o invitau să fumeze cu ei.

Alex se aşteptase ca Len să fie supărat, dar el fusese furios într-un mod pe care ea nu-l mai văzuse: era înspăimântat şi ţipa că era vina ei şi că ea va trebui să răspundă pentru asta în faţa lui Eitan. Aşa că Alex găsise o modalitate de a plăti. Se dusese acasă în weekend şi furase cerceii cu granate ai bunicii ei ca să-i amaneteze şi lucrase o tură la Club Joy – cel mai rău dintre cluburile de striptease, plin de rataţi care nu dădeau bacşiş aproape niciodată şi avându-l ca proprietar pe un tip micuţ, care-şi zicea King King şi care nu te lăsa să ieşi din garderobă fără să te pipăie. Era singurul club dispus s-o angajeze fără act de

identitate şi fără să aibă cu ce să-şi umple bikiniul. „Sunt unii tipi cărora le plac fetele ca tine”, îi spusese King King înainte de a-şi băga mâna sub sutienul ei. „Mie, nu”.

Alex nu avea să se mai întoarcă niciodată fără bani.

Acum, se uită la Salome Nils, o fată slabă şi cu faţa netedă din Connecticut, care călărise cai şi jucase tenis, cu o coadă groasă de păr de culoarea bronzului atârnându-i pe umăr ca o blană scumpă.

— Salome, nu ai vrea cumva să-ţi reconsideri poziţia?

— N-ai vrea tu cumva să mă laşi în pace?

Salome era mai înaltă decât ea, aşa că Alex o prinse cu putere de buza de jos şi trase. Fata ţipă şi se îndoi de mijloc, fluturând din braţe.

— Alex! scânci Dawes, cu palmele lipite de piept, ca o femeie care se preface că e un cadavru.

Alex înfăşură gâtul lui Salome cu braţele şi o prinse într-o priză-cleşte învăţată de la Minki, care avea doar 1,35 metri şi era singura fată de la Club Joy de care King nu se atingea. Alex strânse cu degetele diamantul în formă de pară care atârna de urechea lui Salome.

Alex era conştientă de prezenţa şocată a lui Dawes, de faptul că Mirele avansase puţin – ca şi cum aşa i-ar fi cerut cavalerismul –, de modul în care

însuşi aerul din jurul lor se schimbase, iar nebuloasa din jurul ei se risipise, astfel încât Salome şi Dawes şi poate chiar şi Cenuşiul puteau să vadă cum era ea cu adevărat pentru prima oară. Alex ştia că probabil fusese o greşeală. Era mai bine să nu fie remarcată, să nu atragă atenţia şi să rămână fata tăcută, depăşită de situaţie, care nu-i o ameninţare pentru nimeni. Dar, ca orice greşeală, era plăcută.

— Îmi plac cerceii ăştia, spuse ea încet. Cât au costat?

— Alex! protestă Dawes din nou.

Salome încercă să zgârie antebraţul lui Alex. Era puternică datorită unor sporturi precum squash-ul sau yachtingul, dar nu pusese niciodată cineva mâna pe ea şi probabil că în afara cinematografului nici nu văzuse vreodată o bătaie.

— Nu ştii, nu-i aşa? I-ai primit cadou de la taică-tu la aniversarea de 16 ani, la absolvire sau la alt căcat din ăsta?

Alex o smuci şi Salome ţipă iar.

— Uite ce o să se întâmple: o să mă conduci în camera aia, altfel îţi smulg chestiile astea din urechi şi ţi le bag pe gât, ca să te sufoci cu ele.

Era o ameninţare deşartă. Alex n-ar fi irosit niciodată o pereche frumoasă de diamante. Dar Salome nu ştia asta şi începu să plângă.

— Aşa e mai bine, spuse Alex. Ne înţelegem?

Salome dădu frenetic din cap, frecându-şi pielea transpirată a gâtului de braţul lui Alex.

În cele din urmă, Alex îi dădu drumul. Salome se trase de lângă ea, cu braţele întinse în faţă. Dawes îşi lipise degetele de gură şi până şi Mirele părea tulburat. Alex reuşise să scandalizeze un criminal.

— Eşti nebună, spuse Salome, atingându-şi gâtul cu degetele. Pur şi simplu nu poţi să…

Şarpele dinăuntrul ei zvâcni şi se desfăşură. Alex îşi retrase mâna în mâneca hainei şi izbi cu pumnul vitrina de sticlă plină cu nimicurile atât de preţioase ale Casei Cap de Lup. Salome şi Dawes ţipară şi făcură amândouă încă un pas în spate.

— Ştiu că eşti obişnuită să ai de-a face cu oameni care *pur şi simplu nu pot*, dar eu pot, aşa că dă-mi cheia de la camera templului şi hai să fim chit, ca să putem uita toată chestia asta.

Salome ezită în cadrul uşii, sprijinindu-se pe vârfurile degetelor de la picioare. Părea atât de uşoară, atât de imposibil de slabă, ca şi cum ar fi putut pur şi simplu să se desprindă de pământ şi să zboare spre tavan, plutind ca un balon la o petrecere. Apoi expresia ochilor ei se schimbă şi îşi recăpătă pragmatismul puritan. Salome se lăsă pe călcâie.

— Mă rog, murmură ea, pescuindu-şi cheile din buzunar.

Scoase o cheie de pe inel şi o puse pe masă.

— Mulţumesc, îi făcu Alex cu ochiul. Acum putem să fim iar prietene.

— Demento.

— Mi s-a mai zis aşa, răspunse Alex.

Dar nebunii supravieţuiau. Alex înşfăcă iute cheia.

— După tine, Dawes.

Dawes străbătu holul, ţinându-se la mare distanţă de Alex, cu ochii în podea. Alex se întoarse iar spre Salome.

— Ştiu că acum te gândeşti că, imediat ce intru eu în templu, tu începi să dai telefoane, ca să mă bagi în bucluc.

Salome îşi încrucişă braţele.

— Asta cred că ar trebui să faci, continuă Alex. Apoi eu o să mă întorc şi o să-ţi sparg dinţii din faţă cu statuia aia cu lupoaica.

Mirele scutură din cap.

— Pur şi simplu nu poţi să…

— Salome, spuse Alex, făcând cu degetul. Iar spui asta.

Dar Salome îşi încleştă pumnii.

— Pur şi simplu nu poţi să faci astfel de lucruri. O să ajungi la puşcărie.

— Probabil, spuse Alex. Dar tu tot o să arăţi ca o mocofană de la ţară care şi-o trage cu frate-su.

— Ce-i în neregulă cu tine? se răsti Dawes.

Alex o ajunsese din urmă la uşa care ducea în camera templului, iar Mirele venea în urma lor.

— Nu ştiu să dansez şi nu folosesc aţa dentară. Dar cu *tine* ce-i în neregulă?

Acum valul de adrenalină trecuse şi se instalau remuşcările. După ce îţi cădea masca, nu puteai să o pui pur şi simplu la loc. Salome nu avea să cheme întăriri, Alex era destul de sigură de asta. Dar era la fel de convinsă că fata avea să vorbească. *Dementa. Vacă nebună.* Faptul că avea să fie sau nu crezută era cu totul altceva. Salome spusese chiar ea: *Pur* şi *simplu nu poţi.* Cei de aici nu se comportau aşa cum se comportase Alex.

Dar mai îngrijorător era cât de bine se simţea, ca şi cum ar fi reuşit să respire în voie pentru prima oară după luni de zile, eliberată de povara sufocantă a noii Alex pe care încercase să o compună.

Însă Dawes respira greoi. Ca şi cum ea făcuse toată munca.

Alex apăsă pe un comutator şi flăcările se treziră la viaţă în felinarele de pe pereţii roşu cu auriu, iluminând un templu egiptean construit în inima unui conac englezesc. Exista un altar plin de cranii, animale împăiate şi un registru din piele în care semnaseră toţi membrii delegaţiei înainte de începerea ritualurilor. În mijlocul unui perete negru

era un sarcofag cu capac de sticlă, în care se găsea o mumie şterpelită dintr-o sit arheologic de pe Valea Nilului. Totul era mult prea previzibil. Tavanul era zugrăvit astfel încât să pară un cer boltit, cu frunze de acant şi palmieri stilizaţi în colţuri, iar prin mijlocul camerei curgea un pârâu alimentat de o perdea de apă care se revărsa peste marginea balconului de deasupra, cu un ecou copleşitor. Mirele traversă pârâul, cât mai departe posibil de sarcofag.

— Eu plec, strigă Salome de pe hol. Nu vreau să fiu aici dacă ceva merge prost.

— N-o să meargă prost nimic! strigă Alex.

Auziră cum uşa de la intrare se trânteşte.

— Ai citit ritualul? o întrebă Dawes, în timp ce parcurgea perimetrul camerei, studiindu-i detaliile.

— Unele părţi.

Suficient ca să-şi dea seama că acesta putea s-o pună în contact cu Mirele.

— Trebuie să intri în zona de graniţă dintre viaţă şi moarte.

— Stai puţin… Va trebui să mor?

Trebuia să se apuce serios de citit.

— Da.

— Şi o să vin înapoi?

— Cam asta e ideea.

— Iar tu va trebui să mă omori?

Timida Dawes, care la primul semn de violenţă se

ghemuise ca un arici cu hanorac?

— Păi, şi tu eşti de acord să faci asta? N-o să dea prea bine pentru tine dacă nu revin la viaţă.

Dawes expiră prelung.

— Atunci fă bine şi revino, spuse ea.

Faţa Mirelui era mohorâtă, dar asta era în general expresia lui.

Alex contemplă altarul.

— Deci viaţa de apoi e, de fapt, Egiptul? Dintre toate religiile, vechii egipteni au nimerit-o?

— Nu ştim, de fapt, ce e viaţa de apoi. Asta e una dintre căile de intrare în zona de graniţă. Există şi altele. Ele sunt marcate întotdeauna de râuri.

— Ca Lethe pentru greci.

— De fapt, pentru greci râul de graniţă e Styxul. Lethe e ultima frontieră pe care trebuie să o treacă morţii. Egiptenii credeau că soarele moare în fiecare zi pe malurile vestice ale Nilului, astfel că a călători de pe malul estic pe cel vestic al acestuia înseamnă a lăsa în urmă lumea celor vii.

Aceasta era călătoria pe care trebuia să o facă Alex.

„Râul” care traversa templul era simbolic, cioplit în piatră excavată din străvechile tuneluri de calcar de sub Tura, iar pe laturile şi baza canalului erau sculptate hieroglife din *Cartea Păşirii în Noapte*.

Alex ezită. Era asta o răscruce? Era oare ultima

neghiobie pe care avea s-o facă ea? Şi cine urma s-o întâmpine de cealaltă parte? Hellie. Poate Darlington. Len şi Betcha, cu craniile strivite şi expresia surprinsă, de desene animate, care rămăsese pe faţa lui Len. Sau poate că, undeva pe celălalt ţărm, fuseseră reparaţi şi acum erau din nou întregi. Dacă Alex murea, avea să poată trece înapoi prin Voal şi să se plimbe prin campus pentru eternitate? Avea să se trezească din nou acasă, condamnată să bântuie cine ştie ce magherniţă din Van Nuys? *Atunci fă bine şi revino*. Revino sau lasă-ţi trupul mort în braţele lui Dawes, urmând ca Salome Nils să fie declarată vinovată pentru ce se întâmplase. Acest ultim gând nu era cu totul neplăcut.

— Nu trebuie să fac altceva decât să mă înec?

— Doar atât, spuse Dawes, fără urmă de zâmbet.

Alex îşi descheie nasturii hainei şi îşi scoase pulovărul, în timp ce Dawes îşi dădea jos geaca şi scotea din buzunarele ei două trestii verzi şi subţiri.

— Unde e? şopti ea.

— Mirele? Chiar în spatele tău.

Dawes tresări.

— Glumeam, spuse Alex. E lângă altar, cu expresia aia meditativă a lui.

Încruntarea Mirelui se adânci.

— Pune-l să stea pe malul vestic, în faţa ta.

— Te aude foarte clar, Dawes.

— A, da, bineînţeles.

Dawes făcu un gest stângaci şi Mirele pluti de cealaltă parte a pârâului, care era suficient de îngust pentru ca el să-l traverseze dintr-un singur pas mare.

— Acum îngenuncheaţi amândoi, spuse Dawes.

Alex nu era sigură că Mirele îi va urma imediat instrucţiunile, dar acesta aşa făcu. Îngenunchează. Mirele părea să-şi dorească această discuţie la fel de mult ca Alex.

Alex simţea prin blugi răceala podelei. Îşi dădu seama că poartă un tricou alb care avea să se ude leoarcă. *Eşti pe punctul de a muri*, se mustră ea. *Poate că nu e momentul să-ţi faci atâtea griji că o fantomă o să-ţi poată vedea ţâţele*.

— Puneţi mâinile la spate, spuse Dawes.

— De ce?

Dawes ridică trestiile şi recită:

— *Încheieturile mâinilor lui să fie legate cu tulpini de papirus*.

Alex duse mâinile la spate. Era ca şi cum ar fi fost arestată. Avea o aşteptare vagă ca Dawes să-i strecoare o brăţară autoblocantă peste încheieturi. În schimb, simţi cum Dawes îi bagă ceva în buzunarul stâng.

— E o teacă de roşcove. Când o să vrei să te întorci, bag-o în gură şi muşcă. Gata?

— Ia-o încet, spuse Alex.

Alex se aplecă în faţă. Era stângace cu mâinile la spate. Dawes îi ţinu capul şi gâtul şi o ajută să se aplece în faţă. Alex ezită timp de o clipă la suprafaţa apei, înălţă ochii şi întâlni privirea Mirelui.

— Fă-o, spuse ea.

Inspiră adânc şi încercă să nu se panicheze atunci când Dawes îi împinse capul sub apă.

Urechile îi fură umplute de tăcere. Deschise ochii, dar nu vedea altceva decât piatră neagră. Aşteptă, în timp ce respiraţia o părăsea, sub forma unor bule de aer ezitante, iar pieptul începu s-o strângă.

O dureau plămânii. Nu putea să facă asta, cel puţin nu aşa. Trebuiau să născocească altceva.

Alex încercă să se ridice, dar degetele lui Dawes din spatele craniului ei erau ca nişte gheare. În această poziţie, îi era imposibil să se desprindă din strânsoare. Genunchiul lui Dawes o apăsa în spate, iar degetele ei păreau nişte ţepuşe care i se înfigeau în scalp.

Presiunea din pieptul lui Alex deveni insuportabilă. Panica o ajunse ca un câine scăpat din lesă, iar ea îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. Dawes era pe mână cu Cartea şi Şarpele. Sau cu osarii. Sau cu Sandow. Sau cu cel care voia ca ea să dispară. Dawes termina ceea ce începuse *glumul*. Dawes o pedepsea pentru ceea ce i se întâmplase lui Darlington. Ştiuse tot timpul care era adevărul despre

ce se întâmplase în noaptea aceea la Rosenfeld, iar asta era răzbunarea ei pe Alex pentru că o lipsise de băiatul ei de aur.

Alex se încordă şi se zbătu în tăcere. Trebuia să respire. *Nu face asta*. Dar corpul nu voia s-o asculte. Gura ei se deschise, icnind. Apa i se năpusti în nas şi gură şi îi umplu plămânii. Mintea ei ţipa, îngrozită, dar nu exista cale de scăpare. Se gândi la mama ei, la brăţările de argint înşiruite pe antebraţele ei, ca nişte mănuşi de armură. *Somos almicas* sin *pecado*, şoptise bunica ei. Mâinile ei noduroase trăgeau de coaja unei rodii, vărsându-i boabele într-un bol. *Suntem mici suflete fără păcate*.

Apoi presiunea de la ceafă dispăru. Alex sări brusc din apă, cu pieptul zbătându-i-se. Din gură îi ţâşni un val de apă nisipoasă, iar trupul ei fu cuprins de convulsii. Îşi dădu seama că încheieturile îi sunt libere şi se ridică în patru labe. Trupul îi fu scuturat de o tuse adâncă şi hârâită. Înghiţi aerul, simţind c-o ard plămânii. *S-o ia dracu' pe Dawes*. *Să-i ia dracu' pe toţi*. Alex suspina, incapabilă să se oprească. Braţele ei cedară şi căzu la podea, trăgând aer în piept. Se şterse pe faţă cu mâneca udă, mânjindu-se de muci şi lacrimi – şi sânge. Îşi muşcase limba.

Îşi miji privirea spre tavanul pictat. Însă văzu nori gri pe fundalul violet al cerului. Deasupra ei licăreau stelele, în formaţiuni stranii. Nu erau

constelaţiile obişnuite.

Alex se forţă să stea în fund. Duse o mână la piept şi îl frecă uşor, continuând să tuşească în timp ce încerca să se orienteze. Dawes dispăruse. Totul dispăruse – pereţii, altarul, podeaua de piatră. Stătea pe malurile unui fluviu negru care curgea pe sub stele, iar zgomotul apei era ca o lungă expiraţie. Prin trestii trecea un vânt cald. *Moartea e rece*, se gândi Alex. *N-ar trebui să fie frig*?

Vedea, departe în apă, silueta unui bărbat care se apropia de ea dinspre malul celălalt. Apa se despica în jurul Mirelui. Deci aici avea formă fizică adevărată. Deci Alex trecuse dincolo de Voal? Era cu adevărat moartă? În ciuda aerului plăcut, Alex simţi că o străbate un fior, pe măsură ce silueta se apropia. Mirele nu avea niciun motiv să-i facă rău – doar el o salvase. *Dar e un ucigaş, îşi reaminti Alex. Poate că pur şi simple i-e dor să omoare femei.*

Nu voia să ajungă iar în apă, când pieptul încă îi era zgâlţâit de amintirea acelei presiuni violente, iar gâtul o ustura de la tuşit. Dar venise aici cu un scop. Alex se ridică în picioare, îşi şterse nisipul de pe palme şi păşi în apa puţin adâncă, cu ghetele scrâşnind pe noroi. Râul se înălţă, cald pe gambele ei, şi curentul o trase încet de genunchi, apoi de coapse, apoi de talie. Alex pluti pe lângă bolurile cu petale ascuţite ale florilor de lotus de pe suprafaţa nemişcată

şi lucioasă. Apa o trase de şolduri, cu un curent puternic. Alex simţea cum nămolul de sub picioarele ei se mişcă.

Ceva de sub apă o atinse şi ea întrezări în lumina stelelor scânteierea unei spinări strălucitoare şi ascuţite. Se smuci în spate atunci când trecu crocodilul, care apoi se scufundă, fixând-o doar cu un ochi auriu. La stânga ei, altă coadă neagră zvâcni prin apă.

— Nu pot să-ţi facă rău, spuse Mirele, care era la doar câţiva metri de ea. Dar trebuie să vii cu mine, domnişoară Stern.

Lui Alex nu-i plăcea că Mirele îi ştie numele. Vocea lui era gravă şi plăcută, cu un accent aproape englezesc, dar lungind mai mult vocalele, ca cineva care l-ar imita pe Kennedy.

Alex intră şi mai adânc, până ajunse drept în faţa lui. Mirele arăta exact ca în lumea viilor, cu o lumină argintie pe trăsăturile ascuţite ale feţei lui elegante, mărginite de părul negru ciufulit – numai că aici Alex era suficient de aproape ca să-i vadă cutele nodului de la cravată şi luciul hainei. Bucăţelele de os şi sânge închegat împroşcate pe ţesătura albă a cămăşii lui dispăruseră. Aici era curat, fără sânge sau răni. O barcă alunecă pe lângă ei, un vas îngust cu un pavilion din mătase unduitoare. În spatele stofei acestuia se mişcau umbre, forme neclare care acum

erau oameni, iar în clipa următoare şacali. O pisică mare stătea la marginea bărcii, lovind apa cu o labă. Privi spre Alex cu ochi diamantini imenşi, apoi căscă, lăsând să se vadă o limbă lungă şi roz.

— Unde suntem? îl întrebă Alex pe Mire.

— În mijlocul râului, locul lui Ma'at, ordinea divină. În Egipt, toţi zeii sunt zei deopotrivă ai morţii şi ai vieţii. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, domnişoară Stern. În afara cazului în care vrei să ni te alături permanent. Curentul e puternic şi, în mod inevitabil, cu toţii îi vom sucomba.

Alex privi peste umărul lui spre celălalt mal, spre vest, unde apunea soarele şi pământul se întuneca – spre lumea de dincolo.

Nu încă.

— Aş vrea să cauţi pe cineva aflat de cealaltă parte a Voalului, spuse ea.

— Fata ucisă.

— Exact. O cheamă Tara Hutchins.

— N-o să fie uşor. E un loc aglomerat.

— Dar sunt sigură că tu poţi să faci asta. Şi presupun că vrei ceva în schimb. De asta ai sărit în ajutorul meu, nu-i aşa?

Mirele nu răspunse. Faţa lui rămase complet nemişcată, ca şi cum ar fi aşteptat ca publicul să facă linişte. Ochii lui păreau aproape violeţi în lumina stelelor.

— Dacă e să o găsesc pe fată, am nevoie de un obiect personal de-al ei. Preferabil ceva care păstrează efluviile ei.

— Ce?

— Salivă, sânge, transpiraţie.

— O să-ţi aduc, spuse Alex.

Dar nu avea idee cum ar fi putut reuşi să facă asta. Nu se punea problema să convingă pe cineva s-o lase să intre iar la morgă şi nu mai avea nicio monedă a compulsiei. În plus, din câte ştia ea, era posibil ca Tara să fie deja îngropată sau incinerată.

— Va trebui să aduci acest obiect în zona de graniţă.

— Mă îndoiesc că aş putea să mă întorc aici. Salome şi cu mine nu suntem în termeni tocmai prietenoşi.

— Oare de ce?

Buzele Mirelui se ţuguiară uşor şi, în acel moment, îi aminti atât de mult de Darlington, că Alex simţi cum o străbate un tremur. Vedea pe malul vestic siluete care se mişcau, unele umane, altele mai puţin umane. Dinspre ele se înălţa un murmur, dar Alex nu putea să-şi dea seama dacă erau nişte sunete structurate, dacă era limbaj sau doar zgomot.

— Trebuie să aflu cine a omorât-o pe Tara, spuse ea. Un nume.

— Şi dacă ea nu-l cunoaşte pe atacator?

— Atunci trebuie să aflu ce făcea cu Tripp Helmuth. E osar. Şi dacă Tara cunoştea pe cineva din Cartea şi Şarpele. Trebuie să aflu ce conexiune avea cu societăţile.

Dacă avea vreo conexiune, dacă nu cumva totul era doar o coincidenţă.

— Să aflu ce dracu'…

Deasupra se zări un fulger. Tunetul bubui şi, dintr-odată, râul păru să se umple de trupuri reptiliene agitate.

Mirele ridică o sprânceană.

— Celor de aici nu le prea place cuvântul ăsta, spuse el.

Cui? ar fi vrut Alex să întrebe. *Morţilor*? *Zeilor*? Îşi înfipse ghetele în nisip, în timp ce curentul o trăgea de genunchi, împoldind-o spre vest, în întuneric. Putea să mediteze mai târziu la mecanica vieţii de apoi.

— Să aflu pur şi simplu de ce a vrut cineva ca Tara să moară. Sigur ştie ea ceva.

— Atunci hai să cădem la înţelegere, spuse Mirele. Tu o să-ţi obţii informaţia şi, în schimb, eu aş vrea să aflu cine a omorât-o pe logodnica mea.

— Ciudat. Aveam impresia că tu ai omorât-o.

Buzele Mirelui se ţuguiară din nou. Avea o expresie atât de năzuroasă şi ofensată că Alex aproape râse.

— Ştiu, spuse el.

— Se zice c-a fost o crimă urmată de sinucidere. Că ai împuşcat-o pe ea şi apoi pe tine.

— N-am făcut asta. Cel care a omorât-o e responsabil şi pentru moartea mea. Nu ştiu cine a fost. Aşa cum e posibil ca Tara Hutchins să nu ştie cine i-a făcut rău.

— Bine, spuse Alex cu îndoială. Atunci de ce n-o întrebi pe logodnica ta ce-a văzut?

Mirele întoarse privirea.

— Nu pot s-o găsesc, spuse el. O caut de ambele părţi ale Voalului de peste 150 de ani.

— Poate că nu vrea să fie găsită.

Mirele dădu scurt din cap:

— Dacă un spirit nu vrea să fie găsit, are o eternitate în care poate să se ascundă.

— Te consideră vinovat, spuse Alex, punând lucrurile cap la cap.

— E posibil.

— Şi crezi că va înceta să te considere vinovat dacă afli cine a omorât-o cu adevărat?

— Să sperăm.

— Sau ai putea s-o laşi pur şi simplu în pace.

— Am fost responsabil pentru moartea lui Daisy, chiar dacă nu eu i-am dat acea lovitură. Nu am apărat-o. Trebuie să-i fac dreptate.

— Dreptate? Nu e ca şi cum ai putea să te răzbuni. Cel care a ucis-o a murit de mult.

— Atunci o să-l găsesc de partea asta.

— Şi ce-o să-i faci? Îl mai omori o dată?

Atunci Mirele zâmbi şi colţurile gurii lui se traseră în spate, lăsând să se vadă nişte dinţi egali, de prădător. Alex simţi cum asupra ei se lasă o răceală. Îşi aminti cum arătase Mirele atunci când se luptase cu *glumul*. Precum ceva care nu era tocmai uman. Ceva de care până şi morţii ar fi trebuit să se teamă.

— Există lucruri mai rele decât moartea, domnişoară Stern.

De pe malul vestic se înălţară iar murmure, şi de data asta lui Alex i se păru că distinge ceva în franceză. *Jean Du Monde*? Putea fi numele unui bărbat sau doar nişte silabe absurde cărora mintea ei încerca să le dea sens.

— Ai avut la dispoziţie peste o sută de ani ca să-l descoperi pe acest ucigaş misterios, spuse Alex. De ce crezi că eu o să am mai mult noroc decât tine?

— Partenerul tău, Daniel Arlington, cerceta cazul.

— Nu cred.

O crimă veche, prezentată cu pompă în cărţile despre bântuirile din Noua Anglie, nu era deloc genul lui Darlington.

— A vizitat locul în care noi… am fost răpuşi. Avea la el un carneţel. A făcut fotografii. Mă îndoiesc că vizita împrejurimile. Nu pot să trec de protecţiile casei de pe Orange Street. Aş vrea să ştiu de ce s-a dus

acolo şi ce a găsit.

— Şi Darlington nu e... nu e în lumea de *dincolo*? Cu tine?

— Nici măcar morţii nu ştiu unde e Daniel Arlington.

Dacă Mirele nu îl găsise pe Darlington de partea cealaltă, atunci Sandow trebuia să aibă dreptate. Darlington dispăruse pur şi simplu, ceea ce însemna că putea fi găsit. Alex trebuia să creadă lucrul acesta.

— Găseşte-o pe Tara, spuse Alex, nerăbdătoare să iasă din apă şi să se întoarcă în lumea viilor. Eu o să mă uit ce a lăsat Darlington în urma lui. Dar aş vrea să ştiu ceva. Spune-mi că nu tu ai trimis după mine chestia aceea, *glumul*.

— De ce-aş face eu...

— Pentru a forma o legătură între noi doi. Pentru a mă îndatora pe mine şi a pune bazele acestui mic parteneriat.

— Nu eu am trimis creatura aia după tine şi nu ştiu cine a făcut-o. Cum aş putea să te conving?

Alex nu ştia prea bine. Sperase, cumva, că va putea să-şi dea seama, că îl putea obliga pe Mire să jure, dar probabil că avea să afle cât de curând cum stăteau lucrurile.

Presupunând că putea să-şi dea seama ce descoperise Darlington – dacă descoperise ceva. Fabrica unde avusese loc crima era acum o parcare.

La cum îl cunoştea ea pe Darlington, probabil că acesta se dusese acolo ca să-şi ia notiţe despre istoria betonului din New Haven.

— Tu găseşte-o pe Tara, spuse Alex. Fă rost de răspunsurile mele, şi eu o să fac rost de ale tale.

— Nu e pactul pe care l-aş fi preferat eu, şi nici tu nu eşti partenera pe care mi-aş fi dorit-o, dar o să ne folosim amândoi de el cum putem.

— Eşti absolut fermecător. Lui Daisy îi plăcea talentul tău la vorbă?

Ochii Mirelui deveniră negri. Alex trebui să se forţeze să nu facă un pas în spate.

— Iute la mânie. Exact genul de bărbat care face de petrecanie unei doamne care s-a săturat de tâmpeniile lui. Asta ai făcut?

— Am iubit-o. Am iubit-o mai mult decât viaţa.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Mirele inspiră adânc, străduindu-se să-şi păstreze cumpătul, şi ochii lui reveniră la starea lor normală. Mirele îi întinse mâna.

— Spune-ţi adevăratul nume, domnişoară Stern, şi hai să încheiem târgul.

Numele aveau putere. De asta numele Cenuşiilor erau şterse din paginile arhivei Lethe. De asta Alex prefera să se gândească la chestia din faţa ei ca la Mire. Pericolul consta în conexiune, în momentul când îţi legai viaţa de cea a altcuiva.

Alex pipăi teaca de roşcove din buzunar. Era mai bine să fie pregătită în caz că… ce? Că Mirele ar fi încercat s-o tragă sub apă? Dar de ce ar fi făcut asta? El avea nevoie de ea şi ea avea nevoie de el. Aşa începeau cele mai multe dezastre.

Alex îi strânse mâna. Strânsoarea lui era puternică, iar palma, umedă şi rece ca gheaţa. Ce atingea ea? Un cadavru? Un gând?

— Bertram Boyce North, spuse el.

— Ce nume groaznic.

— Ăsta e numele meu, spuse el indignat.

— Galaxy Stern, răspunse ea.

Dar când încercă să-şi tragă mâna înapoi, degetele lui se strânseră mai tare.

— Am aşteptat mult timp acest moment.

Alex îşi aruncă în gură teaca de roşcove.

— Clipele trec, spuse ea, strângând teaca în dinţi.

— *Ai crezut că eu dorm, dar te-am auzit cum spui, te-am auzit cum spui că nu eşti o soţie fidelă.*

Alex încercă din nou să se desprindă. Mâna lui rămase bine strânsă în jurul mâinii ei.

— *Jur că n-o să te întreb ce vrei să spui: te cred şi, prin urmare, prefer să mor decât să mă îndoiesc.*

Tatuajul Tarei. Citatul nu era dintr-o trupă heavy-metal.

— *Idilele regelui*, spuse ea.

— Acum ţi-ai amintit.

Trebuise să citească lungul poem al lui Tennyson, ca parte a pregătirii pentru prima ei vizită, împreună cu Darlington, la Pergamentul şi Cheia. În mormântul lor erau peste tot citate din el, omagii la adresa Regelui Arthur şi a cavalerilor lui – şi o vistierie plină de comori jefuite în timpul Cruciadelor. *Să ai putere în acest ţinut întunecos, pentru a-l lumina, şi în această lume moartă, pentru a o face să trăiască.* Alex îşi aminti cuvintele sculptate în masa de piatră a mormântului lăcătuşilor.

Alex îşi eliberă mâna din strânsoarea Mirelui. Deci moartea Tarei putea să aibă legătură cu *trei* societăţi. Tara era legată de Craniu şi Oase prin Tripp Helmuth, de Cartea şi Şarpele prin atacul *glumului* şi – dacă nu cumva îi plăcea în secret poezia victoriană – era legată de Pergamentul şi Cheia prin tatuajul ei cu citatul din Tennyson.

North se înclină uşor.

— Când o să găseşti un obiect care a aparţinut Tarei, adu-l lângă orice apă şi o să vin eu la tine. Acum toate apele sunt locuri de traversare pentru noi.

Alex îşi flexă degetele, dorind să se elibereze de senzaţia mâinii Mirelui într-a ei.

— Aşa o să fac, spuse ea.

Se întoarse cu spatele la el şi muşcă din teaca de roşcove. Un gust amărui, ca de cretă, îi inundă gura.

Încercă să avanseze spre malul estic, însă râul

smuci de genunchii ei, iar ea se poticni. Îşi pierdu sprijinul şi se simţi trasă înapoi. Ghetele ei căutau o priză pe albia râului, în timp ce ea era târâtă spre mulţimea de siluete întunecate de pe malul vestic. North era cu spatele la ea şi părea deja imposibil de departe. Siluetele nu mai păreau umane. Erau prea înalte şi prea slabe, iar braţele lor prea lungi erau îndoite în unghiuri ciudate, ca la insecte. Alex le vedea capetele conturate pe cerul indigo şi nasurile ridicate, ca şi cum i-ar fi luat urma, în timp ce închideau şi deschideau fălcile.

— North! strigă ea.

Dar North nu încetini pasul.

— Curentul ne ia pe toţi, strigă el fără să se întoarcă. Dacă vrei să trăieşti, trebuie să lupţi.

Alex renunţă să mai încerce să găsească fundul. Îşi răsuci trupul spre est şi înotă, dând din picioare cu putere şi înfigând mâinile în apă pentru a lupta împotriva curentului. Întoarse capul ca să respire, în timp ce povara pantofilor o trăgea în jos şi umerii o dureau. Ceva greoi şi musculos se ciocni de ea, împingând-o în spate, şi o coadă o plesni peste picioare. Poate crocodilii nu puteau să-i facă rău, dar puteau să suplinească efortul râului. Epuizarea îi turna plumb în muşchi. Alex simţi că ritmul ei încetineşte.

Cerul se întunecase. Nu mai vedea malul şi nici

măcar nu era sigură că înoată în direcţia în care trebuie. *Dacă vrei să trăieşti.*

Şi partea nasoală era că Alex chiar voia. Voia să trăiască, întotdeauna voise asta.

— La dracu'! strigă ea. Fir-ar a dracului!

Pe cer explodă un fulger bifurcat. O mică blasfemie pentru lumânarea drumului. Pentru o lungă şi oribilă clipă, nu văzu decât apă neagră, apoi Alex zări malul estic.

Se năpusti înainte, brăzdând apa cu mâinile, până când, în sfârşit, picioarele ei atinseră pământul. Fundul apei era acolo, mai aproape decât crezuse ea. Se târî prin apa puţin adâncă, strivind muguri de lotus cu trupul ei leoarcă, şi se prăbuşi pe nisip. Auzea în spatele ei crocodilii, huruitul încet ca de motor al gurilor lor căscate. Aveau s-o împingă înapoi în strânsoarea râului? Alex se mai târî un metru, dar era prea greoaie. Trupul ei se scufunda în nisipul care o trăgea în jos şi îi umplea gura şi nasul, pătrunzându-i şi în spatele pleoapelor.

Ceva tare o lovi în cap, apoi încă o dată. Se forţă să deschidă ochii. Era întinsă pe spate, pe podeaua templului, sufocându-se cu noroi şi privind faţa înspăimântată a lui Dawes, încadrată de cerul pictat – din fericire static, fără nori. Lui Alex îi tremura trupul atât de tare că auzea cum craniul i se izbeşte de podeaua de piatră.

Dawes o prinse şi o strânse tare în braţe, iar muşchii lui Alex încetară, treptat, să se mai contracte spasmodic. Respiraţia ei reveni la normal, chiar dacă încă simţea gustul noroiului şi al rămăşiţelor de roşcove din gură.

— Eşti teafără, spuse Dawes. Eşti teafără.

Iar Alex trebui să râdă, pentru că teafără era ultimul lucru care avea ea să fie vreodată.

— Hai să plecăm de aici, reuşi ea să spună.

Dawes îşi trecu braţul lui Alex peste umeri, cu o forţă surprinzătoare, şi o trase în picioare. Hainele lui Alex erau uscate ca iasca, dar picioarele şi braţele ei erau ezitante, ca şi cum tocmai ar fi înotat câţiva kilometri. Încă simţea mirosul de râu, iar în gât avea senzaţia de usturime şi mâzgă de peşte pe care ţi-o lasă apa intrată în nas.

— Unde las cheia? întrebă Dawes.

— Lângă uşă, spuse Alex. O să-i trimit un SMS lui Salome.

— Foarte politicos.

— Nu contează. Hai să spargem o fereastră şi să ne pişăm pe masa de biliard.

Dawes chicoti gâfâit.

— E în regulă, Dawes. N-am murit. Nu foarte mult. Am fost în zona de graniţă. Am încheiat o înţelegere.

— Poftim? Ce-ai făcut?

— Ceea ce-mi propusesem să fac.

Dar nu era sigură ce părere are ea însăşi despre asta.

— Mirele o s-o găsească pe Tara pentru noi, continuă ea. E cea mai uşoară cale de a ne da seama cine i-a făcut rău.

— Şi el ce vrea?

— Vrea să-l exonerez, spuse Alex ezitând. El susţine că Darlington cerceta presupusa crimă urmată de sinuciderea Mirelui.

Sprâncenele lui Dawes ţâşniră în sus.

— Sună cam dubios, spuse ea. Darlington detesta cazurile populare de felul ăsta. I se părea că sunt… morbide.

— Stridente, spuse Alex.

Peste buzele lui Dawes trecu un zâmbet uşor.

— Exact. Stai puţin… Deci atunci Mirele *nu* a omorât-o pe logodnica lui?

— El spune că nu. Nu e deloc acelaşi lucru.

Poate că Mirele era nevinovat, poate că voia să se împace cu Daisy, poate că voia doar să găsească din nou drumul către fata pe care o ucisese. Nu conta. Alex avea să-şi respecte partea de înţelegere. Că închei un târg cu viii sau cu morţii, cel mai bine e să faci ce spui că faci.

Poate că am prefera să trecem mai rapid peste Cartea şi Şarpele – şi cine ar putea să ne-o ia în nume de rău? Există un element neplăcut în arta necromanţiei, iar această repulsie naturală nu poate fi decât sporită de modul în care membrii societăţii preferă să se prezinte. Când intri în mausoleul lor gigantic, cu greu ai putea uita că intri într-o casă a morţilor. Dar poate că cel mai bine e să îţi laşi deoparte frica şi superstiţiile şi să contempli, în schimb, o anumită frumuseţe a mottoului lor: *Totul se schimbă, nimic nu piere*. Într-adevăr, rareori morţii sunt treziţi sub frontoanele lor bătătoare la ochi. Nu, principala ocupaţie a literaţilor – cum li se spune membrilor acestei Case – sunt informaţiile, strânse de la o reţea de informatori morţi, care vând orice tip de bârfă şi care nu trebuie să asculte la gaura cheii nimănui, din moment ce pot să treacă pur şi simplu nevăzuţi prin pereţi.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei
de A Noua Case

În seara asta, Bobbie Woodward a reuşit să

invoce scena unei crâşme abandonate din vremea Prohibiţiei din ceva ce păreau doar nişte rămăşiţe de coloană vertebrală, un maxilar rupt şi un cocoloş de păr. Nu există suficient whisky în toată Epoca Jazzului ca să mă facă să uit priveliştea asta.

Jurnalul Lethe al lui Butler Romano
(Colegiul Saybrook, 1965)

13. Toamna trecută

Darlington se trezise după petrecerea Manuscrisului cu cea mai rea mahmureală din viaţa lui, fiind în plus copleşit de ruşine. Alex îi arătă o copie a raportului pe care îl trimisese. Rămăsese neclară în privinţa detaliilor şi, chiar dacă el voia să fie genul de persoană care solicita respectarea strictă a adevărului, Darlington nu era deloc sigur că l-ar mai fi putut privi pe decanul Sandow în ochi dacă detaliile umilirii lui ar fi fost aflate.

Făcuse duş şi pregătise micul dejun pentru Alex, apoi chemase o maşină care să-i ducă pe amândoi la Colibă, pentru ca el să poată lua Mercedesul. Darlington se întoarse la Ulmul Negru cu maşina veche, cu imaginile nopţii anterioare ca o ceaţă în capul lui. Strânse dovlecii de pe alee şi îi puse pe grămada de compost, apoi greblă frunzele de pe pajiştea din spate. Munca îi oferea o senzaţie plăcută. Dintr-odată, casa păru foarte goală, într-un mod în care nu mai păruse de foarte mult timp.

Adusese puţini oameni la Ulmul Negru. Atunci când o invitase pe Michelle Alameddine să vadă vila, în primul lui an de studenţie, ea spusese: „Casa asta e incredibilă.

Cât crezi că valorează?” Darlington nu ştiuse cum

să răspundă.

Ulmul Negru era un vis vechi, cu turnuri romantice înălţate dintr-o avere făcută din producţia de cizme de cauciuc cu tălpi vulcanizate. Primul Daniel Tabor Arlington, stră-stră-străbunicul lui Darlington, angajase 30 000 de oameni la fabrica lui din New Haven. Cumpărase opere de artă şi antichităţi îndoielnice, achiziţionase o „cabană” de 600 de metri pătraţi de lângă un lac din New Hampshire şi obişnuia să ofere curcani în dar de Ziua Recunoştinţei.

Vremurile grele începuseră cu o serie de incendii în fabrică şi sfârşiseră cu descoperirea unui proces de impermeabilizare a pielii. Cizmele de cauciuc Arlington erau solide şi uşor de produs în masă, dar foarte inconfortabile. La vârsta de 10 ani, Darlington găsise un morman de cizme în podul Ulmului Negru, împinse într-un ungher, ca şi cum s-ar fi purtat urât. Scormonise prin ele până când găsise o pereche şi ştersese praful de pe ele cu tricoul. Ani mai târziu, când luă prima doză din elixirul lui Hiram şi văzu primul Cenuşiu, palid şi golit de culoare de parcă ar fi fost în continuare învelit în Voal, Darlington avea să-şi amintească aspectul acestor cizme pline de praf.

Voise să poarte cizmele toată ziua, tropăind prin Ulmul Negru şi pierzând vremea prin grădină, dar rezistase doar o oră, după care şi le scosese şi le

aruncase înapoi în grămadă. Cizmele îi oferiseră o înţelegere acută a motivului pentru care, imediat ce oamenilor li se oferise altă variantă de a ţine umezeala la distanţă de picioarele lor, o acceptaseră. Fabrica de cizme se închisese şi rămăsese goală ani de zile, ca şi fabrica Smoothie Girdle, uzinele Winchester şi Remington şi, înaintea lor, Blake Brothers şi Rooster Carriages. Pe măsură ce avansase în vârstă, Darlington aflase că aşa se întâmpla întotdeauna în New Haven. Industria avea de suferit, dar oraşul mergea mai departe, confuz şi anemic, cu primari corupţi şi urbanişti idioţi, cu programe guvernamentale prost gândite şi infuzii de capital optimiste, dar de scurtă durată.

— Oraşul ăsta e dat naibii, Danny, îi plăcea bunicului să spună.

Era un refren obişnuit, uneori amar, alteori afectuos. *Oraşul ăsta e dat naibii.*

Ulmul Negru fusese construit ca un conac englezesc, una dintre multele pasiuni ale lui Daniel Tabor Arlington după ce făcuse avere. Dar casa începuse să semene cu adevărat cu un conac abia la bătrâneţe, furişarea lentă a timpului şi iederii desăvârşind ceea ce banii nu reuşiseră să desăvârşească.

Părinţii lui Danny veneau şi plecau de la Ulmul Negru. Uneori îi aduceau cadouri, dar cel mai adesea

îl ignorau. Darlington nu se simţea nedorit sau neiubit. Lumea lui era bunicul său, menajera Bernadette şi penumbra misterioasă a Ulmului Negru. Un şir nesfârşit de meditatori consolidaseră educaţia lui de la şcoala publică: scrimă, limbi străine, box, matematică, pian. „Înveţi să fii cetăţean al lumii”, spunea bunicul lui. „Maniere, autoritate şi ştiinţă. Una dintre ele îţi va aduce întotdeauna succesul”. La Ulmul Negru nu prea aveai ce să faci în afară să exersezi, şi lui Danny îi plăcea să exceleze în domeniile pe care le studia, nu doar pentru laudele pe care le primea, ci şi pentru senzaţia că descuia şi deschidea larg o uşă îndărătul căreia se aflau lucruri interesante. Excela la fiecare nouă disciplină, mereu cu convingerea că se pregăteşte pentru ceva, chiar dacă nu ştia pentru ce.

Bunicul lui se mândrea că e deopotrivă de origine nobilă şi muncitor manual. Fuma ţigări Chesterfield, marca pe care o primise prima oară în hala fabricii, acolo unde tatăl lui insista ca el să-şi petreacă verile, şi mânca la tejgheaua de la Clark’s Luncheonette, unde era cunoscut drept Bătrânul. Îi plăcea muzica lui Marty Robbins, dar îi plăcea şi ceea ce mama lui Danny descria drept „cabotinismul lui Puccini”. Ea zicea că era „felul lui de-a se da drept om din popor”.

Atunci când părinţii lui veneau în oraş, Danny nu era avertizat din timp. Bunicul lui spunea doar:

„Mâine pune masa pentru patru persoane, Bernadette. Trântorii o să ne onoreze cu prezenţa lor”. Mama lui era profesoară de artă renascentistă. Danny nu ştia prea bine ce face tatăl lui – microinvestiţii, dezvoltare de portofolii, reducere a riscului pe pieţele externe. Dar ceea ce ştia era că părinţii lui trăiau pe banii bunicului şi că nevoia de bani era cea care îi atrăgea spre New Haven. „Doar de-aia vin”, spunea bunicul lui, şi lui Danny nu-i venea să-l contrazică.

Conversaţiile din jurul mesei se refereau întotdeauna la vânzarea Ulmului Negru şi deveniră tot mai urgente pe măsură ce zona din jurul vechii case începea să se trezească la viaţă. O sculptoriţă din New York cumpărase o casă veche şi părăginită pe un dolar, o demolase şi îşi construise acolo un atelier imens, în plan deschis. Îşi convinsese prietenii să o urmeze şi, dintr-odată, Westville începu să pară la modă.

— Acum e momentul să vinzi, spunea tatăl lui. Când pământul valorează în sfârşit ceva.

— Doar ştii cum e oraşul ăsta, adăuga mama lui. Interesul pentru zonă n-o să dureze.

Oraşul ăsta e dat naibii.

— Nu avem nevoie de atâta spaţiu. E o risipă. Doar întreţinerea costă o avere. Vino la New York. Am putea să te vedem mai des. Am putea să te punem

într-un bloc cu portar sau ai putea să te muţi într-un loc mai cald. Danny ar putea să meargă la Dalton sau în pensiune la Exeter.

— Şcolile private produc fătălăi, spunea bunicul lui. Nu o să mai fac încă o dată greşeala asta.

Tatăl lui Danny făcuse şcoala la Exeter.

Uneori, lui Danny i se părea că bunicului său îi place să se joace cu Trântorii. Îşi studia whisky-ul din pahar, se lăsa pe spate şi îşi proptea picioarele lângă foc dacă era iarnă, iar vara contempla formaţiunile noroase verzi ale ulmilor care se iţeau din grădina din spate. Părea să se gândească la asta. Discuta despre cel mai bun loc în care s-ar putea muta, despre avantajele Westportului şi dezavantajele Manhattanului. Vorbeau în detaliu despre noile case ce se construiau lângă vechea fabrică de bere, iar părinţii lui Danny îi urmăreau fanteziile, oriunde ar fi dus ele, nerăbdători şi optimişti, străduindu-se să construiască o nouă relaţie cu bătrânul.

Prima seară a fiecăreia dintre vizitele părinţilor se încheia întotdeauna cu: O *să mă gândesc la asta*. Obrajii tatălui său erau roz de la alcool, iar mama lui îşi strângea vitejeşte în jurul umerilor coconul luxos de caşmir. Dar spre sfârşitul celei de-a doua zile, Trântorii începeau să devină agitaţi şi irascibili. Insistau puţin mai tare, iar bunicul lui începea să riposteze. În a treia seară, deja se certau, iar focul din

vatră scotea scântei şi fum atunci când nimeni nu-şi mai amintea să pună încă un buştean.

O lungă vreme, Danny se întrebă de ce continua bunicul lui să joace acest joc. Abia după trecerea unui timp îndelungat, când bunicul lui nu mai era, şi Danny stătea singur în turnurile întunecoase ale Ulmului Negru, îşi dăduse seama că bunicul lui se simţise singur şi că rutina lui – constând din cină, strângerea chiriilor şi lectura din Kipling – poate că nu fusese suficientă pentru a umple întunericul de la sfârşitul fiecărei zile, că poate îi era dor de nesăbuitul lui fiu. Abia acum, stând întins pe o parte în casa goală, înconjurat de un cuib de cărţi, Darlington înţelesese cât de mult pretindea Ulmul Negru şi cât de puţin îi oferea el.

Vizitele Trântorilor sfârşeau întotdeauna la fel: părinţii lui plecau într-o furtună de indignare amestecată cu parfumul mamei lui – Caron Poivre, aflase Darlington într-o seară fatidică din Paris, în vara de după al doilea lui an de universitate, când îşi făcuse în sfârşit curaj să o invite la o întâlnire pe Angelique Brun şi sosise la uşa ei, unde ea arăta splendid în satin negru, tamponată la încheieturile mâinii cu duhoarea scumpă a copilăriei lui nefericite. Darlington pretinsese că are o migrenă şi pusese capăt serii.

Părinţii lui insistaseră să îl ducă de acolo, să îl

înscrie la o şcoală privată, să-l ia la New York cu ei. La început, Danny fusese încântat şi panicat de aceste ameninţări. Dar în curând ajunsese să înţeleagă că erau lovituri deşarte îndreptate către bunicul lui. Părinţii lui nu îşi permiteau şcoli scumpe fără banii familiei şi nu voiau ca un copil să le limiteze libertatea.

După plecarea Trântorilor, Danny şi bunicul lui se duceau să ia cina la Clark's, iar bunicul se aşeza şi vorbea cu Tony despre copiii acestuia şi se uita la poze. Cei doi proslăveau valoarea „muncii oneste", apoi bunicul îl prindea de încheietură pe Danny.

— Ascultă, spunea el, cu ochi înroşiţi şi umezi când îi priveai de aproape. Ascultă. După ce mor eu, o să încerce să-ţi ia casa. O să încerce să-ţi ia tot. Să nu-i laşi.

— N-o să mori, spunea Danny.

Iar bunicul îi făcea cu ochiul, râdea şi răspundea:

— Nu încă.

Odată, după ce se instalaseră într-un separeu roşu, în timp ce în aer plutea un miros puternic de chiftele de cartofi şi sos de friptură, Danny îndrăznise să întrebe:

— De ce m-au mai făcut?

— Le plăcea ideea de a fi părinţi, spuse bunicul lui, făcând un gest cu mâna pe deasupra resturilor de la cină. Se făleau cu tine în faţa prietenilor.

— Şi apoi m-au trimis pur şi simplu aici?

— N-am vrut să fii crescut de bone. Le-am spus că le cumpăr un apartament în New York dacă te lasă aici, cu mine.

La momentul acela, asta i se păruse în regulă lui Danny, pentru că bunicul lui *ştia el mai bine*, pentru că bunicul lui *muncea ca să-şi câştige existenţa*. Şi poate că, deşi o anumită parte a lui se întreba dacă bătrânul îşi dorise doar o nouă şansă de a creşte un fiu, dacă îi păsase mai mult de descendenţa familiei decât de ce ar putea să fie mai bine pentru un băieţel singuratic, cealaltă parte a lui ştia că nu trebuie să pătrundă în acea sală întunecoasă.

Pe măsură ce se maturiza, Danny începu să aibă grijă să fie plecat de acasă atunci când Trântorii veneau în oraş. Era stânjenit de ideea de a sta prin preajmă, sperând la un cadou sau la un semn de interes faţă de viaţa lui.

Se săturase să-i vadă cum joacă aceeaşi piesă de teatru cu bunicul lui şi cum acesta le face pe plac.

— De ce nu-l lăsaţi în pace pe bătrân şi nu vă apucaţi iar să irosiţi timpul vostru şi banii lui? le spusese el batjocoritor în timp ce ieşea din casă.

— Când a devenit atât de pios micul prinţ? replicase tatăl lui. O să afli şi tu cum e atunci când o să ieşi din graţiile lui.

Însă Darlington nu mai avu ocazia. Bunicul se

îmbolnăvi. Doctorul îi spuse să nu mai fumeze şi să-şi schimbe regimul alimentar, îi spuse că aşa putea să-şi mai lungească viaţa câteva luni, poate chiar un an. Bunicul refuză. Sau era cum voia el, sau deloc. O asistentă fu angajată să locuiască în casă. Daniel Tabor Arlington deveni şi mai cărunt, şi mai fragil.

Trântorii veniră să locuiască acolo şi, dintr-odată, Ulmul Negru începu să semene cu un teritoriu inamic. Bucătăria era plină de mâncărurile speciale ale mamei lui, iar pe blaturi se îngrămădeau teancuri de containere de plastic şi pungi mici cu grăunţe şi nuci. Tatăl lui se foia întruna prin camerele de la parter, vorbind la celular – despre evacuarea casei, legalizarea testamentului şi fiscalitate. Bernadette fu alungată în favoarea unei echipe de curăţători care venea de două ori pe săptămână într-o camionetă verde-închis şi care folosea doar produse organice.

Danny îşi petrecea majoritatea timpului la muzeu sau în camera lui, cu uşa încuiată, pierdut în cărţile pe care le consuma ca o flacără care înghite aer, pentru a rămâne aprinsă. Exersa greaca veche şi începu să studieze portugheza.

Dormitorul bunicului era plin de aparatură – perfuzii care îl menţineau hidratat, oxigen ca să poată respira, un pat de spital lângă patul imens cu baldachin, ca să poată sta ridicat. Totul arăta ca şi cum un călător în timp venit din viitor ar fi preluat

conducerea asupra acelui spaţiu slab luminat.

De fiecare dată când Danny încerca să vorbească cu bunicul despre ce făceau părinţii lui, despre agentul imobiliar care venise să vadă proprietatea, bunicul îl prindea de încheietură şi privea cu înţeles spre asistentă.

— Ne ascultă, şuiera el.

Şi poate că aşa şi era. Darlington avea 15 ani. Nu ştia cât din ce spunea bunicul era adevărat, dacă vorbele lui erau opera cancerului sau a medicamentelor.

— Mă ţin în viaţă ca să poată avea control asupra domeniului, Danny.

— Dar avocatul tău…

— Crezi că ai tăi nu pot să-i facă promisiuni? Eu o să mor, Danny, şi ei o să distrugă Ulmul Negru.

Danny se duse singur să stea la tejgheaua de la Clark's, iar când Leona puse un vas cu îngheţată în faţa lui, Danny trebui să-şi lipească podurile palmelor de ochi ca să nu plângă. Stătuse acolo până când trebuiseră să închidă, abia atunci luase autobuzul spre casă.

A doua zi, îl găsiră pe bunicul lui rece în pat. Intrase în comă şi nu putea fi retrezit. Se auzeau conversaţii şoptite pline de furie, uşi închise şi tatăl lui care ţipa la asistentă.

Danny îşi petrecea zilele la Muzeul Peabody. Asta

nu îi deranja pe angajaţi. Exista o turmă întreagă de copiii care vara erau lăsaţi acolo. Danny traversa sala cu minerale şi se simţea foarte apropiat de mumia muzeului, de calamarul gigantic şi de velociraptorul lui Crichton. Încerca să copieze pictura murală cu reptile. Se plimba prin campusul lui Yale, petrecea ore întregi încercând să descifreze diferitele inscripţii în mai multe limbi de deasupra uşilor de la Biblioteca Sterling şi era atras iar şi iar de colecţia de cărţi de tarot a Bibliotecii Beinecke, de impenetrabilul Manuscris Voynich. Când se holba la paginile lui, era ca şi cum s-ar fi întors la Lighthouse Point, aşteptând ca lumea să i se dezvăluie.

Când începea să se întunece, lua autobuzul spre casă şi se furişa pe porţile grădinii, parcurgea casa silenţios şi se retrăgea în camera lui, la cărţile lui. Temele obişnuite nu mai erau de ajuns. Era prea mare ca să mai creadă în magie, dar avea nevoie să creadă că în lume există ceva mai mult decât viaţă şi moarte. Aşa că îşi numea nevoia drept un *interes* faţă de ocult şi mistică, faţă de obiectele sacre. Îşi petrecea timpul studiind opera unor alchimişti şi spiritualişti care promiseseră moduri de a privi nevăzutul. Nu avea nevoie decât de o străfulgerare, de ceva care să-l susţină.

Danny stătea ghemuit în camera lui mare din turn, citind Paracelsus în original, împreună cu

traducerea lui Waite, când avocatul bunicului său ciocănise la uşă.

— Va trebui să iei nişte decizii, spusese el. Ştiu că vrei să onorezi memoria bunicului tău, dar ar trebui să faci ce e mai bine pentru tine.

Nu era un sfat rău, dar Danny nu avea habar ce ar putea fi cel mai bine pentru el.

Bunicul trăise din averea familiei, pe care o cheltuise după cum crezuse de cuviinţă, dar acum, potrivit actelor, averea nu putea să-i revină altcuiva decât fiului său. Cu casa era altă poveste. Avea să rămână în tutelă până când Danny împlinea 18 ani, vârsta la care urma să-i revină lui.

Danny fu surprins când la uşa camerei lui apăru mama sa.

— Universitatea vrea casa, spuse ea, privind apoi prin camera circulară din turn. Dacă semnăm toţi, atunci profitul poate fi împărţit. Tu poţi să vii la New York.

— Nu vreau să trăiesc la New York.

— Nici nu-ţi imaginezi ce şanse vor apărea pentru tine acolo.

Cu aproape un an în urmă, Danny luase trenul spre oraş, se plimbase ore întregi prin Central Park şi stătuse la Templul lui Dendur, păstrat la Muzeul Metropolitan. Se dusese la blocul părinţilor lui, se gândise să sune, dar apoi îşi pierduse aplombul.

— Nu vreau să plec de la Ulmul Negru, spuse el.

Mama lui se aşează pe marginea patului.

— Doar pământul e valoros, Danny. Trebuie să înţelegi că această casă nu are valoare. Mai rău decât atât. Va suge fiecare dolar pe care îl avem.

— Nu vând Ulmul Negru.

— Nici nu ai habar cum e lumea, Daniel. Eşti încă un copil, şi eu sunt invidioasă pe tine pentru asta.

— Nu pentru asta eşti invidioasă.

Cuvintele se auziră încet şi rece, exact aşa cum voise Danny să le rostească, dar mama lui se mulţumi să râdă.

— Ce crezi tu că o să se întâmple? În fondul de tutelă sunt mai puţin de 30 000 de dolari pentru studiile tale universitare, aşa că, dacă nu vrei să ajungi la Universitatea din Connecticut, ar fi timpul să faci o reevaluare. Bunicul tău ţi-a vândut un vis amăgitor. Te-a păcălit, aşa cum ne-a păcălit pe toţi. Crezi că eşti vreun lord al Ulmului Negru?

Nu tu conduci acest domeniu. El te conduce pe tine. Ia ce poţi de la el acum.

Oraşul ăsta e dat naibii.

Danny rămase în camera lui. Încuie uşa. Mâncă batoane de cereale şi bău apă de la chiuveta din baia lui. Era un fel de a-şi jeli bunicul, dar, în acelaşi timp, nu ştia ce să facă. În bibliotecă, în exemplarul din *1776* de McCullough, erau ascunşi o mie de dolari. La

18 ani, urma să aibă acces la fondul lui pentru universitate. În rest, nu avea nimic. Dar nu putea să lase din mână Ulmul Negru, nu avea să facă asta, pentru ca cineva să o demoleze. Pentru nimic în lume. Era casa lui. Cine ar fi fost el, desprins de casa aceasta? De grădina ei sălbatică şi de piatra cenuşie a zidurilor, de păsările care cântau în tufişuri şi de crengile dezgolite ale copacilor. Îl pierduse pe omul care îl cunoştea cel mai bine, care îl iubea cel mai mult. De ce altceva se putea agăţa?

Apoi, într-o zi, îşi dădu seama că Ulmul Negru amuţise, că auzise maşina părinţilor lui huruind pe alee la plecare, dar nu îi auzise întorcându-se. Deschise uşa şi coborî pe scări, găsind Ulmul Negru complet pustiu. Nu-i trecuse prin cap că părinţii lui puteau pur şi simplu să plece. Oare prin încăpăţânarea lui îi ţinuse ostatici în secret, obligându-i să stea în New Haven şi să-i dea atenţie pentru prima oară în viaţa lui?

La început, fu exuberant. Stinse toate luminile, televizorul din camera lui şi pe cel din biroul de la parter. Mâncă resturile din frigider şi hrăni pisica albă care bântuia uneori la apus pe domeniu.

A doua zi, făcu ceea ce făcea întotdeauna: se trezi şi se duse la Peabody. Se întoarse acasă, mâncă păstramă de vită şi se duse la culcare. Făcu asta iar şi iar. Când începu anul şcolar, se duse la şcoală.

Răspundea tuturor scrisorilor care veneau la Ulmul Negru. Se hrănea cu Gatorade şi rulouri cu pui de la non-stop. Se ruşină că uneori îi era mai dor de Bernadette decât de bunicul lui.

Într-o zi, se întoarse acasă şi apăsă pe comutatorul din bucătărie, doar ca să descopere că electricitatea se întrerupsese. Strânse toate păturile şi dădu jos din pod haina veche de blană a bunicului şi dormi îngropat sub ele. Se uită la fuiorul respiraţiei lui în casa tăcută. Timp de şase lungi săptămâni, trăi în frig şi întuneric, făcându-şi temele la lumina lumânării şi dormind într-un costum vechi de schi pe care îl descoperise într-un cufăr.

Când veni Crăciunul, părinţii lui apărură la uşa Ulmului Negru, zâmbitori şi cu obrajii roz, încărcaţi de cadouri şi pungi de la Dean & DeLuca, în timp ce Jaguarul mergea în ralanti pe alee. Danny zăvorî uşile şi refuză să-i lase să intre. Făcuseră greşeala de a-l învăţa că poate să supravieţuiască.

Danny lucră mai întâi la un restaurant. Apoi îşi găsi altă slujbă: împrăştia bălegar şi seminţe în Parcul Edgerton. Rupse bilete la Sala Lirică. Vându haine şi mobilă din pod. Era suficient cât să se hrănească şi să ţină lumina aprinsă. Puţinii lui prieteni nu erau invitaţi acasă niciodată. Danny voia să evite întrebările despre părinţii lui sau despre ce căuta un adolescent singur într-o casă mare şi pustie.

Răspunsul pe care nu-l putea da era simplu: îi păsa de casă. Ţinea Ulmul Negru în viaţă. Dacă ar fi plecat, casa ar fi murit.

Trecu un an, apoi încă unul. Danny se descurca. Dar nu ştia cât avea să mai poată face asta. Nu ştia prea bine ce avea să urmeze şi nici măcar dacă îşi permitea să se înscrie la colegiu împreună cu prietenii lui. Avea să-şi ia un an liber. Avea să lucreze şi să aştepte banii din fondul de tutelă. Şi apoi? Danny nu ştia. Nu ştia şi era speriat, pentru că avea 17 ani şi era deja epuizat. Nu se gândise niciodată că viaţa poate dura atât, dar acum părea imposibil de lungă.

Mai târziu, privind în urmă la ceea ce se întâmplase, Danny nu ştia niciodată prea bine ce intenţionase în acea noapte de început de iulie. De săptămâni de zile mergea întruna la Beinecke şi Peabody, făcând cercetări despre elixire. Petrecuse nopţi lungi strângând ingrediente şi comandând ceea ce nu putea să găsească sau să fure. Apoi începuse să facă fiertura. Lucrase la bucătărie timp de 36 de ore neîntrerupte, aţipind uneori şi punând alarma să-l trezească pentru următoarea etapă a reţetei. Când se uitase, în sfârşit, la siropul gros ca smoala de pe fundul oalei distruse Le Creuset a lui Bernadette, ezitase câteva clipe. Ştia că ceea ce încearcă el să facă e periculos. Dar nu mai avea lucruri în care să creadă. Magia era tot ce îi mai rămăsese. Era un băiat pornit

într-o aventură, nu un băiat care înghiţea otravă.

Curierul de la UPS îl găsise a doua zi dimineaţă întins pe trepte, cu sânge curgându-i din ochi şi gură. Reuşise să iasă din bucătărie, după care se prăbuşise.

Danny se trezi pe un pat de spital. Lângă pat era un bărbat cu sacou de tweed şi eşarfă în dungi.

— Pe mine mă cheamă Elliot Sandow, spuse el. Am să-ţi fac o ofertă.

Magia fusese cât pe ce să-l ucidă, dar în cele din urmă îl salvase. Ca în poveşti.

14. Iarna

Alex se ghemui pe bancheta de la fereastră a Colibei, iar Dawes îi aduse o cană cu ciocolată caldă. Pusese deasupra o bezea de calitate, care arăta ca o piatră tăiată grosier, scoasă dintr-o carieră.

— Ai fost pe lumea cealaltă, spuse ea. Meriţi o delicatesă.

— N-am ajuns până la lumea cealaltă.

— Atunci dă-mi bezeaua înapoi.

Spusese asta cu timiditate, ca şi cum s-ar fi temut să facă o glumă, iar Alex trase cana aproape de piept, ca să-i arate că intră în joc. Îi plăcea de această versiune a lui Dawes şi se gândea că poate şi acestei versiuni a lui Dawes îi plăcea de ea.

— Cum a fost? întrebă Dawes.

Alex privi peste acoperişuri, în lumina sfârşitului de dimineaţă. De aici vedea frontoanele cenuşii ale Casei Cap de Lup şi o parte din curtea plină de iederă din spate, cu un container de gunoi albastru sprijinindu-se de perete ca un om beat – arăta atât de banal.

Puse jos sendvişul cu ou şi şuncă. De obicei putea să mănânce cel puţin două, dar încă simţea apa care o trăgea în adânc, şi asta îi strica apetitul. Oare chiar trecuse dincolo? Cât era iluzie şi cât era realitate? Povesti întreaga experienţă şi ce îi ceruse Mirele. Când termină, Dawes spuse:

— Nu poţi să te duci la apartamentul Tarei Hutchins. Alex îşi luă sendvişul.

— Tocmai ţi-am povestit despre comuniunea cu morţii, într-un râu plin de crocodili cu ochi aurii, şi tu doar asta ai să-mi spui?

Dar părea că o mostră de aventură fusese de ajuns pentru Dawes.

— Dacă decanul Sandow află ce i-ai făcut lui Salome ca să intrăm în templu…

— Salome poate să facă spume faţă de prietenii ei, dar n-o să cheme în ajutor marii ştabi. Faptul că ne-a lăsat să intrăm în templu, furtul de la Pergamentul şi Cheia, totul e prea complicat.

— Şi dacă totuşi îi cheamă?

— O să neg.

— Şi vrei să neg şi eu?

— Vreau să te gândeşti la ce e important.

— Şi acum o să mă ameninţi?

Dawes rămase cu privirea aţintită asupra cănii ei cu cacao, învârtind iar şi iar linguriţa.

— Nu, Dawes. Ţi-e teamă că o să fac asta?

Linguriţa se opri. Dawes ridică privirea. Ochii ei erau de un cafeniu-închis, cald, iar lumina soarelui pe care o prindea cocul ei dezordonat făcea să strălucească şi mai tare roşul din părul ei.

— Nu cred că mă tem, spuse ea, ca şi cum ar fi fost ea însăşi surprinsă de ce spunea. Reacţia ta a fost una… extremă. Dar, într-adevăr, Salome a greşit.

Dawes, cu firea ei necruţătoare.

— Chiar şi aşa, continuă ea, dacă decanul află că ai încheiat un târg cu un Cenuşiu…

— N-o să afle.

— Dar dacă află…

— Te temi că o să te acuze că m-ai ajutat. Nu-ţi face griji. Eu n-o să te torn. Dar Salome te-a văzut. S-ar putea să fie nevoie s-o faci să tacă şi pe ea.

Dawes mări ochii, apoi îşi dădu seama că Alex glumea.

— A, bun, spuse ea. Chestia e că… chiar am nevoie de slujba asta.

— Înţeleg, spuse Alex.

Probabil că înţelegea mai bine decât toţi cei care

se aflaseră vreodată sub acest acoperiş.

— Dar chiar am nevoie de ceva care i-a aparţinut Tarei. O să mă duc la apartamentul ei.

— Măcar ştii unde stătea?

— Nu, recunoscu Alex.

— Dacă detectivul Turner o să-şi dea seama…

— Şi ce-o să afle Turner, mă rog? Că m-am dus până la jumătatea drumului spre lumea cealaltă ca să vorbesc cu o fantomă? Sunt destul de sigură că asta nu se încadrează la influenţarea martorilor.

— Dar dacă te duci la apartamentul Tarei şi îi umbli prin lucruri – asta e intrare prin efracţie. E imixtiune într-o anchetă deschisă a poliţiei. Ai putea să fii arestată.

— Doar dacă sunt prinsă.

Dawes scutură hotărât din cap.

— Te pregăteşti să încalci o graniţă, spuse ea. Iar eu nu pot să te urmez dacă o să periclitezi şi Casa Lethe, şi pe noi două. Detectivul Turner nu vrea să te implici şi o să facă tot ce e necesar ca să-şi protejeze cazul.

— Aşa e, spuse Alex, gândindu-se.

Atunci poate că, în loc să-l ocolească pe Turner, trebuia să lucreze cu el.

Alex ar fi vrut să se ascundă la Colibă şi s-o lase pe Dawes să-i facă întruna căni cu cacao. N-ar fi

deranjat-o puţină cocoloşire. Dar trebuia să se întoarcă în Vechiul Campus, să-şi înnoiască priza la lumea obişnuită înainte ca lucrurile care contau cu adevărat să o ia razna.

O lăsă pe Dawes în faţa Asociaţiei Dramatice, dar nu înainte de a o întreba despre numele pe care îl auzise rostit în zona de graniţă – sau i se păruse că-l aude.

— Jean Du Monde? întrebă ea. Sau poate Jonathan Desmond?

— Nu-mi sună cunoscut, spuse Dawes. Dar o să caut puţin să văd ce are de spus biblioteca despre asta, după ce mă întorc la Il Bastone.

Alex ezită, apoi spuse:

— Ai grijă, Dawes. Cască bine ochii.

— De ce? spuse Dawes, clipind. Eu sunt un nimeni.

— Reprezinţi Lethe şi eşti vie. Deci eşti cineva.

Dawes clipi iar, ca mecanismul unui ceas care aşteaptă ca o rotiţă să se învârtă, să intre unde trebuie pentru ca el să poată continua să funcţioneze. Apoi începu să vadă clar şi sprâncenele i se uniră.

— L-ai văzut pe *glum*? spuse ea, ridicându-se în picioare cu elan. De cealaltă parte?

Alex scutură din cap.

— North susţine că nu e acolo.

— Ăsta trebuie să fie un semn bun, spuse Dawes.

Lasă că miercuri o să-l chemăm înapoi. O să-l aducem acasă. Darlington o să ştie ce trebuie făcut cu tot.

Poate. Dar Alex nu avea să-şi rişte viaţa aşteptând.

— Ştii mai multe despre crimele Mirelui? întrebă ea.

Doar pentru că ştia numele lui North, nu trebuia să-şi facă un obicei din folosirea lui. Asta nu ar fi făcut decât să întărească legătura lor.

Dawes dădu din umeri.

— Mirele e inclus în toate tururile tematice cu bântuirile din Connecticut, spuse ea, împreună cu Jennie Cramer şi casa aia din Southington.

— Unde s-a întâmplat?

— Nu sunt sigură. Nu-mi place să citesc despre genul ăsta de lucruri.

— Nu ţi-ai ales profesia potrivită, Dawes, spuse Alex, înclinându-şi capul într-o parte. Sau profesia te-a ales pe tine?

Îşi aminti povestea lui Darlington, despre cum se trezise la spital, la vârsta de 17 ani, cu o perfuzie în braţ şi cartea de vizită *a* decanului Sandow în mână. Era un lucru pe care îl aveau în comun, chiar dacă nu părea deloc aşa.

— M-au abordat din cauza temei doctoratului meu. Eram potrivită pentru cercetare. A fost o muncă plictisitoare, până când…

Vocea lui Dawes se stinse. Umerii ei se smuciră, ca ai unei marionete trase brusc de sfori. Până când îl întâlnise pe Darlington. Dawes îşi şterse ochii cu mâinile înmănuşate.

— Bun, te anunţ dacă aflu ceva, spuse ea.

— Dawes… începu Alex.

Dar Dawes plecase deja în grabă spre Colibă.

Alex privi în jurul ei, sperând să-l vadă pe Mire şi întrebându-se dacă *glumul* sau stăpânul lui ştiau că ea supravieţuise, dacă avea s-o aştepte o ambuscadă la următorul colţ. Trebuia să se întoarcă la cămin.

Alex se gândi la pasajul din *Idilele regelui* pe care îl citase Mirele, la povara sinistră a cuvintelor lui. Dacă îşi amintea bine, pasajul acela se referea la dragostea dintre frumoasa Enid şi Geraint, un bărbat înnebunit de gelozie, deşi soţia lui îi era credincioasă. Era un pasaj care nu inspira foarte multă încredere. *Prefer să mor decât să mă îndoiesc*. De ce alesese Tara versul ăsta pentru tatuajul ei? Empatizase cu Enid sau doar îi plăcuse cum sună cuvintele? Şi de ce i le împărtăşise Tarei cineva din Pergamentul şi Cheia? Alex nu-şi putea imagina că un membru al Casei şi-ar fi manifestat recunoştinţa pentru euforia indusă de drogurile cumpărate de la Tara printr-un tur al mormântului şi o prelegere despre mitologia lui. Şi chiar dacă Alex nu făcea din ţânţar armăsar, cum se ajunsese de la puţină iarbă vândută studenţilor la

crimă? Trebuia să fie vorba de ceva mai mult decât atât.

Alex îşi aminti cum stătuse întinsă pe spate în intersecţia aceea, cum văzuse prin ochii Tarei ultimele ei momente, faţa lui Lance deasupra ei. Dar dacă nu fusese deloc vorba de Lance? Dacă fusese un fel de vrajă?

O luă pe High Street, spre sala de mese a Colegiului Hopper. Tânjea după siguranţa camerei ei de cămin, dar răspunsurile puteau s-o apere mai bine decât orice protecţie. Chiar dacă Turner îi explicase că era aproape exclus ca Tripp să fie amestecat, era singurul nume pe care îl avea Alex şi singura legătură directă dintre societăţi şi Tara.

Era încă devreme, dar iată-l aşezat la o masă lungă cu câţiva dintre prietenii lui, toţi în pantaloni scurţi largi, cu şepci de baseball şi geacă, toţi cu obrajii netezi şi roz, chiar dacă Alex ştia că trebuie să fie mahmuri. Clar, averea era mai bună decât injecţiile cu vitamine. Darlington era croit din aceeaşi stofă scumpă, dar el avea o faţă adevărată, una pe care era şi puţină duritate.

În timp ce se apropia, văzu cum prietenii lui Tripp întorc privirea spre ea, o măsoară şi o resping. Făcuse duş la Colibă, îşi luase nişte pantaloni de trening cu Lethe şi se pieptănase. După ce fusese împinsă pe carosabil şi înecată, nu datora nimănui

mai mult de atât.

— Hei, Tripp, spuse ea lejer. Ai o clipă?

Tripp se întoarse spre ea.

— Vrei să mă inviţi la balul absolvenţilor, Stern?

— Depinde, doar dacă eşti curvuliţă cuminte şi ţi-o tragi cu mine.

Prietenii lui Tripp începură să chiuie, şi unul dintre ei scoase un *Maaamă* prelung. Acum toţi se uitau la ea.

— Trebuie să vorbim despre problema aia, continuă Alex.

Obrajii lui Tripp se înroşiră, dar apoi îşi îndreptă umerii şi se ridică.

— Sigur, spuse el.

— Să nu-l ţii mult, spuse unul dintre amicii lui Tripp.

— De ce? întrebă ea. Vreţi şi voi tura a doua?

Aceştia chiuiră din nou şi bătură din palme, ca şi cum Alex tocmai ar fi marcat un gol impresionant.

— Eşti rea de gură, Stern, spuse Tripp peste umăr, în timp ce ea îl scotea din sala de mese. Îmi place asta.

— Vino aici, spuse ea.

Îl conduse pe scări în sus, pe lângă vitraliile împodobite cu scene din viaţa pe plantaţie care supravieţuiseră schimbării numelui colegiului din Calhoun, când sclavia era considerată un lucru bun, în Hopper. Cu câţiva ani în urmă, un îngrijitor negru

făcuse ţăndări unul dintre vitralii.

Expresia lui Tripp se schimbă, zâmbetul lui strâmb trădând o nerăbdare năstruşnică.

— Care-i treaba, Stern? întrebă el, în timp ce intrau în sala de lectură goală.

Alex închise uşa în urma ei şi zâmbetul lui se lăţi şi mai mult – ca şi cum ar fi crezut că ea chiar o să se dea la el.

— De unde o ştii pe Tara Hutchins?

— Ce?

— De unde o ştii? I-am văzut registrul telefonului, minţi Alex. Ştiu că luaţi legătura des.

Tripp se încruntă şi se lăsă pe spătarul unei canapele de piele, cu braţele încrucişate. Îmbufnarea nu-l prindea, îi împingea trăsăturile rotunde dinspre naivitatea copilărească spre furia unui bebeluş.

— Ce, acuma eşti poliţistă? spuse el.

Alex se duse spre el şi îl văzu cum devine ţeapăn, cum îşi spune să nu dea înapoi. În lumea lui totul se reducea la amânare, la mişcări în lateral. Nu te duceai direct spre cineva. Nu îl priveai în ochi. Erai relaxat. Ştiai să apreciezi o glumă.

— Doar nu te aştepţi să spun că eu sunt legea, Tripp. N-o să reuşesc să-mi păstrez o expresie serioasă.

— Despre ce-i vorba? întrebă Tripp, îngustând ochii.

— Cât de prost eşti?

Tripp căscă gura. Buza lui de jos părea umedă. Îi mai vorbise cineva în modul ăsta lui Tripp Helmuth?

— E vorba de o fată care a murit, continuă Alex. Vreau să ştiu ce însemna pentru tine.

— Am discutat deja cu poliţia.

— Şi acum discuţi cu mine. Despre o fată moartă.

— Nu sunt obligat să…

Alex se aplecă în faţă.

— Ştii cum merge treaba, nu-i aşa? Misiunea mea – misiunea Casei Lethe – e să împiedicăm rahaţii privilegiaţi ca tine să facă probleme administraţiei.

— De ce eşti aşa de dură? Credeam că suntem prieteni.

Din cauză că am jucat atâta beer pong *împreună şi ne-am petrecut vara aia în Biarritz*? Oare Tripp chiar nu ştia care e diferenţa dintre prieten şi prietenos?

— Chiar suntem prieteni, Tripp. Dacă n-aş fi prietena ta, i-aş fi vorbit deja despre asta decanului Sandow, dar eu nu vreau bătaie de cap şi nu vreau să vă creez probleme nici ţie, nici osarilor, dacă nu e necesar.

Tripp dădu din umerii lui mari.

— Era doar o lipeală, spuse el.

— Tara nu pare să fie genul tău.

— Nu ştii care e genul meu.

Oare Tripp chiar voia să iasă din necaz flirtând?

Alex îi susţinu privirea, iar ochii lui se întoarseră încet.

— Era plăcută, murmură el.

Pentru prima oară, Alex avu impresia că Tripp e sincer.

— Sunt sigură de asta, spuse ea încet. Întotdeauna zâmbitoare, întotdeauna bucuroasă că te vede.

Asta era important când vindeai. Probabil că Tripp nu înţelesese că e doar un client, că Tara îi era amică doar atâta timp cât avea bani la el.

— Era drăguţă.

Oare lui Tripp îi păsa că Tara e moartă? În ochii lui era mai mult decât chinul mahmurelii sau Alex voia să creadă că pe el îl preocupă cât de cât soarta fetei?

— Jur că doar ne-am făcut puţin de cap şi am fumat nişte iarbă, spuse el.

— Te-ai dus vreodată la ea?

Tripp scutură din cap.

— De fiecare dată venea ea la mine, spuse el.

Bineînţeles, nu putea fi atât de uşor să afle adresa ei.

— Ai văzut-o vreodată cu cineva din altă societate?

— Nu ştiu, dădu el iar din umeri. Uite care-i treaba, Lance şi T erau dealeri. Aveau cea mai verde şi mai parfumată iarbă pe care am fumat-o în viaţa

mea. Dar nu ţineam socoteala oamenilor cu care se vedea ea.

— Te-am întrebat dacă ai văzut-o cu cineva.

Tripp îşi plecă şi mai mult capul.

— De ce te porţi aşa? întrebă el.

— Hei, spuse ea încet, strângându-l de umăr. Ştii că tu nu ai probleme, nu-i aşa? O să fii în regulă.

Alex simţi cum o parte a tensiunii îl părăseşte pe Tripp.

— Eşti atât de rea, spuse el.

Alex era sfâşiată între dorinţa de a-l pocni şi cea de a-l duce la culcare, cu suzeta lui preferată şi o cană de lapte cald.

— Încerc doar să aflu nişte răspunsuri, Tripp. Ştii cum e. Încerc doar să-mi fac treaba.

— Pricep, pricep.

Alex se îndoia că pricepe, dar Tripp ştia scenariul. Tripp Helmuth era un tip banal – nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Alex îl strânse mai tare de umăr.

— Dar trebuie să înţelegi situaţia asta, spuse ea. O fată a murit. Iar indivizii cu care umbla ea nu sunt prietenii tăi. N-o să te ţii tare, să nu torni sau alte porcării pe care le-ai văzut prin filme, pentru că ăsta nu e un film, e viaţa ta, şi tu ai o viaţă bună, nu vrei să ţi-o dai peste cap, nu-i aşa?

Tripp rămase cu ochii aţintiţi la propriile

încălţări.

— Da, bine.

Alex avu impresia că el o să înceapă să plângă.

— Deci pe cine ai văzut cu Tara?

După ce Tripp termină de vorbit, Alex se lăsă pe spate.

— Tripp? spuse ea.

Tripp continua să îşi privească lung încălţămintea – nişte sandale ridicole de plastic, ca şi cum vara nu s-ar fi oprit niciodată pentru Tripp Helmuth.

— Tripp, repetă ea.

Aşteptă ca el să îşi înalţe capul şi să o privească în ochi, apoi zâmbi.

— Asta e, continuă ea. E gata. S-a terminat.

Nu va trebui să te mai gândeşti la fata aia niciodată. Cum ai futut-o şi ai uitat-o. Cum te-ai gândit că o să-ţi facă un preţ bun dacă o aduci la orgasm. Cum te-a excitat să fii cu o tipă care părea puţin periculoasă.

— Suntem în regulă?

Ăsta era limbajul pe care îl înţelegea Tripp.

— Da.

— N-o să las chestia asta să ajungă mai departe, îţi promit.

— Mulţumesc, murmură el, şi Alex îşi dădu seama că Tripp nu avea să spună nimănui despre conversaţia asta – nici prietenilor lui, nici osarilor.

Asta era şmecheria: să-l facă să creadă că avea

mai mult de pierdut decât ea.

— Încă un lucru, Tripp, spuse ea în timp ce el se repezea înapoi spre sala de mese. Ai bicicletă?

*

Alex pedală prin parc, pe lângă cele trei biserici, apoi pe State Street şi pe sub autostradă. Avea vreo 200 de pagini de citit, dacă nu voia să rămână în urmă săptămâna asta, şi probabil că o vâna un monstru, dar trebuia neapărat să discute cu detectivul Abel Turner.

Odată ce ieşeai din campus, New Havenul îşi pierdea pretenţiile într-un mod aleator – magazinele cu reduceri şi barurile soioase pentru microbişti împărţeau spaţiul cu magazinele de delicatese şi cafenelele elegante; saloanele cosmetice ieftine şi centrele de telefonie mobilă stăteau lângă localurile luxoase care serveau tăieţei şi buticuri care vindeau săpunuri mici şi inutile. O făcea pe Alex să se simtă neliniştită, ca şi cum identitatea oraşului se schimba întruna sub ochii ei.

State Street era doar o lungă porţiune de nimic – parcări, stâlpi electrici, calea ferată spre est –, iar secţia de poliţie era la fel de nasoală, o clădire urâtă şi robustă din lespezi de culoarea fulgilor de ovăz. În tot oraşul existau astfel de spaţii moarte, cvartale întregi cu monoliţi imenşi de beton care se înălţau deasupra

unor piaţete pustii, ca într-un vechi desen futurist.

— Arhitectură *brutalistă*, spusese Darlington.

— Chiar aşa, pare cumva că toate clădirile astea se înhăitează împotriva ta.

— Nu, o corectase el. Vine din franceză, *brut*. Adică *dezgolit*, pentru că foloseau beton gol. Dar, da, într-adevăr aşa pare.

Aici înainte fuseseră mahalale, apoi în New Haven începuseră să curgă banii din programul Oraşe Model.

— Ar fi trebuit să curețe zona, dar au construit doar clădiri în care nu voia să stea nimeni. Apoi banii s-au terminat şi New Havenul a rămas cu aceste… goluri.

Răni, se gândise Alex la momentul acela. *Era gata să spună „răni”, deoarece pentru el oraşul e viu.*

Alex se uită la telefonul ei. Turner încă nu îi răspunsese la SMS-uri. Nu-şi putuse aduna curajul de a-l suna, dar acum era aici şi nu mai avea ce să facă. Atunci când el nu răspunse, Alex închise şi sună iar, apoi iar. După moartea lui Hellie, nu se mai apropiase de nicio secţie de poliţie. *Nu doar Hellie a murit în noaptea aia.* A se gândi la ce se întâmplase atunci, la sânge, la budinca albicioasă a creierului lui Len atârnând de marginea blatului din bucătărie îi făcea mintea să se panicheze şi s-o ia razna.

În sfârşit, Turner răspunse.

— Cu ce pot să te ajut, Alex?

Vocea lui era plăcută şi plină de solicitudine, ca şi cum ea ar fi fost omul cu care şi-ar fi dorit cel mai mult să vorbească.

Să-mi răspunzi la SMS-uri, fir-ar a naibii. Alex îşi drese vocea:

— Salut. Aş vrea să vorbim despre Tara Hutchins.

Turner chicoti – nu exista alt termen pentru asta: era râsul unui bunic indulgent de 70 de ani, chiar dacă Turner nu putea să fi trecut de prea mult timp de 30. Oare aşa era întotdeauna la birou?

— Alex, ştii că nu pot să vorbesc despre o anchetă deschisă.

— Sunt în faţa secţiei de poliţie.

Urmă o pauză. Când Turner răspunse, vocea lui era diferită, o parte din acea căldură veselă dispăruse.

— Unde? întrebă el.

— Exact vizavi.

Încă o pauză lungă.

— La gară, în cinci minute, spuse Turner.

Alex merse pe lângă bicicleta lui Tripp restul drumului până la Gara Union. Aerul era plăcut, umed de promisiunea ninsorii. Nu ştia prea bine dacă e transpirată din cauza mersului pe bicicletă sau pentru că nu avea să se obişnuiască niciodată să discute cu poliţiştii.

Sprijini bicicleta de un perete de lângă parcare şi

se aşează să aştepte pe o bancă scundă de beton. Un Cenuşiu în chiloţi trecu în grabă pe lângă ea, uitându-se la ceas şi agitându-se ca şi cum s-ar fi temut că o să piardă trenul. *Pe ăsta n-o să-l prinzi, prietene. Şi nici pe altele.*

Alex scoase telefonul şi căută numele lui Bertram Boyce North, rămânând totuşi atentă şi la stradă. Voia să aibă puţin context înainte de a pune întrebări bibliotecii Lethe.

Din fericire, pe internet erau o grămadă de lucruri. North şi logodnica lui erau un fel de celebrităţi. În 1854, el şi logodnica, tânăra Daisy Fanning Whitlock, fuseseră găsiţi morţi în birourile Companiei North & Sons, demolate de mult. Portretele lor erau primul link afişat la rubrica *New Haven* a site-ului Connecticutul Bântuit. North era atrăgător şi serios, cu părul aranjat mai îngrijit decât după moarte. În afară de asta, singura diferenţă era cămaşa albă curată, nemânjită de sânge. Alex simţi ceva rece pe şira spinării. Uneori, oricât s-ar fi străduit, uita că de fapt vede morţi, chiar şi atunci când se uita la cămaşa şi haina lui elegante, împroşcate cu sânge uscat. A vedea această fotografie ţeapănă, alb-negru, era altceva. *Tipul ăsta mucegăieşte într-un mormânt. E un schelet care s-a transformat în praf.* Ar fi putut să dezgroape ce mai rămăsese din el. Ar fi putut să stea împreună pe marginea mormântului său şi să se

minuneze de oasele lui. Încercă să alunge imaginea asta.

Daisy Whitlock era foarte frumoasă, în stilul acelei epoci, cu păr negru şi ochi împietriţi. Ţinea capul uşor înclinat, cu doar o urmă foarte uşoară de zâmbet pe buze şi cârlionţii cu cărare pe mijloc, aranjaţi în bucle moi care îi lăsau gâtul dezgolit. Avea o talie minusculă, iar umerii albi îi ieşeau din spuma volanelor. În mâinile delicate ţinea un buchet mic de crizanteme şi trandafiri.

În ce priveşte fabrica unde avusese loc crima, unele părţi ale ei nu fuseseră încă terminate la momentul crimei lui North şi nu aveau să fie terminate niciodată. North & Sons îşi mutase activitatea la Boston şi continuase să funcţioneze până la începutul secolului XX. Nu existau fotografii cu locul faptei, doar descrieri lugubre, cu sânge şi groază şi pistolul din mâna lui North – un pistol pe care îl păstra în noile lui birouri, pentru eventualitatea unor intruşi.

Cadavrele fuseseră descoperite de servitoarea lui Daisy, o femeie pe nume Gladys O'Donaghue, care ieşise în stradă ţipând. Fusese găsită la aproape un kilometru distanţă, scoasă din minţi, la intersecţia dintre Chapel şi High Street. Chiar şi după o doză calmantă de brandy, servitoarea avusese puţine informaţii de oferit autorităţilor. Crima părea una

evidentă; doar mobilul era neclar. Existau teorii că Daisy fusese însărcinată cu alt bărbat, dar familia ei muşamalizase totul în urma crimelor, pentru a evita alte scandaluri. Un comentator sugerase că North fusese înnebunit prin otrăvire cu mercur, din cauză că stătuse lângă fabrica de pălării Danbury. Cea mai simplă teorie era că Daisy voia să rupă logodna, iar North nu accepta aşa ceva. Familia lui voia să primească o infuzie de capital din partea familiei Whitlock, iar North o voia pe Daisy. Aceasta fusese favorita paginii de mondenităţi a ziarelor din oraş şi era cunoscută ca fiind cochetă, îndrăzneaţă şi uneori necuviincioasă.

— Deja îmi placi, murmură Alex.

Derulă hărţile care indicau mormintele lui Daisy şi North şi tocmai încerca să mărească un articol vechi de ziar când Turner îşi făcu apariţia.

Nu se obosise să-şi ia paltonul. Părea că nu are de gând să stea mult. Chiar şi aşa, omul ştia să se îmbrace. Purta un costum simplu de culoarea cărbunelui, dar cu linii elegante, iar Alex observă tuşele discrete ale ţinutei: batista de la piept, dungile subţiri de culoarea lavandei ale cravatei. Darlington arătase întotdeauna bine, dar într-un mod nonşalant. Turner nu se temea să arate că se străduia să arate bine.

Ţinea fălcile încleştate, iar gura lui era ca o cută

strâmtă. Abia când o zări pe Alex îşi luă masca de diplomaţie. Întreaga lui postură se modifică, nu doar expresia. Trupul lui deveni relaxat şi lejer, neameninţător, ca şi cum ar fi eliberat rapid tensiunea care îi însufleţea silueta.

Se aşeză lângă ea pe bancă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

— Trebuie să îţi cer să nu mai apari la locul meu de muncă, spuse el.

— Nu ai răspuns la SMS-urile mele.

— Se întâmplă multe. Sunt în mijlocul unui caz de crimă, după cum ştii.

— Singurele variante erau asta sau să apar acasă la tine.

Tensiunea electrică reveni în trupul lui, şi Alex simţi un junghi de satisfacţie că putea să-l enerveze.

— Presupun că Lethe are toate datele mele la dosar, spuse el.

Cel mai probabil, Lethe ştia totul despre Turner, de la numărul lui de asigurări sociale până la preferinţele lui în pornografie, dar nimeni nu-i arătase vreodată lui Alex dosarul. Nici măcar nu ştia dacă Turner stă cu adevărat în New Haven. Turner se uită la telefon.

— Am aproximativ 10 minute pentru tine, spuse el.

— Aş vrea să mă laşi să vorbesc cu Lance

Gressang.

— Sigur. Poate vrei să te ocupi şi de punerea lui sub acuzare.

— Tara nu era doar cunoştinţă cu Tripp Helmuth. Ea şi Lance le vindeau şi osarilor, şi celor din Casa Manuscrisului. Am numele lor.

— Continuă.

— Nu pot să ţi le comunic.

Faţa lui Turner rămase impasibilă, dar Alex simţea cum se acumulează ranchiuna, cu fiecare clipă în care era obligat să-i facă ei pe plac. Foarte bine.

— Vii la mine să-mi ceri informaţii, dar nu eşti dispusă să-mi comunici informaţiile tale? întrebă el.

— Lasă-mă să vorbesc cu Gressang.

— E principalul suspect într-un caz de crimă. Înţelegi asta, nu-i aşa?

Pe buzele lui apăruse un zâmbet uimit. Chiar credea că Alex e proastă. Ba nu, privilegiată. Încă un Tripp. Poate încă un Darlington. Şi această versiune a ei îi plăcea mai mult decât cea pe care o întâlnise la morgă. Pentru că versiunea asta putea fi intimidată.

— Nu am nevoie decât de câteva minute, spuse ea, adăugând vocii ei o notă plângăreaţă. De fapt, nici n-am nevoie de permisiunea ta. Pot să fac o solicitare prin intermediul avocatului lui, să spun că am cunoscut-o pe Tara.

Turner scutură din cap.

— Nu, spuse el. Imediat ce o să plec de la întâlnirea asta, o să-l sun să-i spun că e o fată dementă care încearcă să se bage în cazul ăsta. Poate îl las să se uite puţin la înregistrarea cu tine alergând ca o nebună pe Elm Street.

Un zvâcnet de ruşine o scutură pe Alex, când îşi aminti cum se zvârcolise în mijlocul străzii, în timp ce maşinile o ocoleau. Deci Sandow îi dăduse înregistrarea lui Turner. O mai dăduse şi altcuiva? Gândul că profesoara Belbalm ar fi putut s-o vadă îi întoarse stomacul pe dos. Nu era de mirare că astăzi detectivul era şi mai arogant cu ea. Nu doar că o credea proastă, o credea şi dezaxată. Şi mai bine.

— Ce-i aşa mare lucru? spuse ea.

Degetele lui Turner se strânseră pe pantalonii călcați perfect ai costumului său.

— *Mare lucru*? spuse el. Nu pot să te bag pe furiş acolo. Toţi vizitatorii dintr-o închisoare sunt înregistraţi. Trebuie să am un motiv oficial solid ca să te aduc acolo. Avocatul lui trebuie să fie de faţă. Toată chestia va trebui înregistrată.

— Vrei să-mi spui că toţi gaborii respectă regulile întotdeauna?

— *Poliţişti*. Iar dacă forţez regulile şi avocaţii lui află, Lance Gressang scapă nepedepsit pentru crimă, iar eu îmi pierd slujba.

— Uite ce e, când m-am dus la apartamentul

Tarei…

Privirea lui Turner se înfipse în a ei, cu ochii arzând.

— Ai fost acasă la ea? Dacă ai trecut de banda aia…

— Trebuia să aflu dacă…

Turner sări în picioare. Ăsta era adevăratul Turner: tânăr, ambiţios, forţat să facă jocuri ca să poată avansa în lume, dar sătul de chestia asta. Se plimbă într-o parte şi-n alta prin faţa băncii, apoi arătă cu degetul spre Alex.

— Nu te mai apropia de cazul meu, fir-ar a dracu’.

— Turner…

— *Domnule detectiv* Turner. N-o să-mi dai cazul peste cap. Dacă te prind pe lângă Woodland, îţi fut viaţa atât de rău că n-o să mai mergi drept niciodată.

— De ce eşti aşa de dur? se lamentă ea, plagiind replica lui Tripp.

— Ăsta nu e un *joc pe care* tu poţi să-l joci. Trebuie să înţelegi cât de uşor mi-ar fi să-ţi distrug viaţa, să găsesc o mică rezervă de iarbă sau pastile în camera ta de cămin. Bagă la cap.

— Dar nu poţi să… începu Alex, cu ochii mari şi buza tremurând.

— O să fac orice e necesar. Acum dispari de aici. Nici nu ai habar în ce te bagi, aşa că nu mă forţa.

— Înţeleg, OK? spuse Alex umil. Îmi pare rău.

— Pe cine ţi-a spus Tripp că a văzut cu Tara?

Pe Alex nu o deranja să-i dea numele. Voise să facă asta de la început. Turner trebuia să ştie că Tara le vindea unor studenţi care nu erau în registrul telefonului ei, folosind un număr neînregistrat sau un telefon pe care Lance îl ascunsese sau distrusese. Alex îşi privi mâinile înmănuşate şi spuse încet:

— Kate Masters şi Colin Khatri.

Kate era membră a Manuscrisului, dar Alex abia dacă o cunoştea. Ultima oară când vorbise cu ea fusese în noaptea petrecerii de Halloween, când ea şi Mike Awolowo o imploraseră să nu trăncănească la Lethe despre drogarea lui Darlington. Kate fusese costumată în Iederă Otrăvitoare. Dar pe Colin îl cunoştea. Colin lucra pentru Belbalm şi era membru în Pergamentul şi Cheia. Era drăguţ, îngrijit şi cât se poate de elitist. Alex şi-l imagina relaxându-se cu o sticlă de vin scandalos de scumpă, nu fumând marfă din oraş. Dar ştia, din timpul petrecut la Epicentru, că aparenţele pot să fie înşelătoare.

Turner îşi netezi reverele şi mânecile şi îşi trecu mâinile peste laturile rase ale capului. Alex se uită la el cum se adună, iar când Turner zâmbi şi îi făcu cu ochiul, fu ca şi cum Turner cel furios şi zelos n-ar fi fost niciodată acolo.

— Mă bucur că am avut discuţia asta, Alex. Să mă anunţi dacă, pe viitor, pot să fac ceva pentru tine.

Se întoarse şi se îndepărtă cu paşi mari spre silueta mătăhăloasă a secţiei de poliţie. Lui Alex nu-i plăcuse să scâncească în faţa lui. Nu-i plăcuse să fie făcută nebună. Dar acum ştia pe ce stradă locuise Tara, iar restul avea să fie uşor.

Alex era tentată să meargă direct spre Woodland şi să găsească apartamentul Tarei, dar nu voia să iscodească tocmai duminica, ziua când oamenii nu merg la lucru şi stau acasă. Trebuia să aştepte până a doua zi. Spera ca cel care îl trimisese pe *glum* după ea să creadă că ea zace încă la Colibă – sau e moartă. Dar dacă acela o urmărea, Alex spera că o văzuse discutând cu Turner. Atunci ar fi crezut că poliţia ştie ce ştia ea şi n-ar mai fi avut niciun rost să-i închidă gura. *Asta dacă nu cumva Turner e băgat şi el în toată chestia.*

Alex se dezbără de acest gând şi pedală spre porţile Colegiului Hopper. Precauţia era de ajutor, în schimb paranoia nu făcea decât să-ţi distragă atenţia.

Îi trimise un SMS lui Tripp, ca să-i spună că îi lăsase bicicleta la poartă, şi o luă prin Vechiul Campus, gândindu-se la legăturile Tarei cu societăţile. *Glumul* sugera implicarea Casei Cartea şi Şarpele, dar până acum nu părea că Tara vânduse cuiva din acea societate. Tripp o punea pe Tara în legătură cu Craniu şi Oase, Colin şi tatuajul acela ciudat o puneau în

legătură cu Pergamentul şi Cheia, Kate Masters o punea în legătură cu Manuscrisul, iar Manuscrisul era specializat în vrăji. Dacă cineva fusese înfăşurat în magie în noaptea aceea, prefăcându-se că e Lance, probabil că era implicat Manuscrisul. Asta ar fi explicat de ce Alex văzuse faţa lui Lance în amintirea Tarei despre crimă.

Dar, de asemenea, toate acestea presupuneau că informaţiile lui Tripp erau valide. Când te speriai, erai în stare să spui orice ca să scapi dintr-o situaţie neplăcută. Ea ştia asta foarte bine. Şi nu avea nicio îndoială că Tripp ar fi vândut imediat pe oricine i-ar fi venit în minte ca să scape de necaz. Se putea duce cu numele acelea la Sandow, ca să-i explice că Turner avea să le verifice alibiurile şi ca să încerce să-l facă să reconsidere implicarea Casei Lethe în acea anchetă. Dar atunci ar fi trebuit să-i explice de ce hărţuise un osar ca să obţină informaţii.

Iar Alex trebuia să fie onestă şi față de sine însăşi. Ceva se zdruncinase în ea atunci când o atacase *glumul* – Alex cea reală stătea încolăcită ca un şarpe în pielea falsă a persoanei care pretindea ea că este. Acea Alex îşi înfipsese colţii în Salome, îl tiranizase pe Tripp şi îl manipulase pe Turner. Dar trebuia să fie atentă. *E esenţial ca ei să te considere stabilă şi de încredere*. Alex nu voia să-i ofere lui Sandow şi alte pretexte pentru a o îndepărta de Lethe şi de singura ei

speranţă de a rămâne la Yale.

Simţi un val de uşurare atunci când urcă treptele căminului Vanderbilt. Voia să se afle în spatele protecţiilor, să le vadă pe Lauren şi Mercy şi să discute despre învăţătură şi băieţi. Voia să doarmă în patul ei îngust. Dar când intră în apartament, primul lucru pe care îl auzi fu un plânset. Lauren şi Mercy stăteau pe canapea. Lauren avea un braţ pe după umerii lui Mercy şi o freca protector pe spate, în timp ce aceasta plângea.

— Ce s-a întâmplat? spuse Alex.

Mercy nu ridică privirea, iar expresia lui Lauren era aspră.

— Unde ai fost? se răsti ea.

— Mama lui Darlington avea nevoie de ajutor într-o chestie.

Lauren îşi dădu ochii peste cap. Scuza cu urgenţa de familie părea să se fi fumat de mult.

Alex se aşeză pe măsuţa de cafea ponosită, cu genunchii atingându-i pe cei ai lui Mercy, care îşi ţinea capul îngropat în palme.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Pot să-i arăt? spuse Lauren.

Mercy scoase încă un suspin.

— De ce nu? spuse ea.

Lauren îi întinse telefonul lui Mercy. Alex deblocă ecranul şi văzu un şir de SMS-uri de la cineva pe

nume Blake.

— Blake Keely?

Dacă îşi amintea bine, Blake era jucător de lacrosse. Circula o poveste cum că, în liceu, ar fi lovit cu piciorul în cap un puşti din echipa adversă care, la acel moment, era întins la pământ. Toate colegiile îi anulaseră bursa – toate în afară de Yale. Echipa de lacrosse era campioana Ivy League în ultimii patru ani, iar Blake făcuse rost de o slujbă de model la Abercrombie & Fitch. Vitrinele magazinului de pe Broadway erau pline de afişele lui, imagini alb-negru gigantice cu el ieşind fără cămaşă dintr-un lac de munte, trăgând un brad de Crăciun printr-o pădure înzăpezită şi strângând în braţe un pui de buldog lângă un şemineu.

Ai fost sexy aseară. Toţi fraţii sunt de acord. Vino şi în seara asta. În ataşament era un video.

Alex n-ar fi vrut să apese pe play, dar o făcu. Din telefon explodă un râs răguşit şi bubuitul unei piese cu bas puternic. Blake spuse: „Heiii, hei, avem o fată atât de drăguţă în seara asta, ceva exotic în meniu, nu-i aşa?”

Blake îndreptă camera spre Mercy, care râdea. Stătea în poala altui băiat, cu fusta ridicată pe coapse şi un pahar de plastic în mână. *Căcat. Dezastrul Omega.* Alex îi promisese lui Mercy că o să meargă cu ea, dar uitase complet de asta.

— Du-te în camera cealaltă, spuse Lauren, în timp ce Mercy plângea.

Alex intră în grabă în dormitor şi închise uşa. Patul lui Mercy era nefăcut. Era un semn de suferinţă mai clar decât plânsul.

În înregistrare, fusta lui Mercy era ridicată până la talie, iar chiloţii ei, traşi în jos.

— Dumnezeule, ia uite ce tufă! chicoti Blake ascuţit şi beat, cu ochii înlăcrimaţi de râs. Un boschet cât se poate de cinstit. Te simţi bine, scumpo?

Mercy dădu din cap.

— N-ai băut prea mult? Eşti trează şi consimţi, cum se spune?

— Absolut.

Ochii lui Mercy erau strălucitori, însufleţiţi şi alerţi, nu sticloşi sau adormiţi. Nu părea beată sau drogată.

— În genunchi, scumpo. E timpul pentru nişte mâncare chinezească la pachet.

Mercy îngenunche, cu ochii ei întunecaţi mari şi uzi. Deschise gura. Limba ei era mov de la punci. Alex opri înregistrarea. Nu, nu era punci. Ştia culoarea asta. Aşa arătaseră servitorii aceia în noaptea de la Manuscris. Era Merity, drogul de serviciu, luat de discipoli ca să renunţe la voinţa lor.

Uşa se deschise şi Lauren se furişă înăuntru:

— Nu mă lasă s-o duc la policlinică, spuse ea.

— Ăştia sunt violatori. Ar trebui să mergem la poliţie.

Măcar la asta ar fi trebuit să fie buni.

— Ai văzut înregistrarea. Mi-a spus că abia dacă a băut.

— A fost drogată.

— Şi eu am crezut la fel, dar nu se poartă ca şi cum ar fi drogată. Şi nu arată ca o drogată. Ai văzut filmuleţul?

— O parte. Cât de rău e?

— Rău.

— Câţi tipi?

— Doar ăia doi. Mercy crede că Blake o să-l trimită la tovarăşii lui, dacă n-a făcut-o deja. De ce nu erai cu ea?

Am uitat. Dar Alex nu voia să spună asta. Pentru că, da, o fată fusese ucisă şi ea fusese atacată, dar, la urma urmelor, nu se gândise nicio clipă la Mercy, care merita mai mult de atât. Merita să se distreze într-o seară, să flirteze şi poate să cunoască un băiat drăguţ pe care putea să-l sărute şi să-l ia cu ea la bal. De asta fusese de acord Alex să meargă cu ea la Dezastrul Omega. Îi era datoare lui Mercy, care fusese bună cu ea, o ajutase la lucrări şi nu o compătimise niciodată, doar o stimulase să fie mai bună. Dar Alex uitase complet de petrecere după atacul *glumului*. Fusese acaparată de frica şi disperarea ei, de dorinţa de a şti

de ce e vânată.

— Cu cine s-a dus? întrebă ea.

— Cu Charlotte şi gaşca aia de la etaj, răspunse Lauren cu un mârâit furios. Au lăsat-o pur şi simplu acolo.

Dacă Mercy fusese sub influenţa lui Merity, atunci le spusese că e în regulă, că pot să plece, iar ele nu o cunoşteau suficient de bine cât să i se opună. Dar dacă Alex ar fi fost acolo, ea ar fi văzut limba mov de la Merity. Ar fi putut să împiedice toate astea.

Alex îşi luă iar haina. Făcu o captură de ecran a cadrului în care se vedea gura deschisă a lui Mercy şi limba ei mov, apoi şi-o trimise pe telefon.

— Unde te duci? şopti Lauren furioasă. Mama lui Darlington are iar nevoie de ajutor?

— Să rezolv problema.

— Mercy nu vrea să vorbim cu poliţia.

— Nu am nevoie de poliţie. Unde stă Blake?

— În casa Omega.

Deci pe Lynwood, în şirul de case mizerabile ale frăţiilor care apăruseră atunci când universitatea le dăduse afară din campus, cu mulţi ani în urmă.

— Alex…

— Încearcă s-o calmezi şi n-o lăsa singură.

Alex ieşi cu paşi mari din Vanderbilt şi traversă Vechiul Campus. Ar fi vrut să se ducă direct la Blake, dar asta n-ar fi folosit la nimic. În colţul ochiului ei

pâlpâi un grup de Cenuşii. *Orare las di Korach*, se răsti Alex. Îi făcu plăcere să rostească blestemul bunicii ei. *Să fie înghiţiţi de vii*. Probabil că în acele cuvinte se strânsese toată furia ei.

Cenuşiii se împrăştiară ca potârnichile.

Şi *glumul*? Dacă era plecat la vânătoare, oare avansa alergând sau în salturi, ca atunci când o atacase pe ea? Alex s-ar fi bucurat să-l zărească pe Mire, dar nu-l mai văzuse de la întâlnirea lor din zona de graniţă.

Ştia că n-ar fi trebuit să-l enerveze pe detectivul Turner. Dacă nu l-ar fi enervat, poate că ar fi ajutat-o. Poate că şi aşa avea s-o ajute. O parte a ei credea că Turner chiar era unul dintre cei buni. Dar nu voia să se bazeze pe el, pe lege sau pe administraţie pentru rezolvarea acestei probleme. Pentru că filmuleţul tot avea să fie răspândit, iar Blake Keely era bogat, frumos şi iubit, şi exista o mare diferenţă între a face ca totul să fie corect şi a face ca totul să fie drept.

15. Iarna

Alex nu mai fusese la Casa Manuscrisului de la petrecerea de Halloween. În noaptea aceea, rămăsese cu Darlington la Ulmul Negru, încercând să-l încălzească în patul lui îngust. Se trezise când lumina zorilor începuse să se strecoare în cameră, iar

Darlington se ghemuise în spatele ei, adormit. Avea din nou erecţie, iar proeminenţa lui era lipită de curbele fundului ei. Îi prinsese un sân cu mâna şi degetul lui mare se mişca înainte şi înapoi peste sfârcul ei, cu legănarea ritmică şi leneşă a unei cozi de pisică. Alex simţi cum întregul trup i se congestionează.

— Darlington! se răstise ea.

— Mmm? murmură el, de lângă ceafa ei.

— Trezeşte-te şi fute-mă sau *termină odată* cu chestia asta.

Darlington încremeni, iar Alex simţi cum el se trezeşte. Darlington se dădu jos din pat, împleticit şi înfăşurat în pături.

— Nu mi-am… Îmi pare rău. Ne-am…?

— Nu, îşi dădu Alex ochii peste cap.

— Căcaţii ăia…

O înjurătură rară, dar una meritată. Ochii lui Darlington erau injectaţi, iar expresia lui hărţuită. Ar fi fost şi mai rău dacă el ar fi ştiut că raportul pe care i-l arătase ea la micul dejun nu semăna deloc cu cel pe care i-l trimisese de fapt decanului Sandow.

Mormântul Manuscrisului părea încă şi mai urât în lumina soarelui de amiază. Cercul ascuns pe zidul lui păru să apară şi apoi să dispară, în timp ce Alex se apropia de uşa de la intrare. Mike Awolowo îi făcu semn să intre. Sala mare şi curtea de dincolo de ea

păreau spaţioase şi sigure, iar semnele ocultului îngropate adânc sub suprafaţă.

— Mă bucur că ai venit la noi, spuse el.

Alex se îndoia că era adevărat. Mike era la studii internaţionale şi avea ţinuta unei gazde de talk-show serios. Privi peste umăr şi se bucură să vadă că nu părea să fie nimeni. Acum, când Kate Masters era pe lista ei de suspecţi, Alex nu voia să complice lucrurile.

— E timpul să ne socotim, spuse ea.

Expresia lui Mike era una resemnată, ca a unui pacient de pe scaunul dentistului.

— Ce îţi trebuie? întrebă el.

— O modalitate de a pune capăt unei chestii. Un filmuleţ.

— Dacă a devenit viral, nu se mai poate face nimic.

— Nu cred că e viral, nu încă, dar ar putea să ajungă în orice clipă.

— Câţi oameni l-au văzut?

— Nu ştiu sigur. În clipa asta probabil câţiva.

— E ditamai ritualul, Alex. Şi nici măcar nu sunt sigur că o să funcţioneze.

Alex îi susţinu privirea.

— Singurul motiv pentru care voi încă mai sunteţi activi e raportul pe care l-am depus eu de Halloween.

În noaptea petrecerii, ea şi Darlington se năpustiseră afară din mormânt sau se străduiseră să

facă asta cu Mike şi Kate în urma lor, în costumele lor de Batman şi Iederă Otrăvitoare. Darlington se clătina pe picioare şi clipea la orice, ca şi cum ar fi fost prea luminos, agăţându-se cu putere de braţul ei.

— Vă rog, implorase Awolowo. Chestia asta n-a fost aprobată de delegaţie. Unul dintre absolvenţi era nervos pe Darlington. Trebuia să fie o glumă…

— Nu s-a întâmplat nimic, spusese Kate.

— Eu n-aş zice acelaşi lucru, replicase Alex, trăgându-l mai departe pe Darlington după ea.

Dar Awolowo şi Masters îi urmaseră, rugându-se de ei şi apoi făcându-le oferte. Aşa că Alex îl sprijinise pe Darlington de Mercedes şi încheiase un târg, o favoare pentru îndulcirea raportului. Descrisese drogarea lui drept accident, iar Manuscrisul nu avusese de suportat decât o amendă, când altfel ar fi putut să fie suspendaţi. Alex ştia că în cele din urmă Darlington avea să-şi dea seama, văzând că sancţiunile mai dure nu aveau să se materializeze niciodată. Iar Alex avea să se aleagă cel mult cu o predică gravă despre diferenţa dintre morală şi etică. Dar apoi Darlington dispăruse, iar raportul nu mai devenise niciodată o problemă. Alex ştia că era o măgărie, dar dacă supravieţuia anului întâi, avea să deţină conducerea lui Lethe. Trebuia să facă lucrurile în stilul ei.

— Credeam c-ai făcut asta ca să salvezi mândria

lui Darlington, spuse Awolowo, încrucişându-şi braţele.

— Am făcut-o pentru că lumea funcţionează pe baza favorurilor.

Alex îşi frecă faţa cu mâna, încercând să scape de un val brusc de epuizare. Îi întinse telefonul.

— Uită-te la limba ei, continuă Alex. Cineva foloseşte unul dintre drogurile voastre ca să-şi facă de cap cu fetele.

Mike luă telefonul şi se încruntă la captura de ecran.

— Merity? spuse el. Imposibil. Proviziile noastre sunt încuiate.

— Poate că cineva a comunicat reţeta.

— Noi ştim care sunt pericolele. Şi toţi respectăm interdicţii clare. Nu putem să umblăm aiurea şi să vorbim despre ce facem aici. În plus, nu e vorba de a şti formula. Merity creşte doar în Munţii Khingan. Există propriu-zis un singur furnizor, căruia îi plătim un preţ foarte piperat ca să ne vândă doar nouă.

Atunci de unde îl aveau Blake şi prietenii lui? Încă un mister.

— O să mai cercetez, spuse Alex. Dar în clipa asta trebuie să rezolv situaţia.

— Chestia asta nu e pentru Lethe, nu-i aşa? întrebă Mike, studiind-o.

Alex nu răspunse.

— Pentru mass-media, există un prag, continuă el. Variază pentru muzică, celebrităţi şi meme. Dar dacă l-ai trecut, niciun ritual nu mai poate să oprească lucrurile. Presupun că am putea încerca să răsturnăm Cupa Plină. Noi folosim Cupa ca să acumulăm energie pentru proiectele noastre. Asta am făcut pentru single-ul lui Micha din septembrie anul trecut.

Alex îşi aminti cum îi descrisese Darlington pe membrii societăţii care se strânseseră, goi, într-o vană imensă de aramă, incantând pe măsură ce aceasta se umplea treptat cu vin care venea, plin de bule, dintr-un loc invizibil de sub picioarele lor. Cupa Plină. Fusese suficient pentru ca un single foarte mediocru să ajungă numărul doi în topurile de dance.

— De câţi oameni ai nevoie pentru asta?

— Încă trei, cel puţin. Ştiu cu cine să vorbesc. Dar pregătirile vor dura o vreme. Între timp, trebuie să faci tot ce poţi ca să opreşti împrăştierea filmuleţului, altfel nimic din toate astea n-o să conteze.

— Bine. Cheamă-ţi oamenii. Cât de repede poţi.

Nu-i plăcea ideea unei eventuale implicări a lui Kate Masters, dar pomenirea numelui ei nu ar fi făcut decât să ridice întrebări.

— Eşti sigură?

Alex ştia ce vrea Mike să spună. Era o violare a tuturor protocoalelor impuse de Lethe.

— Sunt sigură.

Ajunsese deja la uşă, când Mike spuse:

— Stai puţin.

Se duse la un perete cu urne decorative şi deschise una dintre ele, apoi scoase dintr-un sertar un plic mic de plastic şi măsură o porţie minusculă de pulbere argintie din urnă. Închise plicul şi i-l întinse lui Alex.

— Ce e?

— Puterea stelelor. *Astrumsalinas*. E sare luată de la suprafaţa unui lac blestemat în care s-au înecat nenumăraţi oameni, îndrăgostiţi de propria lor imagine.

— Ca Narcis?

— Fundul lacului e plin de oasele lor. Pulberea o să te facă foarte convingătoare între 25 şi 40 de minute. Dar promite-mi că o să afli de unde a făcut rost de Merity libidinosul ăla.

— O trag pe nas? Mi-o presar pe cap?

— Înghite-o. Are un gust groaznic, aşa că s-ar putea să-ţi fie greu să n-o verşi. După ce-i trece efectul, o să ai o migrenă, ca şi cei cu care vei intra în contact.

Alex scutură din cap. Atât de multă putere aşezată pe poliţa şemineului, de unde putea s-o ia oricine. Ce era în celelalte urne?

— N-ar trebui să aveţi lucrurile astea, spuse ea, gândindu-se la ochii sălbatici ai lui Darlington, la Mercy aşezată în genunchi. N-ar trebui să puteţi să

faceţi aşa ceva oamenilor.

— N-o vrei? ridică Mike din sprâncene.

— N-am zis asta, răspunse Alex, băgând plicul în buzunar. Dar dacă aflu vreodată că aţi folosit aşa ceva pe mine, dau foc la clădirea asta.

Casa de pe Lynwood avea două niveluri din lemn alb şi o verandă care se lăsa sub greutatea unei canapele mucegăite. Darlington îi spusese că Omega avusese cândva o vilă pe străduţa din spatele Casei Cap de Lup, o vilă solidă din piatră brăzdată de grinzi strălucitoare şi geamuri caroiate. Piatra continua să le poarte simbolurile, dar lui Alex îi era greu să-şi imagineze petreceri precum Dezastrul Omega şi Sex pe Plajă în ceea ce părea o ceainărie confortabilă pentru celibatare scoţiene.

— Pe vremea aia, cultura frăţiilor nu era chiar la fel, spusese Darlington. Se îmbrăcau mai bine, luau cina formal, luau în serios chestia cu „gentlemeni şi savanţi”.

— „Gentleman şi savant” pare o bună descriere a ta.

— Un adevărat gentleman nu se laudă cu acest titlu, iar un adevărat savant are ocupaţii mai interesante decât să înghită cocktailuri flambate.

Dar atunci când Alex îl întrebase de ce fusese dată afară din campus frăţia, Darlington se mulţumise

să ridice din umeri şi să sublinieze ceva în cartea pe care o citea.

— Vremurile s-au schimbat, spuse el. Universitatea voia acel teren şi să scape de petrecăreţi.

— Poate că ar fi trebuit să-i păstreze în campus.

— Mă surprinzi, Stern. Empatie pentru frăţia beţiilor cu butoiul şi a agresiunii gratuite?

Alex se gândi la apartamentul părăsit de pe Cedros.

— Dacă-i faci pe oameni să trăiască precum animalele, o să înceapă să se comporte ca animalele.

Dar „animal” era un termen prea blând pentru Blake Keely.

Alex scoase din buzunar pachetul de plastic şi înghiţi pulberea dinăuntru. Imediat îi veni să verse şi trebui să se ţină de nas şi să-şi acopere gura cu degetele, ca să nu scuipe substanţa înapoi. Avea un gust fetid şi sărat şi Alex îşi dorea cu disperare să-şi clătească gura, dar se forţă să înghită.

Nu se simţea cu nimic altfel. Dumnezeule, dacă Mike îşi bătuse joc de ea?

Alex scuipă o dată în curtea noroioasă, apoi urcă treptele şi încercă uşa de la intrare. Era descuiată. Sufrageria puţea a bere stătută. Încă o canapea desfundată şi un fotoliu rabatabil erau aranjate în jurul unei măsuţe de cafea ciobite, plină de pahare de

plastic, iar deasupra unui bar improvizat, cu două scaune înalte desperecheate în faţa lui, fusese atârnat un banner cu literele frăţiei. Un tip la bustul gol, cu şapcă de baseball pusă invers şi pantaloni de pijama, strângea paharele împrăştiate şi le băga într-un sac de gunoi mare şi negru.

Tresări când o văzu pe Alex.

— Îl caut pe Blake Keely.

— Ăăă… se încruntă tipul. Eşti o prietenă de-a lui?

În clipa asta, Alex şi-ar fi dorit să fi zăbovit un pic mai mult la Casa Manuscrisului. Să fi cerut detalii. Cum anume funcţiona puterea stelelor? Trase aer în piept şi îi zâmbi larg tipului.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă m-ai putea ajuta.

Tipul făcu un pas în spate. Îşi duse mâna la inimă, ca şi cum ar fi fost lovit în piept.

— Bineînţeles, spuse el serios. *Bineînţeles*. Fac tot ce pot.

Îi zâmbi şi el, iar Alex simţi că-i e puţin rău. Şi, în acelaşi timp, se simţi minunat.

— Blake! strigă el pe scări, făcându-i lui Alex semn să-l urmeze.

Avea un pas săltat. În timp ce urca, se întoarse de două ori ca să se uite peste umăr la ea, zâmbind larg.

Ajunseră la etajul unu şi Alex auzi muzică şi huruitul furtunos al unui joc video jucat la volum

maxim. Aici, mirosul de bere slăbi şi Alex simţi un iz îndepărtat de iarbă foarte proastă, popcorn la microunde şi miros de băiat. Exact ca în apartamentul în care stătuse cu Len în Van Nuys. Deşi ăsta era mai mizer într-un fel, avea o arhitectură mai veche, era mai întunecos şi complet lipsit de poleiala clară a soarelui din sudul Californiei.

— Blake! strigă iar băiatul.

Se întoarse şi o luă uşor de mână pe Alex, cu un zâmbet foarte deschis. Un gigant băgă capul printr-o uşă.

— Gio, dobitocule, spuse gigantul.

Purta pantaloni scurţi şi era şi el la bustul gol, cu o şapcă pusă invers, ca şi cum ar fi fost un fel de uniformă.

— Trebuia să cureţi toaleta aia, continuă el.

Deci Gio pierduse un pariu sau era un fel de lacheu.

— Făceam curat la parter, explică el. Vrei să faci cunoştinţă cu… Dumnezeule, nu-mi amintesc cum te cheamă.

Pentru că nici nu îi spusese. Alex se mulţumi să îi facă cu ochiul.

— Mai întâi curăţă naibii toaleta, se plânse gigantul. Nu puteţi să vă căcaţi peste căcat, labagiilor! Şi cine dracu' e…

— Bună, spuse Alex.

Apoi îşi aruncă părul pe spate, deşi nu făcea asta niciodată.

— Ah, bună. Ce faci?

Gigantul îşi trase în sus pantalonii scurţi, apoi în jos, îşi scoase şapca, îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi apoi o puse la loc.

— Bună, spuse el din nou.

— Îl caut pe Blake.

— De ce? întrebă el cu voce tristă.

— Mă ajuţi să-l găsesc?

— Absolut. Blake! urlă gigantul.

— Ce e? vru să ştie o voce iritată dintr-o cameră de pe coridor.

Alex nu ştia de cât timp dispune. Strânse mâna lui Gio Lacheul şi se năpusti mai departe, asigurându-se că *nu* se uită în baie când trecu pe lângă ea.

Blake Keely stătea tolănit pe un fotoliu lat, sorbind dintr-o sticlă mare de Gatorade şi jucând Call of Duty. Cel puţin purta cămaşă.

Alex simţi că ceilalţi băieţi sunt în spatele ei.

— Unde e telefonul tău? întrebă ea.

— Tu cine dracu' eşti? spuse Blake, dând capul pe spate şi evaluând-o dintr-o singură privire arogantă.

Pentru o clipă, Alex se panică. Oare praful magic al lui Mike îşi pierduse efectul atât de rapid? Era Blake imun? Apoi îşi aminti cum o arsese pulberea pe gât. Smulse cablul electric din priză şi jocul amuţi.

— Ce dra…

— Îmi pare foaaaaarte rău, spuse ea.

Blake clipi, apoi îi zâmbi leneş şi degajat. Ăsta e zâmbetul cu care le face *să-şi dea jos chiloţii*, se gândi Alex. Reflectă puţin dacă să-i spargă dinţii sau nu.

— Nicio problemă, spuse el. Eu sunt Blake.

— Ştiu.

Zâmbetul lui Blake deveni şi mai larg.

— Ne-am cunoscut cumva? Noaptea trecută eram cam muci, dar…

Alex închise uşa, iar el mări ochii. Părea aproape fâstâcit, dar cu totul încântat. Ca un copil bogat de Crăciun.

— Îmi dai puţin telefonul?

Blake se ridică şi i-l întinse, oferindu-i locul lui de pe fotoliu.

— Vrei să stai jos? întrebă el.

— Nu, vreau să stau în picioare ca o proastă.

Blake ar fi trebuit să riposteze la asta, dar el se mulţumi să se ridice, zâmbind obedient.

— Ce bine te prinde să fii slugarnic, spuse Alex, scuturând telefonul. Deblochează-l.

El făcu întocmai. Alex intră în galeria telefonului şi apăsă play pe primul video. Apăru faţa lui Mercy, zâmbitoare şi zeloasă. Blake o mângâie pe obraz cu capul umed al penisului şi Mercy râse. Blake întoarse camera spre el şi zâmbi în stilul lui stupid, de

mâncător de căcat, dând din cap ca şi cum s-ar fi adresat privitorilor. Alex ridică telefonul.

— Cui i-ai trimis filmuleţul ăsta?

— Doar câtorva fraţi. Lui Jason şi Rodriguez.

— Cheamă-i aici. Şi zi-le să-şi aducă telefoanele.

— Sunt aici! spuse gigantul din spatele uşii.

Alex deschise uşa.

— Eu sunt Jason! continuă el, ridicând mâna.

În timp ce Blake pleca în fugă să-l găsească pe Rodriguez, iar Jason Gigantul aştepta răbdător, Alex găsi SMS-urile trimise de Blake şi le şterse, apoi le şterse pe toate, ca să fie sigură. Spre norocul ei, Blake îşi denumise unul dintre albumele din galerie *Seiful cu păsărici*. Era plin cu filmuleţe cu fete diferite. Unele dintre ele aveau ochi strălucitori şi limbă mov, altele păreau pur şi simplu terminate, fete bete cu ochi sticloşi şi cu bluza dată jos sau într-o parte. O fată era atât de terminată, încât nu i se vedea decât albul ochilor, care apărea şi dispărea ca nişte felii de lună în timp ce Blake i-o trăgea, alta avea vomă în păr şi era împinsă cu faţa în balta pe care o vărsase, în timp ce Blake i-o trăgea pe la spate. De fiecare dată, Blake întorcea camera spre el, ca şi cum nu s-ar fi putut împiedica să afişeze acel zâmbet tâmp de vedetă.

Alex şterse dosarele cu fotografii şi filmuleţe, deşi nu avea de unde să ştie dacă nu cumva Blake făcuse back-up la toate fişierele. Urmă telefonul lui Jason,

care fie avea o urmă de conştiinţă, fie fusese prea mahmur ca să apuce să trimită filmuleţul mai departe.

Alex auzi gâfâituri pe hol şi îl văzu pe Blake cum îl trage după el pe Rodriguez, pe covorul murdar.

— Ce faci?

— Ai spus să-l aduc.

— Dă-mi telefonul lui.

Încă o verificare rapidă. Rodriguez trimisese filmuleţul unui număr de doi prieteni, iar Alex nu avea de unde să ştie cui i-l trimiseseră aceştia. *La naiba*. Putea doar să spere că Mike reuşise să strângă suficienţi membri ai Manuscrisului şi că răsturnarea Cupei Pline avea să funcţioneze.

— Ei ştiu? îl întrebă Alex pe Blake. Ştiu despre Merity? Că Mercy a fost drogată?

— Nu, spuse Blake, continuând să zâmbească. Ştiu doar că mi-e foarte uşor să mi-o trag cu o tipă.

— De unde ai făcut rost de Merity?

— De la un tip de la facultatea de silvicultură.

Facultatea de silvicultură? Acolo aveau sere cu aparate de uniformizat temperatura şi control al umidităţii, menite să recreeze medii din întreaga lume – poate şi unul exact ca în Munţii Khingan. Ce spusese Tripp? *Lance şi T aveau cea mai verde şi mai parfumată iarbă pe care am fumat-o în viaţa mea.*

— Cumva de la Lance Gressang şi Tara Hutchins?

întrebă ea.

— Da! De la ei. Îl ştii pe Lance?

— I-ai făcut rău Tarei? Ai omorât-o pe Tara Hutchins?

Blake păru derutat.

— Nu! spuse el. N-aş face aşa ceva niciodată.

Alex se întrebă cam care se gândea Blake că era limita pe care n-ar depăşi-o niciodată. Simţea că la tâmpla dreaptă începuse să-i pulseze o migrenă. Probabil asta însemna că puterea stelelor avea să-şi piardă efectul curând. Iar ei îi venea să se care de acolo. Casa aceea îi dădea fiori, de parcă ar fi absorbit toate lucrurile triste şi sordide care se întâmplaseră între pereţii ei.

Se uită la telefonul din mâna ei şi se gândi la toate fetele lui Blake din galerie. Încă nu terminase.

— Haide, spuse ea, aruncând o privire spre uşa deschisă a veceului.

— Unde mergem? întrebă Blake, în timp ce zâmbetul lui leneş se întindea ca un gălbenuş spart.

— O să facem un filmuleţ.

16. Iarna

Lauren îi dăduse lui Mercy un somnifer şi o culcase. Alex rămase cu ea, moţăind în camera întunecoasă, şi se trezi seara târziu, în zgomotul

lacrimilor fornăite ale lui Mercy.

— Înregistrarea a dispărut, îi spuse Alex, strângându-i mâna.

— Nu te cred. Nu are cum să dispară.

— Dacă era să se răspândească, s-ar fi răspândit până acum.

— Poate că vrea să mă amenințe cu ea, ca să mă duc iar şi… să fac tot felul de lucruri.

— A dispărut, spuse Alex.

Nu avea cum să ştie dacă ritualul lui Mike funcţionase. Cupa Plină era menită să acumuleze energie, nu să o elimine, dar Alex trebuia să spere.

— De ce să mă aleagă pe mine? întreba Mercy iar şi iar, căutând o logică, o anumită ecuaţie care să trimită totul la ceva ce spusese sau făcuse ea. Poate să aibă orice fată vrea. De ce să-mi facă mie asta?

Pentru că nu vrea fete care îl vor. Pentru că s-a săturat de dorinţă şi a început să-i placă să provoace ruşine. Alex nu ştia ce anume se află în mintea băieţilor precum Blake. Băieţi frumoşi care ar fi trebuit să fie fericiţi, cărora nu le lipsea nimic, dar care totuşi continuau să găsească lucruri de acaparat.

Când se lăsă întunericul, Alex se dădu jos din patul suprapus şi îşi luă un pulover şi blugi.

— Haide la cină, o imploră ea pe Mercy.

Se lăsă pe vine lângă paturile lor, ca să aprindă o veioză. Faţa lui Mercy era umflată de plâns. Părul ei

sclipea negru, ca o despicătură pe pernă. Avea acelaşi păr des, negru şi complet refractar la ondulat ca şi Alex.

— Nu mi-e foame.

— Mercy, trebuie să mănânci.

Mercy îşi îngropă faţa în pernă.

— Nu pot, spuse ea.

— Mercy, spuse Alex, scuturând-o de umăr. Mercy, nu o să te laşi de scoală din cauza asta.

— N-am spus că mă las de şcoală.

— Nu e nevoie s-o spui. Ştiu că te gândeşti la asta.

— Tu nu înţelegi.

— Înţeleg, spuse Alex. Ceva de genul ăsta mi s-a întâmplat şi mie în California. Când eram mai mică.

— Şi a trecut?

— Nu, a fost nasol. Şi, cumva, am îngăduit acestei chestii să-mi distrugă viaţa.

— Pari în regulă.

— Nu sunt. Dar mă simt în regulă când sunt aici cu tine şi cu Lauren, şi nimeni nu poate să-mi ia asta.

Mercy se şterse la nas cu mâna.

— Deci depinde de cum mă raportez la asta?

— Exact, spuse Alex zâmbind.

— Dar dacă spune cineva ceva…

— Dacă cineva se uită urât la tine, îi scot ochii cu furculiţa.

Mercy îşi luă blugii şi un pulover cu gât înalt, ca

să acopere urmele de muşcături, o costumaţie atât de reţinută că aproape părea altcineva. Îşi dădu cu apă pe faţă şi se tamponă sub ochi cu fard anticearcăne. În continuare era palidă şi avea ochii roşii, dar nimeni nu arăta prea grozav duminică seara, în miezul unei ierni din New Haven.

Alex şi Lauren o încadrară, împletindu-şi braţele cu ale ei, şi intrară împreună în sala de mese. Era zgomotoasă ca de obicei, plină de clinchet de vase şi de calda oscilare a nivelului conversaţiei, dar valul de sunet nu suferi nicio întrerupere atunci când intrară ele. Poate că, cine ştie, Mike şi Manuscrisul reuşiseră.

Se aşezară, cu tăvile în faţa lor. Mercy îşi împingea apatică într-o parte şi în alta codul prăjit, în timp ce Alex muşca vinovată din al doilea cheeseburger, când începură râsetele. Era un tip anume de râs, pe care Alex îl recunoscu – batjocoritor, prea voios şi întrerupt de o mână pusă peste gură, cu falsă stânjeneală. Lauren rămase complet nemişcată. Mercy se retrase şi mai adânc în gulerul puloverului ei, tremurând din tot corpul. Alex se tensionă, aşteptând.

— Hai să plecăm, spuse Lauren.

Dar Evan Wiley se prăbuşi pe scaunul de lângă ea.

— O, Doamne, simt că mor, spuse el.

— E-n regulă, îi spuse Lauren lui Mercy, apoi se

întoarse către Evan şi îi spuse printre dinţi: Care e problema ta?

— Ştiam că Blake e scârbos, dar nu atât de scârbos, spuse Evan.

Telefonul lui Lauren bâzâi, apoi şi al lui Alex. Dar nimeni nu se uita la Mercy. Studenţii icneau şi exclamau la mesele lor, cu feţele lipite de ecrane.

— Uitaţi-vă, spuse Mercy, cu faţa în mâini. Şi spuneţi-mi.

Lauren inspiră adânc şi îşi luă telefonul. Se încruntă.

— Scârbos, icni ea.

— *Ştiu*, spuse Evan.

Pe ecran era Blake Keely, aplecat deasupra unui veceu murdar. Alex simţi cum şarpele dinăuntrul ei se descolăceşte, cald şi satisfăcut, ca şi cum ar fi găsit piatra încălzită perfect de soare pe care să-şi pună burta.

— Tu vorbeşti serios? spuse Blake în filmuleţ.

Chicotea în exact acelaşi fel necontrolat şi strident ca atunci când spusese *Ia uite ce tufă*!

— Bine, bine, continua Blake. Eşti complet nebună!

Dar cea cu care vorbea Blake nu putea fi văzută.

— Nu se poate, comentă Lauren.

— O, Doamne, spuse Mercy.

— *Ştiu*, repetă Evan.

În timp ce ei priveau, Blake Keely îşi băgă mâna făcută căuş în toaleta înfundată, scoase o bucată de căcat şi luă o muşcătură mare.

Mestecă şi înghiţi, continuând să chicotească, apoi, cu maro întins pe buze şi pe dinţii albi şi uniformi, se uită la cine ţinea camera şi îi aruncă faimosul lui zâmbet indolent de mâncător de căcat.

Telefonul lui Alex bâzâi iar. Awolowo.

CE DRACU' E ÎN NEREGULĂ CU TINE?

Alex răspunse foarte simplu: *xoxoxo*.

Nu aveai dreptul. Am avut încredere în tine.

Toţi mai greşim uneori.

Mike nu avea să se plângă la Sandow. Ar fi trebuit să explice faptul că delegaţia lui lăsase cumva să-i scape secretul lui Merity şi că îi dăduse lui Alex o doză de puterea stelelor. Alex se folosise chiar de telefonul lui Blake ca să trimită noul video tuturor contactelor lui, şi nimeni de la Omega nu-i ştia numele.

— Alex, şopti Lauren. Ce e asta?

În jurul lor, sala de mese explodase în pungi de conversaţie aprinsă. Oamenii chicoteau şi dădeau din picior, dezgustaţi, alţii voiau să afle ce se întâmplase. Evan trecuse deja la masa următoare. Dar Lauren şi Mercy continuau să se holbeze în tăcere la Alex, cu telefoanele puse cu faţa în jos pe masă.

— Cum ai reuşit să faci asta? întrebă Lauren.

— Să fac ce?

— Ai zis că o să rezolvi, spuse Mercy, bătând cu degetul în telefon. Deci?

— Deci… spuse Alex.

Tăcerea se învârteji în jurul lor un lung moment. Apoi Mercy îşi trase degetul pe masă şi spuse:

— Ştii cum se spune că răul nu se îndreaptă cu rău?

— Da.

Mercy trase farfuria lui Alex spre ea şi luă o muşcătură imensă din cheeseburgerul rămas.

— E o prostie, adăugă Mercy.

Dacă magia Casei Pergamentul şi Cheia a fost învăţată sau furată de la vrăjitorii din Orientul Mijlociu în timpul Cruciadelor nu mai este o temă de dezbatere – moda se schimbă, iar hoţii devin păstrători ai tradiţiei –, chiar dacă membrilor societăţii încă le place să susţină că au ajuns să stăpânească magia portalului prin mijloace strict oneste. Exteriorul mormântului construit de Pergamentul şi Cheia e un omagiu adus originilor puterii lor, dar interiorul mormântului e dedicat, în mod absurd, legendei arthuriene, fiind prevăzut cu o masă rotundă de piatră chiar în mijloc. Unii pretind că piatra provine chiar din Avalon, alţii jură că provine de la Templul lui Solomon, iar alţii şoptesc că a fost extrasă de mai jos de Stony Creek. Indiferent de originile ei, toată lumea – de la decanul Acheson şi până la Cole Porter şi James Gamble Rogers, arhitectul responsabil pentru însuşi scheletul Yale-ului – s-a bătut pentru ea.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei de A Noua Case

Arsurile de soare mă ţin trează. Andy spune

că o să ajungem în Miami fără probleme, înainte să înceapă, totul e stabilit şi aprobat de consiliul osarilor şi de absolvenţi. Dar magia pe care o pregătesc ei a devenit imediat nesigură. Măcar am văzut Haitiul?

Jurnalul perioadei petrecute de Naomi Farwell
la Lethe (Colegiul Timothy Dwight, 1989)

17. Iarna

Alex îşi petrecuse restul serii de duminică în camera comună, împreună cu Mercy şi Lauren, *cu un soldat de nădejde* în poală. La pick-upul lui Lauren cânta Rimsky-Korsakov. În seara aceea, căminul era deosebit de zgomotos, iar la uşa apartamentului lor se auziră de mai multe ori ciocănituri – toate ignorate. În cele din urmă, Anna se întoarse acasă, cu o expresie ursuză şi somnolentă, ca de obicei. Le aruncă un „salut” inexpresiv şi dispăru în camera ei. Peste un minut o auziră cum vorbeşte la telefon cu familia ei din Texas şi trebuiră să-şi acopere gurile, în timp ce umerii li se scuturau de râs şi din ochi le curgeau lacrimi, când o auziră spunând: „Sunt sigură că sunt vrăjitoare”.

Nici nu ştii ce spui.

Alex dormi fără vise, dar se trezi noaptea ca să-l găsească pe Mire zăbovind în faţa ferestrei de la camera ei, ţinut la distanţă de protecţii. Avea o expresie nerăbdătoare.

— Mâine, îi promise ea.

Trecuseră mai puţin de 24 de ore de la călătoria ei în zona de graniţă. Avea să ajungă la Tara, dar Mercy avusese nevoie de ea mai întâi. Le datora mai mult celor vii decât celor morţi.

Gestionez situaţia, se gândi ea, în timp ce înghiţea încă două aspirine şi cădea înapoi în pat. *Poate nu aşa cum ar fi făcut-o Darlington, dar mă descurc*.

Luni dimineaţă, prima ei oprire fu la Il Bastone, ca să-şi umple buzunarele cu pământ de cimitir şi să petreacă o oră răsfoind informaţiile pe care le putu găsi despre *glumi*. În cazul în care Cartea şi Şarpele – sau cel care trimisese chestia aia după ea, indiferent cine era el – voia să încerce iar, era momentul perfect pentru asta. Alex o luase razna în public; academic vorbind, era sub presiune. Dacă se arunca dintr-odată într-un râu sau în faţa maşinii, sau de pe o clădire, deja existau o grămadă de semnale de avertizare către care s-ar fi putut arăta ulterior.

Părea deprimată? *Era distantă. Nu prea îşi făcea prieteni. Avea probleme la cursuri*. Toate acestea erau adevărate. Dar ar fi contat dacă Alex ar fi fost altcineva? Dacă ar fi fost o mondenă, s-ar fi spus că îi plăcea să bea ca să-şi uite durerea. Dacă ar fi fost o studentă de nota 10, s-ar fi spus că perfecţionismul ei o mâncase de vie. Se găseau întotdeauna justificări pentru fetele care mureau.

Şi totuşi, găsea o reconfortare stranie în faptul că acum povestea ei ar fi fost foarte diferită de ceea ce ar fi fost cu un an în urmă. Să moară de hipotermie după ce se făcuse muci şi intrase ilegal într-o piscină publică. Să facă supradoză când încerca ceva nou sau

băga prea mult. Sau doar să dispară. Să piardă protecţia lui Len şi să dispară undeva în San Fernando Valley, printre şirurile de case mici, ca nişte mausolee tencuite înălţate pe loturi minuscule.

Dar ar fi fost plăcut să evite să moară acum. *E o chestiune de principiu*, cum ar fi spus Darlington. După ce se certase cu biblioteca timp de câteva ore, găsise două pasaje despre cum pot fi combătuţi *glumii*, unul în engleză, celălalt în ebraică, pentru a cărui descifrare folosi o piatră a traducerii şi care se dovedi a se referi mai puţin la *glumi*, cât la golemi. Dar, dat fiind că ambele surse menţionau folosirea unui ceas de mână sau de buzunar, sfatul părea unul solid.

Întoarce bine ceasornicul. Ticăitul constant al unui ceas derutează orice creatură făcută, şi nu născută. Ele percep în mecanismul ceasului bătaia unei inimi şi vor încerca să găsească un trup acolo unde nu există niciunul.

Asta nu însemna tocmai protecţie, dar trebuia să se mulţumească doar cu distragerea atenţiei.

Darlington purta un ceas de mână – avea curea de piele neagră lată şi cadran de sidef –, iar Alex presupusese că e o moştenire sau o fandoseală. Dar poate că avea şi un scop.

Alex intră în arsenal, unde era ţinut Creuzetul lui Hiram; nemaifiind folosit de multă vreme, Bolul de Aur părea aproape părăsit. Găsi într-un sertar un ceas

de buzunar strecurat printre nişte pendule pentru hipnotism, îl trase şi îl băgă în buzunar. Dar trebui să deschidă multe sertare până să găsească pudriera cu oglindă pe care o voia, învelită în pânză de protecţie. Un carton din sertar explica provenienţa oglinzii: sticla fusese creată iniţial în China şi apoi montată în pudrieră de nişte membri ai Manuscrisului, pentru o operaţiune încă secretizată din Războiul Rece condusă de CIA. Cum îşi croise drum de la Langley spre vila Lethe de pe Orange, cartonul nu spunea. Sticla era murdară şi Alex o şterse cu aburul respiraţiei şi hanoracul.

În ciuda evenimentelor sfârşitului de săptămână, Alex reuşi să treacă de cursul de spaniolă fără obişnuita senzaţie de derută sau panică, petrecu două ore la Biblioteca Sterling, terminând ce avea de citit despre Shakespeare, apoi luă obişnuitul ei prânz de două porţii. Se simţea trează şi concentrată aşa cum fusese când luase *basso belladona*, dar fără acel tremur care îi făcea inima să zvâcnească. Şi când te gândeşti că pentru asta nu fusese nevoie decât de un atentat la viaţa ei şi de o vizită la graniţa iadului. Dacă ar fi ştiut mai curând…

În dimineaţa aceea, North zăbovise în curtea lui Vanderbilt, iar ea îi murmurase că abia după prânz avea să fie liberă. Şi, într-adevăr, atunci când ieşi din sala de mese, North o aştepta. Porniseră împreună pe

College Street, spre Prospect Street. Aproape ajunseseră la Ingalls Rink când Alex îşi dădu seama că nu văzuse niciun Cenuşiu – nu, nu era tocmai adevărat. Îi vedea în spatele coloanelor şi ţâşnind pe alei. *Se tem de North*, îşi dădu ea seama. Îşi aminti cum stătuse North în râu, zâmbind. *Există lucruri mai rele decât moartea, domnişoară Stern.*

Alex trebuia să se uite întruna la telefon, în timp ce o lua pe scurtătură, pe Mansfield. Încă nu reuşea să ţină minte harta New Havenului. Ştia principalele artere din campusul Yale, rutele pe care mergea în fiecare săptămână la cursuri, dar restul oraşului era vag şi inform pentru ea. Se îndrepta spre un cartier prin care mersese cândva cu Darlington în Mercedesul lui vechi şi ponosit. Darlington îi arătase vechea fabrică Winchester Repeating Arms, transformată parţial în apartamente de lux. Clădirea era străbătută de sus în jos de o linie, acolo unde zugrăveala lăsa locul cărămizii goale – momentul exact în care dezvoltatorul rămăsese fără bani. Darlington arătase spre grilajul trist al Parcului Ştiinţei – încercarea Universităţii Yale de a atrage investiţii în tehnica medicală în anii ’90.

— Presupun că n-a funcţionat, spusese Alex, remarcând ferestrele bătute în scânduri şi parcarea goală.

— În cuvintele bunicului meu, oraşul ăsta a fost

futut de la bun început.

Darlington apăsase pe acceleraţie, ca şi cum Alex ar fi asistat la o ceartă de familie stânjenitoare de Ziua Recunoştinţei. Trecuseră de casele tipizate ieftine şi de clădirile de apartamente în care locuiseră muncitorii pe vremea când Winchester mai funcţiona, apoi, mai sus pe panta Dealului Ştiinţei, de casele care aparţinuseră maiştrilor companiei, construite din cărămidă în loc de lemn, cu peluze mai largi şi garduri vii tunse. Şi mai sus pe deal, mai departe, casele solide lăsau locul unor vile somptuoase şi, în sfârşit, impunătoarei întinderi împădurite a Grădinii Botanice Marsh, ca şi cum s-ar fi destrămat o vrajă.

Dar astăzi Alex nu avea să meargă până în vârful dealului. Rămase la bază, la casele tipizate ponosite, la curţile goale şi magazinele de băutură dosite. Detectivul Turner spusese că Tara stătuse pe Woodland şi, chiar fără un poliţist în uniformă la uşă, lui Alex nu i-ar fi fost deloc greu să dea de clădirea fetei moarte. Vizavi, o femeie stătea sprijinită de gardul de la marginea curţii ei, cu braţele atârnate peste plasa de sârmă ca şi cum ar fi fost surprinsă într-un plonjon cu încetinitorul, privind spre clădirea de apartamente urâtă de parcă aceasta ar fi putut să înceapă să vorbească. Doi tipi în trening discutau pe trotuar, cu trupurile întoarse spre gazonul plin de tufe din faţa clădirii Tarei, dar păstrând o distanţă

reticentă. Alex nu putea să-i învinovăţească. Necazurile se luau.

— Cele mai multe oraşe sunt palimpseste, îi spusese cândva Darlington.

Când căutase sensul cuvântului, avusese nevoie de trei încercări pentru a nimeri scrierea lui corectă.

— Sunt construite şi reconstruite până când nu-ţi mai aminteşti ce s-a întâmplat şi unde. Dar New Havenul îşi afişează cicatricele. Marile autostrăzi care merg în direcţia greşită, clădirile de birouri pustii, panorame care dau spre nimic altceva în afară de linii de înaltă tensiune. Nimeni nu-şi dă seama cât de multă viaţă e între răni şi câte are de oferit viaţa asta. Pentru că e un oraş construit în aşa fel încât să te facă să fugi de el.

Tara locuise în făgaşul unei astfel de cicatrici.

Alex nu-şi luase haina de lână şi nu-şi dăduse părul pe spate. Aici îi ea uşor să se integreze, nu voia să atragă atenţia.

Merse încet şi se opri pe la mijlocul cvartalului, se uită la telefon şi privi spre North suficient cât să detecteze expresia lui frustrată.

— Relaxează-te, murmură ea.

Nu răspund în faţa ta, prietene. Cel puţin aşa cred.

În sfârşit, un bărbat ieşi din clădirea Tarei. Era înalt şi slab şi purta o geacă cu Patriots şi blugi prespălaţi. Îl salută din cap pe poliţist şi îşi băgă

căştile în urechi, în timp ce cobora treptele de cărămidă. Alex îl urmări după colţ. Când nu mai putu să-i vadă nimeni, îl bătu pe umăr. Bărbatul se întoarse şi ea ridică oglinda pe care o ţinea în mână. Oglinda îi aruncă pe faţă lumina strălucitoare a soarelui şi bărbatul ridică mâna să o blocheze, dându-se în spate.

— Ce naiba?

Alex închise brusc oglinda.

— O, Doamne, îmi pare foarte rău, spuse ea. Am crezut că eşti Tom Brady.

Tipul îi aruncă o privire urâtă şi plecă cu paşi mari.

Alex alergă înapoi la clădirea de apartamente. Când se apropie de poliţistul de la uşă, ridică oglinda ca pe o insignă. Lumina căzu pe faţa acestuia.

— Te-ai întors deja? întrebă poliţistul, care nu vedea altceva decât imaginea tipului cu geacă Patriots surprinsă de oglindă.

Manuscrisul avea cel mai urât mormânt, dar nişte trucuri foarte bune.

— Mi-am uitat portofelul, spuse Alex, îngroşându-şi cât mai mult vocea.

Poliţistul dădu din cap şi Alex dispăru pe uşă.

Băgă oglinda în buzunar şi o luă pe hol, mişcându-se silenţios. Găsi apartamentul Tarei la etajul unu, cu banda de protecţie în prag.

Se gândi că poate avea să fie nevoie să spargă

broasca – trebuise să înveţe cum se face asta după ce mama ei decisese să devină exigentă şi îi interzisese accesul în apartament. Fusese ceva straniu să intre prin efracţie în propria casă, să se strecoare înăuntru ca şi cum ar fi fost şi ea o fantomă care stătea într-un spaţiu aparţinându-i altcuiva. Dar încuietoarea de la uşa Tarei lipsea complet. Părea că o luaseră poliţiştii.

Alex împinse uşa şi se strecură pe sub banda de protecţie. Era evident că nu venise nimeni ca să aranjeze apartamentul Tarei, după ce îl scormonise poliţia. Cine să facă asta? Unul dintre locatarii apartamentului era în arestul poliţiei, iar celălalt mort pe o masă.

Sertarele erau deschise şi pernele luate de pe canapea, unele tăiate de poliţiştii care căutau marfă de contrabandă. Podeaua era plină de resturi: un afiş înrămat smuls din ramă, o crosă de golf aruncată pe jos, periuţe de machiaj. Chiar şi aşa, Alex vedea că Tara încercase să facă din apartament un loc plăcut. Pe pereţi erau prinse pături colorate în mov şi albastru. *Culori liniştitoare*, ar fi spus mama lui Alex. *Oceanice*. La fereastră era atârnat un talisman, deasupra unei colecţii de plante suculente. Alex luă unul dintre micile ghivece, atingând cu degetele frunzele grase şi cerate ale plantei din el. Şi ea cumpărase una exact la fel de la un târg de legume. Nu necesitau îngrijire sau apă aproape deloc. Mici

supravieţuitori. Ştia că planta ei fusese cel mai probabil aruncată la gunoi sau băgată în pungă ca probă, dar îi plăcea să-şi închipuie că încă stătea la soare pe pervazul de la Epicentru.

Se duse, pe un hol îngust, spre dormitorul aflat într-o stare de dezordine similară. Pe pat era un morman de perne şi animale de pluş. Spatele dulapului fusese demontat. Alex distingea, de la fereastră, turnul ascuţit al vechiului conac Marsh. Făcea parte din facultatea de silvicultură, iar curtea din spate, lungă şi înclinată, era plină de sere – totul la doar câteva minute de mers de apartamentul Tarei. *Ce vedeai când te trezeai, fato*?

North se oprise pe hol, unde ezita lângă baie. Îi spusese lui Alex să fie ceva cu *efluvii*.

Baia era lungă şi îngustă. Între chiuveta cu picior şi cada de duş tocită aveai puţin loc de mişcare. Alex cercetă articolele de pe chiuvetă şi din coşul de gunoi. O periuţă de dinţi sau şerveţele folosite nu erau de ajuns. North spusese că trebuie să fie un articol personal. Alex deschise dulăpiorul cu medicamente. Abia dacă mai rămăsese ceva înăuntru, dar pe raftul de sus era o cutie albastră de plastic. Pe abţibildul lipit pe capac scria: *Schimbă-ţi zâmbetul, schimbă-ţi viaţa.*

Alex o deschise. Aparatul dentar detaşabil al Tarei. North părea sceptic.

— Ştii măcar ce e asta? îl întrebă Alex. Ştii că

priveşti un miracol al ortodonţiei moderne? Bineînţeles că nu.

El îşi încrucişă braţele.

Îi lipseau un secol şi jumătate pentru a pricepe, dar probabil că nici majoritatea puştilor din campus nu i-ar fi dat prea mare importanţă. Aparatul dentar era genul de lucru pe care ţi-l cumpărau părinţii – fără să ştii niciodată cât costă – şi pe care îl pierdeai în excursiile şcolare sau îl uitai într-un sertar. Dar pentru Tara era ceva important. Un lucru pentru care probabil că economisise luni de zile ca să-l poată cumpăra, pe care îl purta în fiecare seară şi pe care ar fi avut grijă să nu-l piardă. *Schimbă-ţi zâmbetul, schimbă-ţi viaţa.*

Alex rupse puţină hârtie igienică şi scoase aparatul din cutie.

— Era important pentru ea, îi spuse lui North. Crede-mă.

Alex puse dopul la chiuvetă şi o umplu. Oare asta se punea ca apă? Aşa spera.

Aruncă proteza în apă. Înainte ca proteza să se ducă la fund, Alex văzu cum de lângă scurgere iese o mână palidă, ca şi cum ar fi înflorit din crăpătura chiuvetei. Imediat ce degetele ei se strânseră, atât mâna, cât şi proteza dispărură. Când ridică privirea, o văzu picurând în mâna lui North, care o privea cu gura strâmbată de dezgust.

— Ai vrut efluvii, spuse Alex dând din umeri.

Scoase dopul chiuvetei, aruncă şerveţelul la coş şi se întoarse să plece.

Un bărbat stătea în uşă. Era imens, aproape atingând tocul cu capul, iar umerii lui umpleau golul. Purta o salopetă cenuşie de mecanic, cu partea de sus descheiată şi atârnând. Tricoul alb lăsa se vadă nişte braţe musculoase, pline de tatuaje.

— Eu… începu Alex.

Dar el se năpustea deja.

Intră în ea, izbind-o cu spatele de perete. Alex se lovi cu capul de pervazul ferestrei, iar el o prinse de gât. Ea încercă să-i zgârie braţele.

Ochii lui North se înnegriseră. Se aruncă spre atacatorul ei, dar trecu prin el.

Nu era un *glum*. Nu era o fantomă. Nu era ceva de dincolo de Voal. Bărbatul era în carne şi oase şi voia s-o ucidă. North nu mai putea s-o ajute acum.

Alex îşi înfipse palma în gâtul lui. Bărbatul icni şi strânsoarea lui slăbi. Ea îl lovi cu genunchiul între picioare. Nu-şi nimeri perfect ţinta, dar fu suficient cât să-l îndoaie de mijloc pe atacator.

Alex se repezi pe lângă el, smulgând perdeaua duşului din inele şi împiedicându-se în ea. Se năpusti pe hol, cu North în spatele ei, şi porni spre uşă, dar chiar în clipa aceea mecanicul apăru în faţa ei. Nu deschisese uşa, ci pur şi simplu trecuse prin ea – de

parcă ar fi fost un Cenuşiu. Magia portalului? Pentru o fracţiune de secundă, Alex întrezări în spatele lui ceva ce părea a fi o curte pustie, apoi el porni cu paşi mari spre ea.

Alex se dădu în spate, prin sufrageria aglomerată, cu un braţ în jurul mijlocului, încercând să gândească. Sângera şi o durea când respira. Bărbatul îi rupsese coastele. Nu ştia câte. Simţea cum pe ceafă i se prelinge ceva cald şi umed, din locul în care se lovise cu capul. Putea să ajungă în bucătărie? Să ia un cuţit?

— Cine eşti? mârâi mecanicul cu o voce joasă şi hârşâită, poate din cauza loviturii lui Alex la trahee. Tu i-ai făcut rău Tarei?

— Nu, nenorocitul de prietenu-su, scuipă Alex.

Bărbatul mugi şi se repezi spre ea.

Alex se întoarse la stânga spre şemineu, evitându-l la limită, dar mecanicul era în continuare între ea şi uşă, săltând pe călcâie, ca şi cum ar fi fost un fel de meci de box.

— N-ai unde să fugi, curvo, zâmbi el.

Înainte ca ea să apuce să se strecoare pe lângă el, bărbatul o prinse iar de gât cu mâinile. Alex începu să vadă pete negre. North ţipa, gesticulând sălbatic, complet neputincios. Nu, nu neputincios. Nu era exact. *Lasă-mă să intru, Alex*.

Nimeni nu ştia cine era ea. Nici North, nici monstrul din faţa ei. Nici Dawes, nici Mercy, nici

Sandow sau ceilalţi.

Doar Darlington ghicise.

18. Toamna trecută

Darlington ştia că lui Alex nu avea să-i placă să fie chemată. Nu putea să i-o ia în nume de rău. Nu era joi, atunci când aveau loc ritualurile, şi nici duminică, atunci când ea trebuia să se pregătească pentru cursurile din săptămâna următoare, iar el ştia că ea are dificultăţi în a ţine pasul cu învăţatul şi cu cerinţele lui Lethe. Darlington fusese preocupat de faptul că incidentul de la Manuscris le-ar fi putut influenţa munca, dar ea depăşise momentul mai uşor decât el, făcând raportul în aşa fel încât el să nu trebuiască să retrăiască acea stânjeneală şi revenind imediat la nemulţumirile ei faţă de cerinţele Casei Lethe. Uşurinţa cu care ea uitase noaptea aceea, iertarea nonşalantă pe care i-o oferise îl tulburau şi îl făceau să se întrebe din nou ce ritm feroce avusese viaţa ei înainte. Mai mult, Alex trecuse fără probleme de al doilea ei ritual al aurelienilor – o cerere de patent din campusul-satelit, urât şi luminat cu neoane, al Muzeului Peabody – şi de prima ei prognosticate pentru Craniu şi Oase. Existase un moment delicat atunci când ea se făcuse foarte verde şi păruse că o să vomite peste Haruspex. Dar se

descurcase, şi Darlington nu i-ar fi putut reproşa că şovăise. El trecuse prin 12 prognosticări şi încă rămânea zguduit după ele.

— Nu o să ţină mult, Stern, îi promise el când plecară de la Il Bastone marţi seară. Rosenfeld face probleme reţelei.

— Cine e Rosenfeld?

— Vrei să spui ce. Clădirea Rosenfeld. Ar trebui să ştii restul.

Alex îşi potrivi cureaua genţii.

— Nu-mi amintesc.

— Sf. Elmo, încercă el s-o ajute.

— Aha. Tipul electrocutat.

Darlington îi oferise esenţialul. Se presupunea că Sf. Elmo supravieţuise electrocutării şi înecului. Acesta îşi împrumutase numele atât unui fenomen meteo – focul Sfântului Elmo –, cât şi societăţii care fusese găzduită cândva de turnurile elisabetane ale Clădirii Rosenfeld. Clădirea de cărămidă roşie era folosită ca spaţiu de birouri şi anexă, fiind încuiată noaptea, însă Darlington avea cheie.

— Pune-ţi astea, spuse el.

Îi întinse nişte mănuşi de cauciuc şi nişte cizme nu foarte diferite de cele pe care le produsese cândva fabrica familiei. Alex făcu întocmai şi intră în urma lui în hol.

— De ce n-am putut lăsa asta pe mâine? întrebă

ea.

— Pentru că ultima oară când Lethe a lăsat problemele de la Rosenfeld nerezolvate, am avut o pană de curent în tot campusul.

Ca şi cum ar fi participat la conversaţie, luminile de la etajele superioare pâlpâiră. Clădirea zumzăia încet.

— Toate chestiile astea sunt în *Viaţa lui Lethe*, continuă Darlington.

— Îţi mai aduci aminte când ai spus că nu ne ocupăm de societăţile nerezidenţiale? întrebă Alex.

— Da, spuse Darlington, deşi ştia ce urmează.

— Eu am luat în serios învăţăturile tale.

Darlington oftă şi deschise încă o uşă cu cheia, de data asta uşa unei magazii imense, pline de mobilă de cămin ponosită şi saltele vechi.

— Asta e fosta sală de mese a Casei Sf. Elmo, spuse el.

Lumină cu lanterna arcadele gotice înalte şi detaliile elegante ale pietrei.

— Atunci când societatea avea probleme cu banii, în anii ’60, universitatea a cumpărat clădirea, dar a promis că o să dea cu chirie Casei Sf. Elmo criptele pentru ritualuri aflate înăuntrul ei. Dar în locul unui contract în toată regula, făcut de aurelieni pentru a garanta termenii, cele două părţi au optat pentru un acord între gentlemani.

— Şi gentlemanii s-au răzgândit?

— Da, şi au preluat conducerea nişte oameni mai puţin manieraţi. Yale a refuzat să înnoiască astfel contractul de închiriere, iar Sf. Elmo a ajuns în casa aia mică şi soioasă de pe Lynwood.

— Acasă e acolo unde te simţi bine, snobule.

— Tocmai, Stern. Sf. Elmo se simţea bine aici, în mormântul lor iniţial. După ce au pierdut clădirea, au rămas faliți şi lipsiţi aproape complet de magie. Ajută-mă să mut astea.

Dădură la o parte două rame de pat vechi, scoţând la lumină altă uşă încuiată. Societatea fusese cunoscută pentru magia meteorologică, *artium tempestate*, pe care o folosise pentru orice, de la manipularea materiilor prime la influenţarea eseurilor marcate la fotbalul american. După mutarea pe Lynwood, nu mai reuşiseră nici măcar să stârnească o adiere uşoară. Toate casele societăţilor erau construite pe centri de putere magică. Nimeni nu ştia ce îi crease, dar era motivul pentru care pur şi simplu nu puteau fi construite morminte noi. Existau în lumea asta locuri pe care magia le evita, cum ar fi Naţional Mall din Washington, care aducea cu o câmpie selenară mohorâtă, şi locuri către care era atrasă, cum ar fi Centrul Rockefeller din Manhattan şi Cartierul Francez din New Orleans. New Haven avea o concentraţie extrem de mare de locuri în care magia

părea să prindă şi să crească, asemenea vatei de zahăr pe băţ.

Scările pe care le coborau parcurgeau trei niveluri subterane, iar zumzetul devenea tot mai puternic la fiecare pas. La nivelurile inferioare, rămăseseră puţine lucruri de văzut: trupurile împăiate şi prăfoase ale unor animale pensionate de la grădina zoologică din New Haven, achiziţionate ca divertisment de J.P. Morgan în perioada lui zbuciumată; conductori electrici de demult, cu spire metalice ascuţite, parcă luaţi dintr-un film SF vechi; albii goale şi rezervoare de sticlă crăpate.

— Acvarii? întrebă Alex.

— Ceainice pentru furtuni.

Aici produceau fenomene meteo membrii Casei Sf. Elmo. Viscole care creşteau preţul utilităţilor, secete care ardeau recoltele, vânturi suficient de puternice cât să scufunde un vas de luptă.

În acest loc, zumzetul era mai puternic, un geamăt electric neîncetat ce ridica părul de pe braţele lui Darlington şi îi făcea dinţii să vibreze.

— Ce-i asta? întrebă Alex, acoperind zgomotul şi punându-şi palmele pe urechi.

Darlington ştia din experienţă că asta nu avea s-o ajute cu nimic. Zumzetul sălăşluia pe tot etajul, plutea în aer. Dacă stăteai în el suficient de mult, începeai să înnebuneşti.

— Casa Sf. Elmo şi-a petrecut ani de zile în acest loc, invocând furtuni. Din cine ştie ce motiv, vremii îi place să revină aici.

— Şi când revine, suntem chemaţi noi?

Darlington o conduse spre panoul electric vechi. Nu mai funcţiona de mult, dar nu era prea prăfuit. Darlington scoase din geantă girueta de argint.

— Întinde mâna, spuse el, punându-i girueta în palmă. Suflă în ea.

Alex îl privi sceptic, apoi suflă cu putere în braţele subţiri de argint, iar girueta se ridică pe verticală, ca un somnambul din desene animate.

— Din nou, îi comandă el.

Girueta se roti încet, mişcată de aer, apoi începu să zbârnâie în palma lui Alex, ca şi cum ar fi fost mişcată de o vijelie. Alex se lăsă uşor pe spate. La lumina lanternei, părul i se ridică în jurul capului, ca o aură de electricitate care o făcea să pară că are faţa înconjurată de şerpi negri. Darlington îşi aminti cum arăta Alex la petrecerea Manuscrisului, învăluită de întuneric, şi trebui să clipească de două ori ca să-şi alunge din minte această imagine. Nu era prima oară când îi revenea această amintire, care îl lăsa întotdeauna neliniştit, neştiind prea bine dacă era din pricina ruşinii acelei nopţi sau pentru că văzuse ceva real, ceva de la care ar fi trebuit să aibă suficientă minte cât să întoarcă privirea.

— Pui girueta în mişcare, o instrui el. Apoi apeşi pe întrerupătoare.

Darlington le apăsă rapid, unul după altul, până la capăt.

— Şi să nu uiţi să porţi mănuşi, continuă el.

Degetul lui apăsă pe ultimul întrerupător, iar zumzetul crescu până la nivelul unei lamentaţii ascuţite care zgâria creierul, ţipătul pătrunzător şi nervos al unui copil iritat care nu voia să fie trimis la culcare. Alex făcu o grimasă. Din nas i se prelingea sânge. Darlington simţi pe buză umezeala şi îşi dădu seama că şi nasul lui sângera. Apoi, *trosc*, în cameră explodă o lumină puternică. Girueta zbură şi se izbi cu un zăngănit de perete, iar întreaga clădire păru să ofteze atunci când zumzetul se stinse.

Alex se cutremură, uşurată, iar Darlington îi întinse o batistă curată, ca să se şteargă la nas.

— Trebuie să facem asta de fiecare dată când vremea începe să devină nervoasă? întrebă ea.

Darlington se şterse şi el la nas.

— O dată sau de două ori pe an. Uneori mai rar. Energia trebuie să meargă undeva şi, dacă noi nu-i dăm o direcţie, va crea supratensiune.

Alex luă girueta mutilată. Vârfurile săgeţilor de metal se topiseră uşor, iar axa ei era îndoită.

— Şi asta? întrebă ea.

— O s-o punem în creuzet, împreună cu nişte

material de sudură. În aproximativ 48 de ore ar trebui să se refacă.

— Asta e tot? Doar atât trebuie să facem?

— Da. Lethe are senzori la nivelurile inferioare ale Clădirii Rosenfeld. Dacă se schimbă vremea, Dawes o să primească o alertă. Să iei întotdeauna girueta. Şi să porţi întotdeauna mănuşi şi cizme. Nu e mare lucru. Acum poţi să te întorci la… la ce?

— La *Crăiasa zânelor*.

Darlington îşi dădu ochii peste cap, conducând-o spre uşă.

— Condoleanţe, spuse el, Edmund Spenser e un plicticos nenorocit. Despre ce e lucrarea ta?

Însă Darlington era doar pe jumătate atent la ce zicea. Voia doar s-o facă să rămână calmă. Şi să rămână calm şi el. Pentru că, în tăcerea rămasă după zumzetul vremii, auzea cum respiră ceva.

O conduse înapoi, pe culoarele cu sticlărie prăfuită şi aparate stricate, ascultând cu mare atenţie.

Era vag conştient de ce spunea Alex despre regina Elisabeta şi despre faptul că un tip de la cursul ei irosise nu mai puţin de 15 minute explicând că toţi marii poeţi erau stângaci.

— E evident fals, spuse Darlington.

Respiraţia era profundă şi egală, ca a unei creaturi care se odihneşte, atât de constantă că putea fi confundată cu încă un zgomot pe care îl scotea

sistemul de ventilare al clădirii.

— Asta a spus şi asistenta noastră, dar presupun că tipul ăla e stângaci, aşa că îi dădea înainte că mai demult îi obligau pe stângaci să scrie cu dreapta.

— Să fii stângaci era considerat un semn de influenţă demonică. Mâna sinistră şi aşa mai departe.

— Şi era?

— Ce?

— Un semn de influenţă demonică.

— Deloc. Demonii sunt ambidextri.

— În general, trebuie să ne luptăm cu demonii?

— Absolut deloc. Demonii sunt izolaţi într-un fel de iad de dincolo de Voal, iar cei care reuşesc să treacă prin el sunt mult peste nivelul nostru de salarizare.

— Ce salarizare?

— Tocmai.

Acolo, în colţ, întunericul părea mai adânc decât ar fi trebuit – o umbră care nu era o umbră. Un portal. În subsolul Clădirii Rosenfeld. Unde nu avea ce căuta.

Darlington se simţi uşurat. Ceea ce lui i se păruse respiraţie trebuie să fi fost un curent de aer care trecea prin portal şi, chiar dacă prezenţa acestuia aici rămânea un mister, era unul pe care el îl putea soluţiona. În mod evident, cineva fusese în subsol, încercând să capteze puterea vechiului centru al Casei Sf. Elmo pentru cine ştie ce magie. Făptaşii erau, în

mod evident, cei din Pergamentul şi Cheia. Aceştia îşi anulaseră ultimul ritual şi, dacă era să te iei după anterioara lor tentativă de a deschide un portal în Ungaria, magia din mormântul lor era pe sfârşite. Însă Darlington nu avea de gând să aducă acuzaţii fără probe. Avea să arunce o vrajă de izolare şi protecţie, pentru a face portalul inutilizabil, apoi trebuiau să se întoarcă la Il Bastone să ia uneltele de care avea nevoie ca să-l închidă permanent. Lui Alex nu avea să-i placă asta.

— Cine ştie, îşi continuă ea reflecţiile. Poate că au încercat să-i corecteze pe puştii ăia care scriau cu stânga, pentru că se murdăreau rău pe mână. Întotdeauna îmi dădeam seama că Hellie a scris în jurnal, pentru că avea încheietura plină de cerneală.

Darlington presupunea că putea să închidă portalul singur. Să o lase în pace să se ducă să scrie cine ştie ce lucrare plictisitoare despre plictisitorul Spenser. *Moduri de călătorie şi modele ale păcatului în* Crăiasa zânelor.

— Cine e Hellie? întrebă el.

Dar în clipa în care rosti întrebarea, îşi dădu seama de unde ştia numele. Helen Watson. Fata moartă care făcuse supradoză, cea lângă care fusese găsită Alex. Ceva dinăuntrul lui filă asemenea unui bec. Darlington îşi aminti modelul feroce al sângelui împroşcat, repetat iar şi iar pe pereţii apartamentului

mizerabil, ca un material textil înfiorător. Lovituri cu mâna stângă.

Dar Helen Watson murise în seara aceea mai devreme, nu-i aşa? Pe ea nu erau urme de sânge. *Niciuna* dintre fete nu fusese un suspect credibil. Ambele erau luate rău şi prea mici ca să fi produs genul acela de răni, iar Alex nu era stângace.

Dar Helen Watson era.

Hellie.

Alex se uita la el, în întuneric. Avea privirea prudentă a celui care ştie că a spus prea mult. Darlington ştia că ar fi trebuit să afecteze lipsa preocupării. *Poartă-te firesc*. Mda, să se poarte firesc… În timp ce stătea într-un subsol plin de magie a furtunii, alături de un portal către cine ştie unde, lângă o fată care putea să vadă fantome. Nu, nu doar că vedea fantome.

Poate că le şi lăsa să intre.

Poartă-te firesc. În schimb, Darlington rămase nemişcat, privind fix în ochii negri ai lui Alex, în timp ce mintea lui trecea în revistă ceea ce ştia despre posedările de către Cenuşii. Mai existaseră oameni pe care Lethe îi urmărise, oameni care se presupunea că văd fantome. Mulţi îşi pierduseră minţile sau încetaseră să mai fie candidaţi „viabili”. Existau poveşti despre oameni care înnebuniseră şi îşi distruseseră salonul de spital sau îşi atacaseră

îngrijitorii cu o forţă nemaiauzită – tipul de forţă necesară pentru a lupta cu o bâtă împotriva a cinci bărbaţi robuşti. După aceste explozii, subiecţii rămâneau întotdeauna într-o stare catatonică, astfel că devenea imposibil să fie chestionaţi. Dar Alex nu era o fată obişnuită, nu-i aşa?

Darlington se uită la ea. Ondină cu păr negru şi lins, cu cărare pe mijloc, şi ochi devoratori.

— Tu i-ai omorât, spuse el. Pe toţi. Leonard Beacon. Mitchell Betts. Helen Watson. *Hellie*.

Liniştea se prelungi. Strălucirea neagră a ochilor ei păru să devină mai dură. Nu îşi dorise Darlington magie, o uşă către o altă lume, o fată zână? Dar zânele nu erau niciodată bune. *Spune-mi să termin dracului cu prostiile*, se gândi el. *Deschide gura aia vulgară şi spune-mi că mă înşel. Spune-mi să mă duc naibii.*

Dar Alex nu spuse decât:

— Nu şi pe Hellie.

Darlington auzea curentul de aer care trecea prin portal, gemetele obişnuite ale clădirii de deasupra lor şi, undeva în depărtare, zgomotul unei sirene.

Ştiuse. În prima zi în care o întâlnise, ştiuse că e ceva în neregulă cu ea, dar n-ar fi putut să ghicească niciodată amploarea acestei grozăvii. *Ucigaşă.*

Dar pe cine ucisese, de fapt? Pe cineva de care nu avea să-i fie dor nimănui. Poate că făcuse ceea ce trebuise să facă. Indiferent cum ar fi fost, consiliul

Lethe nici nu bănuia cu cine avea de-a face, *ce* aduseseră în sânul lor.

— Ce-o să faci? întrebă Alex.

Ochii aceia duri şi negri, pietre de râu. Nicio remuşcare, nicio justificare. Singura ei motivaţie era supravieţuirea.

— Nu ştiu, spuse Darlington.

Dar amândoi ştiau că era o minciună. Darlington avea să-i spună decanului Sandow. Nu avea cum să evite asta.

Întreab-o de ce. *Nu*, *întreab-o cum*. Mobilul ei ar fi trebuit să conteze mai mult pentru el, însă Darlington ştia că modalitatea era cea care avea să-l obsedeze şi, probabil, avea să obsedeze şi consiliul. Dar nu aveau cum s-o lase să lucreze în continuare la Lethe. Dacă se întâmpla ceva, dacă Alex făcea din nou rău cuiva, ei ar fi fost responsabili.

— Vom vedea, spuse el.

Se întoarse spre umbra deasă din colţ. Nu voia să se uite în continuare la ea, să vadă frica de pe faţa ei, înţelegerea a tot ceea ce urma să piardă.

Oricum, *ar fi putut oare Alex să reuşească la Yale*? Partea lui mai rece spunea că ea nu avea ceea ce era necesar pentru a fi în Lethe. La Yale. Fata aceasta obişnuită cu Vestul, cu soarele relaxat, cu mobila din pal melaminat.

— Aici a fost cineva înaintea noastră, spuse el.

Era mai uşor să vorbească despre sarcina de faţă decât despre faptul că ea era o ucigaşă. Leonard Beacon fusese lovit până devenise de nerecunoscut. Organele lui Mitchell Betts fuseseră aproape lichefiate, izbite până se făcuseră terci. Doi bărbaţi din camera din spate aveau în piept o gaură care indica faptul că le fusese străpunsă inima. Bâta fusese făcută ţăndări atât de mici, încât luarea de amprente fusese imposibilă. Dar Alex fusese curată. Nicio urmă de sânge pe ea. Criminaliştii verificaseră până şi scurgerile.

Darlington arătă spre pata întunecoasă din colţ.

— Cineva a deschis un portal.

— Bine, spuse ea.

Precaută, nesigură. Camaraderia şi relaxarea pe care le câştigaseră în ultimele luni dispăruseră ca vremea schimbătoare.

— O să-i pun protecţie, spuse el. Ne întoarcem la Il Bastone şi discutăm despre povestea asta.

Oare chiar vorbesc serios? se întrebă Darlington. Sau voia să spună: *O să aflu cât de mult pot, după care o să te denunţ, iar tu o să te predai fără să opui rezistenţă.* În seara asta, probabil că ea avea să încerce să facă un târg cu el – nişte informaţii în schimbul tăcerii lui. Ea era Dante-le lui. Asta ar fi trebuit să conteze. *E o ucigaşă. Şi o mincinoasă.*

— Nu e un lucru pe care să pot să i-l ascund lui

Sandow.

— Bine, spuse ea din nou.

Darlington scoase din buzunar doi magneţi şi desenă rapid deasupra portalului semnul protecţiei. Portalurile precum acesta erau exclusiv o magie a Casei Pergamentul şi Cheia, dar era un risc ridicol pentru membrii societăţii să încerce să deschidă un portal în afara mormântului lor. Cu toate acestea, Darlington avea să folosească magia lor pentru a-l închide.

— *Alsamt*, începu el. *Mukhal*…

Înainte să termine de rostit cuvintele, aerul îi fu supt din gură.

Ceva îl prinsese, şi Darlington îşi dădu seama că făcuse o greşeală groaznică. Ăsta nu era un portal. Nicidecum.

Îşi dădu seama în ultima clipă cât de puţine lucruri îl legau de lume. Ce ar fi putut să-l ţină aici? Cine îl cunoştea suficient de bine cât să-i îndrăgească sufletul? Toate cărţile, muzica, arta şi istoria, pietrele mute ale Ulmului Negru, străzile acestui oraş. *Oraşul ăsta e dat naibii*. Nimic din toate acestea nu avea să-şi amintească de el.

Încercă să vorbească. Un avertisment? Ultimul icnet al unui atoateştiutor? *Aici zace băiatul cu toate răspunsurile*. Numai că nu avea să existe niciun mormânt.

Danny privi spre faţa tânără şi, în acelaşi timp, bătrână a lui Alex, spre ochii ei ca nişte puţuri întunecate, spre buzele care rămăseseră desfăcute, care nu se mişcară ca să vorbească. Alex nu păşi în faţă. Nu rosti niciun cuvânt de protecţie.

Darlington sfârşi aşa cum bănuise întotdeauna că avea să sfârşească: singur în întuneric.

19. Vara trecută

Alex nu putea să-şi dea seama cum începuseră necazurile la Epicentru în seara aceea. Totul data de mult prea mult timp. Len încercase să urce în ierarhie, să-l facă pe Eitan să-l lase să ia mai mult. Din iarbă îţi scoteai banii de întreţinere, însă puştii de la şcolile private Buckley şi Oakwood voiau Adderall, amfetamină, oxicontină şi ketamină, iar Eitan nu îi încredinţa lui Len decât punguţe de iarbă, oricât l-ar fi linguşit el.

Lui Len îi plăcea enorm să se plângă de Eitan, să-l facă evreu nenorocit şi soios, iar Alex simţea că se chirceşte când se gândea cum aprindea bunica ei lumânările de rugăciune de sabat. Dar Eitan Shafir avea tot ce-şi dorea Len: bani, maşini şi un şir aparent nesfârşit de fotomodele aspirante la braţ. Locuia într-o megavilă din Encino, cu o piscină supraînălţată care dădea spre autostrada 405, înconjurată de un număr

dement de gealaţi. Problema era că Len nu avea nimic ce Eitan şi-ar fi dorit – asta până când Ariel apăruse în oraş.

— Ariel, spusese Hellie. Nume de înger.

Ariel era vărul sau fratele lui Eitan sau aşa ceva. Alex nu ştiuse sigur niciodată. Avea ochi depărtaţi, cu pleoape grele, şi o faţă încadrată de o barbă de trei zile perfect îngrijită. Din prima clipă o făcu pe Alex să se simtă neliniştită. Era prea nemişcat, ca o creatură care vânează, şi Alex simţea violenţa care stătea la pândă în el. O vedea în modul în care până şi Eitan asculta de el, în modul în care petrecerile din casa din Encino deveniseră mai frenetice, ca să fie el impresionat şi amuzat, ca şi cum plictisul lui Ariel ar fi putut să fie ceva foarte periculos. Alex avea senzaţia că Ariel sau o anumită versiune a lui fusese întotdeauna acolo, că oamenii ca nişte mecanisme precise, dar dereglate precum Eitan sau Len n-ar fi putut să funcţioneze fără ca cineva precum Ariel să domine scena, lăsat pe spătarul scaunului şi clipind ca un metronom.

Ariel se distra extraordinar cu Len. Len îl făcea să râdă, chiar dacă părea, cumva, că atunci când râde nu se amuză niciodată. Îi plăcea foarte mult să-i facă semn să vină la masa lui. Îl bătea pe spate şi îl punea să improvizeze rap.

— Ăsta e locul nostru, îi spuse Len în ziua în care

Ariel se invită singur la Epicentru.

Alex nu înţelegea cum poate Len să nu-şi dea seama că Ariel râdea de el, că era amuzat de sărăcia lor, de nenumăratele lor lipsuri. Supravieţuitoarea din ea înţelegea faptul că existau oameni cărora le plăcea să vadă cum se târăsc alţii pe jos, să forţeze nota ca să vadă până la ce umilinţe îi pot duce nevoile pe alţii. Fetele care mergeau la casa lui Eitan se preveneau între ele: *Să nu rămâi singură cu Ariel. Nu-i place doar sexul dur, îi place sexul nasol.*

Alex încercase să-l facă pe Len să vadă pericolul.

— Nu te pune cu tipul ăsta, îi spusese ea. Nu e ca noi.

— Dar îi place de mine.

— Nu, îi place doar să se joace cu mâncarea.

— O să-l pună pe Eitan să mă urce la alt nivel, spuse Len, stând la blatul galben şi ciobit de la Epicentru. De ce trebuie să te caci pe tot ce e bun în viaţa mea?

— E fentanil de la gunoi, fir-ar a dracu'. Ţi-l dă ţie, pentru că nimeni altcineva nu-l vrea.

Eitan nu-şi făcea de lucru cu fentanil decât dacă ştia exact de unde provine. Îi plăcea să rămână în afara razei de acţiune a poliţiei, iar dacă îţi omorai clienţii, asta de obicei atrăgea atenţia. Cineva îi plătise o datorie cu ceva care ar fi trebuit să fie heroină amestecată cu fentanil, dar trecuse prin prea multe

mâini ca să mai poată fi considerată curată.

— Să nu-mi strici combinaţia, Alex, spuse Len. Fă să arate bine magherniţa asta.

— Stai să-mi iau bagheta fermecată.

Atunci el o pocnise, dar nu tare. Doar o palmă care voia să spună „vorbesc serios”.

— Hei, protestase Hellie.

Alex nu ştia niciodată prea bine ce vrea Hellie să spună când zicea „Hei”, dar oricum îi fu recunoscătoare.

— Stai liniştită, spuse Len. Ariel vrea să petreacă şi cu nişte oameni adevăraţi, nu doar cu nenorociţii ăia de plastic pe care îi ţine Eitan în jurul lui. Noi ne ducem să luăm boxele lui Damon. Faceţi curat peste tot.

Len se uitase le Hellie, apoi la Alex.

— Încercaţi să arătaţi bine, spusese el. Fără figuri în seara asta.

— Hai să plecăm, îi spusese Alex lui Hellie imediat ce Len ieşise din apartament, cu Betcha pe locul din dreapta, deja aprinzând jointul.

Numele adevărat al lui Betcha era Mitchell, dar Alex aflase asta abia atunci când îl arestaseră sub o acuzaţie de posesiune de droguri şi trebuiseră să strângă bani împreună pentru cauţiune. Umbla cu Len cu mult dinaintea lui Alex şi era întotdeauna de faţă, înalt şi îndesat, cu burta moale şi bărbia mereu

plină de coşuri.

Alex şi Hellie porniseră spre albia de beton a râului Los Angeles, apoi spre staţia de autobuz de pe Sherman Way, fără să aibă nicio destinaţie în minte. Mai făcuseră asta, chiar juraseră că pleacă pentru totdeauna şi ajunseseră până la Debarcaderul din Santa Monica sau Barstow, o dată până în Vegas, unde îşi petrecuseră prima zi cutreierând prin holurile hotelurilor şi a doua zi furând monede de 25 de cenţi de la bătrânele care jucau la aparate, până când făcuseră suficient pentru biletul de autobuz spre casă. În timp ce goneau spre Los Angeles pe autostrada 15, în aerul condiţionat, adormiseră una cu capul pe umărul celeilalte. Alex visase la grădina de la Bellagio, la fântânile arteziene şi parfumul injectat prin ventilaţie, la florile aranjate ca un puzzle. Uneori, Alex şi Hellie plecau ore întregi, uneori zile, dar se întorceau întotdeauna. Lumea era prea mare. Existau prea multe opţiuni, care păreau să ducă la şi mai multe opţiuni. Asta însemna să trăieşti, şi niciuna dintre ele nu dobândise încă această abilitate.

— Len zice că dacă Ariel nu face ce-a promis o să pierdem Epicentrul, spuse Hellie în timp ce se urcau în autobuz.

Azi nu aveau niciun plan măreţ. Niciun Vegas, doar o călătorie în West Side.

— Vorbe, spuse Alex.

— O să fie nervos că n-am făcut curat.

Alex privi pe fereastra murdară şi spuse:

— Ai observat că Eitan şi-a trimis prietena acasă?

— Ce?

— Când a venit Ariel. A trimis-o de acolo pe Înger. Nu a mai avut în jurul lui niciuna dintre fetele obişnuite. Doar târâturi din Valley.

— Nu e mare lucru, Alex.

Amândouă ştiau de ce venea Ariel la Epicentru. Voia să trăiască o vreme în ghetou, iar Alex şi Hellie ar fi trebuit să facă parte din distracţie.

— Niciodată nu pare mare lucru, până când devine mare lucru, spuse Alex.

Li se mai ceruse şi altă dată să facă favoruri. Prima dată fusese un tip din cinematografie sau cel puţin asta le spusese Len că e, care avea să le aducă o grămadă de slujbe la Hollywood, dar Alex aflase apoi că tipul era doar asistent de producţie, proaspăt ieşit din şcoală. Alex ajunsese să stea în poala lui toată noaptea, sperând ca asta să fie tot, până când el o dusese în baia mică şi aranjase covoraşul lor de baie murdar – gest ciudat de cavaleresc – în aşa fel, încât ea să i-o poată suge mai confortabil, stând în genunchi, în timp ce el era aşezat pe veceu. *Eu am 15 ani*, se gândise ea în timp ce-şi clătea gura şi îşi dădea jos rimelul. *Oare cum o fi la 15 ani*? Oare o altă Alex se ducea la petreceri în pijamale şi se săruta cu băieţi la

şcoala de dans? Ar fi putut să treacă prin oglinda de deasupra chiuvetei şi să intre în pielea acelei fete?

Dar Alex era în regulă. Chiar în regulă. Până a doua zi dimineaţă, când Len începuse să trântească uşile dulăpioarelor, fumând aşa cum fuma el atunci când părea că ar vrea să mănânce ţigara la fiecare fum, iar Alex nu mai putuse şi îi spusese:

— Care e problema ta?

— Problema mea? Prietena mea e curvă.

Alex auzise de atâtea ori acel cuvânt din partea lui Len, că abia îl mai băga în seamă. „Târfă”, „paraşută”, uneori „pizdă”, atunci când Len era deosebit de furios sau când făcea pe gangsterul britanic. Dar Len nu o mai făcuse astfel niciodată. Era un cuvânt pe care el îl ţinea pentru alte fete.

— Ai spus…

— N-am spus nimic.

— Mi-ai spus să-l fac să se simtă bine.

— Şi asta înseamnă *să i-o sugi*, curvo?

Alex simţise că ameţeşte şi că i se învârte capul. De unde ştiuse Len? Oare tipul din cinematografie ieşise pur şi simplu din baie şi anunţase faptul? Şi, chiar dacă făcuse asta, de ce era Len furios? Alex ştia ce înseamnă „fă-l să se simtă bine”. Nu simţea altceva decât furie, o furie care îi alunga orice îndoială din minte şi era mai bună ca orice drog.

— Ce dracu’ ai crezut c-o să fac? vru ea să ştie,

surprinsă de cât de tare vorbea, cât de sigură pe ea. Să imit personaje celebre? Să-i fac nişte animale din baloane?

Alex luă blenderul, cel pe care Len îl folosea pentru cocteilurile de proteine, şi îl izbi de frigider. Pentru o clipă, văzu frică în ochii lui şi îşi dori foarte mult să continue să-l facă să se simtă înfricoşat. Len o făcuse nebună şi plecase trântind uşa. Fugise de *ea*. Dar după ce el plecase, adrenalina se scursese din Alex ca un iureş, după care ea se simţi inertă şi singură. Nu se simţea furioasă sau îndreptăţită, se simţea doar ruşinată şi foarte speriată că reuşise să distrugă totul, să se distrugă pe sine, şi că Len nu avea s-o mai vrea niciodată. Şi atunci unde avea să se ducă ea? Nu îşi dorea decât ca el să se întoarcă.

În cele din urmă, ea îşi ceruse scuze şi îl implorase s-o ierte. Fumaseră nişte iarbă, dăduseră aerul condiţionat tare şi se futuseră chiar lângă el, cu palele răcoroase de aer acoperindu-le gâfâiturile. Dar atunci când Len îi spusese că e o târfă mică, ea nu se simţise sexy sau sălbatică; se simţise umilită. Se temea că o să plângă şi se temea că lui asta o să-i facă plăcere. Se întorsese cu faţa spre gura de ventilaţie şi simţise cum respiraţia glacială a aerului condiţionat îi împrăştie de pe faţă firele de păr. Închisese strâns ochii şi, în timp ce Len se agita în spatele ei, îşi imaginase că e pe un gheţar, singură şi goală, că

lumea e curată, pustie şi plină de iertare.

Dar Ariel nu era un student la cinematografie care căuta ceva neobişnuit. Ariel avea o reputaţie. Umblau poveşti că era în Statele Unite doar pentru că evita poliţia israeliană, după ce agresase două minore în Tel Aviv, că organiza un circuit de lupte de câini şi că îi plăcea să disloce umerii fetelor ca un fel de preludiu, ca un băiat care smulge aripile muştelor.

Len avea să fie furios când se întorcea acasă şi descoperea că în apartament e în continuare dezastru. Avea să fie şi mai furios când ele nu aveau să se întoarcă pentru petrecerea de la Epicentru. Dar fetele puteau să supravieţuiască mai uşor furiei lui Len decât atenţiei lui Ariel.

Alex înţelegea că Len se aşteptase la o anumită gelozie din partea ei atunci când o adusese acasă pe Hellie, în ziua aceea în care fuseseră la plaja Venice. Len nu anticipase râsul cald al lui Hellie, lejeritatea cu care o înconjurase cu braţul pe Alex şi modul în care luase o ediţie ieftină de pe raftul ei cu cărţi poliţiste şi SF vechi şi îi spusese: „Citeşte-mi”. Hellie făcuse ca această viaţă să fie suportabilă. Alex nu avea să meargă pe calea care ducea la Ariel şi nu avea s-o lase nici pe Hellie să meargă, pentru că ştia, cumva, că nu s-ar fi întors intacte de la el. Nu aveau o viaţă prea grozavă. Nu era genul de viaţă pe care cineva şi-o imaginează sau şi-o doreşte, dar se descurcau.

Merseră cu autobuzul dincolo de deal, pe strada 101 spre 405 şi Westwood, apoi merseseră până la UCLA, urcând panta spre campus şi trecând prin grădina de sculptură. Se aşezară pe trepte, sub arcadele frumoase ale Clădirii Royce, şi se uitară la studenţii care jucau frisbee sau citeau întinşi la soare. *Relaxare*. Aceşti oameni de aur se relaxau deoarece aveau atât de multe lucruri pe care trebuiau să le facă. Ocupaţii. Obiective. Alex nu trebuia să facă nimic. Niciodată. Asta o făcea să simtă că se prăbuşeşte.

Când era mai rău, îi plăcea să vorbească despre Planul pe Doi Ani. În toamnă, ea şi Hellie aveau să înceapă să meargă la colegiul comunitar sau să participe la cursurile on-line. Aveau să-şi găsească amândouă slujbe la mall şi să-şi folosească banii ca să-şi ia o maşină la mâna a doua, ca să nu trebuiască să meargă peste tot cu autobuzul.

De obicei, Hellie îi făcea jocul, dar nu şi în ziua aceea. Fusese ursuză şi iritată şi găsea cusur la tot.

— Nimeni n-o să ne dea suficiente ture la mall ca să ne permitem o maşină *şi* chiria.

— Atunci o să ne facem secretare sau ceva.

Hellie aruncase o privire lungă spre braţele lui Alex.

— Prea multe tatuaje, spuse ea.

Spre deosebire de Hellie. Cum stătea pe treptele

Clădirii Royce, cu pantalonii ei scurţi de blugi şi picioarele aurii încrucişate, părea că aparţine acelui loc.

— Îmi place că-ţi închipui că asta o să se întâmple cu adevărat, continuă ea. Drăguţ.

— Cred că e posibil.

— Nu putem să pierdem apartamentul, Alex. Eu am fost o vreme fără adăpost, după ce m-a dat afară maică-mea. Nu vreau să mai ajung iar pe străzi.

— Nici n-o să ajungi. Len doar dă din gură. Şi dacă chiar e serios, o să găsim noi o soluţie.

— Dacă o să mai stai mult la soare, o să arăţi exact ca o *mexicana*, spuse Hellie, ridicându-se şi scuturându-şi pantalonii de praf. Hai să fumăm şi să ne ducem să vedem un film.

— N-o să ne mai rămână suficienţi bani pentru autobuzul de întoarcere.

— Găsim noi o soluţie, făcu Hellie cu ochiul.

Găsiseră un cinematograf, vechiul Fox, unde Alex vedea uneori cum personalul montează frânghii roşii pentru premiere. Alex se cuibărise lângă umărul lui Hellie, mirosind aroma dulce de cocos a pielii ei încălzite de soare şi simţind cum mătasea părului ei blond îi atinge din când în când fruntea.

În cele din urmă aţipise, iar când se aprinseseră luminile în sală, Hellie deja plecase. Alex se dusese în hol, apoi la baie, apoi îi trimisese un SMS şi abia după

al doilea primise în sfârşit un răspuns: *E în regulă. Am găsit o soluţie*.

Hellie se întorsese la petrecere. Se întorsese la Len şi Ariel. Se asigurase că Alex nu avea să fie acolo la timp ca s-o oprească.

Lui Alex nu-i rămăsese niciun ban, nicio modalitate de a ajunge acasă. Încercase să facă autostopul, dar nimeni nu voia să ia o fată cu lacrimi şiroindu-i pe faţă, îmbrăcată într-un tricou murdar şi pantaloni foarte scurţi de blugi negri. Mersese într-o parte şi-n alta pe Bulevardul Westwood, neştiind prea bine ce să facă, până când îşi vânduse ultima rezervă de iarbă unui roşcat cu codiţe rasta şi un câine slăbănog.

Când ajunsese la apartament, avea picioarele însângerate acolo unde i se spărseseră băşicile, în tenişii Converse. Petrecerea de la Epicentru era în toi, iar bubuiturile şi trilurile muzicii se auzeau de afară.

Alex se furişă înăuntru, dar nu îi văzu pe Hellie sau Ariel în sufragerie. Stătu la coadă la baie, sperând ca nimeni să nu îi raporteze lui Len prezenţa ei sau ca el să fie prea muci ca să-i pese, îşi spălă picioarele în cadă, apoi se duse în dormitor şi se întinse pe saltea. Îi mai trimise nişte SMS-uri lui Hellie.

Eşti aici? *Eu sunt în spate*.

Hellie, te rog.

Te rog.

Adormise, dar o trezi zgomotul făcut de Hellie când se întinse lângă ea. Hellie părea complet galbenă în lumina slabă a becului din stradă. Ochii ei erau imenşi şi sticloşi.

— Eşti în regulă? o întrebase Alex. A fost rău?

— Nu, spuse Hellie, dar fără ca Alex să ştie la care întrebare răspunde ea. Nu, nu, nu, nu, nu.

Hellie o luă în braţe şi o trase spre ea. Părul ei era umed. Făcuse duş. Mirosea a săpun Dial, fără mirosul ei dulce de cocos.

— Nu, nu, nu, nu, nu, nu, spunea ea întruna.

Chicotea şi trupul i se cutremura ca atunci când se străduia să nu râdă prea zgomotos, dar cu mâinile încleştate pe spatele lui Alex şi degetele înfipte în trupul ei, ca şi cum ar fi tras-o curentul în mare.

Alex se trezise din nou câteva ore mai târziu. De ceva vreme, nu dormea niciodată ca lumea noaptea şi nu se trezea niciodată cu adevărat dimineaţa, doar aţipea scurt între două treziri buimace. Era trei noaptea şi petrecerea se stinsese sau se mutase în altă parte. Apartamentul era tăcut. Hellie era pe o parte, privind-o. Ochii ei aveau în continuare o expresie sălbatică. La un moment dat al acelei nopţi, vomase pe bluza ei.

Alex îşi încreţi nasul din cauza duhorii.

— Bună dimineaţa, împuţito, spuse ea.

Hellie zâmbi. Pe faţa ei era atâta dulceaţă, atâta

tristeţe.

— Hai să plecăm dracu' de aici, spuse Alex. Pentru totdeauna. Am terminat-o cu locul ăsta.

Hellie aprobă din cap.

— Scoate-ţi bluza aia, spuse Alex, întinzând mâna spre tiv, miroşi ca un prânz rânced.

Dar mâna ei trecu fără să întâmpine nicio rezistenţă prin bluză şi prin locul în care ar fi trebuit să fie pielea tare a abdomenului lui Hellie.

Hellie clipi o dată din acei ochi atât de trişti.

Zăcea pur şi simplu acolo, continuând s-o privească pe Alex, studiind-o, îşi dădu ea seama, pentru ultima oară.

Hellie nu mai era. Dar în acelaşi timp era. Trupul ei stătea întins pe saltea, pe spate, la jumătate de metru distanţă, rece şi nemişcat, cu tricoul mulat împroşcat cu vomă. Pielea ei era albastră. Cât timp stătuse acolo fantoma ei, aşteptând ca Alex să se trezească? Existau două Hellie în cameră. Şi nicio Hellie.

— Hellie. *Hellie*. Helen.

Alex plânse, aplecată deasupra trupului ei, încercând să-i ia pulsul. Ceva dinăuntrul ei se frânse.

— Vino înapoi, suspină ea.

Întinse mâna după fantoma lui Hellie, trecând prin ea iar şi iar cu braţele. La fiecare trecere, întrezărea câte un ciob strălucitor din viaţa lui Hellie.

Casa însorită din Carpinteria a părinţilor ei. Picioarele ei cu bătături, pe o placă de surfing. Ariel cu degetele înfipte în gura ei.

— Nu trebuia să faci asta, spuse ea. Nu trebuia să faci asta.

Dar Hellie nu spuse nimic, mulţumindu-se să plângă în tăcere. Lacrimile păreau de argint pe obrajii ei. Alex începu să ţipe.

Len se năpusti pe uşă, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi părul răvăşit, înjurând că deja era 3 noaptea şi nu putea şi el să se odihnească la el în casă, când văzu trupul lui Hellie.

Apoi începu să repete iar şi iar acelaşi cuvânt.

— Căcat, căcat, căcat.

Exact ca Hellie când făcuse *nu*, *nu*, *nu*. Ta-ta-ta. După o clipă, puse mâna peste gura lui Alex.

— Taci. Taci dracu' odată. Dumnezeule, ţine-ţi gura, curvă proastă ce eşti.

Dar Alex nu putea să-şi ţină gura. Plângea în torente zgomotoase, cu pieptul zbătându-i-se în timp ce Len o strângea din ce în ce mai tare. Nu putea să respire. Din nas îi curgeau muci, iar mâna lui o apăsa cu putere pe gură. Încercă să-l zgârie, în timp ce el strângea. Avea să leşine.

— Dumnezeule mare, spuse el, împingând-o într-o parte şi ştergându-şi mâinile pe pantaloni. Taci dracu' din gură şi lasă-mă să gândesc.

— Ah, căcat, spuse Betcha din uşă, cu burta mare atârnându-i peste pantalonii scurţi şi tricoul ridicat. E moartă?

— Trebuie s-o spălăm, spuse Len, şi s-o scoatem de aici.

Pentru o clipă, Alex dădu din cap, crezând că Len vrea să spună să o facă pe Hellie să arate frumos. Nu trebuia să ajungă la spital cu vomă pe bluză. Nu trebuia găsită aşa.

— E încă devreme, spuse Len. Nu e nimeni afară. Putem s-o urcăm în maşină şi s-o lăsăm... nu ştiu. La clubul ăla naşpa de pe Hayvenhurst.

— Crashers?

— Da, o punem la ei în spate. S-a luat rău şi cred că încă are în organism o grămadă de marfă.

— Da, spuse Betcha. Bine.

Alex se uită la ei, cu urechile ţiuind. Hellie îi privea din locul ei de lângă propriul ei trup de pe saltea, ascultându-i cum discută despre aruncarea ei ca pe un gunoi.

— Eu chem gaborii, spuse Alex. Ariel trebuie să-i fi dat...

Len o lovi, doar cu palma, dar tare.

— Nu fi proastă. Vrei să mergi la închisoare? Vrei să ne urmărească Eitan şi Ariel?

Len o lovi iar.

— Căcat, omule, calmează-te, spuse Betcha. Nu fi

aşa.

Dar nu avea să intervină. Nu avea să facă nimic ca să-l oprească pe Len.

Fantoma lui Hellie îşi dădu capul pe spate şi se uită în tavan, începând să se ridice.

— Haide, îi zise Len lui Betcha. Ia-o de glezne.

— Nu puteţi să-i faceţi aşa ceva, spuse Alex.

Asta ar fi trebuit să spună în noaptea dinainte. În fiecare noapte. *Nu puteţi să-i faceţi aşa ceva.*

Fantoma lui Hellie începea deja să se piardă prin tavanul dormitorului.

Len şi Betcha îi ţineau trupul între ei ca pe un hamac. Len îşi trecuse braţele pe sub subsuorile ei. Capul lui Hellie atârna într-o parte.

— Dumnezeule, miroase ca dracu'.

Betcha o prinse de glezne. Una dintre sandalele ei din cauciuc roz perlat îi atârna din picior. Hellie nu şi le scosese înainte să se urce în pat. Probabil nici nu observase. Alex se uită cum sandaua îi alunecă de pe degetul mare şi cade cu un bufnet pe podea.

— Căcat, pune-i-o la loc.

Betcha se aplecă neîndemânatic după sanda, punându-i picioarele jos, apoi încercă să-i bage sandaua la loc, ca un fel de lacheu din *Cenuşăreasa.*

— Ah, ce mama dracului, ia-o mai bine cu tine. O aruncăm odată cu ea.

Abia când intră în urma lor în sufragerie Alex

văzu că Ariel era în continuare acolo, dormind în chiloţi pe canapea.

— Vreau şi eu să dorm, fir-ar a dracu', spuse el, clipind somnoros spre ei. Ah, căcat, e cumva...?

Apoi începu să chicotească.

Cei doi se opriră în faţa uşii. Len încercă să ajungă la clanţă şi răsturnă bâta stupidă de gangster pe care o ţinea acolo pentru „siguranţă". Dar nu putea să ţină trupul lui Hellie şi să rotească în acelaşi timp clanţa.

— Haide, Alex, se răsti el. Deschide uşa. Lasă-ne să ieşim.

Lasă-mă să intru.

Fantoma lui Hellie reapăruse şi plutea acum la jumătatea distanţei dintre fereastră şi tavan. Începea să se estompeze şi să devină cenuşie. Avea să-i urmărească până pe acea alee murdară?

— Nu pleca, o imploră Alex.

Dar Len crezu că vorbeşte cu el.

— Deschide uşa, curvă distrusă ce eşti.

Alex întinse mâna spre clanţă. *Lasă-mă să intru.* Metalul era rece pe mâna ei. Dădu să deschidă uşa, apoi o închise. Trase zăvorul, după care se întoarse cu faţa spre Len, Betcha şi Ariel.

— Ce se întâmplă? spuse Len impacientat.

Alex întinse mâna spre Hellie. *Rămâi aici, cu mine.* Nu ştia ce îi cere. Nu ştia ce îi oferă. Dar Hellie

înţelese.

Simţi cum Hellie se repede spre ea, simţi cum ea însăşi se despică şi e sfâşiată ca să se facă loc pentru încă o inimă, încă o pereche de plămâni, pentru forţa lui Hellie.

— Vrei să ştii ce se întâmplă, Len? întrebă Alex, luând bâta de baseball.

Alex nu-şi amintea prea multe din ce se întâmplase apoi. O simţea pe Hellie înăuntrul ei ca pe o respiraţie profundă şi reţinută. Cât de uşoară şi firească i se părea bâta din mâna ei.

Nu avu nicio ezitare. Lovea dinspre stânga, la fel ca Hellie atunci când jucase pentru Midway Mustangs. Alex avea atât de multă putere, încât era neîndemânatică. Întâi îl atacă pe Len, aplicându-i o lovitură energică în cap. El făcu un pas într-o parte, iar Alex se împiedică, pierzându-şi echilibrul din cauza forţei propriei lovituri. Îl pocni din nou şi craniul lui cedă cu o bufnitură umedă, ca o nucă de cocos spartă, împroşcând cu bucăţele de craniu şi creier şi stropi de sânge. Betcha încă ţinea gleznele lui Hellie în mâini atunci când Alex se întoarse cu bâta spre el – era extrem de rapidă. Îl lovi mai întâi în spatele genunchilor, făcându-l să se prăbuşească, ţipând de durere, apoi abătu bâta ca pe un baros asupra gâtului şi umerilor lui.

Ariel se ridică şi, la început, Alex crezu că urma să întindă mâna după un pistol, dar Ariel se trase în spate, cu ochi îngroziţi, iar când ea trecu pe lângă uşa culisantă de sticlă, înţelese de ce. Alex strălucea. Îl fugări spre uşă – nu, nu îl fugări. Zbură spre el, ca şi cum picioarele ei abia ar fi atins pământul. Furia lui Hellie era ca un drog în trupul ei, aprinzându-i sângele. Îl doborî pe Ariel la pământ şi îl lovi iar şi iar, până când bâta se rupse pe coloana lui. Apoi Alex luă în mâini două bucăţi ascuţite din lemnul bâtei şi se duse să-i găsească pe ceilalţi vampiri, un sabat de băieţi adormiţi în paturile lor, drogaţi şi cu balele curgând.

După ce termină, când nu mai rămăsese nimeni de ucis şi Alex simţea cum propria ei epuizare se infiltrează în energia nelimitată a lui Hellie, aceasta fu cea care o îndrumă şi o făcu să-şi ia sandalele roz de plastic şi să meargă cei trei kilometri până la locul în care Roscoe traversa râul Los Angeles. Nu văzu pe nimeni pe drum; Hellie o conduse pe străzi goale, spunându-i unde să cotească, când să aştepte, când nu era periculos, iar în cele din urmă ajunseră la pod şi coborâră sub el, în zorii cenuşii. Intrară împreună în apa rece şi murdară. Oraşul înfrânsese râul care se revărsase de prea multe ori şi îl închisese în beton, ca să se asigure că acesta nu avea să mai producă stricăciuni. Alex lăsă apa s-o spele, iar rămăşiţele

zdrobite ale bâtei i se prelinseră de pe mâini ca nişte seminţe. Urmă cursul râului până aproape de Epicentru.

Ea şi Hellie duseră trupul acesteia înapoi unde fusese, apoi se întinseseră una lângă alta pe jos în răcoarea camerei. Nu-i păsa ce se întâmpla acum, dacă venea poliţia, dacă murea îngheţată pe această podea.

— Rămâi, îi spuse ea lui Hellie, auzind tunetul inimilor lor care băteau împreună şi simţind greutatea lui Hellie cuibărită în muşchii şi oasele ei. Rămâi lângă mine.

Dar când se trezi, un paramedic îi băga o lumină în ochi şi Hellie nu mai era.

20. Iarna

Ce crezuse Alex în noaptea în care Darlington dispăruse? Că trebuia doar să meargă înapoi la Colibă. Că aveau să discute. Ea avea să-i explice… Ce anume? Că cei cinci o meritaseră? Că uciderea lui Len şi a celorlalţi îi oferise nu doar lui Hellie, ci şi ei o anumită pace? Că lumea le pedepsea pe fetele asemenea lor, asemenea Tarei, pentru toate deciziile lor eronate, pentru fiecare greşeală. Că îi plăcuse să fie ea cea care pedepseşte. Că acea minimă conştiinţă pe care Alex presupusese întotdeauna că o are nu apăruse la

serviciu în ziua aceea. Şi, cu siguranţă, ei nu-i părea rău.

Dar putea să-i spună că îi pare. Putea să pretindă că nici nu-şi aminteşte senzaţia bâtei în mână, că nu avea să mai facă asta niciodată. Pentru că de asta se temea Darlington – nu că era rea, ci că era periculoasă. Se temea de haos. Aşa că Alex putea să-i spună că Hellie o posedase. Avea să transforme totul într-un mister pe care îl puteau soluţiona împreună. Lui i-ar fi plăcut asta. Alex ar fi devenit ceva ce el putea să repare, un proiect asemenea oraşului său distrus, asemenea casei sale părăginite. Alex putea încă să fie unul dintre cei buni.

Dar nu fusese nevoie să spună acele minciuni. Chestia aia de la subsol se asigurase de asta. Darlington nu era în străinătate. Nu era în Spania. Iar ea nu credea cu adevărat că el dispăruse într-un domeniu-pungă, de unde putea să fie recuperat asemenea unui copil care se rătăcise de grup. Dawes şi decanul Sandow nu fuseseră de faţă în noaptea aceea. Nu simţiseră cât de inevitabilă era acea întunecime.

— Nu e un portal, spusese Darlington în subsolul Clădirii Rosenfeld. E un…

Acum Darlington fusese aici, în clipa următoare fusese învăluit de întuneric.

Alex văzuse groaza din ochii lui, rugămintea. *Fă*

ceva. Ajută-mă.

Ea voise să facă ceva. Cel puţin aşa crezuse. Reluase de o mie de ori în minte acel moment, întrebându-se de ce se blocase – dacă fusese vorba de frică, de lipsa pregătirii sau neatenţie. Sau dacă fusese o decizie. Dacă chestia din colţ îi oferise o soluţie la problema pe care o prezenta Darlington.

Nu e un lucru pe care să pot să i-l ascund lui Sandow. Cuvintele lui Darlington, ca nişte degete care îi intrau în gură şi îi prindeau limba, împiedicând-o să strige.

Noaptea se gândea la faţa perfectă a lui Darlington, la senzaţia trupului său ghemuit lângă al ei, în aşternuturile încălzite de somn ale patului său îngust.

Te-am lăsat să mori. Ca să mă salvez pe mine, te-am lăsat să mori.

Ăsta e riscul atunci când te întovărăşeşti cu supravieţuitorii.

Mecanicul se aplecă spre ea, zâmbind.

— N-ai unde să fugi, nenorocito.

Strânsoarea de pe gâtul ei era extrem de puternică, de parcă degetele lui mari ar fi putut să îi intre prin piele şi să i se înfigă în trahee.

Alex nu voise să se mai gândească la acea noapte de la Epicentru. Nu voise să-şi aducă aminte. Nici

măcar nu ştia sigur ce se întâmplase, cine fusese responsabilă, Hellie sau ea.

Lasă-mă să intru.

Rămâi cu mine.

Poate se temuse că, dacă deschide iar uşa, ceva groaznic ar putea să intre. Dar exact de asta avea nevoie acum. De ceva groaznic.

Mâna ei dreaptă înhăţă crosa de golf aruncată pe jos. Întinse mâna stângă spre North, amintindu-şi senzaţia că i se despică pieptul, şi se forţă să se desfacă din nou. *Deschide uşa, Alex*. Avu timp să vadă expresia de surpriză de pe faţa lui, apoi răceala lui întunecată se năpusti spre ea.

Hellie venise de bunăvoie, dar North se opuse. Alex simţi deruta lui, groaza lui disperată de a intra într-un corp, apoi un val al dorinţei ei îi înecă reticenţele.

North era altfel decât Hellie. Ea fusese ca unda puternică a unui val. Forţa lui North era întunecată şi agilă, flexibilă precum eschiva unui spadasin. Îi umplea membrele, o făcea să simtă că prin vine îi curge metal topit.

Alex răsuci crosa în mână, testându-i greutatea: *Cine a spus că vreau să fug*? Apoi lovi.

Mecanicul reuşi să ridice mâna, ca să-şi protejeze capul, dar Alex auzi cum oasele mâinii cedează cu un trosnet plăcut. Mecanicul urlă şi se dădu în spate,

împleticit, spre canapea.

Apoi Alex îi ţinti genunchii. Cei solizi erau mai uşor de controlat la pământ. Mecanicul se prăbuşi cu un bufnet.

— Cine eşti? vru ea să ştie. Cine te-a trimis?

— Du-te dracu', mârâi el.

Alex ridică din nou crosa, dar lovi scândurile tari ale podelei. Mecanicul dispăruse – ca şi cum s-ar fi impregnat în podea. Alex privi lung locul gol în care se aflase corpul lui, cu reculul loviturii reverberându-i în braţe.

Ceva o pocni din spate. Alex căzu pe burtă, în timp ce durerea îi exploda în craniu.

Se izbi de podea şi se rostogoli, trăgându-se în spate. Mecanicul era pe jumătate în perete şi pe jumătate în afara lui, cu trupul despicat de poliţa şemineului.

Alex sări în picioare, dar în secunda următoare el fu lângă ea. Pumnul lui ţâşni şi o trosni în falcă. Doar forţa lui North o împiedică să se îndoaie. Alex lovi cu crosa, dar mecanicul dispăruse deja. Un pumn o trosni din cealaltă parte.

De data asta se prăbuşi.

Mecanicul o lovi puternic cu piciorul, nimerindu-i cu gheata coastele rupte. Alex ţipă. El lovi iar.

— Pune mâinile pe cap!

Detectivul Turner. Stătea în uşă, cu pistolul scos.

Mecanicul se uită la el. Îi arătă degetele mijlocii şi dispăru, topindu-se în poliţa şemineului.

Alex se prăbuşi lângă perete, simţind cum North se scurge din ea. Îl vedea cum o părăseşte ca o maree ceţoasă şi îşi reia forma lui, cu o faţă înfricoşată şi ranchiunoasă. Doar n-ar fi trebuit să-i pară rău pentru el, nu?

— Te-nţeleg, şopti ea. Dar n-am avut de ales.

North îşi atinse rana de la piept, ca şi cum Alex ar fi fost cea care îl împuşcase.

— Găseşte-o pe Tara, se răsti ea. Ai aparatul dentar.

— Ce? spuse Turner.

Pipăia poliţa şemineului şi vatra astupată cu cărămizi de sub ea, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească un pasaj secret.

— Magia portalului, gemu Alex.

North privi o dată peste umăr şi dispăru prin peretele apartamentului. Durerea o copleşi pe Alex ca un val subit, ca o floare care se deschide dintr-odată, ca şi cum prezenţa lui North ar fi ţinut la distanţă ce era mai rău, iar acum, când el ieşise, chinul putea să intervină. Alex încercă să se ridice. Turner îşi băgase pistolul în toc.

— Nu e posibil, spuse el, izbind cu pumnul în blat.

— Ba e, spuse Alex.

— Nu înţelegi, spuse Turner, privind-o la fel ca

North, ca şi cum ea ar fi greşit cu ceva. Ăsta era Lance Gressang. Era suspectul meu de crimă. L-am lăsat acum mai puţin de o oră într-o celulă a arestului.

Oare chiar există ceva nefiresc în însăşi structura New Havenului? În piatra cu care au fost înălţate clădirile lui? În râurile din care se adapă marii ulmi? În timpul războiului din 1812, britanicii au instituit o blocadă asupra portului New Haven, iar Biserica Trinităţii – care încă nu era palatul gotic care împodobeşte acum parcul – a rămas fără cheresteaua necesară lucrărilor de construcţie. Dar Comandantul Hardy al Marinei Regale Britanice a aflat cărui scop le erau destinate marile grinzi pentru acoperiş blocate în port. El le-a permis să treacă, astfel că grinzile au fost transportate pe râul Connecticut. „Dacă există un loc de pe pământ care are nevoie de religie", a spus el, „acesta e New Havenul. Lăsaţi plutele să treacă!"

Lethe. O tradiţie

De ce crezi că au construit atât de multe biserici aici? Cumva, oamenii acestui oraş şi-au dat seama că străzile lor erau căminul altor zei.

Jurnalul Lethe al lui Elliot Sandow

(Colegiul Branford, 1969)

21. Iarna

Turner scoase telefonul şi Alex ştia ce avea să urmeze. O parte a ei ar fi vrut să lase asta să se întâmple. Îşi dorea bipurile constante ale aparatelor de spital, mirosul de antiseptic şi o perfuzie plină de cel mai tare drog al lor, care s-o adoarmă şi s-o îndepărteze de durere. Era oare pe moarte? Nu credea. Acum, când trecuse o dată prin asta, ar fi trebuit să ştie. Dar avea *impresia* că o să moară.

— Nu suna, se forţă ea să spună cu glas hârâit. Fără spital.

Gâtul o durea de parcă i-ar fi fost strâns în continuare de mâinile imense ale lui Lance Gressang.

— Aşa ai văzut în filme că se face?

— Cum o să explici chestia asta unui doctor?

— O să spun că aşa te-am găsit, răspunse Turner.

— Bun, atunci cum o să explic *eu* asta? Şi locul faptei perturbat. Şi cum am ajuns aici.

— Chiar, cum ai ajuns aici?

— N-am nevoie de spital. Du-mă la Dawes.

— Dawes?

Alex era iritată că Turner reuşise cumva să uite numele lui Dawes.

— Oculus, spuse ea.

— La naiba cu numele voastre de cod, zise

Turner. Cu secretele şi tâmpeniile voastre.

Alex vedea cum Turner sare de la furie la frică şi înapoi. Mintea lui încerca să şteargă ceea ce tocmai văzuse. Una era să ţi se spună că există magie şi cu totul altceva ca magia să-ţi arate propriu-zis degetul mijlociu.

Alex se întrebă cât îi spusese Lethe Centurionului. Îi dăduseră şi lui o broşură cu *Viaţa lui Lethe*? Un dosar lung, plin de poveşti de groază? O cană aniversară pe care scria *Monştrii există*? Alex îşi petrecuse viaţa înconjurată de supranatural şi tot îi fusese greu să accepte existenţa lui Lethe. Cum ar fi fost pentru cineva care crescuse într-un oraş aparent obişnuit – oraşul *lui* – şi care fusese un instrument al ordinii pe străzile acestuia să-şi dea brusc seama că cele mai elementare reguli nu se mai aplică?

— Are nevoie de doctor? întrebă o femeie din hol, cu mobilul în mână. Am auzit zgomot.

Turner îi arătă insigna.

— Acum vin ajutoarele, doamnă. Mulţumesc.

Şi insigna era un fel de magie. Dar femeia se întoarse spre Alex.

— Eşti în regulă, scumpo?

— Sunt bine, reuşi să spună Alex.

Simţi un acces de căldură pentru această necunoscută în halat de baie, care îşi strânse la piept mobilul şi se îndepărtă. Alex încercă să ridice capul şi

durerea o şfichiui ca un bici.

— Trebuie să mă duci într-un loc protejat. Undeva unde ei nu pot să ajungă la mine, înţelegi?

— Ei?

— Da, ei. Fantome, demoni şi arestaţi care pot să treacă prin pereţi. Totul e real, Turner, nu sunt doar nişte puşti care se costumează în mantii. Şi am nevoie de ajutorul tău.

Aceste cuvinte îl treziră pe Turner.

— În faţa clădirii e un poliţist, nu pot să te car pe lângă el fără să răspund la o grămadă de întrebări – şi tu cu siguranţă nu poţi să mergi de una singură.

— Pot.

Dar, Dumnezeule, nu îi venea deloc să facă asta.

— Bagă mâna în buzunarul meu drept. Am o sticluţă cu pipetă.

Turner scutură din cap, dar scormoni în buzunarul lui Alex.

— Ce-i asta? întrebă el.

— *Basso belladonna*. Pune-mi în ochi două picături.

— Droguri?

— Medicamente.

Bineînţeles că asta îl îmbună. Turner, cercetaşul.

Imediat ce prima picătură îi atinse ochiul, Alex îşi dădu seama că făcuse un calcul complet greşit. Se simţi instantaneu energizată, gata să se mişte şi să

acţioneze, dar *basso belladonna* nu făcu nimic ca să-i uşureze durerea, dimpotrivă, o făcu şi mai conştientă de ea. Alex simţea locurile în care oasele fisurate o apăsau în mod anormal, în care vasele de sânge plesniseră şi se revărsaseră, făcând umflături.

Drogul îi spunea creierului ei că totul era în regulă, că orice era posibil, că dacă se forţa putea să se vindece singură chiar acum. Dar durerea era o panică stridentă care îi izbea conştiinţa, ca un pumn în geam. Alex simţi cum se întinde crăpătura – raţiunea ei era ca un parbriz care n-ar fi trebuit să se spargă. Fusese făcută nebună de nenumărate ori, uneori crezuse asta, dar acum era prima oară când se *simţea* nebună.

Inima îi bubuia. *O să mor aici.*

Eşti în regulă. În câte nopţi târzii şi în câte lungi după-amiezi îi spusese ea asta cuiva care fumase prea mult, înghiţise prea mult, trăsese pe nas prea mult? *Respiră încet. Eşti în regulă. Eşti în regulă.*

— Ne întâlnim pe Tilton, îi spuse ea lui Turner, ridicându-se în picioare.

Turner era minunat. *Basso belladonna* îi aprinsese pielea cafenie ca pe un apus de sfârşit de vară. Lumina ricoşa din ţepii scurţi ai capului său ras. *Medicament pe dracu'.* Durerea urlă atunci când coastele ei rupte se mişcară.

— E o idee foarte proastă, spuse el.

— Eu am doar idei proaste. Hai.

Turner pufni exasperat şi plecă.

Mintea suprastimulată a lui Alex alesese deja o rută prin holul din spate, care dădea spre ieşirea secundară. Aerul era răcoros şi umed pe pielea ei înfierbântată. Vedea fiecare granulă a lemnului cenuşiu uzat şi simţea cum pe obraji îi apare transpiraţia, care se răcea imediat în aerul iernii. Avea să ningă iar.

Coborî cele câteva trepte. *Sari peste ele*, îi spuse drogul care îi punea în mişcare organismul.

— Taci, te rog, icni Alex.

Totul părea acoperit cu o peliculă netedă şi argintie, foarte strălucitoare. Alex se forţă să meargă calm, să nu iuţească pasul, cu oasele rupte frecându-se unul de altul ca un arcuş de vioară. Asfaltul străduţei din spatele apartamentului Tarei licărea, iar duhoarea de gunoi şi pişat era ca o ceaţă deasă şi vizibilă prin care trebuia să înainteze ca şi cum ar fi fost sub apă. Alex trecu printre două case din prefabricate şi ieşi pe Tilton. Peste o clipă, un Dodge Charger dădu colţul şi încetini. Turner coborî şi deschise portiera, lăsând-o pe Alex să se strecoare pe bancheta din spate.

— Unde mergem? întrebă el.

— La Il Bastone. Casa de pe Orange.

Aproape că era mai rău să stea întinsă, fără să se

mişte. În timp ce se afunda în mirosul de maşină nouă împrăştiat de scaunele de piele ale lui Turner, nu se putea gândi la altceva decât la durerea care o străbătea. Alex privi lung bucăţile de cer şi de acoperiş care treceau prin dreptul geamului, încercând să urmărească în minte drumul spre Il Bastone. Cât mai dura? Dawes avea să fie acolo. Dawes era întotdeauna acolo, dar putea oare s-o ajute? *E slujba mea.*

— Oculus nu răspunde la telefon, spuse Turner.

Era oare Dawes la cursuri? Undeva în bibliotecă?

— Ce-am văzut acolo? continuă Turner.

— Ţi-am spus. Magie a portalului.

Alex spuse asta pe un ton încrezător, chiar dacă de fapt nu putea să fie sigură. Crezuse că magia portalului era folosită pentru călătoria pe distanţe mari sau pentru intrarea în clădiri păzite. Nu ca să i-o iei cuiva înainte la o bătaie.

— Portalurile sunt o magie a celor de la Pergamentul şi Cheia. M-am gândit că Tara şi Lance ar fi putut să le vândă droguri şi lor, din cauza lui Colin Khatri. Şi a tatuajului Tarei.

— Care dintre ele?

— *Prefer să mor decât să mă îndoiesc*. Un citat din *Idilele regelui*.

Alex avu senzaţia stranie că luase locul lui Darlington. Asta însemna că el luase locul ei?

Dumnezeule, nu suporta să fie atât de drogată.

— În timp ce mă zvânta în bătaie, Lance a spus ceva. A vrut să ştie cine i-a făcut rău Tarei. N-a fost el.

— Trebuie să-ţi amintesc că e un infractor?

Alex încercă să scuture din cap, apoi tresări.

— Nu mă aburea, spuse ea.

În panica şi frica atacului, Alex crezuse că e vânată din nou, ca atunci cu *glumul*. Dar acum nu mai era atât de sigură.

— Mă interoga, spuse ea. A crezut că am intrat prin efracţie.

— Chiar ai intrat prin efracţie.

— Nu se afla acolo pentru mine. S-a întors în apartament pentru altceva.

— Da, hai să vorbim despre asta. Ţi-am spus foarte clar să nu te apropii…

— Vrei răspunsuri sau vrei să fii în continuare un jegos? Lance Gressang n-a omorât-o pe Tara. Ai prins pe cine nu trebuia.

Turner nu spuse nimic, iar Alex râse încet, dar îşi dădu seama imediat că mai bine se abţinea.

— Uite cum stau lucrurile, spuse ea. Sau tu eşti nebun şi nu pricepi nimic sau eu sunt nebună, ceea ce ar fi mult mai drăguţ. Dar am veşti proaste pentru tine, Turner. Niciunul dintre noi nu e nebun. Cineva a vrut ca tu să crezi că Lance e vinovat.

— Dar tu nu crezi că e.

Urmă o lungă tăcere. Alex auzea ticăitul semnalizării laterale care se potrivea cu bătăile inimii ei. În sfârşit, Turner spuse:

— Am verificat unde se aflau membrii societăţilor de care mi-ai zis.

Deci Turner mersese pe pista asta. Era un detectiv prea bun ca să respingă un indiciu. Chiar dacă acesta venea din partea Casei Lethe.

— Ştiam deja că e imposibil de confirmat unde se afla Tripp Helmuth, pentru că n-a fost nimeni cu el toată noaptea. Kate Masters susţine că a fost la Manuscris până la 3 noaptea.

Alex gemu atunci când maşina dădu peste un obstacol. O durea să vorbească, dar în acelaşi timp asta îi distrăgea atenţia.

— Toată delegaţia ei ar fi trebuit să fie acolo, reuşi ea să spună. Era joi noaptea. O noapte de întâlnire.

— Impresia mea e că au petrecut până târziu. E o clădire mare. Masters putea foarte uşor să vină şi să plece fără să-şi dea seama nimeni.

Iar Manuscrisul era la doar câteva cvartale de locul faptei. Ar fi putut Kate să se strecoare afară, să îl vrăjească pe Lance şi să se întâlnească apoi cu Tara? Fusese un fel de joc? Consum de droguri care sfârşise prost? Voise Kate să-i facă rău Tarei? Sau totul era doar în imaginaţia lui Alex?

— Ce ştii despre puştiul de la Pergamentul şi

Cheia, Colin Khatri? o întrebă Turner.

— Îmi place de el, spuse Alex, surprinsă de propriile cuvinte. E drăguţ şi se îmbracă elegant, ca tine, dar mai european.

— Excelente informaţii.

Alex îşi scormoni memoria. *Basso belladonna* făcea să-i fie uşor să-şi amintească interiorul complicat din mormântul lăcătuşilor, modelele lespezilor de pe jos. În noaptea tentativei ratate de deschidere a unui portal în Budapesta, Colin îi făcuse un gest însufleţit cu mâna, ca şi cum ar fi făcut amândoi parte dintr-o organizaţie feministă.

— Din ce mi-a zis Darlington, Colin e unul dintre cei mai buni: deşi e student, face cercetare în chimie de nivel postdoctoral. Anul viitor urmează să meargă într-un loc prestigios. Stanford, cred.

— Joia trecută n-a apărut deloc la Pergamentul şi Cheia. A fost la o petrecere acasă la o profesoară. Bell nu mai ştiu cum. Un nume franţuzesc.

— Nu la o petrecere, la o serată, îl corectă Alex, venindu-i să râdă.

Colin fusese la salonul organizat de Belbalm. Alex ar fi trebuit să participe şi ea la următorul… mâine? Nu, în seara asta. Vara ei magică de lucru în biroul liniştit al profesoarei, unde să ude plante, nu păruse niciodată mai departe.

Dar oare Colin chiar *fusese* la salon? Poate plecase

pe furiş. Alex spera să nu fie aşa. Lumea lui Belbalm, cu parfum piperat şi conversaţie caldă, i se părea un refugiu, recompensa pe care probabil că nu o merita, dar ar fi acceptat-o cu bucurie. Ar fi vrut să nu amestece acea lume cu toată harababura de acum.

Alex simţi cum starea ei de conştientă ezită, cum acea primă explozie pricinuită de *basso belladonna* scade. Auzi un bip care părea mai puternic decât ar fi trebuit şi pe Turner vorbind în staţie şi explicând stricăciunile produse în apartamentul lui Lance şi al Tarei. Cineva care căuta droguri. Îl urmărise pe jos, dar făptaşul scăpase. Oferi o descriere vagă a unui suspect care ar fi putut să fie un bărbat sau o femeie cu geacă groasă neagră sau albastru-închis.

Alex fu surprinsă să îl audă minţind, dar era clar că nu pe ea o proteja. Turner nu ştia cum să-şi explice apariţia şi dispariţia lui Lance din apartament. În sfârşit, Turner spuse:

— Ajungem în parc.

Alex se forţă să se ridice, ca să-l poată îndruma. Lumea părea ostilă, ca şi cum până şi aerul care îi atingea trupul încerca să-i vină de hac.

— Pe străduţă, spuse ea, atunci când începu să vadă cărămida închisă la culoare şi vitraliile lui Il Bastone.

La fereastra salonului era lumină. *Fii acasă, Dawes*.

— Parchează în spate, continuă ea.

Alex închise ochii şi scoase un suspin atunci când motorul se opri. Auzi cum se trânteşte portiera lui Turner, apoi o ajută să se dea jos din maşină.

— Cheile, spuse el.

— Nu avem chei.

Alex se îngrijoră o clipă când Turner bâjbâi după clanţă, întrebându-se dacă Il Bastone avea să-l lase să intre. Dar ori prezenţa ei fu de ajuns, ori casa îl recunoscu pe Centurion, pentru că uşa se deschise larg.

Atunci când Alex intră, Il Bastone scoase un huruit îngrijorat şi candelabrele pâlpâiră. Probabil că altora li s-ar fi părut că pe stradă a trecut un camion, dar Alex simţea preocuparea casei, iar asta o făcu să i se pună un nod în gât. Poate casa nu era de acord ca pragul să-i fie trecut de atât de mult sânge şi atâta traumă, dar Alex voia să creadă că lui Il Bastone nu-i plăcea suferinţa uneia de-a lor.

Dawes stătea pe covorul din sufragerie, în hanoracul ei mototolit, cu căştile la urechi.

— Hei, spuse Turner.

Apoi, când ea nu răspunse, repetă: – Hei!

Dawes tresări. Era ca şi cum ai fi asistat la trezirea la viaţă a unui iepure mare şi bej. Dawes se trase înapoi atunci când îi văzu pe Turner şi Alex în salon.

— E rasistă sau doar sperioasă? întrebă Turner.

— Nu sunt rasistă! spuse Dawes.

— Toţi suntem rasişti, Dawes, spuse Alex. Zici că nici n-ai trecut prin facultate.

Gura lui Dawes se deschise atunci când Turner o trase pe Alex la lumină.

— O, Doamne. O, *Doamne*. Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă, spuse Alex. Poţi să mă repari?

— Ar trebui să mergem la spital, spuse Dawes. Eu nu…

— Nu, spuse Alex. Nu plec de la adăpostul protecţiilor.

— Cine te-a aranjat?

— Un tip foarte solid.

— Atunci…

— Care poate să treacă prin pereţi.

— Ah.

Apoi Dawes îşi strânse buzele şi spuse:

— Domnule detectiv Turner, eu… ai putea…

— De ce ai nevoie?

— Lapte de capră. Cred că se găseşte la Elm City Market.

— Cât?

— Cât au. Creuzetul o să facă restul. Alex, poţi să urci scările?

Alex se uită la scări. Nu era sigură că e în stare.

Turner ezită.

— Aş putea… spuse el.

— Nu, spuse Alex. Dawes şi cu mine ne descurcăm.

— Bine, spuse el, îndreptându-se deja spre uşa din spate. Aveţi noroc că magherniţa asta de oraş se gentrifică. Aş vrea să văd cum ar fi să mă duc după lapte de capră la Family Dollar.

— Ar fi trebuit să-l laşi să te care, gemu Dawes în timp ce urcau încet scările.

Trupul lui Alex se lupta cu fiecare treaptă.

— În clipa asta, simte că e de vină că nu m-a ascultat. Nu-l pot lăsa încă să se răscumpere pentru asta.

— De ce?

— Deoarece cu cât se simte mai rău, cu atât mai mult o să facă pentru noi. Crede-mă pe mine. Lui Turner nu-i place să fie cel care a greşit.

Încă un pas. Încă unul. De ce nu avea lift casa asta? Unul magic, plin cu morfină.

— Spune-mi ce ştii despre Pergamentul şi Cheia. Credeam că magia lăcătuşilor e pe sfârşite. În noaptea în care eu şi cu Darlington am fost observatori, n-au putut nici măcar să deschidă un portal în Europa de Est.

— Au avut câţiva ani slabi, n-au găsit cele mai

bune locuri. La Lethe au existat speculaţii că magia portalului e atât de perturbatoare, încât erodează centrul de putere pe care e construit mormântul lor.

Dar poate că membrii societăţii se prefăcuseră şi se dedaseră unei mici înşelătorii, încercând să pară mai slabi decât erau de fapt. De ce? Ca să-şi poată efectua ritualurile în secret, fără intervenţia Casei Lethe? Sau ritualurile înseşi aveau ceva dubios? Dar cum ar fi pus-o asta pe Tara în legătură cu Colin Khatri? Tripp spusese doar că Tara amintise o dată în treacăt de Colin. Trebuia să fie mai mult de atât. Tatuajul ăla pur şi simplu nu putea să fie o coincidenţă.

Dawes o conduse pe Alex la arsenal şi o sprijini de Creuzetul lui Hiram. Acesta părea să vibreze uşor, iar metalul lui părea răcoros pe pielea lui Alex. Ea nu mai folosise Bolul de Aur, se uitase doar cum prepară Darlington în el elixirul. Darlington tratase elixirul cu reverenţă şi ranchiună. Aşa cum tratează drogul orice drogat.

— La spital ar fi mai sigur, spuse Dawes, scotocind prin sertarele unui dulap imens, deschizându-le şi închizându-le unul după altul.

— Haide, Dawes, spuse Alex. Nu uita că mi-ai dat să beau chestia aia cu ouă de păianjen.

— Aia era altceva. Era un leac magic anume pentru o suferinţă magică anume.

— N-ai ezitat să mă îneci. Cât de greu poate fi să mă repari?

— Ba am ezitat. Şi niciuna dintre societăţi nu e specializată în magia vindecătoare.

— De ce? spuse Alex, sperând că, dacă vorbea în continuare, trupul ei nu avea să cedeze. S-ar putea câştiga bani din asta.

Dawes se încruntă dezaprobator – cu o expresie care voia să spună „ştiinţa ar trebui să fie propria ei răsplată” –, reamintindu-i dureros lui Alex de Darlington. De fapt, orice ar fi făcut în acest moment era dureros.

— Magia vindecării e complicată, spuse Dawes. E practicată cel mai des de neiniţiaţi, ceea ce înseamnă că puterea e distribuită mai larg, în loc să fie strânsă în centri. De asemenea, există interdicţii puternice de a nu încerca să manipulezi nemurirea. Şi nu e ca şi cum aş şti exact ce e în neregulă cu tine. Nu pot să te radiografiez şi să arunc o vrajă care să-ţi repare coastele rupte. Ai putea să ai hemoragie internă sau mai ştiu eu ce.

— Găseşti tu ceva.

— O să încercăm inversiunea, spuse Dawes. Aş putea să te duc înapoi… o oră ar fi de ajuns? Două ore? Sper să avem suficient lapte.

— Te… te referi cumva la călătoria în timp?

Dawes se opri, cu o mână pe sertar:

— Vorbeşti serios?

— Nu, spuse Alex în grabă.

— Nu fac altceva decât să întorc trupul tău la o versiune anterioară a lui. E o refacere. Mult mai uşor decât să încerci să faci carne şi oase noi. De fapt, e un fel de magie a portalului, aşa că poţi să le mulţumeşti lăcătuşilor pentru ea.

— O să le trimit o scrisoare. Cât de mult poţi să mă întorci?

— Nu prea mult, fără o magie mai puternică şi oameni care s-o acţioneze.

O resfacere. *Du-mă înapoi. Transformă-mă în cineva care nu a fost vătămat niciodată. Mergi până unde poţi. Fă-mă nou-nouţă.* Fără nicio vânătaie. Fără nicio cicatrice. Alex se gândi la moliile din cutii. Îi lipseau tatuajele ei, vechile ei haine. Îi lipsea să stea la soare cu Hellie. Îi lipseau curbele blânde şi uzate ale canapelei din casa mamei. Nu ştia exact ce îi lipseşte, ştia doar că-i e dor de ceva, poate de cineva care ea nu fusese niciodată.

Îşi trecu mâna peste marginea creuzetului. *Ar putea chestia asta să mă ardă şi să mă transforme în ceva nou*? *Să facă în aşa fel încât să nu mai trebuiască să văd niciodată fantome, Cenuşii sau cum vor ei să le spună*? Dar oare chiar şi-ar fi dorit asta acum?

Alex îşi aminti cum o întrebase Belbalm ce-şi doreşte. Siguranţă. Şansa unei vieţi normale. Asta îi

venise în minte în acel moment – viaţa liniştită din biroul lui Belbalm, ierburile care creşteau în cutiile de la ferestre, un elegant serviciu de ceai, în locul cănilor ciobite de la joburi pierdute sau primite de la promoţii. Alex voia o fereastră cu lumina soarelui. Voia pace.

Mincinoaso.

Pacea era ca orice altă euforie. Nu rezista mult. Era o iluzie, ceva care putea să fie întrerupt în orice moment şi putea să fie pierdut pentru totdeauna. Doar două lucruri te apărau: banii şi puterea.

Alex nu avea bani. Dar avea putere. Se temuse de ea, se temuse să privească drept spre acea noapte scăldată în sânge. Se temuse că o să simtă regret sau ruşine, că o să-şi ia din nou la revedere de la Hellie. Dar când privise în cele din urmă? Când îşi îngăduise să-şi aducă aminte? Ei bine, poate că exista într-adevăr ceva distrus şi ofilit înăuntrul ei, pentru că simţea doar calmul profund de a şti de ce e capabilă.

Cenuşiii îi nenorociseră viaţa, o transformaseră într-un mod groaznic, dar după toţi acei ani de chin, îi dăduseră în sfârşit ceva înapoi. Pentru că lui Alex i se datora ceva. Şi îi plăcea să folosească acea putere – chiar şi senzaţia stranie că North e înăuntrul ei. Savurase surpriza de pe faţa lui Lance, a lui Len, a lui Betcha. *Credeaţi că mă cunoaşteţi. Vă arăt eu vouă.*

— Trebuie să-ţi dai hainele jos, spuse Dawes.

Alex îşi descheie blugii şi încercă să şi-i dea jos. Mişcările ei erau lente, stânjenite de durere.

— Va trebui să mă ajuţi, spuse ea.

Dawes se îndepărtă de rafturi, reticentă, şi o ajută pe Alex să-şi tragă blugii peste şolduri. Dar când blugii ajunseră în dreptul gleznelor, Dawes îşi dădu seama că trebuie să scoată ghetele lui Alex, aşa că aceasta rămase în chiloţi, în timp ce Dawes îi dezlega şireturile şi îi scotea ghetele din picioare.

Dawes se ridică şi privirea ei alunecă de la faţa învineţită a lui Alex la şerpii tatuaţi pe şoldurile ei, cândva pereche cu cei de la clavicule. Şi-i făcuse după ce Hellie îi spusese că înăuntrul ei e un şarpe-cu-clopoţei. Îi plăcuse ideea. Len voise să încerce s-o tatueze în bucătăria lor. Îşi cumpărase de pe internet pistolul şi cernelurile şi insista că totul e steril. Dar Alex nu avusese încredere în el sau în apartamentul lor mizerabil şi nu voia ca el să lase o urmă pe ea, cel puţin nu astfel.

— Poţi să ridici braţele în sus? spuse Dawes, cu obrajii roşii.

— Nu, gemu Alex.

Îi era greu până şi să pronunţe cuvinte foarte scurte.

— O să iau foarfeca.

Peste o clipă, Alex auzi un forfecat şi simţi cum bluza, al cărei material se lipise de sângele uscat, îi

este desprinsă de piele.

— E în regulă, spuse Dawes. O să te simţi mai bine imediat ce intri în creuzet.

Alex îşi dădu seama că plânge. Fusese sugrumată, înecată, bătută, sugrumată iar şi aproape ucisă, dar acum plângea – din cauza unei bluze. O cumpărase de la Target, înainte să vină la facultate. Era moale şi îi venea bine. Nu avea prea multe lucruri noi.

Îşi simţea capul greu. Dacă ar fi putut să închidă ochii doar un minut. O zi…

O auzi pe Dawes spunând:

— Îmi pare rău. Nu pot să te bag înăuntru. Va trebui să ne ajute Turner.

Se întorsese Turner de la magazin? Alex nu îl auzise. Probabil că îşi pierduse cunoştinţa câteva clipe.

Alex simţi cum ceva moale îi atinge pielea şi îşi dădu seama că Dawes o învelise într-un cearşaf albastru-deschis adus din camera lui Dante. *Camera mea*. Draga de Dawes.

— Ai învelit-o într-un fel de giulgiu?

Vocea lui Turner.

Alex se forţă să deschidă ochii şi îi văzu pe Turner şi Dawes cum golesc cutii de lapte în creuzet. Capul lui Turner se rotea din când în când ea un reflector, examinând lent stranietatea camerelor de la etaj. Alex se simţi mândră de Il Bastone, de arsenalul cu

dulapurile lui de curiozităţi şi de albia de aur bizară din mijloc.

Ar fi vrut să fie curajoasă, să suporte durerea strângând din dinţi, dar ţipă atunci când Turner o ridică. Peste o clipă, se scufundă sub suprafaţa răcoroasă şi cearşaful se desfăcu, iar sângele mânji laptele de capră cu vine rozalii. Arăta ca o îngheţată de căpşuni.

— Nu atinge laptele! striga Dawes.

— Încerc s-o împiedic să se înece! strigă şi Turner, cu mâinile în jurul capului ei.

— Sunt în regulă, spuse Alex. Dă-mi drumul.

— Sunteţi nebune amândouă, spuse Turner.

Alex simţi cum strânsoarea lui slăbeşte şi se scufundă cu totul. Răcoarea laptelui păru să i se infiltreze imediat prin piele, acoperind durerea. Îşi ţinu respiraţia cât de mult putu. Ar fi vrut să rămână la fund, să simtă în jurul ei învelişul de lapte. Dar în cele din urmă găsi cu degetele de la picioare fundul creuzetului şi se împinse la suprafaţă.

Când ieşi la aer, Dawes şi Turner ţipau amândoi la ea. Probabil că rămăsese puţin prea mult la fund.

— Nu mă înec, spuse ea. Sunt în regulă.

Şi chiar era. Încă simţea durere, dar aceasta slăbise, şi gândurile ei erau mai pătrunzătoare – iar laptele se schimba şi el, devenind mai limpede şi mai apos.

Turner părea pe punctul de a vomita, şi Alex credea că înţelege de ce. Magia crea un fel de vertij. Poate că a vedea cum o fată pe punctul de a muri se afundă într-o cadă şi apoi iese, peste câteva secunde, întreagă şi sănătoasă era prea mult.

— Trebuie să mă duc la secţie, spuse el. O să…

Turner se întoarse şi ieşi cu paşi mari pe uşă.

— Cred că nu-i place de noi, Dawes.

— E în regulă, spuse Dawes, luând mormanul de haine însângerate ale lui Alex. Avem deja prea mulţi prieteni.

Dawes îi lăsă ceva de mâncare, susţinând că Alex avea să fie lihnită atunci când inversarea avea să fie completă.

— Să nu te îneci cât sunt eu plecată, spuse ea, lăsând uşa arsenalului deschisă în urma ei.

Alex se întinse confortabil în creuzet, simţind cum trupul ei se schimbă, durerea se scurge din ea şi o umple ceva – laptele sau ce devenise acesta după descântecele lui Dawes. Auzea muzică de la sistemul de sunet dogit, un zumzet atât de înfundat că era greu să distingi melodia.

Băgă iar capul la fund. Acum era linişte, iar când deschise ochii era ca şi cum ar fi privit prin ceaţă, urmărind cum ultimele urme de lapte şi de magie dispar. Înaintea ei apăru o formă albicioasă, care

începu să devină mai clară. O faţă.

Alex inspiră adânc, înecându-se cu apa tulbure care rămăsese în creuzet. Ieşi brusc la suprafaţă, tuşind şi scuipând, cu braţele deasupra sânilor. Din apă o privea fix imaginea Mirelui.

— Nu poţi să fii aici, spuse ea. Protecţiile…

— Ţi-am spus, răspunse imaginea, oriunde se strânge nişte apă, putem vorbi. Apa e elementul translaţiei. E intermediarul.

— Deci o să facem duş împreună?

Faţa rece a lui North nu se modifică. Alex vedea în spatele lui malul întunecat. Părea diferit faţă de prima oară, iar ea îşi aminti ce spusese Dawes despre diferitele zone de graniţă. Probabil că acum nu se uita la Egipt sau la acea variantă a Egiptului în care călătorise ea când traversase Nilul. Dar vedea pe mal aceleaşi siluete întunecate, umane şi neumane. Era bucuroasă că ele nu puteau să ajungă aici, la ea.

— Ce mi-ai făcut în apartamentul Tarei? spuse North.

Tonul lui era mai arogant ca oricând, iar accentul, foarte aspru.

— Nu ştiu ce să-ţi zic, răspunse Alex, deoarece asta i se părea cel mai sincer. Nu prea aveam timp să-ţi cer permisiunea.

— Dar ce ai *făcut*? Şi cum ai făcut asta?

Rămâi cu mine.

— Nu prea ştiu, spuse ea.

Alex nu înţelegea deloc. De unde îi venise această capacitate. De ce putea să vadă lucruri pe care nimeni altcineva nu le vedea. Era ceva care ţinea de genealogia ei? De genele tatălui pe care nu-l cunoscuse niciodată?

Era ceva în oasele bunicii ei? Cenuşiii nu îndrăzniseră niciodată să se apropie de casa Estreei Stern, cu lumânări aprinse în ferestre. Dacă ar fi trăit mai mult, ar fi găsit ea o modalitate de a o proteja pe Alex?

— Ţi-am dat puterea mea, spuse North.

Nu, se gândi Alex. *Am luat-o eu*. Dar se îndoia că North ar fi apreciat această distincţie.

— Ştiu ce le-ai făcut bărbaţilor acelora, spuse North. Am văzut când m-ai lăsat să intru.

Alex se înfioră. Toată căldura şi bunăstarea care se revărsaseră asupra ei în timp ce se scălda în baia de lapte nu se puteau pune cu gândul că un Cenuşiu se plimba prin capul ei. Ce altceva mai văzuse Mirele? *Nu contează*. Spre deosebire de Darlington, North nu putea să împărtăşească lumii secretele ei. Indiferent câte straturi ale Voalului străpungea, Mirele rămânea prins în moarte.

— Ai duşmani de această parte a Voalului, Galaxy Stern, continuă el. Leonard Beacon. Mitchell Betts. Ariel Harel. O întreagă serie de bărbaţi pe care i-ai

trimis pe malul întunecat.

Daniel Arlington.

Numai că Mirele spusese că Darlington nu se afla pe lumea cealaltă. De la umbrele din spatele lui se înălţa un murmur, acelaşi sunet pe care Alex îl auzise atunci când intrase în Nil. *Jean Du Monde*. *Jonathan Mont*. Putea să nici nu fie un nume. Silabele sunau straniu şi aiurea, ca şi cum ar ieşit din guri neconcepute pentru limbajul uman.

Şi Hellie? Era ea fericită acolo unde era? Era la adăpost de Len? Sau aveau să se găsească unul pe celălalt în spatele Voalului şi să se facă nefericiţi şi acolo?

— Da, mă rog, am duşmani şi de partea asta a lui. În loc să-i cauţi pe foştii mei prieteni, ce-ai zice s-o găseşti pe Tara?

— Tu de ce nu te uiţi după carnetele lui Darlington?

— Am fost ocupată. Plus că tu nu te grăbeşti nicăieri, nu?

— Cât de superficială eşti. Şi cât de sigură pe tine. A existat o vreme când şi eu aveam aceeaşi încredere în mine însumi. Timpul mi-a luat-o. Timpul ia totul, domnişoară Stern. Dar n-a trebuit să-i caut pe prietenii tăi. După ce mi-ai făcut în locuinţa Tarei Hutchins, m-au căutat ei pe mine. Simţeau pe mine mirosul puterii tale ca pe un fum stătut de ţigară. Ai

aprofundat legătura dintre noi.

Perfect. Exact ce-i trebuia.

— Găseşte-o pe Tara, spuse Alex.

— Sper ca acel obiect respingător s-o atragă spre mine. Dar moartea ei a fost una brutală. Poate că s-a retras undeva să se refacă. Lumea cealaltă poate să fie un loc destul de demoralizant pentru cei proaspăt morţi.

Alex nu se gândise la asta. Presupusese că, atunci când treceau în lumea de dincolo, oamenii dobândeau un fel de înţelegere atotcuprinzătoare. Lipsa durerii. Pace. Privi iar suprafaţa apei, acea imagine tremurătoare a Mirelui şi siluetele monstruoase de undeva din spatele lui, şi se înfioră.

Cum trecuse Hellie în lumea cealaltă? Moartea ei fusese… ei bine, într-un fel, în comparaţie cu Tara, în comparaţie cu Len, Betcha şi Ariel, Hellie se stinsese într-o relativă pace.

Dar tot moarte era. O moarte prea timpurie.

— Găseşte-o, spuse Alex. Găseşte-o pe Tara, ca să-mi pot da seama cine i-a făcut rău, iar Turner să-l poată prinde înainte să-mi facă rău şi mie.

— Nu ştiu dacă detectivul e un partener prea bun în acest demers, se încruntă North.

Alex se sprijini de marginea creuzetului. Ar fi vrut să iasă din apă, dar nu ştia sigur dacă trebuia să facă asta.

— Nu eşti obişnuit să vezi un negru cu insignă? întrebă ea.

— N-am stat închis în mormântul meu în ultima sută de ani, domnişoară Stern. Ştiu că lumea s-a schimbat.

Mormântul lui.

— Unde eşti îngropat?

— Oasele mele sunt în Evergreen, spuse el, răsfrângându-şi buzele. E o adevărată atracţie turistică.

— Şi Daisy?

— Familia ei a înmormântat-o în cavoul lor de pe Grove Street.

— De aia bântui mereu pe acolo.

— Nu bântui. Mă duc să-mi prezint omagiile.

— Te duci acolo pentru că speri că ea va vedea că te căieşti şi te va ierta.

Când se înfuria, faţa lui North se schimba. Părea mai puţin umană.

— Nu i-am făcut rău lui Daisy.

— Ei, nu-ţi ieşi din fire, zise Alex.

Dar nu voia să-l provoace mai mult de atât. Avea nevoie de el şi putea să facă un gest de pace.

— Îmi pare rău pentru ce am făcut în apartament, spuse ea.

— Nu, nu-ţi pare.

Cam aşa cu pacea…

— Nu, nu-mi pare, recunoscu ea.

North îşi întoarse capul. Profilul lui părea făcut pentru o monedă.

— N-a fost o experienţă cu totul neplăcută.

Asta într-adevăr o surprinse pe Alex.

— A fost… am uitat cum e să fii într-un trup.

Alex se gândi la asta. N-ar fi trebuit să aprofundeze legătura. Dar dacă el putea să privească în capul ei atunci când intra în ea, poate că şi gândurile lui aveau să-i fie accesibile ei. În panica luptei, Alex nu îl simţise cum trebuie.

— Dacă vrei, poţi să vii iar înăuntru, spuse ea.

North ezită. De ce? Pentru că asta presupunea o anume intimitate? Sau pentru că avea ceva de ascuns?

Dawes se năpusti pe uşă, cu o tavă plină în mâini. Puse tava pe dulapul cu hărţi.

— Am ales mâncăruri simple, spuse ea. Piure de cartofi. Macaroane cu brânză. Supă de roşii. Salată verde.

Imediat ce mirosul se făcu simţit, stomacul lui Alex începu să chiorăie, iar gura i se umplu de salivă.

— Mii de mulţumiri, Dawes. Pot să ies din chestia asta?

Dawes se uită spre apa din creuzet:

— Văd că s-a limpezit, spuse ea.

— Dacă vrei să mănânci, atunci mai aştept, spuse North.

Vocea lui era calmă, dar expresia din oglinda apei părea nerăbdătoare.

Dawes îi întinse lui Alex un prosop şi o ajută să iasă, neîndemânatic, din cadă.

— Pot să rămân singură o clipă?

— Ce vrei să faci? întrebă Dawes, îngustând ochii.

— Nimic. O să mănânc doar. Dar dacă… Dacă auzi ceva, nu-ţi bate capul cu ciocănitul la uşă. Intră pur şi simplu.

— O să fiu la parter, spuse Dawes cu reticenţă.

După ce ea închise uşa, Alex se aplecă peste creuzet. North aştepta în reflecţia apei.

— Vrei să intri? întrebă ea.

— Bagă mâna în apă, murmură el, ca şi cum i-ar fi cerut să se dezbrace.

Dar, desigur, Alex se dezbrăcase deja. Scufundă mâna sub suprafaţa apei.

— Nu sunt un criminal, spuse North, întinzând mâna după a ei.

Alex zâmbi şi îi prinse degetele în ale ei.

— Bineînţeles, spuse ea. Nici eu.

Se uita pe o fereastră. Se simţea însufleţită şi avea o senzaţie de mândrie şi reconfortare pe care nu o mai avusese niciodată. Lumea era a ei. Fabrica asta, mai modernă decât Brewster sau Hooker. Oraşul din faţa ei. Femeia de lângă ea.

Daisy. Era minunată, cu o faţă cu trăsături ferme şi încântătoare, şuviţe de păr care atingeau gulerul rochiei ei cu gât înalt şi mâini albe şi moi îngropate într-un manşon din blană de vulpe. Era cea mai frumoasă femeie din New Haven, poate din Connecticut, şi era a lui. A ei. *A mea*.

Daisy se întoarse spre el, cu o expresie năstruşnică în ochii închişi la culoare. Uneori, inteligenţa ei îl enerva. Nu era foarte feminină, şi totuşi el ştia că asta era ceea ce o ridica deasupra tuturor celorlalte frumuseţi din Elm City. Poate că de fapt nu era cea mai frumoasă. Nasul ei era prea ascuţit, buzele prea subţiri – dar, ah, cuvintele care se revărsau dintre ele, amuzate şi rapide, uneori răutăcioase. Şi nu ai fi putut reproşa absolut nimic siluetei sau zâmbetului ei isteţ. Era, pur şi simplu, mai vie decât toţi pe care îi cunoscuse el vreodată.

Aceste calcule fură făcute într-o clipă. Nu se putea împiedica să le facă, pentru că ele aveau întotdeauna drept rezultat o senzaţie de triumf şi mulţumire.

— La ce te gândeşti, Bertie? întrebă ea cu o voce jucăuşă, dându-se mai aproape.

Doar ea îi spunea astfel. Servitoarea lui Daisy venise cu ei, cum se cuvenea, dar Gladys rămăsese pe hol, iar acum el o vedea pe fereastră cum merge spre parc, cu şnururile bonetei atârnându-i din mână în timp ce rupea o rămurică de corn. Nu avusese prea

multe motive să discute cu ea, dar avea să se străduiască mai mult. Servitorii auzeau tot, şi merita să dea atenţie femeii celei mai apropiate de cea care avea să-i fie soţie.

North se întoarse dinspre fereastră spre Daisy, care strălucea ca o bucată de sticlă lăptoasă pe fundalul lemnului lustruit al noului său birou. Masa şi noul lui seif fuseseră construite special pentru acel spaţiu. North îşi petrecuse deja câteva nopţi lucrând aici confortabil.

— Mă gândesc la tine, bineînţeles, spuse el.

Ea îl bătu pe braţ şi îl trase mai aproape. Trupul ei avea o legănare care la altă femeie ar fi putut să pară necuviincioasă, dar nu şi la Daisy.

— Nu mai trebuie să flirtezi cu mine, spuse ea, ridicând mâna şi fluturând degetele pe care sclipea smaraldul. Deja am spus da.

El îi înhăţă mâna din aer şi o trase la pieptul său. În ochii ei se aprinse ceva, dar ce? Dorinţă? Frică? Uneori Daisy era imposibil de citit. North văzu imaginea lor în oglinda de deasupra şemineului şi fu încântat.

— Hai să mergem la Boston după nuntă. Pentru luna de miere putem să mergem în Maine. Nu vreau o călătorie lungă pe mare.

Ea nu făcu decât să ridice o sprânceană şi să zâmbească.

— Bertie, Parisul a făcut parte din înţelegere.

— Dar de ce? Avem timp să vedem întreaga lume.

— Tu ai timp. Eu o să fiu mama copiilor tăi şi gazda partenerilor tăi de afaceri. Dar o foarte scurtă vreme…

Daisy se ridică pe vârfurile picioarelor, cu buzele la un fir de păr de ale lui şi căldura trupului ei aproape palpabilă, în timp ce îi strângea braţul cu degetele.

— … aş putea să fiu doar o fată care vede Parisul pentru prima oară şi am putea să fim doar nişte îndrăgostiţi.

Acest cuvânt îl pocni pe North ca o lovitură de ciocan.

— Atunci aşa rămâne, spuse el, râzând şi sărutând-o.

Nu era primul lor sărut, dar, ca fiecare sărut cu Daisy, părea nou.

De pe scări se auzi un scârţâit, apoi un sunet de rostogolire, ca şi cum cineva s-ar fi împiedicat.

— Gladys găseşte întotdeauna cele mai nepotrivite momente, spuse Daisy, desprinzându-se de el.

Dar Bertie vedea peste umărul ei cum Gladys continuă să se plimbe visător prin parc, cu boneta strălucind alb pe fondul copacilor.

Se întoarse şi văzu… nimic şi pe nimeni – cadrul

uşii era gol. Daisy trase aer în piept, surprinsă.

Marginea câmpului lui vizual se înceţoşă şi o pată întunecoasă, ca o flacără care cuprinde colţul unei pagini şi începe s-o roadă, se întinse spre el. North ţipă atunci când simţi cum ceva asemănător durerii, asemănător focului, îi străpunge craniul. O voce spuse: *M-au spintecat*. *Voiau să-mi vadă sufletul*.

— Daisy? icni el.

Cuvântul se auzi deformat. North stătea întins pe spate, într-o sală de operaţii. Deasupra lui erau aplecaţi nişte bărbaţi – băieţi, de fapt.

Ceva nu e în regulă, spuse unul dintre ei.

Termină odată! strigă altul.

North se uită în jos. Stomacul îi fusese spintecat. Vedea, o, Doamne, se vedea pe sine, măruntaiele lui, organele lui expuse precum fleicile de carne din vitrina unui măcelar. Unul dintre băieţi îl pipăia. *M-au spintecat*.

Ţipă şi se îndoi de mijloc, strângându-şi burta. Era întreg.

Era într-o sală pe care nu o recunoştea, un fel de birou căptuşit cu lemn lustruit. Mirosea a nou. Lumina soarelui era atât de puternică, încât îl dureau ochii. Dar nu era la adăpost de băieţii aceia. Veniseră aici după el. Voiau să-l omoare. Îl luaseră din locul lui cel bun de la depou. Îi oferiseră bani. El ştia că băieţii vor să se distreze, dar nu ştiuse cum anume. Ei îl

spintecaseră. Voiau să-i ia sufletul.

Nu-i putea lăsa să-l ducă iar în acea încăpere rece. Aici avea mijloace de protecţie. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să le găsească. North întinse mâna spre birou şi deschise sertarele. Păreau prea departe, ca şi cum braţele lui ar fi fost mai scurte decât îşi amintea el.

— Bertie?

Nu acesta era numele lui. Încercau să-l deruteze. North privi în jos şi văzu în mâna lui o formă neagră. Părea o umbră, însă dădea palmei lui senzaţia de greutate. Ştia ce nume era şi încercă să găsească în minte cuvântul care denumea acel obiect.

În mâna lui era un pistol, iar o femeie ţipa. Implora. Dar nu era o femeie; era ceva groaznic. North vedea cum în jurul ei se strânge noaptea. Băieţii o trimiseseră să-l aducă înapoi, ca să poată să-l spintece iar.

Fulgerul explodă, dar cerul era în continuare senin. *Daisy*. El ar fi trebuit s-o apere. Daisy se târa pe podea. Plângea. Încerca să se îndepărteze.

Un monstru se holba la el de deasupra poliţei şemineului, cu faţa albă plină de groază şi furie. Îl atacaseră şi el trebuia să-i oprească. Exista o singură modalitate de a face asta. Trebuia să le strice distracţia. North întoarse umbra din mâna lui şi o lipi de burtă.

Explozia încă unui fulger. Când venise furtuna?

North privi în jos şi văzu că pieptul lui se desfăcuse. Făcuse ce trebuia să facă. Acum nu mai puteau să-l spintece. Era pe podea. Vedea lumina soarelui în zigzag şi un gândac care se târa pe scândurile prăfoase. Daisy – o cunoştea – era întinsă lângă el, cu trandafirii obrajilor pălind, iar ochii ei însufleţiţi şi poznaşi deja erau reci.

22. Iarna

Alex se trase în spate, cât pe ce să răstoarne de pe masă tava pe care o pusese acolo Dawes. Duse mâna la piept, aşteptându-se să găsească o rană deschisă. Avea gura plină cu mâncare şi îşi dădu seama că stătuse în faţa tăvii, îndesându-şi în gură macaroane, în timp ce retrăia moartea lui North. Încă îl simţea în interiorul ei, acaparat de senzaţia de a mânca pentru prima oară în peste o sută de ani. Alex îl împinse dinspre ea cu toată voinţa, închizând la loc breşa care îi permisese să intre.

Scuipă macaroanele şi trase aer în piept, icnind şi împleticindu-se spre marginea creuzetului. Singura faţă care o privea dinspre suprafaţa apei era a ei. O lovi cu mâna şi se uită cum se îndepărtează undele.

— Tu ai ucis-o, şopti ea. Te-am văzut cum ai ucis-o. Am simţit asta.

Dar, chiar în timp ce spunea asta, ştia că, în acele momente, ea nu fusese North. Altcineva fusese înăuntrul lui.

Alex se împletici pe hol spre camera lui Dante şi îşi luă un trening cu Casa Lethe. Avea impresia că trecuseră zile întregi, dar nu fuseseră decât ore. În locul în care îi fuseseră rupte coastele avea încă o senzaţie de usturime, singurul semn al bătăii pe care o îndurase. Cu toate acestea, era extrem de obosită. Începea să resimtă fiecare zi ca pe un an şi nu ştia sigur dacă ceea ce o epuizează e trauma fizică sau expunerea brutală la supranatural.

Lumina după-amiezii intra prin ferestrele cu vitralii, proiectând pete strălucitoare de albastru şi galben pe şipcile lustruite ale podelei. Poate că avea să doarmă aici la noapte, chiar dacă asta însemna că trebuia să meargă la cursuri în trening. Pur şi simplu rămânea fără haine. Aceste atentate la viaţa ei aveau un efect dezastruos asupra garderobei sale.

Baia dormitorului cel mare avea două chiuvete cu picior şi o cadă adâncă, cu picioare în formă de labe, pe care ea nu o folosea niciodată. O folosise oare Darlington? Îi era greu să şi-l imagineze cum se afundă într-o baie cu spumă, ca să se relaxeze.

Îşi făcu mâna căuş sub ţeavă ca să-şi clătească gura, apoi scuipă în chiuvetă. Se trase în spate – apa era roz şi împestriţată cu ceva. Puse imediat dopul

chiuvetei, înainte să apuce să se scurgă toată.

Se uita la sângele lui North. Era sigură de asta. Sângele pe care îl înghiţise el însuşi cu aproape o sută de ani în urmă, atunci când murise.

Şi pătrunjel.

Bucăţele de pătrunjel.

Alex şi-l aminti pe Michael Reyes zăcând inconştient pe masa de operaţie, cu osarii strânşi în jurul lui. *Inimă de porumbel pentru claritate, rădăcină de muşcată şi un fel de ierburi amare*. Dieta victimei înaintea unei prognosticări.

În ziua aceea la fabrică, înăuntrul lui North fusese cineva – cineva pe care osarii îl folosiseră pentru o prognosticare, cu mult înainte să existe o Casă Lethe care să supravegheze lucrurile. *M-au spintecat. Voiau să-mi vadă sufletul.* Îl lăsaseră să moară. Alex era sigură de asta. Cine ştie ce vagabond anonim, care nu avea să lipsească nimănui. *FAVM. Fără alţi vagabonzi morţi.* Văzuse această însemnare în *Lethe. O tradiţie*. O glumiţă a băieţilor din A Noua Casă. Cumva, lui Alex nu-i venise să creadă asta, nici măcar după ce-l văzuse pe Michael Reyes spintecat pe o masă. Ar fi trebuit să vadă ce mai face acesta, să se asigure că e bine.

Lăsă lichidul din chiuvetă să se scurgă. Îşi clăti iar gura, îşi înfăşură părul ud cu un prosop şi se aşeză la biroul mic şi foarte vechi de lângă fereastră.

Casa Craniu şi Oase fusese fondată în 1832. Îşi construiseră mormântul abia după 25 de ani, dar asta nu însemna că până atunci nu-şi încercaseră priceperea la ritualuri. Pe vremea aceea nu supraveghea nimeni societăţile, şi Alex îşi amintea că Darlington îi povestise despre magia deviantă care scăpase din ritualurile lor. Dacă ceva mersese prost la acea prognosticare timpurie? Dacă un Cenuşiu perturbase ritualul şi făcuse spiritul victimei să fugă? Dacă acesta reuşise să intre în North? North nu păruse nici măcar să-şi dea seama că ţine în mână un pistol – *o umbră în mâna mea*.

Victima îngrozită fusese înăuntrul lui North, iar North, înăuntrul lui Alex. Alcătuiseră împreună un fel de matrioşcă a supranaturalului. Oare spiritul acela alesese cumva trupul lui North ca să evadeze sau acesta şi Daisy pur şi simplu se aflaseră în momentul nepotrivit la locul nepotrivit, doi oameni nevinovaţi doborâţi de o putere pe care ei nici nu puteau s-o înţeleagă? Oare asta investiga Darlington? Acea magie deviantă care provocase crima North-Whitlock?

Alex urcă la etajul doi. Petrecuse puţin timp aici, dar la a doua ei încercare descoperise camera lui Virgiliu. Era exact deasupra camerei lui Dante, dar mult mai somptuoasă. Alex presupunea că, dacă supravieţuia după trei ani de Lethe şi de Yale, avea să fie într-o bună zi camera ei.

Se duse la birou şi deschise sertarele. Găsi un bilet cu câteva versuri, nişte hârtie de scris cu antetul ogarului tutelar al Casei Lethe şi cam atât.

Pe birou era un manual de statistică. Oare Darlington îl lăsase acolo în noaptea în care se duseseră în subsolul Clădirii Rosenfeld?

Alex coborî la etajul unu, la raftul de cărţi care păzea biblioteca. Scoase Volumul Albemarle şi din paginile lui se înălţă miros de cai, zgomot de copite pe piatră şi o frântură de ebraică – amintirea cercetărilor ei despre golemi. Darlington folosise în mod regulat biblioteca, iar paginile volumului erau pline de solicitările lui, dar păreau în principal să se concentreze pe satisfacerea obsesiei lui față de New Haven – istorie a industriei, acte de proprietate, urbanism. Existau şi intrări din partea lui Dawes, toate despre tarot şi misterele antice, chiar şi câteva din partea decanului Sandow. Dar apoi iată, la începutul semestrului de toamnă, două nume cu scrisul ascuţit al lui Darlington: Bertram Boyce North şi Daisy Whitlock. Mirele avusese dreptate. Darlington cercetase într-adevăr cazul lor. Dar unde erau notiţele lui? Fuseseră în geanta lui, în acea noapte de la Rosenfeld, şi fuseseră înghiţite odată cu el?

— Unde eşti, Darlington? şopti Alex.

Şi poţi să mă ierţi?

— Alex.

Alex tresări. Dawes era în capul scărilor, cu căştile în jurul gâtului şi o cârpă de vase în mâini.

— S-a întors Turner, spuse ea. Are să ne arate ceva.

Alex îşi luă nişte ciorapi din dulap şi li se alătură în salon. Turner şi Dawes stăteau umăr lângă umăr în faţa unui laptop rablagit, cu aceeaşi încruntătură pe faţă. Turner îşi luase nişte blugi şi o cămaşă, dar tot reuşea să pară elegant, mai ales lângă Dawes.

Detectivul îi făcu semn lui Alex să vină. Lângă el era un teanc de dosare.

Alex văzu pe ecran o înregistrare alb-negru făcută într-un loc ce părea să fie holul unei închisori. Un şir de deţinuţi avansa pe coridor spre celule.

— Uită-te la oră, spuse Turner. E exact perioada în care tu intrai în apartamentului Tarei.

Turner apăsă pe play şi deţinuţii avansară încet. O siluetă imensă începu să se vadă.

— El e, spuse Alex. Unde se duce?

Era Lance Gressang – inconfundabil.

— Dă colţul şi apoi pur şi simplu dispare, spuse Turner.

Apăsă pe câteva taste şi scena se schimbă. Alt unghi, pe alt hol, dar Alex nu-l vedea nicăieri pe Gressang.

— Ăsta e primul de pe o listă foarte, foarte lungă

de lucruri pe care nu le înţeleg: de ce s-a întors?

Turner apăsă iar pe taste şi Alex văzu o imagine lată care înfăţişa ceva ce părea să fie un salon de spital.

— Gressang s-a întors la închisoare?

— Exact. E la infirmerie, cu mâna rănită.

Alex îşi aminti trosnetul oaselor lui, atunci când îl lovise cu crosa de golf. Dar de ce naiba se întorsese Gressang la închisoare, unde îşi aştepta procesul?

— Astea sunt pentru mine? întrebă ea, arătând spre dosare.

Turner aprobă din cap.

— Tot ce avem în clipa asta despre Lance Gressang şi Tara Hutchins. Uită-te pe ele cât vrei, dar trebuie să ajungă înapoi la mine în seara asta.

Alex luă teancul de pe canapeaua de catifea şi se aşeză.

— De ce atâta generozitate? întrebă ea.

— Sunt încăpăţânat, nu prost, spuse Turner, lăsându-se pe spătarul scaunului. Ştiu ce-am văzut. Aşa că hai s-auzim, Alex Stern. Tu nu crezi că Gressang e criminalul. Atunci cine e făptaşul?

Alex răsfoi primul dosar.

— Nu ştiu, dar ce ştiu e că Tara are legături cu cel puţin patru societăţi şi nu eşti înjunghiat pentru o punguţă cu iarbă de 20 de dolari, deci nu e vorba de droguri.

— Cum ai numărat patru societăţi?

— Aduc imediat tabla albă, spuse Dawes.

— E o tablă magică? întrebă Turner acru.

— Toate tablele albe sunt magice, răspunse Dawes, aruncându-i o privire înveninată.

Se întoarse cu un pumn de carioci şi o tablă albă pe care o sprijini de poliţa şemineului. Turner îşi frecă faţa cu mâna.

— Bun, spune-mi lista suspecţilor, făcu el.

Alex se simţi dintr-odată inhibată, ca şi cum i s-ar fi cerut să rezolve o problemă de matematică complicată în faţa clasei, dar luă de la Dawes o cariocă albastră şi se duse la tablă.

— Patru dintre Cele Opt Vechi pot să aibă legături cu Tara: Craniu şi Oase, Pergamentul şi Cheia, Manuscrisul, Cartea şi Şarpele.

— Cele Opt Vechi? întrebă Turner.

— Casele Voalului. Societăţile care au morminte. Ar fi trebuit să citeşti *Viaţa lui Lethe*.

Turner îi făcu un gest să continue.

— Începe cu Craniu şi Oase, spuse el. Tara îi vindea iarbă lui Tripp Helmuth, dar nu văd cum asta ar putea fi motiv de crimă.

— De asemenea, se culca cu Tripp.

— Crezi că era mai mult decât ceva ocazional?

— Mă îndoiesc, recunoscu Alex.

— Dar dacă Tarei i se părea c-ar fi ceva serios?

întrebă Dawes ezitant.

— Presupun că Tara ştia cum merg lucrurile.

Trebuia să ştii. În fiecare moment.

— Totuşi, familia lui Tripp e familie veche şi bogată, continuă Alex. Poate că Tara a încercat să obţină ceva de la el.

— Ăsta pare mobil de telenovelă, spuse Turner.

Turner nu avea să fie uşor de convins.

— Dar dacă vindeau şi chestii mai tari? Nu doar iarbă? Cred că un tip din ultimul an pe nume Blake Keely lua de la ei un drog pe nume Merity.

— Imposibil, spuse Dawes. Merity creşte doar…

— Ştiu, pe un vârf de munte. Dar Blake cumpăra de la Lance şi Tara. Tripp a spus că a văzut-o pe Tara cu Kate Masters, iar Kate este membru al Manuscrisului – singura societate care are acces la Merity.

— Crezi că Kate le-a vândut Merity lui Lance şi Tarei? întrebă Dawes.

— Nu, spuse Alex, răsucind ideea în minte pe toate părţile. Cred că Kate a plătit-o pe Tara să găsească o modalitate de-a o cultiva. Lance şi Tara stăteau la o aruncătură de băţ de facultatea de silvicultură şi de serele Marsh.

Kate a vrut să elimine intermediarul. Să se asigure că Manuscrisul are propria lui sursă.

— Dar atunci… cum a pus Blake mâna pe el?

— Poate că au început să-şi cultive propria rezervă de Merity, pe care să i-o vândă lui Blake. Banii sunt bani.

— Dar asta ar fi…

— Lipsit de etică? întrebă Alex. Iresponsabil? Ca şi cum i-ai da o macetă magică unui copil de doi ani?

— Ce anume face drogul ăsta?

Turner avea un ton reticent, ca şi cum n-ar fi fost sigur că vrea să afle.

— Te face…

Alex ezită. *Obedient* nu era termenul potrivit. *Zelos* nu descria nici el exact efectul.

— Un slujitor, spuse Dawes. Singura ta dorinţă e să serveşti pe cineva.

Turner scutură din cap.

— Şi, lăsaţi-mă să ghicesc, nu e o substanţă reglementată, pentru că nici măcar nu s-a auzit de ea…

Avea aceeaşi expresie îngreţoşată pe care o afişase atunci când văzuse că Alex e vindecată de creuzet.

— Vă jucaţi cu focul, copii, şi o să fiţi surprinşi când o să vă ardă casa.

Turner îşi trecu mâna peste faţă.

— Să ne întoarcem la tablă, spuse el. Tara are legătură cu osarii prin Tripp, cu Manuscrisul prin Kate Masters şi drogul ăsta. Colin Khatri e singura ei

legătură cu Pergamentul şi Cheia?

— Nu, spuse Alex, trecându-i lui Dawes dosarul plin de fotografii. Tara avea tatuate pe antebraţul drept nişte cuvinte dintr-un poem intitulat *Idilele regelui*, şi textul ăla e peste tot în mormântul lor.

Dawes se uită la pozele de la autopsie care înfăţişau tatuajele Tarei, apoi dădu grăbită mai departe.

— Asta nu pare o legătură întâmplătoare, continuă Alex.

— Ce e asta? întrebă Dawes, bătând cu degetul într-o fotografie cu dormitorul Tarei.

— O grămadă de scule de făcut bijuterii, spuse Turner. Avea şi o mică afacere.

Bineînţeles. Asta făceau fetele, atunci când viaţa lor se destrăma. Încercau să găsească o fereastră pe care să iasă. Colegiu comunitar. Săpunuri de casă. Bijuterii artizanale.

Dawes îşi rodea buza de jos atât de tare, încât Alex se gândi că o să-i dea sângele. Se aplecă şi se uită la fotografie, la pietrele ieftine, la castroanele metalice pline cu cârlige pentru cercei şi la cleştii de diferite dimensiuni. Dar unul dintre castroane părea diferit de celelalte. Era confecţionat din metal ciocănit mai puţin adânc, iar în jurul bazei avea nişte resturi care semănau cu cenuşa sau varul.

— Dawes, spuse Alex. Cu ce ţi se pare că seamănă

asta?

Dawes dădu la o parte dosarul, ca şi cum ar fi putut să-l surghiunească.

— E un creuzet, spuse ea.

— Pentru ce ar fi putut să-l folosească Tara? Ca să producă Merity?

Dawes scuturǎ din cap.

— Nu, Merity e folosit în formă brută.

— Hei, spuse Turner. Ce-aţi zice să ne prefacem o clipă că eu nu ştiu ce e ăla un creuzet.

Dawes îşi trecu după ureche o şuviţă de păr castaniu şi spuse, fără să se uite la el:

— Sunt vase create pentru uz magic şi alchimic. De obicei sunt făcute din aur pur şi sunt foarte reactive.

— Albia aia mare de aur în care m-a băgat Dawes e un creuzet, spuse Alex.

— Vreţi să-mi spuneţi că obiectul din apartamentul Tarei e din aur adevărat? Are dimensiunile unei scrumiere. Nu se pune problema ca Gressang şi prietena lui să-şi fi permis aşa ceva.

— Dacă nu cumva a fost un cadou, spuse Alex. Şi dacă nu cumva ceea ce produceau ei era mai valoros decât metalul însuşi.

Dawes îşi trase mânecile hanoracului peste cap.

— Există poveşti despre oameni sfinţi care folosesc psilocibina – care se găseşte în ciupercile

halucinogene – pentru a deschide căi de acces către alte lumi. Dar drogurile trebuie să fie purificate… într-un creuzet.

— Căi de acces, spuse Alex, amintindu-şi noaptea în care ea şi Darlington observaseră ritualul ratat de la Pergamentul şi Cheia. Vrei să spui portaluri. Ai spus că există zvonuri că magia de la Pergamentul şi Cheia eşuează. Ar fi putut să-i ajute în privinţa asta sosul secret oferit de Lance şi Tara?

Dawes expiră prelung.

— Da, spuse ea. Teoretic, un drog ca ăsta ar putea să faciliteze deschiderea de portaluri.

Alex luă fotografia cu minusculul creuzet.

— Ai chestia asta în, ăăă… custodie sau aşa ceva?

— Ca probă, spuse Turner. Da, o avem. Dacă au rămas suficiente reziduuri în chestia aia putem să le testăm, să vedem dacă se potrivesc cu halucinogenul pe care l-am găsit în organismul Tarei.

Dawes îşi scosese căştile de la gât. Stătea cu ele în poală, ca un animal somnoros.

— Ce-i? o întrebă Alex.

— Ai spus că Lance trecea prin pereţi. Poate că a folosit magia portalului ca să te atace. Dacă cineva de la Pergamentul şi Cheia a permis unor neiniţiaţi să intre în mormântul lor, dacă i-a introdus pe Lance şi Tara în ritualurile lor… Casele Voalului consideră asta ceva de neiertat. *Nefandum*.

Alex şi Turner schimbară o privire.

— Care e pedeapsa pentru împărtăşirea acestui tip de informaţii cu neiniţiaţii? întrebă Alex.

Dawes îşi strânse căştile în mâini.

— Societatea aceea ar fi desfiinţată şi i s-ar lua mormântul.

— Ştii a ce sună asta? întrebă Turner.

— Da, răspunse Alex. A mobil.

Oare Colin Khatri îi iniţiase pe Lance şi Tara în secretele societăţii? Fusese asta un fel de plată, una pe care nu voia să mai continue să o facă? Oare asta o ucisese pe Tara? Lui Alex îi era greu să şi-l imagineze pe curatul şi voiosul Colin comiţând o crimă violentă. Dar era un băiat cu un viitor strălucit, ceea ce însemna că avea mult de pierdut.

— În seara asta mă duc la salonul lui Belbalm, spuse Alex.

Ar fi preferat să adoarmă chiar acolo, în faţa focului, dar nu avea de gând să supere singura persoană care părea interesată de viitorul ei.

— Colin lucrează pentru Belbalm, continuă ea. Aş putea să încerc să aflu până la cât a stat la ea în seara în care a murit Tara.

— Alex, spuse Dawes încet, ridicând în sfârşit privirea. Dacă Darlington a aflat despre droguri, despre ce făceau Colin şi alţi lăcătuşi de la Pergamentul şi Cheia cu Lance şi Tara, poate că…

Vocea ei se stinse, dar Alex ştia ce voia Dawes să sugereze: poate că cei de la Pergamentul şi Cheia erau responsabili pentru portalul care îl făcuse pe Darlington să dispară în noaptea aceea din subsolul Clădirii Rosenfeld.

— Dar *unde* e Darlington? întrebă Turner. Şi dacă spuneţi Spania, îmi iau dosarele şi mă duc acasă. În clipa asta, patul meu pare foarte atrăgător.

Dawes se foi pe scaunul ei.

— I s-a întâmplat ceva, spuse Alex. Nu ştim sigur ce. Există un ritual prin care vom încerca să luăm legătura cu el, dar putem face asta doar la luna nouă.

— De ce la luna nouă?

— Momentul contează, spuse Dawes. Pentru ca ritualul să funcţioneze, e de ajutor dacă el e construit în jurul unei date prielnice sau al unui loc prielnic. Luna nouă reprezintă momentul dinainte ca ceva ascuns să fie dezvăluit.

— Sandow a vrut să păstraţi totul secret? întrebă Turner.

Alex aprobă din cap, simţindu-se vinovată. Nici ea nu simţise nevoia să facă publicitate dispariţiei lui.

— Dar familia lui?

— Darlington e responsabilitatea noastră, spuse Dawes tăios, protectoare până la sfârşit. O să-l aducem înapoi.

Poate.

Turner se aplecă în faţă.

— Deci ce vreţi voi să spuneţi e că Pergamentul şi Cheia ar putea fi implicată într-o crimă *şi o* răpire?

— Sigur, dădu din umeri Alex. Să-i spunem aşa. Dar nu putem să eliminăm Manuscrisul. Poate Kate Masters a aflat că Tara îi vindea Merity lui Blake Keely şi că acesta îl folosea pe fete. Sau poate că înţelegerea lor a mers prost. Dacă Lance nu a omorât-o pe Tara, cineva a fost vrăjit să semene cu el. Manuscrisul are o grămadă de trucuri şi şmecherii care i-ar permite lui Kate să poarte faţa lui timp de câteva ore. Şi nimic din toate astea nu explică *glumul* care a fost trimis după mine.

Alex băgă mâna în buzunar şi simţi ticăitul liniştitor al ceasului. Turner avea o expresie care sugera că ar fi fost capabil el însuşi de crimă.

— Asta ce mai e? spuse el.

— Chestia care m-a fugărit pe Elm Street. Nu te uita la mine aşa, fir-ar a dracu'. Chiar aşa s-a întâmplat.

— Bine, aşa s-a întâmplat, spuse Turner.

— *Glumii* sunt servitorii celor morţi, spuse Dawes. Sunt comisionari.

— Ăsta era un comisionar ucigaş, se încruntă Alex.

— Le dai o sarcină simplă şi ei o îndeplinesc. Cartea şi Şarpele îi foloseşte ca mesageri spre şi

dinspre cealaltă parte a Voalului. Sunt prea violenţi şi imprevizibili ca să fie cu adevărat buni la altceva.

În afară de a face ca o fată să pară nebună şi de a-i închide gura permanent.

— Deci Cartea şi Şarpele e şi ea suspectă, spuse Turner. Mobil necunoscut. Tu îţi dai seama că nimic din toate astea nu e probă, nu? Nu putem să stabilim nicio legătură credibilă cu societăţile astea, dincolo de ce ţi-a spus Tripp. Nu am de ajuns nici măcar ca să obţin un mandat de percheziţie pentru serele alea de la silvicultură.

— Presupun că Centurionul poate să tragă tot felul de sfori cu superiorii lui, spuse Alex, în timp ce peste faţa lui Turner trecea o umbră. Numai că tu nu vrei să tragi sfori.

— Nu aşa ar trebui să meargă lucrurile. Şi nu pot să mă duc pur şi simplu la căpitanul meu. El nu ştie de Lethe. Ar trebui să merg până în vârful ierarhiei, la şeful poliţiei.

Iar Turner nu avea de gând să facă asta dacă nu era sigur că toate teoriile lor însemnau ceva mai mult decât nişte mâzgăleli demente pe o tablă albă. Alex nu putea să-l învinovăţească.

— Aş putea să scot lista de apeluri de la telefonul magazinului de spirtoase de lângă apartamentul Tarei. E posibil să fi folosit telefonul magazinului pentru afaceri. Kate Masters nu era nici în mobilul

Tarei, nici în al lui Lance. Nici în al lui Colin Khatri sau Blake Keely.

— Iar dacă Tara şi Lance foloseau serele, atunci lucrau cu cineva de la facultatea de silvicultură, spuse Dawes. Cu mandat sau fără, ar trebui să încercăm să aflăm cu cine.

— Eu sunt studentă, spuse Alex. Pot să intru acolo.

— Credeam că vrei ca eu să încep să trag sfori, spuse Turner.

Alex aşa voise, dar acum se răzgândise.

— Putem să ne descurcăm singure, spuse ea. Dacă mergi în sus ierarhic, s-ar putea ca cineva să-i spună lui Sandow.

— Asta ar fi o problemă? ridică o sprânceană Turner.

— Aş vrea să ştiu unde a fost Sandow în noaptea crimei.

— Alex… spuse Dawes, îndreptându-şi coloana.

— A insistat să mă opresc din cercetări, Dawes. Lethe există ca să menţină ordinea în rândul societăţilor. De ce a tras Sandow atât de tare de frâie?

Noi suntem păstorii. Lethe fusese edificată conform acestei misiuni. Sau nu? Fusese Lethe menită vreodată să protejeze pe cineva? Sau trebuiau doar să menţină statu-quoul, să facă să pară că toate Casele Voalului sunt supravegheate, că se păstrează un standard, dar fără a controla cu adevărat puterea

societăţilor? *E un an de finanţare*. Ştiuse cumva Sandow că, dacă se uită prea atent, o să găsească legături cu listele de membri ale societăţilor? Craniu şi Oase, Cartea şi Şarpele, Pergamentul şi Cheia, Manuscrisul – patru dintre cele opt societăţi responsabile pentru finanţarea Casei Lethe. Adică era vorba de jumătate din banii necesari pentru ţinerea în viaţă a celei de A Noua Case – ba chiar mai mult, dat fiind că Berzelius nu-şi plătea niciodată partea. Era oare Lethe atât de preţioasă pentru Sandow?

— Ce salariu primeşte Sandow de la Lethe? întrebă Alex.

— Nici nu ştiu, spuse Dawes, clipind. Dar e profesor titular. Câştigă suficient de la universitate.

— Jocuri de noroc? sugeră Turner. Droguri? Datorii?

Coloana lui Dawes păru să se îndrepte şi mai mult, ca şi cum ar fi fost o antenă reglată pentru primirea informaţiilor.

— Divorţ, spuse ea încet, fără tragere de inimă. Soţia l-a părăsit acum doi ani. De atunci umblă prin tribunale. Totuşi…

— Probabil că nu e nimic, spuse Alex, deşi nu era deloc sigură că e adevărat. Dar n-ar strica să ştim unde a fost în noaptea aia.

Dawes îşi înfipse iar dinţii în buză.

— Decanul Sandow n-ar fi în stare să-i facă rău lui

Lethe, spuse ea.

Turner se ridică şi începu să-şi strângă dosarele.

— Ar putea, pentru preţul corect. Tu de ce crezi că am acceptat să fiu Centurion?

— E o onoare, spuse Dawes indignată.

— E o *slujbă*, pe deasupra slujbei foarte solicitante pe care o am deja. Dar cu banii suplimentari pe care mi-i aduce am putut să plătesc creditul ipotecar al maică-mii, spuse Turner, băgând dosarele într-o geantă de curier. Să văd ce pot afla fără ca Sandow să-şi dea seama.

— Eu ar trebui să fac asta, spuse Dawes încet. Aş putea vorbi cu menajera lui. Dacă începi să pui întrebări, Yelena o să se ducă imediat la Sandow.

— Te simţi în stare? întrebă Turner sceptic.

— Se descurcă, spuse Alex. Trebuie doar să vedem care e orarul lui.

— Mie îmi place mobilul banilor, spuse Turner. Clar şi frumos. Fără tâmpeniile astea cu hocus-pocus.

Îşi luă haina şi se îndreptă spre uşă. Alex şi Dawes îl urmară.

Turner se opri, cu uşa deschisă. În spatele lui, Alex vedea cum cerul devine albastru-închis şi luminile de pe stradă se aprind.

— Mama nu voia să primească cecul, spuse el cu un zâmbet trist. Ştie că poliţiştii nu primesc prime. Voia să ştie de unde sunt banii.

— I-ai spus? întrebă Alex.

— Despre toate astea? Nici într-un caz. I-am spus că am avut noroc la cazinou. Dar ea şi-a dat seama. M-am băgat în ceva în care nu ar fi trebuit să mă bag.

— Aşa sunt mamele, spuse Dawes.

Oare? Alex se gândi la fotografia pe care i-o trimisese săptămâna trecută mama ei. O pusese pe o prietenă să-i facă o poză în apartament. Mira purta un hanorac cu Yale, iar poliţa şemineului din spatele ei era plină de cristale.

— Ştiţi ce-a zis maică-mea? întrebă Turner. Mi-a zis că nu există uşă pe care diavolul să n-o cunoască. Şi diavolul aşteaptă mereu să-şi vâre un picior înăuntru. Până în seara asta n-am crezut-o cu adevărat.

Turner îşi ridică gulerul şi ieşi în frig.

23. Iarna

Alex urcă greoi scările, ca să-şi ia ghetele din dulap. Creuzetul îi vindecase rănile, dar rămăsese în urmă cu somnul, şi corpul ei ştia asta. Totuşi, dacă ar fi avut de ales, Alex credea că ar fi preferat să se bată iar, chiar şi cu un dur ca Lance, decât să dea piept în seara asta cu salonul, iar mâine şi poimâine cu mulţimea de cursuri. Când se bătea ca să scape cu viaţă, era doar cu admis sau respins. Nu trebuia decât

să supravieţuiască şi putea să numească asta victorie. În timp ce stătea în salon cu Dawes şi Turner, simţise că e la nivelul lor, nu că doar se preface. Nu voia să se simtă iar ca o impostoare.

Dar te prefaci în continuare, îşi reaminti ea. Dawes şi Turner nu o cunoşteau cu adevărat. N-ar fi ghicit niciodată ce aflase Darlington despre trecutul ei. Şi dacă ritualul lunii noi funcţiona? Dacă Darlington se întorcea peste două zile şi le spunea întregul adevăr, i-ar fi luat cineva apărarea atunci?

În camera lui Dante, Alex găsi un teanc de haine pe pat.

— Le-am adus de la apartamentul meu, spuse Dawes ezitând în uşă, cu mâinile retrase în mâneci. Nu sunt elegante, dar sunt mai bune ca treningul. Ştiu că îţi place negrul, aşa că…

— Sunt perfecte.

Nu erau. Blugii erau prea lungi şi bluza fusese spălată de atâtea ori că era mai mult cenuşie decât neagră, dar Dawes nu trebuise să-şi împartă hainele cu ea. Alex voia să absoarbă orice amabilitate atât cât mai putea.

Se simţea agitată atunci când plecă spre casa lui Belbalm. Întorsese bine ceasul, în caz că *glumul* o pândea, băgase în geantă un borcan cu pământ din cimitir, îşi pusese în buzunar doi magneţi şi studiase semnele de protecţie necesare pentru închiderea

temporară a unui portal. Toate acestea i se păreau o protecţie insuficientă. Lista suspecţilor pentru uciderea Tarei devenise o listă de posibile ameninţări, şi toţi aveau multă putere de distrugere magică.

Belbalm stătea pe St. Ronan, la 20 de minute de mers spre nord de Il Bastone, nu departe de şcoala de divinaţie. Casa ei era mai mică în comparaţie cu celelalte de pe stradă, avea două niveluri şi era construită din cărămidă roşie plină de viţe gri asemenea părului unei bătrâne. Alex intră pe poarta de sub arcada din grătar de lemn alb şi simţi cum o copleşeşte aceeaşi senzaţie de calm pe care o avusese în biroul lui Belbalm. Grădina mirosea a mentă şi măghiran.

Se opri pe cărarea presărată cu pietriş de culoarea ardeziei. Alex văzu prin ferestrele înalte un cerc de oameni strânşi pe scaune, câţiva îngrămădiţi pe o banchetă de pian, unii pe podea. Zări pahare de vin roşu şi farfurii ţinute în echilibru pe genunchi. Un băiat cu barbă şi plete ca o coamă sălbatică citea ceva. Alex avu impresia că priveşte un alt Yale, un Yale de dincolo de Lethe şi societăţi, unul care ar fi putut să i se deschidă şi să rămână deschis dacă ar fi reuşit să-i înveţe ritualurile şi codurile. În casa lui Darlington se simţise ca o intrusă. Aici fusese invitată. Poate nu era locul ei, dar era binevenită.

Bătu încet la uşă şi, când nu răspunse nimeni, o

împinse uşor. Nu era încuiată, ca şi cum nu ar fi existat vizitatori nedoriţi. În cuiere atârnau mormane de haine. Podeaua era plină de cărţi.

Belbalm o văzu că ezită la uşă şi îi făcu semn spre bucătărie.

Atunci Alex înţelese. Trebuia să lucreze.

Bineînţeles.

Slavă Domnului că trebuia să lucreze şi nu trebuia să se străduiască să pretindă că e altceva.

Peste umărul lui Belbalm văzu cum decanul Sandow vorbeşte cu două studente pe o canapea. Se strecură în bucătărie, sperând că Sandow nu o văzuse, apoi se întrebă de ce ar fi trebuit să-şi facă griji din cauza asta. Chiar credea că Sandow îi făcuse rău Tarei? Că acesta era capabil de ceva atât de sinistru? În salonul de la Il Bastone păruse posibil, dar aici, în acest loc al căldurii şi conversaţiei lejere, lui Alex îi venea greu să conceapă asta.

Bucătăria era imensă, cu dulăpioare albe, blaturi negre şi podea ca o tablă de şah curată.

— Alex! ţipă Colin văzând-o că apare.

Erau suspecţi de crimă peste tot.

— N-am ştiut că vii! continuă el. Avem nevoie de oameni în plus. Ce porţi? Negru e în regulă, dar data viitoare ar fi mai bună o cămaşă albă.

Alex nu avea cămaşă albă.

— Bine, spuse ea.

— Hai aici şi pune astea pe hârtie de copt.

Alex intră în ritmul executării ordinelor. Isabel Andrews, cealaltă asistentă a lui Belbalm, era şi ea acolo, aranjând fructe, produse de patiserie şi teancuri misterioase de cărnuri pe diverse platouri. Mâncarea servită i se părea complet străină lui Alex. Atunci când Colin îi spuse să-i dea brânza, avu nevoie de un lung moment ca să-şi dea seama că era chiar în faţa ei: nu platouri cu brânză cedar tăiată cubuleţe, ci bucăţi imense de ceva care semăna cu cuarţul şi idolitul, alături de un vas minuscul cu miere şi nişte migdale răsfirate.

— După lectură şi discuţie o să servească desertul, îi explică Colin. Belbalm oferă întotdeauna bezele şi mici *tartes aux pommes*.

— Decanul Sandow a fost aici săptămâna trecută? întrebă Alex.

Dacă fusese, Alex putea să-l taie de pe listă, iar dacă Colin nu ştia, atunci poate că *el* nu fusese la salon toată noaptea. Dar înainte ca el să poată răspunde, printre uşile batante intră plutind Belbalm.

— Bineînţeles că a fost, spuse ea. Îi place la nebunie să-mi bea whisky-ul.

Îşi aruncă o căpşună sălbatică în gură şi se şterse pe un şervet.

— A spus cel mai inept lucru posibil despre Camus. Dar e greu să nu fii inept referitor la Camus.

Nu ştiu de ce mă aşteptam la mai mult – Sandow are deasupra biroului un *citat din Rumi* înrămat. E dureros. Dragă Colin, te rog fă în aşa fel încât să avem tot timpul la îndemână şi vin roşu, şi vin alb.

Belbalm ridică o sticlă goală şi faţa lui Colin deveni pământie.

— E în regulă, scumpule. Ia o sticlă şi vino lângă noi. Alex şi ceilalţi pot să ţină lucrurile sub control aici, aşa-i? Ai adus ceva de citit?

— Ăă… da.

Colin ieşi din bucătărie de parcă la glezne i-ar fi crescut aripi.

— Bezele, ordonă Isabel.

— Bezele, repetă Alex.

Se duse la mixer şi îi întinse bolul lui Isabel. Făcu o poză cu bucătăria pentru mama ei şi scrise în mesaj: *la muncă*. Aşa voia s-o vadă Mira. Fericită. Normală. Tot ce nu fusese vreodată. Le trimise un SMS şi lui Mercy şi Lauren. *La salonul lui Belbalm. Ţineţi-mi pumnii să rămână resturi.*

— Nu-mi vine să cred că lui Colin îi dă voie să citească în seara asta, se plânse Isabel, punând o bezea pe hârtia de copt. Eu am lucrat pentru ea cu un semestru în plus faţă de el şi am fost trăsnet la seminarul ei despre femei şi industrialism…

— Data viitoare, murmură Alex, întinzând unt topit pe tartele cu mere minuscule. Şi săptămâna

trecută a fost la fel de aglomerat?

— Da, iar Colin s-a plâns toată seara. Am făcut curăţenie până la 2 noaptea.

Atunci alibiul lui Colin era bun. Alex simţi un val de uşurare. Îi plăcea de Colin, îi plăcea de acra Isabel, îi plăcea bucătăria asta, casa asta, spaţiul ăsta confortabil. Îi plăcea această bucată de lume care nu avea nimic de-a face cu crima sau magia. Nu voia să o vadă perturbată de brutalitate. Dar asta nu însemna că putea să taie de pe listă Pergamentul şi Cheia. Chiar dacă nu o ucisese pe Tara, Colin o cunoscuse. Şi cineva îl învăţase pe Lance magia portalului.

— Săptămâna trecută Sandow a stat până la sfârşit?

— Din nefericire, spuse Isabel. Întotdeauna bea mult prea mult. Se pare că trece printr-un divorţ groaznic. Belbalm l-a culcat în biroul ei şi l-a învelit cu o pătură. Sandow a lăsat stropi de urină pe colacul de la veceul pentru musafiri, pe care Colin a trebuit să-l cureţe.

Isabel se cutremură.

— Dacă mă gândesc mai bine, Colin merită să citească. Te aşteaptă mari provocări, Alex…

Isabel nu avea niciun motiv să mintă, aşa că ţinta nesigură a decanului Sandow la vece tocmai îi adusese un alibi. Dawes avea să se bucure. Iar Alex presupunea că şi ea era bucuroasă. Una era să fii

criminal şi cu totul altceva să lucrezi pentru unul.

La bucătărie se lucră până noaptea târziu, dar Alex nu putea să fie ranchiunoasă din cauza asta. Simţea că lucrează pentru ceva.

Pe la 1 noaptea terminară de servit, făcură curat în bucătărie, băgară sticlele în cutiile de reciclare, acceptară sărutări de la distanţă din partea lui Belbalm şi apoi plecară în noapte cu resturi de la masă. După violenţa şi stranietatea ultimelor câteva zile, părea un cadou. Era o mostră minunată a ceea ce ar fi putut să devină viaţa, a cât de puţin contau societăţile pentru majoritatea oamenilor de la Yale, a muncii care nu cerea altceva din partea ta decât timp şi puţină atenţie, într-o casă plină de oameni inofensivi, drogaţi doar cu propriile lor ifose.

Alex văzu în faţa ei o Cenuşie cu rotile care dădea din mâini printre stâlpii de iluminat, apropiindu-se de ea.

Craniul şi trunchiul păreau să-i fi fost zdrobite de roţile de la maşina unui şofer neglijent.

Pasa punto, pasa mundo, şopti Alex aproape blând, privind-o pe fată cum dispare. Trece un moment, trece o lume. *Uşor*.

A doua zi dimineaţă, Alex nu avea cursuri. Se trezi devreme ca să ia micul dejun şi să încerce să citească puţin înaintea să meargă la serele Marsh, dar

în timp ce îşi termina ouăle cu sos picant, îl zări pe Mire. Expresia lui deveni dezaprobatoare atunci când ea continuă cu o îngheţată cu sirop de ciocolată, dar îngheţata era disponibilă la toate mesele de la cantină, o şansă care nu trebuia ratată.

După micul dejun, se ascunse în baia sălii comune de la Jonathan Edwards şi umplu chiuveta cu apă. Nu era nerăbdătoare să vorbească cu el, nu era pregătită să discute despre lucrurile la care asistase în amintirile lui. Dar, în acelaşi timp, voia să afle dacă el reuşise s-o găsească pe Tara.

După o clipă, în apă apăru faţa lui North.

— Ei bine? spuse ea.

— Încă n-am găsit-o.

Alex tulbură suprafaţa apei cu degetul şi privi cum imaginea lui se fracturează.

— Se pare că nu eşti foarte priceput la asta, spuse ea.

După ce apa se linişti, expresia lui North era feroce.

— Dar tu ce ai descoperit?

— Ai avut dreptate. Darlington era interesat de cazul tău. Dar notiţele lui nu erau în biroul de la Il Bastone. Pot să caut la Ulmul Negru mâine-seară.

Când avea să răsară luna nouă. Poate că atunci Darlington avea să poată răspunde el însuşi la întrebările Mirelui.

— Şi?

— Şi ce?

— Ce-ai văzut cât ai fost în capul meu, domnişoară Stern? Erai tulburată atunci când m-ai dat afară.

Alex medită la cât de mult voia să-i spună.

— Ce-ţi aminteşti din clipa în care ai murit, North?

Faţa lui păru să încremenească, şi Alex îşi dădu seama că îi rostise numele cu voce tare. *Fir-ar a naibii*.

— Asta ai văzut? întrebă el încet. Moartea mea?

— Răspunde-mi.

— Nimic, recunoscu el. Acum stăteam în noul meu birou, vorbind cu Daisy, şi în clipa următoare… nu mai eram nimeni. Lumea muritoare dispăruse pentru mine.

— Tu erai de cealaltă parte, spuse Alex, înţelegând că asta putea să deruteze. Ai încercat vreodată să o găseşti în spatele Voalului pe Gladys O'Donaghue?

— Pe cine?

— Pe servitoarea lui Daisy.

North se încruntă.

— A intervievat-o poliţia. Servitoarea a descoperit… cadavrele noastre, dar nu a fost acolo ca să asiste la crime.

— Şi era doar o servitoare? spuse Alex.

Tipii de genul ăsta nu observau niciodată servitorii. Dar North avea dreptate. Alex o zărise pe Gladys afară, bucurându-se de vremea de primăvară. Dacă văzuse sau auzise ceva straniu la locul faptei, avea toate motivele să împărtăşească această informaţie poliţiei. Iar Alex bănuia că nu avusese pe cine să vadă – în încăperea aceea era doar magie invizibilă şi dezlănţuită, spiritul înspăimântat al unui bărbat care fusese brutalizat de osari şi reuşise cumva să intre în North.

— O să-ţi spun ce o să găsesc la Ulmul Negru. Nu mă mai urmări şi du-te s-o găseşti pe Tara.

— Ce-ai văzut în capul meu, domnişoară Stern?

— Scuze! Nu te mai aud!

Alex scoase dopul din scurgere.

Se îndreptă spre sala comună şi îi trimise lui Turner un SMS că e în drum spre serele Marsh. Pe drum sună la spital să întrebe de Michael Reyes. Ar fi trebuit să verifice mai devreme ce mai face victima ultimei prognosticări a osarilor, dar fusese foarte ocupată. Avu nevoie de ceva timp ca să dea de persoana potrivită, dar în cele din urmă i se făcu legătura cu Jean Gatdula, care îi spuse că Reyes se recupera bine şi avea să fie trimis acasă în următoarele două zile. Alex ştia că „acasă” înseamnă Columbus House, un adăpost îndepărtat de campus. Spera cel puţin ca osarii să-i lase un buzunar de bani

pentru deranj.

Grădina Botanică Marsh se afla în vârful Dealului Ştiinţei. Deasupra vechiului conac era ceva ce părea a fi un turn cu clopot, iar terenul fostului domeniu cobora încet panta spre apartamentul în care Tara stătuse împreună cu Lance. Nu exista cine ştie ce pază şi Alex se integra cu uşurinţă în rândul studenţilor care veneau şi plecau de acolo. Lângă intrarea din spate erau patru sere imense ale facultăţii de silvicultură, înconjurate de un grup de construcţii de sticlă mai mici. Alex îşi făcuse griji că nu va putea să identifice locul în care Tara îşi cultivase periculoasa grădină, dar în timp ce dădea un ocol al terenului simţi duhoarea supranaturalului, acoperită de mirosul de bălegar şi de pământ întors. Chiar dacă mica seră părea destul de obişnuită, Alex bănuia că avea asupra ei rămăşiţele unei vrăji – probabil graţie amabilităţii lui Kate Masters de la Casa Manuscrisului. Cum altfel ar fi putut să-şi cultive Tara recolta fără să trezească suspiciuni?

Dar atunci când deschise uşile, Alex nu găsi pe mese altceva decât jardiniere goale şi ghivece întoarse cu susul în jos. Cineva făcuse curat. Kate? Colin? Altcineva? Deschisese Lance din celula lui de închisoare un portal şi venise aici ca să distrugă potenţialele probe?

Pe un morman de pământ de lângă un container

de plastic răsturnat era un lujer zvelt de plantă necunoscută. Alex îl atinse cu degetul. Mica viţă se descolăci, iar din frunzele ei apăru un singur mugur alb. Petalele se desfăcură exploziv, ca nişte artificii de seminţe sclipitoare, cu un *poc* încet, dar audibil, apoi se ofiliră şi dispărură.

Alex găsi afară o femeie zveltă cu blugi şi geacă de protecţie, care scurma cu mâinile înmănuşate într-o găleată cu un fel de compost.

— Hei, spuse ea, poţi să-mi spui cine foloseşte sera asta?

— Sveta Myers. E studentă postuniversitară.

Alex nu-şi amintea acest nume din dosarul Tarei.

— Ştii unde o pot găsi?

— A plecat acum câteva zile, spuse femeia scuturând din cap. Şi-a luat liber restul semestrului.

Sveta Myers se speriase. Poate că distrusese sera chiar ea.

— Ai văzut-o vreodată cu un cuplu? O blondă mică şi slăbuţă şi un tip solid, care arăta ca şi cum ar fi locuit la sala de sport?

— Am văzut-o pe fată o grămadă. Era verişoara Svetei – sau nepoată sau ceva de genu' ăsta.

Alex se îndoia foarte tare de asta.

— E posibil să-l fi văzut şi pe tip de câteva ori, continuă femeia. De ce?

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse Alex, luând-o

spre poartă.

Coborî înapoi dealul, încercând să alunge senzaţia de dezamăgire. Sperase să găsească mai multe la grădina Tarei, nu doar mormane de pământ care semănau cu un mormânt proaspăt.

Turner îi spusese că o s-o aştepte în faţă la Ingalls Rink, iar Alex îi zări Dodge-ul cu motorul în ralanti lângă trotuar. Înăuntru era o căldură binecuvântată.

— Ai găsit ceva? întrebă el.

— Cineva a făcut curat peste tot, scutură ea din cap, iar studenta cu care lucrau a tăiat-o şi ea din oraş. Cineva pe nume Sveta Myers.

— Numele nu-mi spune nimic, dar să văd dacă pot să dau de ea.

— O să verific listele de absolvenţi, să văd dacă are legătură cu vreuna dintre societăţi, spuse Alex. Aş vrea să vorbesc cu Lance Gressang.

— Iar începi?

Alex aproape uitase că îşi mai arătase o dată interesul de a vorbi cu Gressang.

— Cineva trebuie să-l întrebe despre noile informaţii pe care le avem.

— Dacă cazul ajunge la proces…

— O să fie prea târziu. Cineva a trimis un monstru să mă atace. Au omorât-o pe Tara, i-au furat toate plantele. Poate că au ajuns şi la Sveta Myers. Fac curăţenie.

— Chiar dacă aş obţine permisiunea de a-l intervieva pe Gressang, nu te-aş lua cu mine.

— De ce? Avem nevoie ca Gressang să creadă că noi înţelegem despre toate astea mai mult decât el. O să aibă nevoie de vreo 30 de secunde ca să-şi dea seama că tu habar n-ai pe ce lume eşti.

— Te exprimi foarte colorat.

— Te-am văzut în apartamentul ăla, Turner. Era să te scapi pe tine când Lance a dispărut prin perete.

— Ai foarte mult stil, Stern, ştiai asta?

— De ce anume nu te mai saturi, de farmecul sau de frumuseţea mea?

Turner se răsuci pe scaun şi îi aruncă o privire lungă.

— Nu trebuie să loveşti încontinuu, spuse el. Ce te înfurie atât de rău?

Alex simţi un acces enervant de stânjeneală.

— Totul, murmură ea, privind parbrizul înceţoşat. Oricum, ştiu că am dreptate.

— Se poate, dar Lance e reprezentat de avocat. Niciunul dintre noi nu poate să vorbească cu el fără avocatul lui.

— Tu ai vrea să vorbeşti cu el?

— Bineînţeles. De asemenea, aş vrea o friptură medie şi o clipă de linişte în care să nu-mi mai trăncăneşti la ureche.

— Nu pot să-ţi fac pe plac. Dar cred că pot să-ţi fac

rost de un interviu cu Gressang.

— Să zicem că e adevărat. Nimic din ce vom afla nu o să fie acceptat la tribunal, Stern. Lance Gressang poate să ne spună de zece ori că a omorât-o pe Tara şi n-o să putem să-i punem asta în cârcă.

— Dar noi tot o să aflăm răspunsurile.

Turner îşi puse mâinile înmănuşate pe volan.

— Sunt destul de sigur că, atunci când mama mea vorbea despre diavol, se gândea la tine.

— Sunt o desfătare.

— Dacă accept, de ce am avea nevoie?

Turner avea deja un costum destul de frumos.

— Ai servietă?

— Pot să împrumut una.

— Super. Atunci nu mai avem nevoie decât de asta.

Alex scoase din buzunar oglinda cu ajutorul căreia intrase în apartamentul Tarei.

— Vrei să intru într-o închisoare păzită cu o pudrieră şi un diplomat elegant?

— E şi mai rău, Turner, spuse Alex deschizând oglinda. Vreau să crezi în magie.

24. Iarna

Planul era mai dificil decât anticipase Alex. Oglinda avea să-i păcălească pe gardienii cu care se

întâlneau, dar nu şi camerele de supraveghere ale închisorii.

Dawes le veni în ajutor cu o furtună creată într-un ceainic. Alex nu crezuse că Darlington vorbeşte serios atunci când traversaseră bizarul subsol al Clădirii Rosenfeld, dar se pare că, în perioada lui de glorie, Casa Sf. Elmo reuşise tot felul de magii interesante.

— Nu e vorba doar de vas, le explică Dawes lui Alex şi Turner a doua zi, lângă blatul bucătăriei de la Il Bastone, cu un ceainic de aur şi o strecurătoare cu pietre preţioase în faţa ei. E vorba de ceaiul însuşi.

Dawes măsură cu grijă nişte frunze uscate dintr-o cutie cu blazonul Casei Sf. Elmo, un desen mic şi sinistru care era numit „capra şi barca”.

— Darlington spunea că fac campanie pentru un mormânt nou, zise Alex.

— Pierderea Clădirii Rosenfeld i-a distrus, aprobă Dawes din cap. Au făcut cereri ani de zile, revendicând tot felul de aplicaţii noi ale magiei lor. Dar în lipsa unui centru pe care să construiască, un mormânt nou n-are niciun rost.

Dawes vărsă apa peste frunze şi porni cronometrul de la telefon. Luminile pâlpâiră.

— Dacă faci fiertura prea tare, poţi să scurtcircuitezi toată reţeaua Eastern Seaboard.

— De ce sunt atât de importante mormintele?

întrebă Turner. Asta e doar o casă în care tu stai şi… faci *magie*.

Turner îşi trecu limba peste dinţi, ca şi cum nu i-ar fi plăcut gustul cuvântului.

— Magia Casei Lethe se bazează pe descântece şi obiecte, pe farmece împrumutate, şi e foarte stabilă. Noi nu ne bazăm pe ritualuri. De asta putem să menţinem protecţiile în funcţiune. Alte societăţi se ocupă cu forţe mult mai puternice – prezicerea viitorului, comunicarea cu morţii, schimbarea materiei.

— Magie majoră, spuse Alex.

Turner se sprijini de blat.

— Deci ei au mitraliere şi voi lucraţi cu arcul şi săgeata? Dawes ridică privirea, uimită, şi se frecă la nas.

— Păi, mai degrabă o arbaletă, dar da, spuse ea.

Cronometrul sună. Dawes scoase rapid strecurătoarea şi turnă ceaiul într-un termos pe care i-l dădu lui Alex.

— Ar trebui să aveţi la dispoziţie două ore de perturbare reală. După asta…

Dawes dădu din umeri.

— Dar n-o să opreşti curentul, nu-i aşa? întrebă Turner. N-aş vrea să fiu într-o închisoare când se sting toate luminile.

— Ah, ia uite până unde ai ajuns! spuse Alex.

Acum îţi faci griji că magia ar putea să fie *prea* puternică.

Dawes trase de mânecile hanoracului ei, lipsită de siguranţa de sine pe care o afişase în timp ce prepara ceaiul.

— Dacă am nimerit-o cum trebuie, nu, spuse ea.

Alex luă termosul şi îl băgă în geantă, apoi îşi legă părul într-un coc strâns. Îi spusese lui Mercy că avea un interviu pentru o slujbă, ca pretext pentru a împrumuta de la ea pantalonii de costum negri şi eleganţi.

— Sper să primeşti slujba, îi spusese Mercy, îmbrăţişând-o atât de strâns că Alex simţi că i se frâng oasele.

— Şi eu, răspunsese ea.

Fusese foarte mulţumită să se costumeze şi să-şi umple timpul cu această aventură, indiferent care era pericolul. Ritualul lunii noi i se păruse atât de îndepărtat, imposibil de departe, dar în seara asta avea să se întâmple. Îi era greu să se gândească la altceva.

Se uită la telefon.

— Nu am semnal.

— Nici eu, spuse Turner, făcând la fel.

Alex dădu drumul micului televizor de deasupra nişei pentru micul dejun. Doar purici.

— O fiertură perfectă, Dawes, spuse ea.

— Mult noroc, răspunse Dawes, părând încântată.

— Eu sunt pe punctul de a-mi distruge cariera, spuse Turner. Să sperăm că avem de partea noastră ceva mai mult decât norocul.

Drumul cu maşina până la închisoare era unul scurt. Nimeni de acolo nu o ştia pe Alex, aşa că ea nu trebuia să-şi facă griji că o să fie recunoscută. Cu costumaţia ei corporatistă de împrumut, era o asistentă absolut rezonabilă. Turner era cu totul altceva. În dimineaţa aceea trebuise să treacă pe la tribunal, să se ciocnească de avocatul lui Lance Gressang şi să-i prindă faţa în pudrieră.

Trecură de pază fără niciun incident.

— Nu te mai uita la camere, îi şopti Alex în timp ce erau conduşi pe un hol ponosit, luminat de neoane zumzăitoare.

— Par să funcţioneze.

— Alimentarea lor electrică nu s-a întrerupt, dar înregistrează doar purici, spuse Alex cu mai multă încredere decât simţea.

Termosul era ascuns în geanta ei. Îi simţea pe şold greutatea liniştitoare. Cel puţin după ce ajungeau în camera de întâlnire aveau să fie în siguranţă. La o întâlnire dintre avocat şi clientul lui nu erau permise înregistrările audio sau video. Când intrară înăuntru, Lance stătea la masă.

— Ce vrei? spuse el când îl zări pe Turner, care băgase pudriera în buzunar după ce i-o arătase paznicului încruntat.

— Aveţi la dispoziţie o oră, spuse paznicul. Nu forţaţi.

Gressang se dădu în spate de la masă, privind de la Turner la Alex.

— Ce dracu' e asta? întrebă el. Voi doi lucraţi împreună?

— O oră, repetă gardianul, încuind uşa în urma lui.

— Eu îmi cunosc drepturile, spuse Gressang ridicându-se.

Părea şi mai solid decât în apartament, iar mâna bandajată nu o liniştea prea mult pe Alex. Avusese mereu grijă să nu rămână prinsă în spaţii mici cu bărbaţi ca Lance Gressang. Când li se înrăutăţea dispoziţia, nu era bine să fii singurul lucru pe care îl puteau vedea.

— Stai jos, spuse Turner. Trebuie să discutăm.

— Nu poţi să discuţi cu mine fără avocatul meu.

— Ieri ai trecut prin perete, spuse Turner. Oare asta o fi în codul penal?

Lance păru aproape ruşinat de această acuzaţie. *Ştie că n-ar trebui să folosească magia portalului*, se gândi Alex. Şi, categoric, n-ar fi trebuit să se lase văzut de un poliţist când făcea asta. Lance nu avea cum să

ştie că Turner era asociat cu Casele Voalului.

— Stai jos, Gressang, repetă Turner. S-ar putea să-ţi pară bine că ai făcut asta.

Alex se întrebă dacă Lance avea să-şi arunce o ciupercă psihedelică în gură şi să dispară. Dar, încet şi posac, Lance se lăsă iar pe scaun.

Turner şi Alex se aşezară la masă în faţa lui.

Lance ţinea falca încleştată, cu bărbia întoarsă spre Alex.

— De ce te-ai dus ieri la apartamentul meu?

Apartamentul *meu*. Nu apartamentul nostru. Alex nu spuse nimic.

— Încerc să aflu cine a omorât-o pe Tara, zise Turner. Lance îşi aruncă mâinile în aer.

— Dacă ştii că eu sunt nevinovat, de ce nu mă scoţi din ghena asta? întrebă el.

— „Nevinovat” e un cuvânt prea mare pentru tine, spuse Turner pe acelaşi ton plăcut şi condescendent pe care îl folosise şi față de Alex cu doar câteva zile în urmă. Poate că eşti nevinovat în acest caz de crimă – şi oricum dacă e aşa, o să-mi facă mare plăcere să mă asigur că acuzaţia împotriva ta e respinsă –, dar în clipa asta ce vreau eu să-ţi transmit e că nimeni nu ştie că suntem aici. Gardienii cred toţi că tu vorbeşti cu avocatul tău, şi ce trebuie tu să înţelegi e că putem să facem ce vrem.

— Ar trebui să fiu speriat?

— Eşti speriat, spuse Turner. Dar nu de noi.

— Hei, poate să fie speriat şi de noi, spuse Alex.

— Poate, dar are probleme mai grave care îl îngrijorează. Dacă nu tu ai omorât-o pe Tara, atunci cineva a făcut-o. Şi acel cineva abia aşteaptă să pună mâna pe tine. În clipa asta eşti un ţap ispăşitor util. Dar cât o să dureze asta? Tara ştia unele lucruri pe care n-ar fi trebuit să le ştie, poate că şi tu la fel.

— Ştiu pe dracu'.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi. Ai văzut ce pot să facă oamenii ăştia. Crezi că o să le pese dacă rad un căcat ca tine? Crezi că o să ezite să te distrugă, pe tine, prietenii tăi sau tot cartierul, dacă asta o să-i ajute să doarmă mai bine la noapte?

— Oamenii ca tine şi ca mine nu contează, spuse Alex. Cel puţin atunci când încetăm să mai fim utili.

Lance îşi puse cu grijă mâna rănită pe masă şi se aplecă în faţă.

— *Tu* cine dracu' eşti? întrebă el.

Alex îi susţinu privirea.

— Sunt singura persoană care crede că nu tu ai omorât-o pe Tara. Aşa că ajută-mă să-mi dau seama cine a omorât-o, înainte ca Turner să-şi piardă răbdarea, să iasă pe uşa aia şi să te lase aici să putrezeşti.

Ochii lui Lance zvâcniră de la Alex la Turner şi înapoi. În sfârşit, spuse:

— Nu eu i-am făcut rău. Am iubit-o.

De parcă chestiile astea nu puteau să meargă mână în mână.

— Când aţi început să lucraţi cu Sveta Myers?

Lance se foi pe scaun. În mod evident, nu-i plăcea că ei ştiau acest nume.

— Nu-mi aduc aminte. Acum doi ani? Tara s-a dus la o expoziţie de plante şi a început să vorbească cu ea. S-au înţeles foarte bine, vorbeau despre grădinăritul comunitar şi aşa mai departe. O vreme i-am vândut iarbă, apoi am început să cultivăm împreună cu ea, să-i dăm o parte.

— Povesteşte-ne despre Merity, spuse Alex.

— Ce?

— Nu creşteaţi doar iarbă. Ce creşteaţi pentru Blake Keely?

— Fotomodelul? Îi dădea mereu târcoale Tarei şi arunca cu bani de parcă ar fi fost o vedetă. Nu-l suport pe dobitocul ăla.

Alex nu era sigură că-i place să fie de aceeaşi părere cu Lance Gressang.

— Ce creşteaţi pentru el? insistă Turner.

— Nu era pentru el. Cel puţin nu la început. O vreme am vândut iarbă frăţiei lui – chestiile astea nu sunt valabile la tribunal, nu? Nu e oficial?

Turner îi făcu semn că nu.

— Nimic special, continuă Gressang. 20 punguţe

de 10 dolari. Marfa obişnuită. Apoi, anul ăsta, apare o tipă, Katie…

— Kate Masters? se aplecă în faţă Alex.

— Da. Blondă, foarte drăguţă, dar cumva bărbătoasă…

— Spune-mi mai multe despre ce fel de femei îţi plac.

— Serios?

— Nu, tâmpitule. Ce voia *Katie*?

— Voia să ştie unde cultivăm şi dacă Tara ar putea să facă loc în seră pentru ceva nou. O chestie medicinală, avea o grămadă de reguli precise despre umezeală sau nu ştiu ce. Tara s-a apucat să lucreze serios la asta cu Sveta. A durat ceva, dar până la urmă a început să crească foarte frumos. Am încercat şi eu o dată. Nu mi-a dat nicio euforie.

Dumnezeule. Lance Gressang pusese mâna pe Merity şi nici nu-şi dăduse seama. Când se gândea la cât rău ar fi putut să facă Gressang dacă şi-ar fi dat seama ce control ar fi putut să-i ofere Merity asupra celorlalţi… Dar altcineva înţelesese înaintea lui.

— Ai crezut că n-are nicio valoare, spuse Alex. Nicio euforie. Aşa că i-ai vândut-o lui Blake.

— Da, spuse Gressang, zâmbind larg.

— Şi ce-ai crezut când a venit să ia iar?

— Am fost mulţumit să-i iau banii, dădu din umeri Gressang.

— Kate Masters ştia că îi vindeaţi Merity lui Blake?

— Nu, era foarte înţepată. Ne-a zis că e otrăvitoare şi mai ştiu eu ce, să nu ne facem de lucru cu ea. Ştiam că s-ar fi enervat dacă ar fi aflat. Dar Blake venea întruna să mai ia, apoi a adus încă un tip care voia să ştie dacă puteam să facem rost de ciuperci.

— Cine? îl întrebă Lance.

Dar Alex ştia deja ce o să spună Lance, care începu să se foiască pe scaun. Părea neliniştit, aproape speriat.

— Era Colin Khatri, nu-i aşa? spuse Alex. De la Pergamentul şi Cheia.

— Da…

Lance se lăsă pe spate. Nu mai avea niciun pic de fanfaronadă. Se uită la perete, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească acolo un răspuns. Timpul trecea, dar Alex şi Turner păstrară tăcerea.

— Nu am ştiut ce punem pe picioare, spuse el.

— Explică-mi, spuse Turner. Explică-mi cum a început.

— Tara era tot timpul la sere, spuse Lance ezitant. Venea acasă târziu, încerca să facă amestecuri de ciuperci cu nu ştiu ce. Avea un vas mic şi galben pe care i-l dăduse Colin, zicea că e cazanul ei de vrăjitoare. Colin nu se mai sătura de pastilele pe care

le făcea ea. Venea întruna să mai ia.

— Pastile? întrebă Turner. Credeam că voi vindeaţi ciuperci.

— Tara a distilat chestia aia. Nu era acid. Nu ştiu ce era.

Lance îşi frecă cu mâna sănătoasă celălalt braţ, iar Alex văzu că i se făcuse pielea de găină.

— Am vrut să ştim la ce o folosea Colin, dar el era foarte secretos. Aşa că Tara zice, păi atunci n-am să mai prepar nimic pentru voi.

Lance întinse mâinile spre Alex, ca şi cum ar fi implorat-o.

— Eu i-am spus, continuă el. I-am *spus* s-o lase aşa, să continue să ia banii lui Colin.

— Dar nu era de ajuns, spuse Alex.

Prefer să mor decât să mă îndoiesc.

Tara simţise că e vorba de ceva important şi voise să fie şi ea inclusă.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Colin a cedat.

Alex nu-şi putea da seama dacă tonul lui Gressang era de înfumurare sau regret.

— Într-un weekend, el şi prietenii lui au venit să ne ia de la apartament. Luăm toţi pastile făcute de Tara, apoi ei ne leagă la ochi şi ne duc într-o clădire, într-o sală. Era foarte frumos, cu paravane cu ceva gen stele evreieşti pe ele, iar acoperişul era deschis,

aşa că se vedea cerul.

Alex fusese în sala aceea, în noaptea în care eşuase ritualul celor de la Pergamentul şi Cheia, când încercaseră să ajungă în Budapesta. Oare înscenaseră toată chestia, ştiind că n-o să funcţioneze fără pastilele Tarei?

— Stăm în cerc, la o masă rotundă, şi ei încep să intoneze ceva într-o limbă străină, nu ştiu, arabă poate, şi masa se… deschide.

— Ca un pasaj? întrebă Turner.

Lance scutură din cap.

— Nu, nu. N-ai înţeles: nu avea fund. Jos era noapte – altă noapte – şi sus era tot noapte, noaptea noastră. Totul plin de stele.

În vocea lui Gressang se simţea o înfiorare reală.

— Am intrat şi stăteam pe vârful unui munte. Vedeai la kilometri întregi. Era atât de senin că vedeai cum se curbează orizontul. Era incredibil. Dar a doua zi mi-a fost rău ca dracu'. Şi, Dumnezeule, ce miroseam. Zile întregi n-a ieşit la spălat…

Lance oftă şi continuă:

— Şi dup-aia am ţinut-o tot aşa. Colin şi toată gaşca aia voiau ca Tara să continue să prepare marfă pentru ei. Noi voiam să ne drogăm în continuare. Tara voia să vadă lumea. Eu voiam doar să mă prostesc. Am fost în Amazon, Maroc şi la iazurile alea fierbinţi din Islanda. Am fost în New Orleans de Anul Nou… A

fost cel mai tare joc video din viaţa mea.

Lance râse uşor.

— Colin nu reuşea să-şi dea seama cum amestecă Tara marfa. Se purta ca şi cum asta l-ar fi amuzat, dar eu îmi dădeam seama că îl enerva.

Alex încerca să-l împace pe acest Colin – un tip lacom, invidios, care se înhăita cu dealeri de droguri – cu băiatul ambiţios şi extrem de îngrijit pe care îl văzuse în casa lui Belbalm. Unde o fi crezut Colin că o să ducă toate astea?

— Cum s-au cunoscut Blake şi Colin? întrebă ea.

— La lacrosse sau aşa ceva? dădu Lance din umeri.

Lacrosse. Colin părea atât de clar nesportiv că era greu să-ţi imaginezi asta. Oare văzuse unul dintre filmuleţele scârboase ale lui Blake şi recunoscuse Merity, aşa cum făcuse şi Alex? Magia celor de la Pergamentul şi Cheia începuse să dea greş. Centrul de sub mormântul lor nu mai funcţiona, iar ei erau disperaţi să găsească modalităţi de a deschide portaluri. Iar Colin – inteligentul, prietenosul, rafinatul Colin – nu raportase ceea ce făcea Blake cu Merity. Nu-l împiedicase să facă rău unor fete. În schimb, profitase de o şansă pentru el şi societatea lui.

— Dar Tripp Helmuth? spuse Turner.

Părea straniu să întrebe despre Tripp cel roşu în obraji, care emitea doar energii pozitive, dar Alex era

bucuroasă că Turner nu lasă la o parte pe nimeni.

— Cine?

— Un puşti bogat, spuse Alex, e în echipa de iahting şi pare să fie tot timpul bronzat.

— La Yale asta ar putea să însemne o grămadă de tipi.

Lui Alex nu i se păru că Gressang face pe prostul, dar nici nu era sigură.

— Acum câteva zile ai deschis un portal în închisoare, spuse Turner.

— Când m-aţi ridicat, aveam la mine o pastilă, spuse Lance, zâmbind larg. Sunt o grămadă de locuri în care poţi să ascunzi ceva atât de mic.

— De ce n-ai evadat pur şi simplu? întrebă Turner. Să te duci în Cuba sau ceva?

— Ce dracu' să fac eu în Cuba? întrebă Lance. Plus că nu poţi să mergi distanţe mari cu portalul de altundeva decât de la masă.

Se referea la mormânt. Pergamentul şi Cheia aveau încă nevoie de centru. Pastilele Tarei nu erau suficiente de unele singure.

— Stai aşa, spuse Alex. Ai irosit singura ta tabletă ca să te întorci în apartament?

— Am crezut că pot să iau nişte bani, poate să încerc să fug sau să fac rost de ceva ce-aş putea să dau la schimb aici, dar nenorociţii voştri de gabori au făcut praf apartamentul.

— De ce nu te-ai dus cu portalul la mormânt – la masă – şi de acolo să mergi unde vrei tu?

— Căcat, clipi Lance, prăbuşindu-se pe scaun. *Căcat*.

Îşi aţinti privirea asupra lui Alex. Părea imposibil de îndurerat.

— O să mă ajutaţi, nu-i aşa? întrebă el. O să mă protejaţi?

— Mergi pe burtă, Gressang, spuse Turner ridicându-se. Atâta timp cât pare că înghiţi hapul, ar trebui să fii în siguranţă aici.

Alex se aştepta ca Lance să protesteze, să încerce să negocieze, poate chiar să-i ameninţe. Dar el rămase doar aşa, cu trupul lui mare încremenit, ca un idol de piatră sub lumina fluorescentă. Nu spuse nimic atunci când Turner bătu la uşă şi gardianul veni să-i ia, nu ridică privirea când cei doi plecară. Fusese în junglele Amazonului, explorase pieţele din Marrakesh. Văzuse misterele lumii, dar misterele lumii nu îl luaseră în seamă şi, după toate acestea, ajunsese aici. Uşile se închiseseră. Portalurile de asemenea. Lance Gressang nu avea să plece nicăieri.

Turner şi Alex merseră spre campus în tăcere, cu sistemul de încălzire al Dodge-ului dat la maxim din cauza frigului aspru. Alex îi trimise lui Dawes un SMS să-i spună că terminaseră şi că ea avea să fie la Ulmul

Negru cel târziu la ora opt, apoi îşi scoase pantofii pe care îi împrumutase de la Mercy. Erau cu jumătate de număr mai mici şi o dureau groaznic picioarele.

Abia când ieşeau de pe autostradă Turner spuse: – Ei bine?

— Cred că avem mai multe mobiluri decât la început.

— Eu nu-l exclud pe Gressang. Cel puţin nu până când vom putea să plasăm pe altcineva la locul faptei. Dar Colin Khatri şi Kate Masters încep să pară mult mai interesanţi.

Turner bătu cu mâinile înmănuşate în volan.

— Dar nu sunt doar Colin şi Kate, nu-i aşa? continuă el. Sunt toţi. Toţi copilaşii ăştia cu mantii şi glugi care se prefac că sunt vrăjitori.

— Nu se prefac.

Dar Alex ştia exact ce vrea să spună Turner. Colin era cea mai directă legătură dintre Casa Pergamentul şi Cheia şi Tara, dar toţi membrii societăţii îşi împărtăşiseră ritualurile cu nişte neiniţiaţi, ascunzând adevărul de Lethe. Dacă Tara devenise un pericol pentru societate, oricare dintre ei ar fi putut să ia decizia de a-i închide gura. De asemenea, nu părea probabil ca Kate Masters să fi ales să se abată de la politica Manuscrisului. Alex îşi aminti ce îi spusese Mike Awolowo despre raritatea drogului. Poate că toţi se gândiseră că pot să îşi elimine furnizorul din

Munţii Khingan şi să înceapă să le cultive ei. Awolowo păruse sincer surprins că Merity le scăpase din mână, dar era posibil să fi jucat teatru.

— Cine crezi că e vinovat? întrebă Turner.

Alex încercă să nu-şi arate surpriza. Poate că Turner o folosea pe post de oglindă, vorbind cu el însuşi, dar era plăcut să fie întrebată. Ar fi vrut să aibă un răspuns mai bun. Îşi flexă picioarele îndurerate.

— Orice membru al Manuscrisului putea să folosească o vrajă ca s-o facă pe Tara să creadă că se întâlneşte cu Lance. Plus că, dacă Pergamentul şi Cheia se baza pe Tara că îi prepară sosul secret, de ce ar fi vrut-o moartă? În ultimii câţiva ani, magia lor a fost un dezastru. Aveau nevoie de ea.

— Dacă nu cumva Tara a forţat nota, spuse Turner. Nu ştim deloc cum era de fapt relaţia ei cu Colin. Nu ştim nici măcar ce era în pastilele alea ale ei. Nu mai zic de ciupercile magice.

Era adevărat. Poate că lui Colin, chimistul vrăjitor, nu-i plăcuse să-i dea clasă o fată din oraş. Iar Alex se îndoia că unuia din Pergamentul şi Cheia îi plăcea să fie şantajat ca să-şi împărtăşească ritualurile. Era de asemenea posibil ca cineva să fi descifrat reţeta Tarei şi să fi decis că nu o mai voia prin preajmă.

— Colin Khatri are alibi pentru noaptea aia, spuse

Alex. Era la salonul lui Belbalm.

— Vrei să-mi spui că nu putea să deschidă un portal mic şi frumos, să treacă prin el, s-o omoare pe Tara şi să se întoarcă înainte ca cineva să observe?

Lui Alex îi venea să-şi tragă palme.

— Inteligent, Turner.

— Pare că mă pricep la slujba mea.

Alex ştia că ar fi trebuit să se gândească ea însăşi la asta. Poate că s-ar fi gândit, dacă n-ar fi fost atât de ocupată să spere că poate Colin nu era implicat în ce era mai rău, că vara ei perfectă şi promiţătoare cu Belbalm putea să rămână neatinsă de hidoşenia asasinării Tarei.

Turner intră cu maşina pe Chapel şi opri la poarta lui Vanderbilt. Alex îl văzu pe North cum zăboveşte lângă treptele de la intrare. De cât timp o aştepta? O găsise pe Tara de partea cealaltă? Îşi dădu seama, cu un fior, că North fusese ucis – sau o omorâse pe frumoasa Daisy şi apoi se sinucisese – la doar câteva cvartale distanţă de unde era ea.

— Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că e o fantomă în faţa căminului meu? întrebă Alex. Chiar acolo, în curte?

— Sincer? întrebă Turner. După tot ce-am văzut în ultimele zile?

— Da.

— Tot aş crede că faci mişto de mine.

— Dacă ţi-aş spune că lucrează la cazul nostru?

Râsul real al lui Turner era complet diferit de chicotitul lui fals, un râs plin, din adâncul burţii.

— Am avut şi informatori mai ciudaţi, spuse el.

Alex îşi băgă picioarele în pantofii prea strâmţi şi deschise portiera. Aerul nopţii era atât de rece că o durea să respire, iar cerul de deasupra ei era negru. Răsărea luna nouă.

Peste câteva ore trebuia să ajungă la Ulmul Negru. Atunci când decanul Sandow îi vorbise prima oară despre ritual, Alex presupusese că o să încerce să ia legătura cu Darlington din Il Bastone, poate chiar cu ajutorul creuzetului. Dar Sandow chiar voia să-l cheme înapoi.

— O să merg mâine pe pista cu Kate Masters, spuse Turner. Şi cu Colin Khatri. Să vedem ce pică.

— Mersi că m-ai însoţit.

Alex închise portiera şi se uită cum farurile lui Turner se pierd pe Chapel. Se întrebă dacă avea să mai vorbească vreodată cu detectivul.

Totul putea să se schimbe în seara asta. Alex tânjise după întoarcerea lui Darlington şi se temuse de ea – nu se simţea în stare să despartă aceste sentimente. Ştia că atunci când Darlington avea să-i spună decanului Sandow ce făcuse ea, cum era ea în realitate, asta avea să însemne sfârşitul ei la Lethe. Ştia asta. Dar mai ştia şi că Darlington era cea mai

bună şansă ca Tarei să i se facă dreptate. El vorbea limbajul acestei lumi, îi înţelegea protocoalele. El avea să facă conexiunile care celorlalţi le scăpau.

Alex era în stare să recunoască faptul că îi era dor de băiatul ăla pompos şi atoateştiutor. Dar era vorba de mai mult de atât. Darlington avea s-o protejeze.

Era un gând stânjenitor. Alex supravieţuitoarea, Alex care adăpostea un şarpe-cu-clopoţei înăuntrul ei ar fi trebuit să fie mai dură. Dar obosise să mai lupte. Darlington nu ar fi acceptat lucrurile pe care le făcuseră ea şi Dawes. Poate că nu credea că locul ei e la Lethe, dar Alex ştia că Darlington crede că ea merită protecţia lui Lethe. Îi promisese să stea între ea – între ei toţi – şi acel întuneric teribil. Asta însemna ceva.

North păstra distanţa, zăbovind în lumina aurie a stâlpului de iluminat, criminal sau victimă, dar oricum partener. Deocamdată.

Alex îi făcu semn din cap şi o lăsă aşa. În seara asta avea alte datorii de plătit.

25. Iarna

— Cum a fost? întrebă Mercy imediat ce Alex intră în camera comună.

Stătea pe canapea picior peste picior, înconjurată de cărţi. Alex avu nevoie de o clipă ca să-şi aducă

aminte că ar fi trebuit să vină de la un interviu pentru o slujbă.

— Nu sunt sigură, spuse ea, îndreptându-se spre camera lor ca să se schimbe. Poate că totuşi bine? A fost interesant. Pantalonii ăştia sunt prea strâmţi.

— Ai tu fundul prea mare.

— Fundul meu e exact cum trebuie, strigă Alex.

Îşi luă nişte blugi negri, una dintre ultimele bluze bune cu mânecă lungă şi un pulover negru. Se gândi să inventeze un pretext complicat cu un grup de studiu, apoi alese să-şi pieptene părul şi să-şi dea cu ruj vineţiu.

— *Unde* mergi? întrebă Mercy când o văzu cum arată.

— Mă văd cu cineva să bem o cafea.

— Stai aşa, spuse Lauren, scoţând capul din camera ei. Alex Stern merge la o întâlnire?

— Mai întâi, Alex Stern a avut un interviu pentru o slujbă, spuse Mercy. Şi acum merge la întâlnire.

— Cine eşti tu de fapt, Alex Stern?

Să mor dacă ştiu.

— Dacă aţi terminat cu glumele, cine mi-a furat cerceii mari?

— La ce colegiu e tipul? întrebă Lauren.

— E din oraş.

— Aaa, spuse Lauren, punându-i lui Alex în mână cerceii argintii. Alex iubeşte un muncitor. Rujul ăla e

cam exagerat.

— Îmi place, spuse Mercy.

— Pare c-o să încerce să-i halească inima.

Alex îşi puse cerceii la urechi şi îşi tamponă buzele cu un şerveţel.

— Perfect, spuse ea.

— Feb Club e pe sfârşite, spuse Mercy.

În fiecare noapte de februarie, un grup sau organizaţie găzduia câte un eveniment, un fel de protest împotriva întunecimii iernii.

— Ar trebui să mergem la ultima petrecere de vineri, continuă Mercy.

— Chiar? răspunse Alex, întrebându-se dacă Mercy era cu adevărat pregătită pentru asta.

— Da, spuse Mercy. Nu zic că ar trebui să stăm mult sau ceva, dar… Vreau să merg. Poate că o să-ţi împrumut rujul.

Alex zâmbi larg şi îşi scoase telefonul ca să cheme o maşină.

— Atunci mergem sigur, spuse ea.

Dacă mâine o să mai fiu studentă la Yale.

— Nu mă aştepta, mami, continuă ea.

— Paraşută frumoasă ce eşti, spuse Lauren.

— Ai grijă, o sfătui Mercy.

— Spune-i *lui* să aibă grijă, răspunse Alex, încuind uşa în urma ei.

Îi ceru şoferului să o lase la coloanele de piatră ale Ulmului Negru şi străbătu pe jos lunga alee. Garajul era deschis şi înăuntru se vedea Mercedesul vişiniu.

De la parterul şi etajul unu al casei strălucea lumina, iar Alex văzu prin fereastra de la bucătărie cum Dawes amestecă ceva pe sobă. Imediat ce intră, recunoscu mirosul acrişor. *Avgolemono*. Preferata lui Darlington.

— Ai venit mai devreme, îi spuse Dawes peste umăr. Arăţi bine.

— Mersi, spuse Alex, simţindu-se dintr-odată timidă.

Oare cerceii şi rujul fuseseră varianta ei de supă de lămâie, felul ei de a-şi arăta priceperea la ceva?

Alex îşi scoase haina şi o atârnă în cuierul de lângă uşă. Nu ştia prea bine la ce să se aştepte de la noaptea aceea, dar voia să poată căuta în biroul şi camera lui Darlington înainte de sosirea celorlalţi. Se bucura că Dawes aprinsese toate luminile. Ultima oară când fusese aici, singurătatea casei o copleşise.

Căută mai întâi în birou, o cameră cu lambriuri şi rafturi pline de cărţi, amplasată imediat lângă frumosul solar în care Alex scrisese raportul despre moartea Tarei către Sandow. Biroul era destul de bine organizat, dar fişetele păreau pline doar cu documente referitoare la Ulmul Negru. În sertarul de

sus, Alex găsi o agendă de modă veche şi un pachet mototolit de Chesterfield. Nu şi-l putea imagina pe Darlington trăgând un fum dintr-o ţigară ieftină.

Căutarea prin chilia lui Darlington de la etajul doi fu la fel de zadarnică. Cosmo o urmă înăuntru, privind-o lung şi critic în timp ce ea deschidea sertare şi răsfoia teancuri de cărţi.

— Da, îi încalc intimitatea, Cosmo, spuse ea. Dar este pentru o cauză bună.

Asta păru să fie de ajuns pentru motanul care se răsuci printre picioarele ei, lipindu-şi capul de ghetele ei militare şi torcând zgomotos. Alex îl scărpină între urechi, în timp ce răsfoia cărţile stivuite lângă patul lui Darlington – toate dedicate industriei din Noua Anglie. Se opri la ceva care părea a fi un vechi catalog de trăsuri, cu hârtia îngălbenită şi marginile ferfeniţite, băgat într-un pungă de plastic care să-l apere de intemperii. Familia lui North fusese producătoare de trăsuri.

Alex îl scoase cu grijă din pungă. La o examinare mai atentă, părea să fie un fel de revistă a domeniului, plină de ştiri despre diverşii fabricanţi de trăsuri din New Haven şi afacerile lor. În ea erau desene de mână cu roţi, mecanisme de blocare şi felinare şi, la pagina trei, un anunţ cu litere mari despre construcţia fabricii noi-nouţe a lui North & Sons, în faţa căreia avea să se afle o reprezentanţă

pentru potenţialii cumpărători. Pe margine era o notiţă, cu scrisul tipic al lui Darlington: *prima*?

— Asta e tot? Zău aşa, Darlington. Prima *ce*?

Alex auzi zgomot de cauciucuri pe pietriş şi se uită pe alee, unde văzu farurile a două maşini – un Audi uşor rablagit şi, imediat în spatele lui, un Range Rover albastru şi strălucitor.

Audiul trase în garaj, lângă Mercedesul lui Darlington, iar peste o clipă Alex văzu cum din el coboară decanul Sandow şi o femeie care trebuia să fie Michelle Alameddine. Alex nu ştia prea bine la ce se aşteptase, dar fata părea absolut obişnuită. Şuviţe groase încâlcite pe umeri şi o faţă ascuţită cu sprâncene pensate elegant. Purta o haină neagră bine croită şi cizme până la genunchi. I se părea că are un pronunţat aer de New York, chiar dacă Alex nu fusese niciodată acolo.

Băgă catalogul de trăsuri înapoi în pungă şi coborî la parter în grabă. Sandow şi Michelle deja îşi atârnau hainele în hol, urmaţi de o femeie mai în vârstă şi un băiat stângaci ras în cap, cu un rucsac imens atârnat pe umeri. Alex avu nevoie de un lung moment ca să-i recunoască fără mantiile albe, dar apoi memoria ei îi localiză: Josh Zelinski, preşedintele delegaţiei aureliene, şi absolventa care condusese toamna trecută ritualul cu acel romancier, care fusese cât pe ce să meargă foarte prost. *Amelia*.

Darlington convinsese aurelienii că fusese vina lor, şi nu a lui Alex. Şi, în aceeaşi noapte, spre marea nedumerire a lui Dawes, Alex şi Darlington se îmbătaseră foarte tare cu vin roşu scump şi spărseseră în bucăţele un dulap de cristale nevinovate – împreună cu un set vulgar de porţelan pentru păstrarea mâncării calde care probabil că meritase să moară. Alex îşi amintea cum stătuse într-o cameră plină de sticlă spartă şi cioburi de veselă, simţindu-se mai bine decât se simţise în ani de zile. Darlington examinase distrugerile, îşi umpluse paharul şi spusese bâiguit: *Aici e o metaforă, Stern. O să-mi dau seama care e când o să fiu treaz.*

Se făcură prezentările şi Sandow deschise o sticlă de vin. Dawes aranjă un platou cu brânzeturi şi felii de legume. Părea preludiul unei cine proaste.

— Deci, spuse Michelle, băgând în gură o felie de castravete. Danny a dispărut?

— Ar putea să fie mort, spuse Dawes încet.

— Mă îndoiesc, răspunse Michelle. Altfel ar bântui-o ca naiba pe ea.

Michelle arătă cu degetul mare spre Alex.

— Erai împreună cu el, nu-i aşa? întrebă ea.

Alex aprobă din cap, simţind cum i se strânge stomacul.

— Şi eşti fata fermecată care vede Cenuşii. L-ai văzut prin preajmă?

— Nu, spuse Alex.

Iar North nu-l văzuse de partea cealaltă. Darlington era viu pe undeva şi în seara asta avea să se întoarcă acasă.

— Ce dar extraordinar, spuse Amelia. Lethe e norocoasă că eşti la ei.

Avea un păr bogat, de culoarea mierii, care îi ajungea până sub bărbie, şi purta bluză şi pulover asortate, albastru-închis, peste blugi apretaţi.

— Da, spuse Sandow amabil. Aşa e.

Josh Zelinski scutură din cap.

— E o nebunie, spuse el. Plutesc pur şi simplu peste tot? E vreun Cenuşiu aici acum?

Alex luă o gură lungă de vin.

— Da. E unul care îţi pune mâna pe cur.

Zelinski se răsuci. Sandow se încruntă, dar Michelle râse.

— Cred că Darlington s-a scăpat pe el când a aflat ce poţi să faci, spuse ea.

Sandow îşi drese vocea.

— Mulţumesc că aţi venit, spuse el. Tuturor. E o situaţie dificilă şi ştiu că toţi sunteţi ocupaţi.

Nu e o şedinţă a consiliului de administraţie, fir-ar a dracu', îi venea lui Alex să strige. *Darlington a dispărut*.

Michelle îşi umplu iar paharul.

— N-aş putea spune că am fost surprinsă să

primesc acest apel.

— Nu?

— Mi se pare că am petrecut mare parte a primului an al lui Darlington asigurându-mă că nu se omoară sau nu dă foc la ceva. Oriunde ar fi, probabil că e încântat că lucrurile au devenit în sfârşit palpitante pe-aici.

— Sunt convins, chicoti Sandow.

Alex simţi un acces de iritare. Nu-i plăcea ca Sandow şi Michelle să zâmbească complice din cauza lui Darlington. Acesta merita mai mult decât atât.

— Îi plac senzaţiile tari? întrebă Amelia, părând şi ea puţin încântată.

— Nu neapărat, spuse Michelle. Numai că e întotdeauna pregătit să se arunce cu capul înainte. Îşi imagina că e cavaler, un băiat care stă la poarta infernului, cu sabia în mână.

Alex râsese batjocoritor de fiecare dată când Darlington se descrisese astfel pe sine sau Casa Lethe. Dar acum nu i se mai părea infantil – acum, când se gândea la Tara, la droguri ca Merity şi la băieţi ca Blake. Casele Voalului aveau prea multă putere, iar regulile instituite de ele se refereau în realitate la controlul accesului la putere, nu la limitarea stricăciunilor pe care le putea ea produce.

— Nu e cumva chiar situaţia în care ne găsim acum? spuse Alex, înainte să se poată opri. *Noi suntem*

păstorii şi aşa mai departe?

Michelle râse iar.

— Să nu-mi spui că te-a prins şi pe tine, spuse ea.

Îşi băgă braţul pe sub al lui Sandow şi ieşiră împreună din bucătărie, urmaţi de Zelinski şi Amelia.

— Aş vrea să fi putut să vin mai devreme şi să văd casa la lumina zilei. Darlington a lucrat atât de mult la ea.

Mâna lui Dawes o atinse pe cea a lui Alex, făcând-o să tresară. Era un gest mărunt, dar Alex făcu acelaşi lucru cu nodurile degetelor ei. Darlington avusese *dreptate*: era nevoie de Casa Lethe, iar motivul existenţei ei era cât se poate de serios. Nu erau doar agenţi de pază de mall, care ţineau la respect nişte puşti obraznici. Trebuiau să fie detectivi, soldaţi. Michelle şi Sandow nu înţelegeau.

Dar eu înţeleg? se întrebă Alex. Cum ajunsese ea de la efortul minim la războinică sfântă? Şi ce urma să se întâmple atunci când ei aveau să-l tragă pe Darlington înapoi în lumea lor din locul în care el aştepta?

Poate că munca la cazul Tara Hutchins avea să fie un punct în favoarea ei, dar se îndoia foarte tare că Darlington avea să spună pur şi simplu: *Ce bine că ai luat iniţiativă, totul e iertat*. Alex avea să-i spună că-i pare rău, că nu ştiuse ce avusese de gând Hellie în dimineaţa aceea la Epicentru. Avea să-i spună orice

era nevoie şi să se agaţe cu ambele mâini de viaţa asta.

— Unde credem că e? întrebă Michelle, în timp ce urcau scările spre etajul unu.

— Nu ştim, spuse decanul. Eu am crezut că o să folosim o aruncare de ogar.

Sandow părea aproape încântat de el. Uneori Alex uita că decanul chiar *fusese* în Lethe şi că se pricepuse destul de bine la asta.

— Foarte frumos! Ce folosim pentru adulmecat?

— Actul de proprietate pentru Ulmul Negru.

— A fost legat de aurelieni?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Amelia. Dar putem să activăm limbajul astfel încât să-i invoce pe semnatari.

— De oriunde? întrebă Michelle.

— De oriunde, spuse arogant Zelinski.

Parcurseră o lungă descriere a mecanismelor contractului şi a modului în care trebuia să funcţioneze invocarea, atâta timp cât angajamentul faţă de contract era de bună credinţă şi părţile aveau o anumită conexiune emoţională cu acesta.

Alex şi Dawes schimbară o privire. De atâta lucru puteau să fie sigure: Darlington iubea Ulmul Negru.

Sala de bal de la etajul unu era iluminată cu felinare din cele patru puncte cardinale. Saltelele şi echipamentul de gimnastică ale lui Darlington

fuseseră date la o parte.

— E un spaţiu bun, spuse Zelinski, deschizând fermoarul rucsacului.

El şi Amelia scoaseră dinăuntru patru obiecte învelite în vată.

— Nu avem nevoie de cineva care să deschidă un portal? o întrebă Alex pe Dawes, uitându-se cum despătureşte Josh vata, ca să scoată la lumină un clopot de argint.

— Dacă Sandow are dreptate şi Darlington e prins undeva între lumi sau într-un fel de buzunar al spaţiului, atunci activarea actului de proprietate ar trebui să creeze suficientă tracţiune ca să-l aducă aici.

— Şi dacă nu e?

— Atunci va trebui ca la următoarea lună nouă să implicăm Pergamentul şi Cheia.

Dar dacă membrii societăţii fuseseră cei care creaseră portalul de la subsol în noaptea aceea? Dacă ei voiau ca Darlington să rămână dispărut?

— Alex, strigă Sandow, te rog vino şi ajută-mă să fac semnele.

Lui Alex i se păru straniu să asigure protecţia acelui cerc, ca şi cum s-ar fi întors în timp şi ar fi fost Dante-le lui Sandow.

— O să lăsăm poarta de nord deschisă, spuse el. Adevăratul nord, care să-l îndrume spre casă. Tu va trebui să stai de pază împotriva Cenuşiilor de una

singură. Eu aş lua elixirul lui Hiram, dar… Sunt la o vârstă la care riscul e prea mare.

Sandow părea stânjenit.

— Mă descurc, spuse Alex. O să fie şi sânge?

Voia cel puţin să fie pregătită, dacă venea un val de Cenuşii.

— Nu, spuse Sandow. Fără sânge. Iar Darlington a plantat specii de protecţie la marginea Ulmului Negru. Dar ştii că dorinţa puternică poate să atragă Cenuşiii, iar ca să-l aducem înapoi avem nevoie de o dorinţă puternică.

Alex dădu din cap şi îşi ocupă poziţia de la punctul nordic al busolei. Sandow ocupă punctul sudic, Dawes şi Michelle Alameddine estul şi vestul, una în faţa celeilalte. Luminată doar de lumânări, sala de bal părea şi mai imensă. Era o încăpere mare şi rece, făcută să impresioneze nişte oameni care nu mai erau de mult.

Amelia şi Josh stăteau în mijlocul cercului, cu un teanc de hârtii – actul de proprietate al Ulmului Negru –, dar ei nu ar fi avut nimic de făcut dacă aruncarea lui Sandow nu funcţiona.

— Suntem gata? întrebă Sandow.

Toţi încuviinţară şi decanul merse mai departe, murmurând mai întâi în engleză, apoi în spaniolă şi apoi într-o limbă şoptită pe care Alex o recunoscu drept olandeză. Apoi portugheză? Urmă mandarina.

Alex îşi dădu seama că Sandow vorbea limbile pe care le ştia Darlington.

Nu ştia sigur dacă i se pare sau dacă chiar aude răpăitul unor labe şi un gâfâit. Aruncarea unui *ogar*. Alex se gândi la ogarii lui Lethe, la şacalii surprinzător de frumoşi pe care Darlington îi asmuţise asupra ei în prima zi în care venise la Il Bastone. *Te iert*, se gândi ea. *Doar întoarce-te acasă.*

Auzi un urlet subit, apoi lătrături foarte îndepărtate.

Lumânările se înteţiră şi lumina lor deveni de un verde energic.

— L-am găsit! ţipă Sandow, cu o voce tremurătoare care părea aproape speriată. Activaţi actul!

Amelia atinse hârtiile din mijlocul cercului cu o lumânare. O lumină verde se aprinse şi crescu în jurul mormanului. Amelia aruncă în flăcări ceva care luă foc cu scântei strălucitoare, ca nişte artificii.

Fier, îşi dădu seama Alex. Văzuse cândva la ora de ştiinţe un experiment exact ca ăsta.

În lumina verde de deasupra documentului păreau să plutească nişte cuvinte, pe măsură ce pilitura de fier se aprindea.

SUNTEM MARTORI
CĂ NUMITUL CEDENT
ÎN SCHIMBUL SUMEI DE

ÎN SCHIMBUL
ÎN SCHIMBUL

Cuvintele începură să se împletească, ridicându-se odată cu flăcările şi transformându-se în fum.

Flăcările lumânărilor se aprinseră şi mai tare, apoi sfârâiră. Focul de pe actul de proprietate se stinse brusc. Rămaseră în întuneric.

Apoi Ulmul Negru prinse viaţă. Dintr-odată, veiozele de pe pereţi se aprinseră cu putere, muzica începu să urle la boxele din colţ şi în săli răsunau ştirile de noapte, ca şi cum undeva în casă s-ar fi pornit un televizor.

— Cine naiba a lăsat toate luminile aprinse? spuse un bătrân din afara cercului.

Era înspăimântător de slab, cu un smoc de păr pe cap şi halatul desfăcut, lăsând să i se vadă pieptul supt şi organele genitale veştejite. Din gură îi atârna o ţigară.

Nu era clar şi precis, aşa cum îi apăreau ei de obicei Cenuşiii; era… mă rog, cenuşiu. Ca şi cum l-ar fi văzut prin straturi de şifon lăptos. *Voalul*.

Alex ştia că se uită la Daniel Tabor Arlington al III-lea. Peste o clipă, acesta dispăru.

— Funcţionează! strigă Josh.

— Sunaţi din clopote! ţipă Amelia. Chemaţi-l acasă!

Alex luă clopotul de argint de la picioarele ei şi

văzu că şi ceilalţi fac la fel. Sunară din clopote şi zgomotul dulce se rostogoli asupra cercului, acoperind larma muzicii şi haosul din casă.

Ferestrele se deschiseră larg. Alex auzi de undeva de jos scrâșnet de cauciucuri şi o bubuitură puternică. Văzu în jurul ei oameni care dansau; pe lângă ei trecu un tânăr cu mustaţă groasă, care semăna foarte bine cu Darlington, îmbrăcat într-un costum care părea să aparţină unui muzeu.

— Stop! strigă Sandow. Ceva nu e în regulă! Nu mai sunaţi!

Alex prinse limba clopotului ei, încercând să-l amuţească, şi văzu că şi ceilalţi fac la fel. Dar clopotele nu încetară să sune. Alex simţea cum clopotul îi vibrează în mână ca şi cum ar fi fost bătut şi auzea cum bubuiturile devin tot mai puternice.

Simţi că i se congestionează obrajii. Cu câteva clipe înainte, sala fusese glacială, dar acum transpira pe sub haine. Duhoarea de sulf plutea în aer. Alex auzi un muget care păru să huruie prin podea – un zăngănit profund de bas. Îşi aminti de crocodilii care se chemau între ei de pe malurile râului din zona de graniţă. Orice ar fi fost, orice ar fi urmat să intre în sală, era mai mare decât aceştia. Mult, mult mai mare. Şi părea înfometat.

Clopotele urlau. Sunetul lor era ca al unei mulţimi furioase, o gloată pe cale de a se deda violenţei. Alex

simţea vibraţiile care îi făceau palmele să freamăte.

Bum. Clădirea se cutremură.

Bum. Amelia îşi pierdu echilibrul şi se prinse de Zelinski, încercând să se redreseze. Clopotul îi căzu din mână, continuând să sune la nesfârşit.

Bum. Acelaşi sunet pe care Alex îl auzise în noaptea prognosticării, sunetul a ceva care încerca să pătrundă în cerc, să intre în lumea lor. În noaptea în care Cenuşiii din sala de operaţie străpunseseră Voalul şi crăpaseră balustrada. Alex crezuse că Cenuşiii încercau să distrugă protecţia cercului, dar dacă aceştia încercau să ajungă înăuntrul lui? Dacă se temeau de ce venea? Geamătul grav şi huruit cutremură iar sala. Părea zgomotul făcut de fălcile a ceva străvechi – fălci care se deschideau scrâşnind.

Alex icni, apoi îi veni să vomite. Mirosul de sulf era atât de apăsător că îl simţea, putred, în gură.

Crimă. O voce tare şi zgomotoasă, care acoperea clopotele – vocea lui Darlington, dar mai profundă şi mârâită. Furioasă. *Crimă*, spuse el.

Ah, căcat. Nu putuse să-şi ţină gura.

Apoi Alex îl văzu iţindu-se lângă cerc, ca şi cum nu ar fi existat plafon sau etajul doi, niciun fel de casă. Un monstru – nu puteai să-i spui altfel – cu coarne şi colţi ascuţiţi, atât de mare încât trupul lui mătăhălos ascundea cerul nopţii. Un mistreţ. Un ţap. Trupul cabrat şi segmentat al unui scorpion. Mintea

lui Alex sărea de la o grozăvie la alta, incapabilă să înţeleagă ceva.

Îşi dădu seama că ţipă. Toţi ţipau. Pereţii păreau să ardă. Alex simţi fierbinţeala de pe obraji, simţi cum părul de pe braţele ei e pârjolit.

Sandow se duse cu paşi mari în mijlocul cercului. Îşi azvârli clopotul şi mugi: *Lapidea est lingua vestra*! Desfăcu braţele, ca şi cum ar fi dirijat o orchestră, cu faţa aurită de flăcări. Părea mai tânăr. Părea un necunoscut. *Silentium domus vacuae audito*! *Nemo gratus accipietur*!

Ferestrele sălii de bal se deschiseră în interior, iar geamul lor se sfărâmă. Alex căzu în genunchi, acoperindu-şi capul cu mâinile.

Aşteptă, cu inima bubuindu-i în piept. Abia apoi îşi dădu seama că toate clopotele încetaseră să mai sune.

Tăcerea din urechile ei era catifelată. Atunci când deschise ochii, văzu că lumânările se aprinseseră iar, scăldând totul într-o strălucire blândă. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum totul ar fi fost o mare iluzie – în afara pietricelelor de sticlă spartă presărate peste tot pe podea.

Amelia şi Josh erau amândoi în genunchi, suspinând. Dawes stătea ghemuită pe podea, cu mâinile lipite pe gură. Michelle Alameddine se plimba de colo-colo, murmurând:

— Fir-ar a dracu’. Fir-ar a dracu’. Fir-ar a dracu’.

Prin ferestrele sparte bătea vântul, iar aerul nopţii era rece şi dulce după mirosul greu de sulf. Sandow se uita fix la locul în care stătuse fiara. Cămaşa lui era leoarcă de transpiraţie.

Alex se forţă să se ridice în picioare şi se duse la Dawes, cu ghetele scrâşnind pe sticlă.

— Dawes? spuse ea, lăsându-se pe vine şi punându-i mâna pe umăr. Pammie?

Dawes plângea, cu dâre de lacrimi lente şi silenţioase pe obraji.

— Nu mai e, spuse ea. Acum chiar nu mai e.

— Dar l-am auzit, spuse Alex.

Sau, oricum, auziseră ceva care semăna foarte mult cu Darlington.

— Nu înţelegi, spuse Dawes. Chestia aia…

— Era o fiară a iadului, spuse Michelle. Care vorbea cu vocea lui. Asta înseamnă că l-a consumat. Cineva a lăsat-o să intre în lumea noastră. Şi a făcut-o să pară o peşteră în care el să poată intra.

— Cine? spuse Dawes, ştergându-şi lacrimile de pe faţă. Cum?

Sandow o înconjură cu braţul.

— Nu ştiu, spuse el. Dar o să aflăm.

— Dar dacă el e mort, atunci ar trebui să fie de partea cealaltă. Şi nu e. E…

— Nu mai e, Alex, spuse Michelle pe un ton aspru.

Nu e de partea cealaltă. Nu e în spatele Voalului. A fost devorat, cu sufletul lui cu tot.

Nu e un portal. Asta spusese Darlington în noaptea aceea, în subsolul de la Rosenfeld. Şi acum Alex ştia ce voise el să spună, ce încercase să spună înainte ca chestia aia să-l ia. *Nu e un portal. E o gură*.

Darlington nu dispăruse. Fusese mâncat.

— Nimeni nu supravieţuieşte după aşa ceva, spuse Sandow.

Avea o voce răguşită. Îşi scoase ochelarii, iar Alex îl văzu cum se şterge la ochi.

— Niciun suflet nu poate suporta asta, continuă el. Am invocat un strigoi, un ecou… Asta-i tot.

— Nu mai e, spuse Dawes din nou.

De data asta, Alex nu mai zise nimic.

Strânseră clopotele aurelienilor, iar decanul Sandow spuse că a doua zi dimineaţă avea să dea telefon ca ferestrele sălii de bal să fie bătute în scânduri. Începea să ningă, dar era prea târziu în noapte ca să le mai acopere acum. Şi oare mai era cineva căruia să-i pese? Custodele Ulmului Negru – apărătorul lui – nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Ieşiră încet din casă. Când intrară în bucătărie, Dawes începu să plângă mai tare. Scena părea imposibil de stupidă şi de optimistă: paharele pe jumătate pline cu vin, legumele aranjate frumos, oala

cu supă care aştepta pe sobă.

Afară, găsiră Mercedesul lui Darlington izbit de Land Roverul Ameliei. Asta fusese bufnitura pe care o auzise Alex: maşina lui Darlington posedată de cine ştie ce ecou atras de ei în această lume.

— O să chem o maşină de tractare şi aştept cu tine, Amelia. Michelle…

— Eu pot să chem o maşină până la gară.

— Îmi pare rău, dar…

— E în regulă.

Părea distrată şi confuză, ca şi cum nu i-ar fi ieşit calculele, ca şi cum abia acum şi-ar fi dat seama că în toţi anii petrecuţi la Lethe mersese umăr la umăr cu moartea.

— Alex, poţi s-o conduci pe Dawes acasă? întrebă Sandow.

Dawes îşi trecu mâneca peste faţa pătată de lacrimi.

— Nu vreau să merg acasă, spuse ea.

— Atunci la Il Bastone. O să vin şi eu imediat ce pot. Ei…

Vocea lui Sandow se stinse.

— Nu ştiu exact ce vom face, continuă el.

— Sigur, spuse Alex.

Chemă o maşină de pe telefon, apoi o înconjură cu braţul pe Dawes şi o conduse pe alee, în urma lui Michelle.

Rămaseră tăcute lângă coloanele de piatră, cu Ulmul Negru în spate, în timp ce în jurul lor se strângea ninsoarea.

Maşina lui Michelle veni prima. Michelle nu se oferi să le ducă şi pe ele, dar în timp ce se urca, se întoarse spre Alex.

— Eu lucrez la cadouri şi achiziţii la Biblioteca Butler de la Columbia, spuse ea. Dacă ai cumva nevoie de mine.

Înainte ca Alex să apuce să răspundă, Michelle urcă pe bancheta din spate. Maşina dispăru încet pe stradă, precaută pe zăpadă, cu stopurile roşii estompându-se până când deveniră nişte scântei.

Alex rămase cu braţul în jurul lui Dawes, temându-se că aceasta ar putea să se desprindă de ea. Până în acest moment, până în această noapte, orice fusese posibil, şi Alex chiar crezuse că într-un anumit mod, inevitabil, poate nu la luna asta nouă, ci la următoarea, Darlington avea să se întoarcă. Acum vraja speranţei se rupsese şi nicio cantitate de magie nu mai putea s-o repare.

Băiatul de aur al lui Lethe nu mai era.

26. Iarna

— Rămâi şi tu, nu-i aşa? întrebă Dawes când intrară în holul de la Il Bastone.

Casa oftă în jurul lor, ca şi cum le-ar fi simţit tristeţea. Oare ştia? Ştiuse de la început că Darlington nu avea să se mai întoarcă niciodată?

— Bineînţeles.

Alex era recunoscătoare că Dawes o voia acolo. Nu voia să fie singură sau să încerce să pară voioasă pentru colegele ei de apartament. În clipa asta nu putea să se prefacă. Şi totuşi nu se putea împiedica să caute o urmă de speranţă.

— Poate că n-am procedat bine, spuse ea. Poate că Sandow a făcut-o de oaie.

Dawes aprinse luminile.

— A avut aproape trei luni la dispoziţie să planifice, spuse ea. A fost un ritual bun.

— Păi, poate a greşit intenţionat. Poate nu vrea ca Darlington să se întoarcă.

Alex ştia că se agaţă de un fir de pai, dar nu avea altceva.

— Dacă e implicat în muşamalizarea asasinării Tarei, crezi că îşi doreşte să aibă prin preajmă un cruciat ca Darlington în locul meu?

— Dar tu *eşti* o cruciată, Alex.

— Un cruciat mai competent atunci. Ce a spus Sandow ca să oprească ritualul?

— *Limbile voastre sunt împietrite* – ca să poată amuţi clopotele.

— Şi restul?

Dawes îşi scoase eşarfa şi îşi atârnă geaca în cuier. Rămase cu spatele la Alex în timp ce spunea: *Ascultă tăcerea unei case goale. Nimeni nu va fi binevenit*.

Gândul că Darlington fusese alungat pentru totdeauna de la Ulmul Negru era oribil. Alex îşi frecă ochii obosiţi.

— În noaptea prognosticării osarilor, am auzit cum cineva – *ceva* – bate la uşă ca să intre, exact în momentul în care era ucisă Tara. Ca sunetul din noaptea asta. Poate că era Darlington. Poate că şi-a dat seama ce i se întâmplă Tarei şi a încercat să mă avertizeze. Dacă el…

Dawes scutura deja din cap, iar cocul lejer i se desfăcu pe gât.

— Ai auzit ce-au spus. Chestia aia… l-a mâncat.

Umerii lui Dawes se zguduiră, şi Alex îşi dădu seama că plângea din nou, cu mâinile agăţate de haina ei atârnată în cuier, ca şi cum fără sprijinul acesteia ar fi putut cădea.

— Nu mai e.

Cuvintele erau ca un refren, un cântec pe care aveau să-l cânte până când suferinţa trecea. Alex îi atinse braţul.

— Dawes…

Dar Dawes se îndreptă de spate, trăgându-şi nasul cu putere şi ştergându-se la ochi.

— Dar Sandow se înşală, spuse ea. Tehnic vorbind. Cineva poate să supravieţuiască dacă e consumat de o fiară a iadului. Dar nu un om.

— Dar ce atunci?

— Un demon.

Mult peste nivelul nostru de salarizare.

Dawes inspiră prelung şi tremurat, îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi îşi refăcu cocul.

— Oare Sandow o să vrea cafea când o să ajungă aici? întrebă ea, luându-şi căştile de pe covorul din salon. Aş vrea să lucrez o vreme.

— Cum merge?

— Teza?

Dawes clipi încet şi privi căştile din mâna ei, ca şi cum s-ar fi întrebat cum ajunseseră acolo.

— Habar n-am, spuse ea.

— O să comand pizza, spuse Alex. Şi fac duş prima. Amândouă puţim.

— Eu deschid o sticlă de vin.

Alex era la jumătatea scărilor când auzi ciocănitul de la uşă. Pentru o clipă, crezu că ar putea să fie decanul Sandow. Dar de ce ar fi ciocănit el? În cele şase luni în care Alex făcuse parte din Lethe, *nimeni* nu ciocănise în uşa casei de pe Orange Street.

— Dawes… începu ea.

— Lăsaţi-mă să intru.

O voce masculină, puternică şi furioasă, se auzea

prin uşă.

Înainte ca ea să-şi dea seama, picioarele o purtară pe Alex până la baza scărilor. *Compulsie*.

— Dawes, nu deschide! ţipă ea.

Dar Dawes deja descuia uşa.

Zăvorul zăngăni şi uşa se dădu de perete. Dawes fu aruncată în balustradă, iar căştile îi zburară din mână. Alex auzi un trosnet puternic când capul ei lovi lemnul.

Alex nu încetă să gândească. Smulse căştile lui Dawes, şi le puse pe urechi, apăsându-le cu putere cu mâinile, în timp ce urca scările în fugă. Aruncă o privire în spate şi îl văzu pe Blake Keely – frumosul Blake Keely, cu umerii hainei de lână presăraţi cu zăpadă, ca şi cum ar fi ieşit din paginile unui catalog. Keely păşi peste trupul lui Dawes, cu ochii aţintiţi asupra lui Alex.

Dawes o să fie în regulă, îşi spuse Alex. Trebuie să fie. *Nu poţi s-o ajuţi dacă îţi pierzi controlul*.

Blake folosea puterea stelelor sau ceva asemănător. Alex simţi prin uşă forţa de atracţie a vocii lui. Era singurul motiv pentru care Dawes deschisese zăvorul.

Alex ţâşni spre arsenal, scoţând telefonul şi formând numărul lui Turner. Izbi în panoul de comandă al vechiului sistem stereo, sperând ca măcar o dată aceasta să-i facă pe plac. Probabil casa lupta

alături de ea, căci pe holuri răsună muzica, mai tare şi mai limpede decât o auzise ea vreodată. Pe vremea lui Darlington, se auzea Purcell sau Prokofiev. Acum însă se auzea ce ascultase Dawes ultima oară – dacă nu ar fi fost atât de speriată, Alex ar fi râs când trilurile şi acordurile distonante de chitară ale lui Morrissey umplură aerul.

Cuvintele erau înăbuşite de căşti, iar în urechi îi răsuna zgomotul propriei respiraţii. Alex se năpusti în arsenal, unde se apucă să deschidă sertare. Dawes era la pământ şi sângera. Turner era departe. Iar Alex nu voia să se gândească la ce i-ar fi putut face Blake, ce ar fi putut-o forţa să facă. Asta era răzbunarea pentru ce făcuse ea? Îşi dăduse Blake seama cine era Alex şi reuşise cumva s-o urmărească până aici? Sau Tara era cea care îl adusese în pragul ei? Alex fusese atât de concentrată asupra societăţilor că nu observase alt suspect care se afla chiar în faţa ei – un băiat drăguţ şi pervers, căruia nu îi plăcea să i se spună „nu”.

Avea nevoie de o armă, dar nimic din arsenal nu era făcut pentru lupta cu un trup uman viu şi surescitat.

Alex privi peste umăr. Blake era imediat în spatele ei. Spunea ceva, dar din fericire ea nu îl auzea din cauza muzicii. Băgă mâna în sertare, luând orice obiect greu pe care putea să-l arunce. Nici măcar nu ştia ce instrument nepreţuit azvârlea spre el. Un

astrolab. Un prespapier sclipitor, cu imaginea unei mări încremenite înăuntrul lui.

Blake le pară şi o prinse de ceafă. Era puternic, din cauza lacrosse-ului şi a vanităţii. Îi smulse căştile din urechi. Alex urlă cât de tare putu şi îl zgârie cu unghiile pe faţă. Blake ţipă, iar ea fugi pe hol. Alex mai luptase cu monştri şi câştigase. Dar nu de una singură. Trebuia să iasă afară, departe de protecţii, acolo unde putea să recurgă la puterea lui North sau unde putea găsi alt Cenuşiu care s-o ajute.

Casa părea să freamăte, murmurându-şi neliniştea. *Un necunoscut e aici. Un ucigaş e aici.* Becurile bâzâiră şi se aprinseră, iar zgomotul de fond al combinei se înteţi.

— Linişteşte-te, îi spuse Alex casei în timp ce tropăia pe hol şi cobora scările. Eşti prea bătrână, nu te ţin balamalele să faci asta.

Dar casa continuă să zbârnâie şi să huruie.

Blake o atacă din spate. Alex se izbi cu putere de podea.

— Stai liniştită, îi spuse el la ureche.

Alex simţi cum membrele i se blochează. Nu doar că încetă să mai mişte, dar era bucuroasă să facă asta, chiar încântată. Avea să stea perfect nemişcată, nemişcată ca o statuie.

— Dawes! ţipă ea.

— Taci, spuse Blake.

Alex închise strâns buzele. Era fericită că are şansa de a face asta pentru el. Blake merita. Merita orice.

Blake o rostogoli pe spate şi se ridică deasupra ei. Părea imposibil de înalt, cu capul auriu şi ciufulit încadrat de tavanul caroiat.

— Mi-ai distrus viaţa, spuse el, ridicând piciorul şi punând gheata pe pieptul ei. M-ai distrus.

O parte a minţii lui Alex ţipa: *Fugi. Dă-l la o parte. Fă ceva.* Dar era o voce îndepărtată, pierdută în zumzetul mulţumit al supunerii. Era atât de fericită, atât de fericită să-i facă pe plac.

Blake o apăsa cu gheata, iar Alex simţi cum coastele i se îndoaie. Blake era solid, o sută de kile de muşchi pe care Alex le simţea cum se sprijină exact sub inima ei. Casa huruia isteric, ca şi cum ar fi simţit cum oasele ei plâng. Alex auzi cum o masă se răstoarnă undeva, iar vasele cad de pe rafturi. Il Bastone dădea glas fricii ei.

— Ce ţi-a dat dreptul ăsta? spuse Blake. Răspunde-mi. Îi dăduse permisiunea să vorbească.

— Mercy şi toate fetele dinaintea ei, scuipă Alex, în timp ce mintea ei implora să primească încă o comandă, încă o modalitate de a-i face pe plac. Ele mi-au dat dreptul.

Blake ridică gheata şi o abătu cu putere. Alex scoase un urlet atunci când durerea explodă în ea.

În aceeaşi clipă, luminile se stinseră. Combina se stinse şi ea şi muzica tăcu, lăsându-i în întuneric, în tăcere, ca şi cum Il Bastone ar fi murit pur şi simplu în jurul ei.

În tăcerea creată, îl auzi pe Blake ţipând. Avea pumnul stâng încleştat, ca şi cum s-ar fi pregătit s-o lovească. Dar lumina de pe stradă care intra prin ferestre surprinse ceva argintiu în cealaltă mână. Un cuţit.

— Poţi să taci? întrebă el. Spune-mi că poţi să taci.

— Pot să tac, spuse Alex.

Blake scoase chicotitul ascuţit pe care ea şi-l amintea din înregistrare.

— Asta a spus şi Tara.

— Ce-a spus? şopti Alex. Ce-a făcut ca să te scoată din minţi?

Blake se aplecă. Faţa lui era în continuare minunată, cu trăsături ascuţite, aproape angelice.

— A crezut că e mai bună decât toate celelalte fete ale mele. Dar toată lumea primeşte acelaşi lucru de la Blake.

Fusese Blake atât de prost încât să folosească Merity pe Tara? Îşi dăduse ea seama pentru ce folosea el drogul? Îl ameninţase? Mai contau acum toate astea? Alex avea să moară. Până la urmă, nu fusese mai deşteaptă decât Tara, mai capabilă să se apere.

— Alex?

De undeva de jos se auzi vocea decanului Sandow.

— Nu veni aici! ţipă ea. Cheamă poliţia. Are…

— Taci dracu' din gură!

Blake o lovi cu putere în coaste. Alex amuţi.

Oricum, era prea târziu. Sandow ajunsese în capul scărilor, cu o expresie năucă. De pe podea, Alex îl văzu cum îşi dă seama că ea e pe spate şi Blake deasupra ei, cu cuţitul în mână.

Sandow se repezi înainte, dar fu prea lent.

— Stop! se răsti Blake.

Decanul încremeni, cât pe ce să se răstoarne.

Blake se întoarse spre Alex, cu un zâmbet întinzându-i-se pe buze.

— Un prieten de-al tău? Să-l fac să se arunce pe scări?

Alex tăcu. Blake îi spusese să tacă şi ea voia doar să-l mulţumească, dar mintea ei se opunea şi azvârlea din copite ca un măgar nărăvaş. În seara asta aveau să moară toţi.

— Vino aici, spuse Blake.

Sandow păşi zelos în faţă, cu pas energic. Blake arătă din cap spre Alex.

— Aş vrea să-mi faci un serviciu, continuă el.

— Spune-mi cu ce-ţi pot fi de ajutor, răspunse Sandow, ca şi cum ar invitat un student nou şi promiţător la orele de consultaţii.

Blake îi întinse cuţitul.

— Înjunghi-o, spuse el. Înjunghi-o în inimă.

— Cu plăcere, spuse Sandow, luând cuţitul şi încălecând-o pe Alex.

O pală rece de vânt intră pe uşa lăsată deschisă, străbătând casa. Alex o simţi pe faţa congestionată. Nu putea să vorbească, nu putea să se zbată, nu putea să fugă. În spatele lui Sandow se vedeau partea de sus a uşii deschise şi aleea de cărămidă. Alex îşi aminti de prima zi în care Darlington o adusese aici. Îşi aminti de şuieratul lui Darlington. Îşi aminti de şacali, de ogarii spiritului, meniţi să servească delegaţii Lethe.

Noi suntem păstorii.

Mâna lui Alex zăcea pe podea. Simţea sub palmă lemnul rece şi lustruit. *Te rog*, imploră ea casa în tăcere. *Sunt fiica lui Lethe*, *iar lupul e în casă.*

Sandow ridică cuţitul mult deasupra capului. Alex desfăcu uşor buzele – nu ca să vorbească, pentru că nu putea spune nimic – şi scoase un şuierat disperat şi deznădăjduit. *Trimite-mi ogarii mei.*

Şacalii se repeziră pe uşa de la intrare, mârâind cu dinţii dezveliţi. Haita urcă scările în goană, zgâriind cu ghearele şi patinând pe lemn. *Prea târziu.*

— Fă-o, spuse Blake.

Sandow abătu cuţitul. Ceva îl izbi, înlăturându-l de pe Alex. Dintr-odată, holul fu plin de câini care o călcară în picioare, ca o masă mârâitoare. Unul dintre

ei se ciocni de Blake. Greutatea trupurilor lor scoase aerul din plămânii lui Alex, care ţipă atunci când labele lor îi loviră oasele rupte.

Ogarii erau dezlănţuiţi, plini de însufleţire şi însetaţi de sânge, scheunând şi hăpăind. Alex habar n-avea cum să-i controleze. Nu avusese niciodată motiv să întrebe asta. Câinii erau un haos de canini sclipitori şi gingii negre, cu buze pline de spume. Alex încercă să se ridice, să-i dea la o parte. Simţi cum fălcile lor îi înhaţă coastele şi ţipă atunci când colţii lungi îi intrară în carne.

Sandow strigă un şir de cuvinte pe care ea nu le înţelese. Alex simţi cum fălcile se desfac şi sângele fierbinte ţâşneşte din ea. Vederea i se întunecă.

Ogarii se retraseră, furişându-se spre scări, ciocnindu-şi trupurile unul de celălalt. Se aşezară lângă balustradă, scheunând încet şi muşcând în gol.

Sandow sângera lângă ea, întins pe covorul din hol, cu un crac al pantalonilor sfâşiat. Alex văzu că fălcile câinilor îi dezveliseră femurul, al cărui os alb sclipea ca un tubercul deschis la culoare. Din picior îi ţâşnea sânge. Sandow icnea, căutând în buzunar şi încercând să-şi găsească telefonul, dar mişcările lui erau lente şi fără vlagă.

— Sandow? gâfâi Alex.

Văzu cum capul decanului se clatină, iar telefonul îi alunecă dintre degete şi cade pe covor.

Blake se târa spre ea. Şi el sângera. Alex văzu unde îşi înfipseseră şacalii colţii în carnea lui – în coapsă şi în bicepşi.

Blake se trase lângă trupul ei şi se sprijini de ea ca un amant. Avea în continuare pumnul încleştat. O lovi o dată, de două ori. Cealaltă mână i se înfipse în părul ei.

— Mănâncă căcat, îi şopti el lângă obraz.

Se ridică în capul oaselor şi o izbi cu capul de podea, ţinând-o de păr. Pe retina lui Alex explodară stele. Blake îi ridică iar capul, trăgând-o de păr şi dându-i bărbia pe spate.

— Mănâncă căcat şi mori, spuse el.

Alex auzi un bufnet greu şi moale şi se întrebă dacă i se despicase craniul. Apoi Blake se prăbuşi peste ea. Ea se trase de sub greutatea imposibilă a pieptului lui şi în cele din urmă îl rostogoli la o parte. Îşi duse mâna la partea din spate a capului. Nicio rană. Nici urmă de sânge.

N-ar fi putut să spună acelaşi lucru despre Blake. Jumătate din faţa lui perfectă era un crater roşu şi însângerat. Capul îi fusese zdrobit. Dawes stătea lângă el, plângând şi strângând în mâini bustul de marmură al lui Hiram Bingham al III-lea, sfântul protector al lui Lethe, al cărui profil sever era plin de sânge şi bucăţele de os.

Dawes lăsă bustul să-i alunece din mâini. Statuia

se izbi de covor şi se rostogoli într-o parte. Dawes se întoarse cu spatele, căzu în genunchi şi vomită.

Blake Keely privea fix tavanul, cu ochi goi. Zăpada de pe geaca lui se topise, iar lâna ei sclipea asemenea unui material mult mai rafinat. Părea un prinţ decăzut.

Ogarii coborâră scările bufnind şi dispărură pe uşa deschisă. Alex se întrebă unde se duceau, ce vânau ei în restul timpului.

Auzi undeva în depărtare ceva ce ar fi putut să fie o sirenă sau o creatură rătăcită care urla în întuneric.

27. Iarna

Când se trezi, Alex avu impresia că e iar în spitalul din Van Nuys. Pereţi albi. Bipurile aparatelor medicale. Hellie era moartă. Toţi erau morţi. Iar ea avea să meargă la închisoare.

Iluzia fu trecătoare. Durerea care ardea în rana de la coaste o readuse în prezent. Îşi aminti, rapid şi neclar, grozăvia de la Il Bastone: luminile roşii ale girofarurilor, Turner şi ceilalţi poliţişti revărsându-se pe scări. Simţise un acces de panică din cauza poliţiştilor în uniformă, dar apoi… *Cum te cheamă, scumpo*? *Spune-mi. Poţi să-mi explici ce s-a întâmplat*? *Acum eşti în regulă. Eşti în regulă.* Cât de blând îi vorbeau. Cât de blând o manipulau. Alex îl auzi pe

Turner spunând: *E studentă în anul întâi*. Cuvinte magice. Yale o acoperea ca un văl, ca un scut. *Curaj*, *nimeni nu e nemuritor*. Atâta putere în doar câteva cuvinte, o incantaţie.

Alex dădu păturile la o parte şi trase de cămaşa de noapte de la spital. Fiecare mişcare o durea. Coastele îi fuseseră prinse în copci şi bandajate. Avea gura uscată, ca vata.

O infirmieră intră brusc, cu un zâmbet larg pe faţă, dându-şi cu igienizant pe mâini.

— Te-ai trezit! spuse ea voios.

Alex citi numele de pe ecusonul ei şi simţi că o străbate un fior. *Jean*. Era oare Jean Gatdula? Femeia pe care osarii o plătiseră ca să se ocupe de Michael Reyes, să aibă grijă de toate victimele prognosticărilor? Nu putea fi o coincidenţă.

— Cum te simţi, scumpo? întrebă infirmiera. Te mai doare?

— Mă simt bine, minţi Alex, care nu voia să fie îndopată cu anestezice. Doar puţin ameţită. Pamela Dawes e aici? E bine?

— Într-o altă rezervă. E tratată pentru şoc. Aţi trecut amândouă prin ceva îngrozitor. Acum trebuie să te odihneşti.

— Bine, spuse Alex, lăsându-şi pleoapele să se închidă. Aş putea să beau nişte suc?

— Sigur, spuse Jean. Mă întorc repede.

Imediat ce infirmiera plecă, Alex se forţă să se ridice în fund şi să se dea jos din pat. Durerea o obliga să respire precipitat, iar zgomotul propriului gâfâit o făcea să se simtă ca un animal prins în capcană. Trebuia să o vadă pe Dawes.

Avea pusă o perfuzie, aşa că luă cu ea stativul de care era prinsă, bucurându-se că are de ce să se sprijine. Camera lui Dawes era în capătul holului. Dawes stătea pe pat deasupra aşternuturilor, într-un trening albastru-închis al poliţiei din New Haven. Era mult prea mare pentru ea, dar altfel s-ar fi potrivit perfect cu uniforma ei de studentă doctorală.

Dawes întoarse capul pe pernă. Nu spuse nimic când o văzu pe Alex, dându-se doar la marginea patului ca să-i facă loc.

Alex se aşeză cu grijă pe pat şi se întinse lângă ea. Abia dacă era suficient loc pentru amândouă, dar lui Alex nu-i păsa. Dawes era în regulă. Cumva, supravieţuiseră acestei grozăvii.

— Decanul? întrebă ea.

— E în stare stabilă. L-au pus în ghips şi i-au injectat o grămadă de sânge.

— De cât timp suntem aici?

— Nu ştiu sigur. M-au sedat. Cred că cel puţin de o zi.

O lungă vreme, rămaseră întinse în tăcere, în timp ce pe hol se auzeau zgomotele spitalului, vocile

de la recepţie, bipurile şi huruitul aparatelor.

Alex era gata să adoarmă, când Dawes spuse:

— O să muşamalizeze totul, nu-i aşa?

— Da.

Jean Gatdula era un semn sigur că aveau să facă asta. Lethe şi celelalte societăţi aveau să-şi folosească întreaga influenţă ca să se asigure că adevăratele detalii ale acelei nopţi nu ieşeau la lumină.

— Mi-ai salvat viaţa. Din nou.

— Am ucis pe cineva.

— Ai ucis un prădător.

— Părinţii lui o să afle că a fost ucis.

— Şi aligatorii au părinţi, Dawes. Asta nu-i împiedică să muşte.

— Acum s-a terminat? întrebă Dawes. Aş vrea să revin la… normal.

Dacă îl vei găsi vreodată, să-mi spui şi mie.

— Te cred, spuse Alex.

Dawes merita o anumită reconfortare, şi asta era tot ce putea să-i ofere. Cel puţin acum tot haosul acela avea să se descâlcească. Blake avea să fie firul care lega totul. Drogurile. Minciunile. Iar Casele Voalului aveau să se socotească între ele.

Probabil adormise, pentru că se trezi tresărind atunci când Turner intră în cameră, ducându-l pe decanul Sandow în cărucior. Alex se ridică prea repede în capul oaselor şi şuieră din cauza durerii,

apoi o înghionti pe Dawes, care se trezi somnoroasă.

Sandow părea epuizat, cu pielea flască şi aproape prăfoasă, cu piciorul înfăşurat în ghips. Alex îşi aminti de acel ciot alb de os care îi ieşea din coapsă şi se întrebă dacă ar fi trebuit să-şi ceară scuze deoarece chemase ogarii. Dar dacă nu i-ar fi chemat, ar fi fost moartă, iar decanul Sandow ar fi fost un criminal – şi, cel mai probabil, ar fi fost şi el mort. Cum le explicaseră oare aceste răni poliţiştilor? Doctorilor care îi cususeră? Poate că nu trebuiseră să explice. Poate că o putere precum Lethe, precum societăţile, precum un decan la Yale făcea ca explicaţiile să nu fie necesare.

Detectivul Abel Turner părea proaspăt ca întotdeauna, îmbrăcat într-un costum de culoarea cărbunelui cu cravată mov. Se aşeză pe fotoliul extensibil din colţ, destinat vizitatorilor care rămâneau peste noapte în rezervă.

Alex îşi dădu seama că era prima oară când erau toţi împreună în aceeaşi cameră – Oculus, Dante, Centurionul şi decanul. Doar Virgiliu lipsea. Poate că dacă ar fi început anul aşa, lucrurile ar fi mers altfel.

— Presupun că ar trebui să încep prin a-mi cere scuze, spuse Sandow cu voce spartă. A fost un an greu. De fapt, doi ani grei. Am vrut să ţin moartea acelei biete fete la distanţă de Lethe. Dacă aş fi ştiut despre Merity, despre experimentele celor de la Pergamentul

şi Cheia… dar n-am vrut să pun întrebări, nu-i aşa?

Dawes se foi pe patul îngust.

— Ce o să se întâmple? întrebă ea.

— Acuzaţia de crimă împotriva lui Lance Gressang o să fie retrasă, spuse Turner. Dar va fi în continuare acuzat de posesie şi trafic. El şi Tara vindeau substanţe psihotrope celor din Pergamentul şi Cheia, poate şi Manuscrisului, şi ne-am uitat în telefonul lui Blake Keely. Cineva a intrat şi a şters de curând o grămadă de dosare mari.

Alex păstră o expresie neutră.

— Dar mesajele vocale au fost edificatoare. Tara a aflat ce putea să facă Merity şi pentru ce îl folosea Blake. A ameninţat că va spune poliţiei. Nu ştiu dacă Blake s-a temut mai mult de şantaj sau de demascare, dar cei doi nu se aveau la suflet.

— Deci el a ucis-o?

— Am intervievat o grămadă de prieteni şi cunoscuţi ai lui Blake Keely, continuă Turner. Nu era o persoană care să respecte femeile. E posibil să fi fost şantajat sau să fi folosit el însuşi drogurile. Comportamentul lui din ultimul timp era foarte bizar.

Bizar. Cum ar fi să mănânce conţinutul unei toalete înfundate. Dar restul era cumva logic. Blake abia dacă le considera fiinţe umane pe fetele de care se folosea. Dacă Tara îi contestase controlul, poate că saltul până la crimă nu fusese atât de mare. Atunci

când Alex retrăise moartea Tarei, faţa pe care o văzuse deasupra ei fusese cea a lui Lance, aşa că presupusese că era o vrajă pentru mascarea adevăratului criminal. Dar dacă Blake îi dăduse Tarei Merity şi îi poruncise pur şi simplu să vadă faţa lui Lance? Era oare drogul atât de puternic? Mai era ceva care nu-i dădea pace.

— Blake mi-a spus că nu el a ucis-o pe Tara.

— În mod evident, nu era în toate minţile atunci când te-a atacat… zise Sandow.

— Nu atunci, răspunse Alex. Când…

Când se răzbunase pentru ce-i făcuse lui Mercy.

— Acum câteva zile, spuse ea. Era sub influenţa compulsiei.

— L-ai chestionat? îngustă ochii Turner.

— Am avut ocazia şi m-am folosit de ea.

— E oare momentul să chestionăm metodele lui Alex? întrebă încet Dawes.

Alex o împinse uşor cu umărul.

— Bună observaţie. Niciunul dintre voi n-ar fi căutat dincolo de Lance dacă nu v-aş fi împuns eu ca un ghimpe-n cur.

— Ca de obicei, eşti plină de vervă, Stern, râse Turner.

— Da… oftă Sandow.

— Are dreptate, spuse Dawes.

— Aşa-i, recunoscu Sandow spăsit. Nu se înşală.

Dar e posibil ca Blake să fi crezut în nevinovăţia lui. Poate nu-şi amintea că el comisese crima, dacă se afla sub influenţa drogului când s-a întâmplat. Sau poate că încerca să facă pe plac celui care îl supusese. Compulsia e un procedeu complicat.

— Dar *glumul* care m-a atacat? întrebă Alex.

— Nu ştiu, spuse Sandow. Însă presupun că cine a trimis acel… monstru după Darlington a trimis şi *glumul* după tine. N-a vrut ca Lethe să investigheze.

— Cine ar putea să fie? vru să ştie Alex. Colin? Kate? De unde au făcut ei rost de un *glum*?

Mi-ai cerut să-ţi spun în ce te bagi. Acum ştii. Asta îi spusese Darlington după ce asmuţise ogarii pe ea. Dar oare *el* ştiuse? Înţelesese el că inteligenţa lui, iubirea lui faţă de Lethe şi faţă de misiunea sa aveau să-l transforme într-o ţintă?

— O să aflăm, spuse Sandow. Îţi promit, Alex. Nu voi avea linişte până când nu se va lămuri totul. Colin Khatri e interogat. E clar că el şi Tara experimentau mult împreună. Cu magia portalului, vrăji pentru bani, chestii foarte periculoase. Nu e evident cine era instigatorul, dar Tara voia să meargă mai în profunzime şi nu l-a lăsat pe Colin s-o îngrădească, ameninţând că altminteri societatea nu avea să se mai bucure de… asistenţa oferită de ea.

Deoarece Tara simţise gustul a mai mult. Întrezărise adevărata putere şi ştia că era singura ei

şansă de a pune mâna pe ea.

— Practic îl şantaja, spuse Sandow. Totul a fost o mare ruşine şi totul s-a întâmplat aici, sub nasul meu.

Sandow se lăsă moale în cărucior. Era bătrân şi pământiu la faţă.

— Tu te-ai aflat în pericol, iar eu nu te-am protejat. Tu ţineai în viaţă spiritul lui Lethe, iar eu eram atât de concentrat pe dispariţia lui Darlington, încercând să fac ca totul să pară în regulă, pe întreţinerea iluziei absolvenţilor. A fost… *Este* ruşinos. Tenacitatea ta face onoare lui Lethe, şi atât Turner, cât şi eu o să spunem asta în rapoartele noastre către consiliu.

— Şi ce o să primească pentru efortul ei? întrebă Dawes, cu braţele încrucişate. Ai fost atât de nerăbdător să te speli pe mâini de asasinarea Tarei, iar Alex era să moară de două ori.

— De trei ori, remarcă Alex.

— De trei ori. Ar trebui să primească ceva pentru asta.

Alex ridică din sprâncene. De când se ocupa Dawes cu negocierile? Dar Sandow dădu doar din cap. Lumea lor era una a lui *quid pro quo*[12].

Vezi, Darlington? se gândi Alex. *Până şi eu ştiu puţină latină.*

---

[12] „Ceva (la schimb) pentru altceva”. (lat.) (N.r.)

Turner se ridică în picioare.

— Indiferent ce tâmpenii o să inventaţi, spuse el, eu nu vreau să le aud. Puteţi să împachetaţi povestea asta în ce ambalaj vreţi, dar pentru mine Blake Keely, Colin Khatri şi Kate Masters sunt nişte copii bogaţi care s-au drogat şi s-au izbit de copac cu o maşină sport în care n-ar fi trebuit să urce niciodată.

O strânse încet de umăr pe Alex şi se îndreptă spre ieşire.

— Mă bucur că nu te-a călcat nimeni nu maşina, îi spuse el. Încearcă să nu-ţi iei bătaie câteva săptămâni.

— Încearcă să nu mai cumperi costume noi.

— Nu promit nimic.

Alex se uită la el cum se îndepărtează agale. Ar fi vrut să spună ceva care să-l cheme înapoi, să-l facă să rămână. Turner cel scrupulos, cu insigna lui sclipitoare. Sandow îşi privea mâinile împreunate, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unei magii foarte dificile. Poate avea să desfacă palmele şi să dea drumul unui porumbel.

— Ştiu că semestrul ăsta a fost unul dificil, spuse el în cele din urmă. Aş putea să te ajut cu asta.

Alex uită de Turner şi de durerea care îi mocnea în coaste.

— Cum?

— Aş putea, îşi drese vocea Sandow, să mă asigur că-ţi iei examenele. Nu cred că ar fi înţelept să

mergem prea departe, dar…

— O medie de 7 ar fi de ajuns, spuse Dawes.

Alex ştia că ar fi trebuit să refuze, că era bine să-şi croiască drum prin forţele proprii. Aşa ar fi făcut Darlington, aşa ar fi făcut Dawes, probabil aşa ar fi făcut Mercy sau Lauren. Dar Tara ar fi spus da. Şansa era şansă. Anul următor putea să fie onestă. Dar… Sandow acceptase prea uşor. Care erau termenii acestei înţelegeri?

— Ce o să se întâmple cu Pergamentul şi Cheia? întrebă ea. Cu Manuscrisul? Cu toţi idioţii ăştia?

— O să existe o acţiune disciplinară. Amenzi mari.

— *Amenzi*? Au încercat să mă omoare. Practic, l-au omorât pe Darlington.

— A fost contactat consiliul fiecărei Case a Voalului şi se va ţine o şedinţă în Manhattan.

O şedinţă. Cu o diagramă care marchează locul fiecăruia la masă. Poate şi nişte punci cu mentă. Alex simţi cum în interiorul ei creşte o furie violentă.

— Spune-mi că cineva o să plătească pentru ce s-a întâmplat.

— O să vedem.

— *O să vedem*?

Sandow înălţă capul. Privirea lui era aprigă, iar în ochi îi ardea acelaşi foc pe care Alex îl văzuse în noaptea cu lună plină, când el înfruntase o fiară a iadului.

— Crezi că eu nu ştiu cât de grav e ce-au făcut? întrebă el. Crezi că nu-mi pasă? Merity oferit ca nişte bomboane. Magia portalului deconspirată unor neiniţiaţi şi folosită de unul dintre ei pentru a ataca un delegat al Casei Lethe.

Atât Manuscrisul, cât şi Pergamentul şi Cheia ar trebui să-şi piardă *amândouă* mormântul.

— Dar Lethe nu va acţiona? întrebă Dawes.

— Şi să distrugă încă două dintre Cele Opt Vechi? spuse Sandow cu voce amară. Noi suntem ţinuţi în viaţă de finanţarea lor, şi aici nu e vorba de Aurelian sau Sf. Elmo. Sunt două dintre cele mai puternice Case. Absolvenţii lor sunt incredibil de puternici şi deja fac lobby pentru clemenţă.

— Eu nu înţeleg, spuse Alex.

Ar fi trebuit să lase totul baltă, să-şi primească media mărită şi să se bucure că e vie. Dar nu putea.

— Cu siguranţă ştiai că în cele din urmă o să se întâmple ceva de genul ăsta, continuă ea. Turner are dreptate. Tu ai fost cel care a tunat maşina sport, cum bine a numit el toată magia asta. Tu le-ai dat cheile. De ce să laşi toată această putere pe mâna unor puşti?

Sandow se lăsă şi mai mult pe scaunul lui, continuând pe un ton calm:

— Tinereţea e o resursă care se iroseşte, Alex. Absolvenţii au nevoie de societăţi; o întreagă reţea de contacte şi adepţi depinde de magia la care au ele

acces. De asta se întorc absolvenţii aici, de asta consiliile întreţin mormintele.

— Deci nimeni nu plăteşte, spuse Alex.

În afară de Tara. În afară de Darlington. În afară de ea şi Dawes. Or fi fost ei cavaleri preţioşi, dar erau uşor de sacrificat în schema de ansamblu. Dawes îl privi rece pe decan.

— Ar fi mai bine să pleci, spuse ea.

Sandow ieşi cu căruciorul pe hol, părând înfrânt.

— Ai avut dreptate, spuse Dawes când rămaseră singure. O să scape toţi.

În uşa deschisă răsună un ciocănit energic.

— Domnişoară Dawes, a venit sora dumitale să te ia, spuse Jean, arătând apoi spre Alex. Iar tu ar trebui să te odihneşti în patul tău, domnişoară. Mă întorc cu căruciorul.

— Pleci?

Alex nu voise ca întrebarea ei să sune atât de acuzator. Dawes îi salvase viaţa. Putea să se ducă oriunde voia.

— Nu ştiam că ai o soră.

— Stă în Westport, spuse Dawes. Trebuie doar să…

Dawes scutură din cap.

— Am venit aici să fac muncă de cercetare, continuă ea. Povestea asta e prea mult pentru mine…

— Aşa e, spuse Alex.

Dacă mama ei ar fi locuit la câteva gări distanţă, şi nu la câteva mii de kilometri, n-ar fi deranjat-o să stea tolănită pe canapeaua din casa ei o săptămână sau douăsprezece. Alex se dădu jos din pat.

— Ai grijă de tine, Dawes, spuse ea. Uită-te la multe emisiuni proaste şi, o vreme, fii pur şi simplu normală.

— Mai stai, protestă Dawes. Aş vrea s-o cunoşti.

Alex se forţă să zâmbească.

— Vino să mă vezi înainte să pleci, spuse ea. Trebuie să iau nişte Percocet din ăla dulce, altfel o să mă prăbuşesc. Nu vreau să vină infirmiera Jean să mă ia cu căruciorul.

Ieşi pe uşă cât de repede putu, înainte ca Dawes să mai spună ceva.

Se întoarse în camera ei doar cât să-şi ia telefonul şi să-şi smulgă din braţ perfuzia. Hainele şi ghetele ei nu erau nicăieri, fuseseră duse ca probe. Probabil că nu avea să le mai vadă niciodată.

Ştia că ceea ce face e iraţional, dar nu mai voia să stea aici. Nu mai voia să pretindă că discută rezonabil despre ceva ce nu avea niciun sens.

Sandow putea să-şi ceară scuze cât voia. Alex nu se simţea în siguranţă. Şi trebuia să se întrebe dacă avea să se mai simtă în siguranţă vreodată. *Noi suntem păstorii*. Dar cine îi proteja pe *ei* de lupi? Blake Keely era mort, cu frumosul lui craniu făcut fărâme.

Dar ce avea să se întâmple cu Kate Masters şi Manuscrisul, care dezlănţuiseră puterea lui Merity de dragul de a economisi câţiva dolari? Dar Colin – Colin cel zelos, sclipitor şi îngrijit – şi ceilalţi de la Pergamentul şi Cheia, care îşi vânduseră secretele unor infractori şi, poate, trimiseseră un monstru care să-l devoreze pe Darlington? Şi *glumul*? Alex fusese cât pe ce să fie ucisă de un fel de golem cu ochelari şi nimănui nu părea să-i pese de asta. Dawes fusese atacată. Decanul Sandow sângerase până aproape să moară pe covorul din hol. Oare chiar erau cu toţii atât de dispensabili?

Nimic nu avea să fie desfiinţat. Nimic nu avea să se schimbe. Existau prea mulţi oameni puternici care aveau nevoie de magia din New Haven păstrată de Casele Voalului. Acum investigaţia le aparţinea lui Sandow şi grupurilor anonime de absolvenţi bogaţi care aveau să distribuie pedepse sau iertare după cum considerau de cuviinţă.

Alex puse mâna pe un halat de doctor de pe spătarul unui scaun şi se îndreptă spre lifturi, în ciorapii de spital. Crezu că cineva avea s-o oprească, dar trecu fără probleme de recepţie. Durerea era atât de puternică, încât îi venea să se îndoaie de mijloc şi să se sprijine de perete, dar nu avea de gând să atragă atenţia.

Uşile liftului se deschiseră şi apăru o femeie cu

păr castaniu, îmbrăcată într-un pulover crem şi blugi strâmţi. Semăna cu Dawes, dar era mai minionă şi foarte îngrijită. Alex o lăsă să treacă şi urcă în lift. Imediat ce uşile se închiseră, se sprijini de perete, încercând să-şi tragă suflarea. Adevărul era că nu avea niciun plan. Dar pur şi simplu nu avea ce căuta aici. Nu putea să rămână să facă conversaţie cu sora lui Dawes. Nu putea să se poarte ca şi cum ceea ce se întâmplase ar fi fost în vreun fel corect, justificat sau în regulă.

Ieşi cu paşi târşâiţi în frig şi şchiopătă jumătate de cvartal, apoi ceru prin telefon o maşină. Era târziu şi străzile erau goale – cu excepţia Mirelui.

North aştepta în lumina împrăştiată de spital. Se îndreptă spre ea, părând îngrijorat, dar lui Alex nu-i păsa de asta. Nu o găsise pe Tara. Nu făcuse absolut nimic ca s-o ajute.

S-a terminat, se gândi ea. *Chiar dacă tu nu vrei asta, prietene*.

— *Neplâns, neonorat şi nelăudat*! mârâi ea.

North se trase înapoi şi dispăru, cu o expresie rănită.

— Bună, cum merge? o întâmpină şoferul când Alex urcă pe bancheta din spate.

Sunt aproape moartă şi deziluzionată. Tu? Ar fi vrut să fie în spatele protecţiilor, dar nu suporta gândul de a se întoarce la Il Bastone.

— Poţi să mă duci la intersecţia lui York cu Elm? spuse ea. E o străduţă, o să-ţi arăt.

Străzile oraşului întunecat şi anonim erau liniştite.

Sunt terminată, se gândi Alex în timp ce se extrăgea din maşină şi urca scările Colibei, înconjurată de mirosul de cuişoare şi confort.

Dawes putea să fugă în Westport. Sandow putea să se ducă acasă, la menajera şi la labradorul lui incontinent. Turner… ei bine, Alex nu ştia la cine se întorcea Turner. La mama lui. La o prietenă. La slujbă. Alex avea să facă ceea ce făcea orice animal rănit. Avea să se ducă acolo unde monştrii nu puteau s-o ajungă. Avea să dispară sub pământ.

Poate că alţii şovăie şi se ţin deoparte, pedepsiţi doar de a lor mândrie,

Dar noi suntem cei chemaţi de ultima trompetă a cavaleriei.

Răspunsul nostru vine numaidecât şi fără pic de şovăire.

Moartea aşteaptă pe aripi negre, iar noi stăm în faţa ei, hopliţi, dragoni, husari.

„Oamenilor lui Lethe” de Cabot Collins
(Colegiul Jonathan Edwards, 1955)

De fapt, Cabsy nu era deloc bun la poezie. Pare că a ratat ultimii 40 de ani în domeniu şi vrea doar să scrie ca Longfellow. Nu e generos să-l critici, ţinând cont că şi-a pierdut mâinile şi aşa mai departe, dar cred că nici măcar asta nu justifică să stai închis în Il Bastone două ore, ascultându-l cum îşi citeşte ultima capodoperă, în timp ce sărmanul Lon Richardson trebuie să dea paginile.

Jurnalul Lethe al lui Carl Roehmer la Lethe
(Colegiul Branford, 1954)

28. Începutul primăverii

Alex se trezi în zgomot de sticlă spartă. Avu nevoie de o clipă ca să-şi aducă aminte unde era, să contemple modelul hexagonal al podelei din baia Colibei, al cărei robinet picura. Se prinse de marginea chiuvetei, se trase în sus şi se opri, aşteptând să-i treacă ameţeala, apoi traversă holul şi intră în sufragerie. Se holbă un lung moment la geamul spart – unul dintre carouri era sfărâmat şi aerul rece al primăverii intra prin el. Pe lâna ecosez a banchetei de la geam erau presărate cioburi de sticlă, alături de falafelul ei abandonat şi de *Cerinţe pentru candidaţii Lethe*, broşura încă deschisă la pagina la care Alex se oprise din citit. *Mors irrumat omnia.*

Privi cu prudenţă în stradă. Mirele era acolo, aşa cum fusese în fiecare zi a ultimelor două săptămâni. Sau să fi fost trei săptămâni? Alex nu ştia sigur. Dar Mercy era şi ea acolo, într-o haină înflorată strânsă cu o centură. Avea părul negru prins în coadă la spate şi o expresie vinovată.

Alex se gândi să nu facă nimic. Nu ştia cum o găsise Mercy, dar nu trebuia să i se arate. În cele din urmă, colega ei de apartament avea să obosească să aştepte ca Alex să apară şi avea să plece. Sau să arunce încă o piatră în geam.

Mercy făcu cu mâna şi apăru încă o siluetă, îmbrăcată cu o haină mov croşetată şi eşarfă sclipitoare de culoarea dudei.

Alex îşi sprijini capul de tocul geamului.

— Căcat, spuse ea.

Îmbrăcă treningul Casei Lethe, ca să-şi ascundă bluza murdară, şi coborî şchiopătând scările, în picioarele goale. Apoi inspiră adânc şi deschise uşa.

— Scumpo! ţipă mama ei, repezindu-se spre ea.

Alex îşi miji ochii în soarele de primăvară, încercând să nu se tragă în spate.

— Bună, mamă. Nu mă îmbr…

Prea târziu. Mama ei o strângea, iar Alex şuieră de durere.

— Ce e? întrebă Mira, dându-se în spate.

— Am o rană, spuse Alex.

Mira prinse faţa lui Alex în mâini şi îi dădu părul pe spate, cu lacrimi în ochi.

— Of, scumpo. Mica mea vedetă. Mă temeam eu c-o să se întâmple asta…

— Nu mă droghez, mamă. Jur. Doar că am fost foarte bolnavă.

Faţa Mirei era neîncrezătoare. Altfel arăta bine, cum nu mai arătase de mult. Părul blond era vopsit proaspăt şi pielea îi strălucea. Părea să se fi îngrăşat puţin. *Arăta rău din cauza mea*, îşi dădu seama Alex cu o strângere de inimă. *În toţi aceşti ani a arătat*

obosită şi mai bătrână decât vârsta ei pentru că îşi făcea griji pentru mine. Dar apoi fiica ei se făcuse pictoriţă şi se dusese la Yale. Magie!

Alex o văzu pe Mercy cum ezită lângă zidul străduţei. *Turnătoareo*.

— Haideţi, spuse Alex. Intraţi.

Lăsând un intrus să intre în Colibă, încălca regulile Casei Lethe, dar dacă Colin Khatri putea să-i arate lui Lance Gressang cum să se transporte printr-un portal în Islanda, putea şi ea să le cheme pe mama şi colega ei de apartament la ceai.

— Tu nu, spuse ea, uitându-se la Mire.

North dădu să se apropie de ea, dar Alex închise în grabă uşa.

— Cine nu? spuse mama ei.

— Nimeni. Nimic.

I se tăie răsuflarea şi ameţi după ce urcă scările, dar avea încă suficient bun-simţ ca să se simtă stânjenită când deschise uşa Colibei şi le conduse înăuntru. Fusese prea cufundată în propriile-i gânduri ca să-şi dea seama cât de mare era haosul. Pe canapea stăteau morman pături boţite şi peste tot erau vase murdare şi recipiente cu mâncare stricată. Acum, după ce luase o gură de aer proaspăt, îşi dădea seama că sufrageria puţea a mlaştină şi a salon de spital.

— Scuze, spuse ea. A fost… Nu am putut să fac

ordine.

Mercy se apucă să deschidă ferestrele, iar Mira începu să strângă gunoaiele.

— Nu face asta, spuse Alex, simţind că o furnică pielea de ruşine.

— Nu ştiu ce altceva să fac, spuse Mira. Stai jos şi lasă-mă să te ajut. Pare că eşti gata să cazi din picioare. Unde e bucătăria?

— La stânga, spuse Alex.

O îndrumă spre chicineta în care dezordinea era la fel de mare ca în sufragerie, dacă nu mai mare.

— Al cui e apartamentul ăsta? întrebă Mercy scoţându-şi haina.

— Al lui Darlington, spuse Alex.

Într-un fel era adevărat. Alex continuă, coborând vocea:

— De unde ai ştiut că sunt aici?

Mercy se foi, stânjenită.

— Eu, ăă... e posibil să te fi urmărit de câteva ori, spuse ea.

— Ce?

— Erai foarte misterioasă, înţelegi? Şi îmi făceam griji din cauza ta. Apropo, arăţi ca naiba.

— Păi, aşa mă şi simt.

— Unde ai fost? Am fost groaznic de îngrijorate. Nu ştiam dacă ai dispărut sau ce s-a întâmplat.

— Deci ai chemat-o pe maică-mea?

— Nu te aştepta să-mi cer scuze, îşi aruncă Mercy mâinile în aer. Dacă eu dispar, sper să vii să mă cauţi.

Alex se încruntă, dar Mercy se mulţumi s-o împungă uşor cu degetul în umăr.

— Eu te salvez, tu mă salvezi, spuse ea. Aşa funcţionează chestia asta.

— Ai coş pentru gunoi? strigă Mira din bucătărie.

— Sub chiuvetă, oftă Alex.

Poate că lucrurile bune erau la fel ca lucrurile rele.

Uneori pur şi simplu trebuie să le laşi să se întâmple.

Mercy şi Mira formau o echipă surprinzător de eficientă. Duseră gunoiul, o puseră pe Alex să facă duş şi o programară la policlinica universităţii, să înceapă să ia antibiotice, chiar dacă Alex nu merse până acolo încât să la arate rana. Spuse că are probleme cu un fel de gripă sau virus. O puseră să-şi ia un trening curat, apoi Mira se duse la micul magazin alimentar din apropiere să cumpere supă şi Gatorade. Se duse încă o dată la cumpărături atunci când Alex le spuse că trebuise să-şi arunce ghetele.

— Am călcat cu ele în smoală, spuse ea. Erau distruse.

Smoală, stropi de sânge. Totuna.

Mira se întoarse peste o oră cu o pereche de

ghete, o pereche de blugi, două tricouri cu Yale şi nişte papuci de duş de care Alex nu avea nevoie, dar pentru care îi mulţumi oricum.

— Ţi-am luat şi o rochie.

— Nu port rochii.

— Dar ai putea.

Se aşezară în faţa şemineului, cu căni de ceai şi cacao caldă. Din nefericire, Alex mâncase toate bezelele de calitate ale lui Dawes. Nu era suficient de frig ca să aprindă focul, iar încăperea părea confortabilă şi sigură în lumina sfârşitului de după-amiază.

— Cât stai? întrebă Alex, având în glas o undă nerecunoscătoare pe care n-o intenţionase.

— Plec mâine cu primul zbor, spuse Mira.

— Nu poţi să stai mai mult?

Nu-şi dădea seama dacă voia cu adevărat ca Mira să mai rămână. Dar se bucură că făcuse acest gest atunci când mama ei zâmbi radios, mulţumită că i se ceruse.

— Aş vrea să pot, spuse ea. Dar luni lucrez.

Alex îşi dădu seama că trebuia să fie sfârşit de săptămână. Îşi verificase e-mailul doar o dată de când se închisese în Colibă şi nu citise niciunul dintre mesajele lui Sandow. Îşi lăsase telefonul să se descarce. Se întrebă, pentru prima oară, dacă societăţile continuaseră să se întâlnească şi în lipsa

supervizării din partea Casei Lethe. Poate că activitatea fusese suspendată după atacul de la Il Bastone. Nu prea îi păsa de asta. Dar se întreba dacă mama ei chiar îşi permitea un zbor subit de la un capăt la celălalt al tării. Şi-ar fi dorit să fi stors de la Lethe nişte bani, odată cu creşterea notelor.

Mercy adusese notiţele cursurilor din ultimele trei săptămâni pe care Alex le pierduse şi deja vorbea despre un plan de atac înaintea sesiunii de vară. Alex aproba din cap, dar ce rost avea? Era în impas. Sandow spusese că o să se asigure că Alex o să treacă, dar dacă el nu făcea asta, Alex ştia că nu avea voinţa de a recupera. Dar putea să se prefacă, de dragul lui Mercy şi al mamei sale.

Luară o cină uşoară, apoi se întoarseră încet în Vechiul Campus. Alex îi arătă mamei ei curtea de la Vanderbilt şi apartamentul lor comun, cu harta Californiei şi afişul cu *Flaming June* al lui Leighton, la care Darlington îşi dăduse cândva ochii peste cap. O lăsă pe Mira să se minuneze răsfoind carnetul de schiţe pe care se silise să mai pună mâna din când în când de dragul aparenţelor, dar recunoscu că nu desenase sau pictase cine ştie ce.

Atunci când mama ei aprinse un mănunchi de salvie şi începu să facă fumigaţii în camera comună, Alex se strădui să nu intre în pământ de ruşine. Dar fu surprinsă de cât de bine se simţea să se întoarcă la

cămin, să vadă bicicleta lui Lauren sprijinită de poliţa şemineului şi cuptorul cu microunde pe care erau cutii de Pop-Tarts. Se simţea acasă.

Când veni timpul ca Mira să se întoarcă la hotel, Alex ieşi cu ea, încercând să ascundă cât de solicitantă era pentru ea simpla coborâre a celor câteva trepte până în stradă.

— Nu te-am întrebat ce s-a întâmplat şi nici n-o să te întreb, spuse Mira, strângându-şi eşarfa în jurul gâtului.

— Mulţumesc.

— Nu pentru tine, ci pentru că sunt laşă. Dacă-mi spui că nu te mai droghezi, vreau să te cred.

Alex nu ştia prea bine ce să răspundă la asta.

— S-ar putea să mă aştepte o slujbă la vară, spuse ea. Dar asta înseamnă că n-o să vin acasă.

Mira îşi coborî privirea spre încălţările ei, ghete de piele făcute manual pe care le cumpăra de cel puţin zece ani de la acelaşi tip de la târgul de artizanat. Dădu din cap, apoi îşi şterse lacrimile de la ochi. Alex simţi că-i dau şi ei lacrimile. De câte ori o făcuse pe mama ei să plângă?

Mira scoase din buzunar un şerveţel.

— E în regulă. Sunt mândră de tine. Şi nu vreau să vii acasă. După toate lucrurile alea oribile, cu oamenii ăia oribili… Aici e locul tău. Aici trebuie să înfloreşti. Nu-ţi da ochii peste cap, Galaxy. Fiecare

floare are grădina ei.

Lui Alex îi era greu să ţină piept valului de iubire şi furie care o străbătu. Mama ei credea în zâne, îngeri şi viziuni în globul de cristal, dar ce ar fi crezut oare despre magia adevărată? Ar fi putut să înţeleagă urâtul ei adevăr? Că magia nu era ceva aurit şi benign, ci o marfă pe care doar anumiţi oameni şi-o permiteau? Dar maşina sosise şi era timpul să-şi ia la revedere, nu să înceapă certuri despre răni vechi.

— Mă bucur că ai venit, mamă.

— Şi eu. Sper să… Dacă n-o să te descurci cu notele…

— N-o să fie probleme, spuse Alex, simţindu-se bine că nu minţea, graţie lui Sandow. Promit.

Mira o îmbrăţişă şi Alex inspiră mirosul de paciuli şi tuberoză, amintirea copilăriei.

— Ar fi trebuit să fac mai mult, spuse mama ei suspinând. Ar fi trebuit să stabilesc graniţe mai clare. Şi să te las să mănânci fast-food.

Alex nu-şi putu stăpâni râsul, dar în clipa următoare tresări de durere. Niciun program strict de culcare şi niciun fel de grăsimi nesaturate nu ar fi putut s-o protejeze în perioada petrecută la Los Angeles.

Mama ei urcă pe bancheta din spate a maşinii, dar, înainte să închidă portiera, Alex spuse:

— Mamă… Cumva tata…

De-a lungul anilor, Mira se străduise să răspundă la întrebările lui Alex despre tatăl ei. De unde era? *Zicea că e ba din Mexic, ba din Peru, alteori c-ar fi din Stockholm sau Cincinnati. Pentru noi era o glumă.* Mie nu mi se pare prea amuzant. *Poate că nu era.* Cu ce se ocupa? *Nu vorbeam despre bani. Îi plăcea să facă surf.* L-ai iubit? *Da.* El te-a iubit? *O vreme.* De ce a plecat? *Oamenii pleacă, Galaxy. Sper să-şi găsească fericirea.*

Oare mama ei vorbise serios? Alex nu ştia. Când se făcuse suficient de mare ca să-şi dea seama cât rău îi făceau mamei întrebările şi că răspunsurile nu aveau să se schimbe, încetase să mai întrebe. Decise să nu-i mai pese. Dacă tatăl ei nu era interesat de ea, nici ea nu avea să fie interesată de el. Dar acum se trezi că spune:

— Avea ceva neobişnuit?

— Totul, râse Mira.

— Vreau să spun…

Alex căută un mod de a descrie ce voia să afle, fără să pară nebună.

— Îi plăceau aceleaşi chestii ca şi ţie? Tarotul, bolurile de cristal şi aşa mai departe? Ai avut vreodată senzaţia că vede lucruri care nu există?

Mira privi pe Chapel Street. Ochii ei deveniră distanţi.

— Ai auzit vreodată de băutorii de arsenic? întrebă ea.

— Nu… clipi Alex, nedumerită.

— Consumă puţin arsenic în fiecare zi. În felul ăsta, pielea lor e curată şi ochii strălucitori, iar ei se simt minunat. Şi în tot acest timp beau otravă…

Când Mira întoarse iar ochii spre Alex, aceştia erau mai pătrunzători şi fermi decât îi văzuse ea vreodată, eliberaţi de obişnuita lor voioşie.

— Deci cam aşa era relaţia cu tatăl tău.

Apoi Mira zâmbi şi vechiul ei fel de a fi reveni.

— Să-mi dai un SMS după ce mergi la doctor, spuse ea.

— Bine, mamă.

Alex închise portiera şi privi cum se îndepărtează maşina. Mirele stătuse la o distanţă respectuoasă, privind dialogul, dar acum se apropie. Avea să renunţe vreodată? Alex nu voia deloc să meargă la Il Bastone, dar avea să aibă nevoie de biblioteca Lethe ca să-şi dea seama cum să rupă legătura dintre ei. *Nimeni nu e nemuritor*, se răsti ea la el. Îl văzu cum se trage reticent în spate şi dispare prin cărămizi.

— Mama ta e bine? întrebă Mercy când Alex intră în camera comună.

Mercy îşi luase halatul de culoarea zambilei şi se ghemuise pe canapea.

— Aşa cred. Îşi face griji că n-o să termin anul.

— Şi tu nu?

— Ba da, spuse Alex. Bineînţeles.

— Nu, tu nu-ţi faci griji, pufni Mercy. Îmi dau seama. Deci misterul lui Alex Stern continuă. E în regulă. Misterul e plăcut. Eu am jucat doi ani softball la liceu.

— Da?

— Vezi? Şi eu am secrete. Ai auzit de Blake?

Alex nu auzise. Nu auzise de nimic în săptămânile cât se ascunsese la Colibă. Dar potrivit lui Mercy, Blake Keely atacase o femeie în casa ei, iar soţul acesteia se luptase cu el cu o crosă de golf. Criminaliştii identificaseră cuţitul purtat de el cu arma din ancheta de crimă a Tarei Hutchins. Nu se spunea nimic despre Dawes, conacul de pe Orange sau pocnitura fatală cu bustul lui Hiram al III-lea. Nimic despre Merity. Niciun cuvânt despre societăţi. Cazul era închis.

— Putea să mă atace şi pe mine… spuse Mercy. Probabil că ar trebui să fiu recunoscătoare c-am scăpat.

Recunoscătoare. Cuvântul plutea în aer, complet nepotrivit, ca un sunet amar de clopot.

Mercy îşi dădu capul pe spate şi îl lăsă să cadă pe braţul canapelei, privind lung în tavan.

— Străbunica mea a trăit 103 ani. Şi-a calculat singură impozitul şi a înotat în fiecare dimineaţă la YMCA, până când a căzut, moartă, în mijlocul unui curs de yoga.

— Cred că a fost grozavă.

— Era o nenorocită. Fratele meu şi cu mine nu suportam să mergem acasă la ea. Ne servea un ceai care mirosea oribil şi se plângea întruna. Dar la sfârşitul fiecărei vizite te simţeai mai dur. Pentru că reuşiseşi s-o suporţi.

Alex se gândea că ar fi fost norocoasă dacă ajungea teafără la sfârşitul semestrului. Dar era un sentiment plăcut.

— Aş vrea ca şi bunica mea să fi ajuns la 103 ani.

— Cum era?

Alex se aşează pe fotoliul urât al lui Lauren.

— Superstiţioasă. Religioasă. Nu ştiu care dintre cele două. Dar era de o moralitate impecabilă. Maică-mea mi-a spus că atunci când l-a adus acasă pe taică-miu, el s-a uitat o dată la bunică-mea, a făcut stânga împrejur şi nu s-a mai întors niciodată.

Alex o întrebase o dată pe bunica ei despre asta, după primul ei infarct. *Prea frumos*, spusese ea, dând din mână dispreţuitor. *Mal tormento que soplo*. Era ca adierea unui vânt rău.

— Cred că aşa o să fii şi tu, spuse Mercy. Dacă e să supravieţuieşti şi să ajungi la bătrâneţe.

Alex se uită pe fereastră. Mirele revenise. Avea o faţă încordată şi hotărâtă. Ca şi cum ar fi putut să aştepte la nesfârşit. Probabil chiar putea să facă asta.

Ce îţi doreşti? o întrebase Belbalm. Siguranţă,

confort, să nu-i fie frică. *Vreau să ajung să îmbătrânesc*, se gândi Alex în timp ce trăgea perdeaua. *Vreau să stau pe veranda mea, să beau ceai care miroase urât şi să ţip la trecători. Vreau să supravieţuiesc acestei lumi care încearcă întruna să mă distrugă.*

29. Începutul primăverii

A doua zi dimineaţă, când Alex porni spre cursuri, hotărâtă cel puţin să lase o bună impresie, North era tot acolo. Era agitat, apărând şi dispărând din faţa ei, şi zăbovind în câmpul ei vizual, astfel încât Alex să nu vadă tabla acoperită cu text în spaniolă.

Ştiu că nu eşti aici, îi trimise un SMS lui Dawes după terminarea cursului. *Dar ai găsit vreodată ceva despre întreruperea legăturilor cu Cenuşiii*? *Am o problemă cu Mirele*.

Cu nervii întinşi la maximum, se repezi în baia de la intrarea în cantină şi îi făcu semn lui North să intre.

— Spune-mi ce vrei, îi zise ea. Ai găsit-o pe Tara în spatele Voalului?

North scutură din cap.

— Atunci trebuie să dispari naibii de aici o foarte lungă vreme. Înţelegerea a căzut. Cazul a fost soluţionat şi eu nu vreau să mă mai întâlnesc cu tine, asasinul unei fete.

Alex nu credea cu adevărat că North o ucisese, voia doar ca el s-o lase în pace.

Mirele arătă cu degetul spre chiuvetă.

— Dacă îţi închipui că o s-o umplu cu apă ca să putem pălăvrăgi, te înşeli. Vezi-ţi de treabă.

Alex se gândi să sară peste următorul curs şi să se întoarcă la liniştea camerei ei de cămin protejate. Dar se obosise să se îmbrace. Putea măcar să profite de asta. Cel puţin era Shakespeare, nu romanul britanic modern.

Traversă Elm spre High Street şi Clădirea Linsly-Chittenden şi se ghemui într-o bancă din mijlocul sălii, lângă culoarul de acces. De fiecare dată când Mirele intra în câmpul ei vizual, Alex focaliza altundeva. Nu se pregătise, dar toată lumea ştia *îmblânzirea scorpiei*, iar ei îi plăcea partea de care se ocupau acum, despre surori şi muzică.

Se uita la un diapozitiv cu Sonetul 130 când simţi cum capul i se despică din cauza unui subit junghi de durere. O străbătu un val de frig. Întrezări imagini cu o stradă luminată de felinare cu gaz şi un furnal care trimitea nori negri spre cerul cenuşiu. Simţi gust de tutun în gură. *North*. North era în interiorul ei, fără ca ea să-l invite. Avu timp să simtă un acces de furie, apoi vederea i se întunecă.

În secunda următoare, îşi privea foaia. Profesoara continua să vorbească, dar Alex nu înţelegea ce

spune. Vedea urma stiloului, acolo unde notiţele ei se terminaseră. Pe pagină erau trei date, cu un scris tremurat.

1854 1869 1883

Pagina era stropită cu sânge.

Alex ridică mâna, cât pe ce să-şi lovească faţa. Era ca şi cum ar fi uitat cât de lung e braţul ei. Îşi şterse în grabă faţa cu mâneca. Îi curgea sânge din nas.

Fata din dreapta ei o privea lung.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Excelent, spuse Alex.

Îşi prinse nările cu degetele, ca să oprească sângerarea, şi îşi închise în grabă caietul. North plutea exact în faţa ei, cu o expresie încăpăţânată.

— Nemernicule.

Fata de lângă ea se ghemui, dar lui Alex nu-i păsa ce impresie lasă. North o posedase. Fusese înăuntrul ei. Ar fi putut la fel de bine să-i bage mâna în fund şi s-o folosească pe Alex pe post de păpuşă.

— Nenorocit ce eşti, mârâi ea în şoaptă.

Băgă caietul în geantă, îşi luă haina şi parcurse culoarul în grabă. Ieşi din amfiteatru, apoi pe uşa din spate a clădirii. Se îndreptă direct spre Il Bastone, scriind cu furie un mesaj către Dawes: *SOS*.

Când ajunse în parc, deja şchiopăta, iar din cauza rănii de la coaste respira cu greutate. Ar fi vrut să fi luat cu ea nişte Percocet. North continua s-o

urmărească la un metru distanță.

— *Acum* păstrezi o distanţă respectuoasă, bou fără trup ce eşti? se răsti ea peste umăr.

North avea o expresie îndârjită, dar cu siguranţă nu una de regret.

— Nu ştiu ce chestii nasoale poţi să-i faci unei fantome, promise Alex. Dar o să aflu.

Fanfaronada ei era doar o mască a fricii care îi umplea capul. Dacă North intrase o dată, putea să intre iar? Ce putea s-o pună să facă? Să se vatăme singură? Sau pe altcineva? Şi ea se folosise de North la fel atunci când o atacase Lance, dar viaţa ei fusese în pericol. Nu-l tiranizase ca să-l oblige să caute informaţii.

Dar dacă alţi Cenuşii aflau şi începeau să intre şi ei? Trebuia să fie efectul legăturii pe care o formase cu North. Ea îl invitase să intre de două ori. Îi ştia numele. Şi îi spusese pe nume. Poate că, odată ce uşa fusese deschisă, ea nu mai putea fi închisă.

— Alex?

Alex se întoarse şi simţi imediat un junghi în rana de la coaste. Tripp Helmuth era pe trotuar, cu un hanorac albastru-închis al echipei de iahting şi o şapcă pusă invers.

— Ce vrei, Tripp?

— Nimic! ridică el mâinile cu un gest defensiv. Doar că… Eşti bine?

— Nu, nu sunt bine. Dar o să fiu.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc, ştii, pentru că ai ţinut pentru tine chestiile alea despre Tara.

Alex nu făcuse aşa ceva, dar dacă Tripp voia să creadă asta, foarte bine.

— Sigur, prietene.

— Ce nebunie cu Blake Keely.

— Zău? spuse Alex.

Tripp îşi ridică şapca şi îşi trecu mâna prin păr, apoi şi-o puse la loc.

— Poate că nu, spuse el. Nu mi-a plăcut de el niciodată. Unii tipi se nasc răi, înţelegi?

Alex se uită la Tripp, surprinsă. Poate că nu era chiar atât de prost pe cât părea.

— Da, ştiu, spuse ea.

Aruncă o privire de avertisment spre North, care umbla de colo-colo, trecând în mod repetat pe lângă Tripp.

— Căcat, cred că fac gripă, se cutremură Tripp.

— Odihneşte-te, spuse Alex. Circulă ceva nasol.

Ceva care seamănă cu un victorian mort.

Alex merse grăbit pe Elm spre Orange, nerăbdătoare să ajungă în spatele protecţiilor. Urcă cu greu cele trei trepte ale verandei de la Il Bastone, şi o senzaţie de uşurare se revărsă asupra ei imediat ce deschise uşa şi trecu pragul. North zăbovea în mijlocul străzii. Alex trânti uşa şi văzu prin fereastră

cum o pală de aer îl împinge în spate – ca şi cum întreaga casă şi-ar fi dres vocea.

— Mersi, murmură ea.

Dar ce avea să-l împiedice pe North data viitoare când încerca să intre cu forţa în ea? Trebuia să se întoarcă în zona de graniţă ca să întrerupă legătura? Ar fi făcut asta. Ar fi apelat la mila lui Salome Nils ca să fie primită din nou în templul celor de la Cap de Lup. Ar fi lăsat-o pe Dawes s-o înece de o mie de ori.

Alex se întoarse, rămânând cu spatele la uşă. Casa părea un adăpost sigur. Lumina după-amiezii se infiltra prin fereastra cu vitralii din hol care rămăsese intactă. Cealaltă fusese bătută în scânduri, iar fărâmele şi cioburile de sticlă spartă zăceau, mate, în penumbra adâncă. Pe vechiul tapet, acolo unde Dawes se lovise cu capul, era sânge. Nimeni nu încercase să-l cureţe.

Alex privi în salon pe sub arcadă, aşteptându-se oarecum s-o vadă pe Dawes acolo. Dar nu se vedea nici urmă de Dawes, de caietele sau de fişele ei cu întrebări şi răspunsuri. Casa părea goală, părăginită şi rănită, umplând de durere inima lui Alex. Nu fusese silită să se întoarcă la Epicentru, unde nu-i plăcuse niciodată. Fusese mulţumită să-i întoarcă spatele şi să nu mai privească niciodată în faţă ororile pe care le făcuse acolo.

Dar poate că se ataşase de Il Bastone, această casă

veche, cu lemnul ei cald, liniştea şi ospitalitatea ei.

Alex se desprinse de uşă şi luă din cămară o mătură şi un făraş. Avu nevoie de mult timp ca să mănânce sticla spartă. O vărsă pe toată într-un sac de plastic, pe care îl legă cu o bucată de scotch. Nu ştia prea bine dacă trebuie să-l arunce. Poate că reuşeau să pună bucăţile sparte în creuzet, cu nişte lapte de capră, şi să refacă vitraliul.

Abia când se duse să se spele pe mâini, în mica toaletă, îşi dădu seama că are sânge uscat pe toată faţa. Nu era de mirare că Tripp o întrebase dacă e bine. Se spălă de sânge, privindu-l cum dispare în apa învârtejită din chiuvetă.

În frigider erau pâine şi brânză care încă nu se stricaseră. Se forţă să mănânce de prânz, chiar dacă nu-i era foame. Apoi se duse la etaj, la bibliotecă.

Dawes nu răspunsese la SMS-ului ei. Probabil că nici nu se uita la telefon. Dispăruse şi ea sub pământ. Alex nu putea să i-o ia în nume de rău, dar asta însemna că trebuia să găsească singură o modalitate de a bloca legătura ei cu Mirele.

Trase de pe raft Volumul Albemarle, dar ezită. Recunoscuse imediat prima dată pe care North o forţase s-o mâzgălească pe caiet: 1854, anul morţii lui. Celelalte nu aveau nicio semnificaţie pentru ea. Nu-i datora lui North nimic. Însă Darlington crezuse că moartea Mirelui merită investigată. El ar fi vrut să

afle ce însemnau acele date. Poate că şi Alex ar fi trebuit să afle. Părea o cedare, iar North nu trebuia să afle că îi stârnise curiozitatea.

Îşi desfăcu geanta, scoase caietul cu notiţe şi îl deschise la pagina stropită cu sânge: *1854*; *1869*; *1883*. Dacă ar fi dat căutare pentru toţi anii ăia, biblioteca ar fi înnebunit. Trebuia să găsească o modalitate de a restrânge parametrii de căutare.

Sau poate că trebuia doar să găsească notiţele lui Darlington.

Îşi aminti ce scrisese el în catalogul cu trăsuri: *prima*? Dacă într-adevăr făcuse cercetări în cazul lui North, Alex nu le găsise în camera lui Virgiliu sau la Ulmul Negru. Dar dacă notiţele lui erau aici, în bibliotecă? Alex deschise Volumul Albemarle şi se uită la ultima intrare a lui Darlington – planul Clădirii Rosenfeld. Dar imediat deasupra ei era o cerere pentru ceva care se chema *Daily New Havener*. Copie exact cererea şi băgă cartea la loc în raft.

Atunci când raftul încetă să se mai cutremure, Alex îl deschise şi intră în bibliotecă. Rafturile erau pline cu teancuri de tipărituri care arătau mai puţin a ziar şi mai mult a broşuri scrise cu litere minuscule. Erau mii.

Alex ieşi şi deschise iar Volumul Albemarle. Darlington lucrase în bibliotecă în noaptea în care dispăruse. Scrise o cerere pentru planul Clădirii

Rosenfeld.

De data asta, când deschise uşa, rafturile erau goale, cu excepţia unei singure cărţi care zăcea pe o parte. Era mare şi subţire, legată în piele roşcată de viţel şi fără pic de praf. Alex o puse pe masa din mijlocul camerei şi o deschise. Acolo, între elevaţiile nivelurilor subterane trei şi patru ale Clădirii Rosenfeld, era o coală A4 galbenă, împăturită cu grijă şi plină cu scrisul mic şi ascuţit al lui Darlington – ultimul lucru scris de el înainte să fie trimis de cineva în iad.

Se temea să despăturească foaia. Putea să nu fie nimic. Notiţe pentru o lucrare de semestru. O listă cu reparaţiile de care avea nevoie Ulmul Negru. Dar Alex nu credea asta. În acea noapte de decembrie, Darlington lucrase la ceva de care îi păsa, ceva la care muncea de luni de zile. Probabil se gândea la altceva în timp ce scria, poate la noaptea care îl aştepta, sau poate era îngrijorat de ucenica lui, care nu citea niciodată. Nu voise să-şi ia cu el notiţele, aşa că le ascunsese într-un loc sigur. Aici, în această carte cu planuri. Crezuse că avea să se întoarcă în scurtă vreme.

— Ar fi trebuit să fiu un Dante mai bun, şopti Alex.

Dar poate reuşea să facă mai multe acum.

Alex despături încet pagina. Primul rând spunea:

1958-Colina-Tillman-Wrexham. Infarct? *Accident vascular*?

Urma o serie de date urmate de nume de femei. Ultimele trei date de pe listă erau identice cu cele pe care North o forţase să le scrie pe caiet.

1902 – Sophie Mishkan-Rhinelander-Meningită?
1898 – Effie White-Stone-Hidropizie (*Edem*)?
1883 – Zuzanna Mazurski-Phelps-Apoplexie
1869 – Paoletta DeLauro-Kingsley-Înjunghiere
1854 – Daisy Fanning Whitlock-Russell-Foc de armă

Prima? Darlington crezuse că Daisy fusese prima, dar prima ce? Daisy fusese împuşcată, Paoletta înjunghiată, dar celelalte muriseră din cauze naturale.

Sau cineva începuse să omoare fete într-un mod mai inteligent.

Bat câmpii, îşi spuse Alex în sinea ei. *Fac legături care nu există*. Potrivit tuturor emisiunilor TV pe care le văzuse la viaţa ei, criminalii în serie aveau întotdeauna un *modus operandi*, o modalitate în care le plăcea să ucidă. În plus, presupunând că un criminal acţionase în New Haven, dacă acele date erau corecte, psihopatul respectiv vânase fete din 1854 până în 1958 – peste o sută de ani.

Dar ea n-ar fi putut să spună că asta e imposibil, când văzuse ce poate să facă magia.

Iar modul în care datele se grupau avea ceva familiar. Tiparul lor se potrivea cu modul în care fuseseră fondate societăţile. După 1800 existase o activitate frenetică, apoi o lungă vreme nu mai fusese construit niciun mormânt nou, până la cel al Manuscrisului, în anii ’60. Pielea lui Alex fu străbătută de un fior neplăcut. Din câte ştia, Craniu şi Oase fusese fondată în 1832 şi data aceea nu se potrivea cu niciuna dintre morţi, dar era singurul an pe care şi-l putea aminti.

Luă notiţele şi merse pe hol spre camera lui Dante. Scoase un exemplar din *Viaţa lui Lethe* din sertarul biroului. Pergamentul şi Cheia fusese fondată în 1842, Cartea şi Şarpele în 1865, Sf. Elmo în 1889, Manuscrisul în 1952. Doar data înfiinţării Casei Cap de Lup se potrivea, 1883, dar putea să fie o coincidenţă.

Parcurse cu degetul lista de nume.

1854 – Daisy Fanning Whitlock-Russell-Foc de armă

Nu mai văzuse nicăieri numele lui Daisy scris aşa, cu un al doilea nume de familie şi cratimă. Fusese întotdeauna doar Daisy Fanning Whitlock.

În cele din urmă, Alex înţelese: Russell nu era al doilea nume de familie. Şi niciuna dintre femei nu

avea un al doilea nume de familie. Rhinelander, Stone, Phelps, Kingsley, Wrexham – toate erau numele consiliilor, fundaţiilor şi asociaţiilor care finanţau societăţile şi care dăduseră banii pentru construirea mormintelor acestora.

Alex fugi din nou la bibliotecă şi trânti raftul; smulse iar Volumul Albemarle, dar se strădui să nu se grăbească. Trebuia să se gândească cum să formuleze. Russell era un consiliu care finanţase Craniu şi Oase. Scrise cu grijă: *Act de proprietate pentru un teren cumpărat de Consiliul Russell pe High Street, New Haven, Connecticut*.

Pe raftul din mijloc o aştepta un registru cu însemnul ogarului spiritului, simbolul Casei Lethe. În el erau actele de proprietate ale unor terenuri din întregul New Haven, locurile care într-o zi aveau să adăpostească fiecare dintre cele opt Case ale Voalului, fiecare dintre ele construită pe un centru de putere creat de o forţă necunoscută.

Însă Darlington ştiuse. *Prima*. 1854: anul în care Consiliul Russell cumpărase terenul pe care osarii aveau să-şi construiască mormântul. Darlington pusese cap la cap informaţiile şi aflase ce crease acele puncte focale de magie care alimentaseră ritualurile societăţilor, care făcuseră ca totul să fie posibil. Fete moarte. Una după alta. Scotocise în numere vechi din *New Havener* ca să potrivească locurile în care ele

muriseră cu amplasamentele mormintelor societăţilor.

Ce aveau special aceste morţi? Chiar dacă toate aceste fete fuseseră ucise, în New Haven existaseră de-a lungul anilor suficiente omucideri care nu avuseseră drept rezultat centri magici. Iar Daisy nici măcar nu murise pe High Street, acolo unde îşi înălţaseră mormântul osarii, aşa că de ce se formase centrul acolo? Alex ştia că îi scapă ceva, că nu reuşeşte să lege totul aşa cum ar fi făcut-o Darlington.

North îi dăduse datele; văzuse şi el legăturile.

Alex alergă la baie şi umplu chiuveta.

— North, spuse ea, simţindu-se ca o neghioabă. *North*.

Nimic. Fantomele astea. Nu erau niciodată acolo când aveai nevoie de ele.

Dar existau multe modalităţi de-a atrage atenţia unui Cenuşiu. Alex ezită, apoi luă de pe birou cuţitaşul pentru scrisori. Se tăie pe partea de sus a antebraţului şi lăsă sângele să picure în apă, privindu-l cum se învârtejeşte.

— Cioc-cioc, North.

Faţa lui North apăru pe apă atât de brusc, încât Alex tresări.

— Moartea lui Daisy a creat un centru, spuse ea. Cum ai aflat?

— N-am putut s-o găsesc pe Tara. Ar fi trebuit să

fie uşor cu obiectul ăla în mână, dar nu era nici urmă de ea de partea asta a Voalului. Exact ca Daisy. La fel, nici urmă de Gladys O'Donaghue. În ziua aceea s-a întâmplat ceva. Ceva mai important decât moartea mea sau a lui Daisy. Şi cred că s-a întâmplat din nou atunci când a murit Tara.

Daisy fusese aristocrată, parte a elitei oraşului. Totul începuse cu moartea ei. Dar celelalte fete? Cine fuseseră DeLauro, Mazurski, Mishkan şi celelalte? Imigrante care lucrau în fabrici? Servitoare? Fiice de sclavi eliberaţi? Fete ale căror morţi nu produceau niciun titlu de ziar sau piatră funerară?

Iar Tara ar fi trebuit să fie şi ea una dintre ele? Un sacrificiu? Dar de ce fusese atât de înfiorătoare moartea ei? Atât de publică? Şi de ce acum? Dacă erau într-adevăr crime, trecuseră peste 50 de ani de când murise ultima fată.

Cineva avea nevoie de un centru. Una dintre Casele Voalului avea nevoie de un nou cămin. Sf. Elmo făcea cerere de ani de zile să-şi construiască un nou mormânt – şi la ce era bun un mormânt fără un centru sub el? Alex îşi aminti de terenul gol pe care fusese găsit cadavrul Tarei. Era loc suficient să construieşti.

— North, spuse ea. Întoarce-te şi caută-le pe celelalte, încearcă să le găseşti.

Îi citi numele lor, unul după altul: *Colina Tillman*,

Sophie Mishkan, Effie White, Zuzanna Mazurski, Paoletta Delauro.

Alex luă un prosop de pe suport şi îşi tamponă braţul însângerat. Se aşeză la birou şi se uită pe fereastră spre Orange Street, încercând să gândească. Dacă Darlington descoperise cauza centrilor, prima persoană căreia i-ar fi spus ar fi fost Sandow. Probabil fusese mândru şi entuziasmat că făcuse o descoperire, una care avea să arunce o lumină nouă asupra modului în care funcţiona magia în acest oraş. Dar Sandow nu îi spusese nimic despre asta ei sau lui Dawes, nimic despre acest ultim proiect al lui Darlington.

Avea vreo importanţă? Sandow nu putea să fie implicat. Fusese şi el atacat violent, la doar un metru de locul în care se afla ea. Fusese cât pe ce să moară.

Dar nu din cauza lui Blake Keely. Blake îi făcuse rău lui Dawes, fusese cât pe ce să o omoare pe Alex, dar nu-i făcuse rău decanului. Ogarii mârâind, pe jumătate nebuni, fuseseră cei care săriseră în apărarea lui Alex, care îşi aminti pumnul încleştat al lui Blake. O lovise cu mâna aceea, dar apoi o ţinuse în continuare strânsă.

Se întoarse pe holul din capul scărilor. Ignorând petele întunecate de pe covor şi mirosul persistent de vomă, Alex se puse în genunchi şi începu să caute – pe şipcile podelei, sub covor. Abia când se uită sub o

jardinieră goală din răchită văzu sclipirea aurului. Îşi înveli degetele în mâneca bluzei şi o scoase încet la lumină. O monedă a compulsiei. Cineva îl controlase pe Blake. Cineva îi dăduse ordine foarte precise.

E un an de finanţare.

Darlington mersese cu teoria lui despre fete şi morminte la Sandow. Dar Sandow ştia deja. Sandow, care era în criză de bani după divorţ şi nu mai publicase nimic de ani de zile. Sandow, care îşi dorea cu disperare să păstreze tăcerea referitor la dispariţia lui Darlington. Sandow, care întârziase ritualul de găsire a lui până după prima lună nouă pe care o avuseseră la dispoziţie şi care folosise acel ritual pentru a-l împiedica pe Darlington să se mai întoarcă vreodată la Ulmul Negru. Asta, probabil, din cauză că Sandow fusese cel care pusese de fapt capcana pentru Darlington în subsolul Clădirii Rosenfeld. Încă de pe atunci plănuia Sandow moartea Tarei Hutchins – şi ştia că doar Darlington ar fi înţeles ce însemna în realitate asasinarea ei. Aşa că se descotorosise de el.

Sandow nu voise niciodată să-l aducă înapoi pe Darlington. La urma urmei, Alex era ţapul ispăşitor perfect. *Bineînţeles* că totul o luase razna în anul în care aduseseră o necunoscută ca delegată a Casei Lethe. Era de aşteptat. Pe viitor aveau să fie mai precauţi. Anul viitor, strălucita, competenta şi constanta Michelle Alameddine avea să se întoarcă şi

să se ocupe de educarea nesupusului lor Dante. Iar Alex avea să-i fie îndatorată lui Sandow, veşnic recunoscătoare pentru creşterea notelor.

Poate mă înşel eu, se gândi ea. Şi chiar dacă avea dreptate, asta nu însemna că trebuia să dea totul în vileag. Putea să tacă, să-şi păstreze notele de trecere şi să ducă la bun sfârşit vara ei calmă şi minunată. Colin Khatri avea să absolve în mai, deci nu mai trebuia să fie drăguţă cu el. Putea să supravieţuiască, să înflorească în grija profesoarei Belbalm.

Alex răsuci în mână moneda compulsiei.

În zilele de după masacrul din apartamentul din Van Nuys, Eitan alergase prin tot Los Angelesul, încercând să afle cine îl omorâse pe vărul lui. Existau zvonuri că ruşii îl omorâseră – numai că ruşilor le plăceau pistoalele, nu bâtele – sau poate albanezii, sau că cineva din Israel se asigurase că Ariel nu se mai întoarce din California.

Eitan venise să o vadă pe Alex la spital, în ciuda poliţistului postat la uşă. Cei ca Eitan erau asemenea Cenuşiilor. Găseau o modalitate de a intra.

Eitan se aşezase lângă patul ei, pe scaunul pe care îl ocupase cu o zi în urmă decanul Sandow. Avea ochii roşii şi barba nerasă. Dar costumul lui era elegant ca întotdeauna, cu lanţ de aur la gât ca un omagiu adus anilor ’70, ca şi cum i-ar fi fost lăsat moştenire de altă generaţie de dealeri şi proxeneţi, ca o făclie trecută de

la unul la celălalt.

— Era să mori noaptea trecută, îi spusese el.

Lui Alex îi plăcuse întotdeauna accentul lui. La început crezuse că e francez. Nu ştiuse ce să răspundă, aşa că îşi linsese buzele şi arătase spre carafa cu apă cu gheaţă. Eitan mormăise şi dăduse din cap.

— Deschide gura, spusese el, punându-i două cuburi de gheaţă pe limbă. Ai buzele foarte scorojite. Foarte uscate. Să ceri alifie.

— Bine, croncănise ea.

— Ce s-a întâmplat în noaptea aia?

— Nu ştiu. Am ajuns târziu la petrecere.

— De ce? Unde ai fost?

Deci era un interogatoriu. Foarte bine. Alex era pregătită să mărturisească.

— Eu i-am omorât.

Eitan ridicase brusc capul.

— Eu i-am omorât pe toţi.

Eitan se lăsase pe spătarul scaunului, trecându-şi mâna peste faţă.

— Drogaţi nenorociţi, spusese el.

— Nu sunt o drogată.

Alex nu ştia dacă e adevărat. Nu băgase niciodată chestii tari. Se temuse prea mult de ce s-ar putea întâmpla dacă îşi pierdea controlul, dar de ani de zile se menţinea într-o ceaţă atent întreţinută.

— *Tu* i-ai omorât? Tu, mititico? Erai leşinată, plină de fentanil.

Eitan îi aruncase o privire laterală.

— Trebuie să-mi plăteşti drogurile, spusese el.

Fentanilul. Ajunsese cumva de la Hellie în sângele ei şi îi rămăsese în organism suficient cât să pară că fusese la un pas de supradoză. Un ultim dar. Un alibi perfect.

— Mă duc la Yale, râsese Alex.

— Drogaţi nenorociţi, repetase Eitan dezgustat, ridicându-se şi scuturându-şi pantalonii cu dungă perfect croiţi.

— Ce o să faci? întrebase Alex.

— N-ai flori, spusese Eitan, privind prin cameră. Nici baloane sau altceva. E trist.

— Presupun că da, spusese Alex.

Nici măcar nu era sigură dacă mama ei ştie că ea e la spital. Probabil că Mira aştepta de mult un telefon de la Alex.

— Nu ştiu ce o să fac, spusese Eitan. Cred că boul tău de prieten a făcut datorii faţă de cine nu trebuia. A escrocat sau a supărat pe cineva şi Ariel s-a aflat în momentul nepotrivit la locul nepotrivit.

Eitan îşi frecase iar faţa.

— Dar nu contează, continuase el. Odată ce eşti fraier, e ca un tatuaj. Toată lumea vede asta. Oricum, cineva o să trebuiască să moară pentru ce s-a

întâmplat.

Alex se întrebase dacă ea va fi aceea.

— Trebuie să-mi plăteşti fentanilul, continuase Eitan. Şase mii de dolari.

După plecarea lui Eitan, Alex îi ceruse infirmierei să dea mai aproape telefonul. Scosese cartea de vizită pe care i-o lăsase Elliot Sandow şi sunase la biroul lui.

— Accept oferta voastră, îi spusese ea, după ce secretara îi făcuse legătura. Dar o să am nevoie de nişte bani.

— Asta n-ar trebui să fie o problemă, răspunsese el. Mai târziu, Alex şi-ar fi dorit să fi cerut mai mult. Aruncă iar în aer moneda compulsiei, iar după ce o prinse în mână, se ridică în picioare, ignorând zvâcnetul de durere care o străbătu. Se duse la birou, unde răsfirase notiţele lui Darlington lângă caietul ei însângerat.

Odată ce eşti fraier, e ca un tatuaj. Toată lumea vede asta.

Îşi scoase telefonul şi sună acasă la decan. Răspunse menajera, cum Alex ştiuse că o să se întâmple.

— Bună, Yelena. Sunt Alex Stern. Trebuie să-i las ceva decanului.

— Nu e acasă, spuse Yelena cu puternicul ei accent ucrainean. Dar poţi să aduci pachet.

— Ştii unde s-a dus? Se simte mai bine?

— Da. S-a dus acasă la preşedinte la petrecere mare. De bun-venit.

Alex nu fusese niciodată acasă la preşedintele universităţii, dar ştia clădirea. Darlington i-o arătase – o casă frumoasă de cărămidă roşie, cu chenare albe, de pe Hillhouse.

— Excelent, spuse Alex. Vin imediat.

Îi trimise un SMS lui Turner: *Ne-am înşelat*. *Ne întâlnim la casa preşedintelui.*

Împături lista de nume şi o băgă în buzunar. Nu avea să mai fie fraiera lui Sandow.

— Bine, Darlington, şopti ea, hai să ne jucăm de-a cavalerii.

30. Începutul primăverii

Alex trecu prin camera ei ca să facă duş şi să se schimbe. Îşi pieptănă părul cu grijă, verifică bandajele şi îşi luă rochia pe care i-o cumpărase mama ei. Nu voia să facă notă discordantă. Şi dacă se întâmpla ceva rău, voia să aibă cât mai multă credibilitate posibil. Îşi turnă o ceaşcă de ceai şi aşteptă ca North să apară în ceaşcă.

— Ai găsit ceva? întrebă ea atunci când faţa lui palidă apăru la suprafaţă.

— Niciuna dintre ele nu e aici, spuse el. Li s-a întâmplat ceva. Acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi lui

Daisy. Ceva mai rău ca moartea.

— Vino în afara protecţiilor. Şi fii pregătit. O să am nevoie de forţa ta.

— Îţi stau la dispoziţie.

Alex nu se îndoia de asta. Era sigură că North şi logodnica lui fuseseră ucişi de o magie scăpată de sub control. Dar după aceea se întâmplase altceva, ceva ce ea nu putea să explice. Ştia doar că asta o împiedicase pe Daisy să treacă în spatele Voalului, acolo unde şi-ar fi putut găsi pacea.

Luă o maşină spre casa preşedintelui. În faţă era un valet, iar prin ferestre se vedeau oameni peste tot. Bun. Aveau să fie martori.

Chiar şi aşa, îi trimise un SMS lui Dawes. *Ştiu că eşti dispărută în acţiune, dar dacă mi se întâmplă ceva, de vină e Sandow. Am lăsat dovezi în bibliotecă. Nu trebuie decât să întrebi Volumul Albemarle.*

Niciun răspuns de la Turner. Acum, când considera cazul soluţionat, terminase cu ea? Se bucură de prezenţa lui North alături, în timp ce străbătea aleea.

Alex se aşteptase ca cineva să verifice numele la uşă, dar intră fără nicio dificultate. Camerele erau calde şi miroseau a lână udă şi mere coapte. Îşi scoase haina şi o atârnă într-un cuier, peste alte două. Auzea un pian acoperit de murmurul conversaţiei. Înhăţă de la un servitor aflat în trecere două ciuperci umplute.

N-avea de gând să moară cu stomacul gol.

— Alex? întrebă servitorul.

Îşi dădu seama că e Colin, care poate că părea puţin obosit, dar nu tulburat sau furios.

— Nu ştiam că lucrezi şi pentru preşedinte, spuse ea prudent.

— M-a împrumutat de la Belbalm. Trebuie s-o duc acasă mai târziu, dacă vrei te duc şi pe tine. Lucrezi azi?

— Nu, spuse Alex scuturând din cap, trebuie doar să las ceva. Pentru decanul Sandow.

— Cred că l-am văzut lângă pian. Vino în bucătărie după ce termini. Cineva i-a trimis lui Belbalm o sticlă de şampanie şi ea a adus-o pentru noi.

— Drăguţ, spuse Alex, simulând entuziasmul.

Găsi toaleta şi se repezi înăuntru. Avea nevoie de o clipă ca să-şi redobândească stăpânirea de sine, să ia în calcul atitudinea degajată a lui Colin. Colin ar fi trebuit să fie furios. Ar fi trebuit s-o urască pentru că dezvăluise legăturile dintre el şi Tara şi scosese la lumină faptul că Pergamentul şi Cheia îşi împărtăşise secretele cu nişte neiniţiaţi şi folosise droguri ilegale. Chiar dacă Sandow eliminase numele ei din procedurile disciplinare, era în continuare o reprezentantă a Casei Lethe.

Dar nu ştia Alex deja că nu aveau să existe

repercusiuni reale? Doar o pedeapsă simbolică. O amendă. Altcineva avea să plătească preţul sângelui. Şi totuşi, îşi imaginase că avea să se producă o anumită reglare de conturi.

Se sprijini cu mâinile de chiuvetă, privind lung în oglindă. Părea epuizată, iar sub ochi avea cearcăne pronunţate. Îşi luase un pulover negru vechi peste rochia mulată de lână crem, pe care i-o cumpărase mama ei. Îl dădu jos. Pielea ei părea gălbuie, iar braţele aveau aspectul vinos al cuiva care nu va fi niciodată rotofei. Pe lâna rochiei apăruse o mică pată roşiatică; probabil că bandajul cel nou se desprinsese la margini. Voise să arate respectabil, ca o fată de treabă care îşi dă silinţa, cineva în care poţi să ai încredere. În schimb, arăta ca monstrul de la uşă.

Auzea din sufragerie clinchetul de pahare şi conversaţia civilizată. Se străduise atât de tare să facă parte din lumea asta. Dar, dacă asta era lumea reală, lumea normală, oare chiar voia să pătrundă în ea? Nimic nu se schimba niciodată. Vinovaţii nu aveau niciodată de suferit. Colin, Sandow, Kate şi toţi cei dinaintea lor, care frecventaseră acele morminte şi îşi făcuseră magia, nu erau cu nimic diferiţi de cei asemenea lui Len, Eitan şi Ariel. Luau ce voiau. Lumea putea să-i ierte, să-i ignore sau să-i îmbrăţişeze, dar nu îi pedepsea niciodată. Deci ce rost avea? Ce rost mai aveau media ei pe primul an şi

puloverele de caşmir la preţ redus, când jocul era măsluit de la bun început?

Alex îşi aminti cum îi pusese Darlington pe piele moliile-curier, în lumina slabă a arsenalului. Îşi aminti cum se estompaseră tatuajele ei şi cum crezuse, pentru prima oară, că totul e posibil, că ar putea găsi o modalitate de a face acest loc al ei.

Fii atentă când eşti în toiul activităţii, îi spusese el. Saliva putea să inverseze magia.

Alex îşi strânse pumnii. Îşi trecu limba peste nodurile mâinii stângi, apoi făcu la fel cu dreapta. Timp de o clipă nu se întâmplă nimic. Ascultă cum picura robinetul.

Apoi cerneala întunecată începu să apară pe pielea braţelor ei. Şerpi şi bujori, pânze de păianjen şi mănunchiuri de stele, doi peşti koi care se ocoleau neîndemânatic pe bicepsul ei stâng, un schelet pe un antebraţ, reprezentări misterioase ale roţii budiste a vieţii. Nici acum nu ştia ce înseamnă acele simboluri. Trăsese o carte cu roti din pachetul de tarot al lui Hellie cu doar câteva clipe înainte de a intra în salonul de tatuaje de pe promenadă. Alex se uită în oglindă cum i se revarsă pe piele trecutul, cicatricele pe care ea le alesese.

Noi suntem păstorii. Trecuse timpul pentru aşa ceva. Era mai bine să fii un şarpe-cu-clopoţei. Să fii un şacal.

Ieşi din toaletă şi se lăsă absorbită de mulţime, cu norii ei de parfum, costumele şi puloverele tricotate marca St. John. Văzu privirile nervoase aruncate în direcţia ei. Nu avea aspectul potrivit. Nu avea un aspect salubru. Locul ei nu era acolo.

Zări părul cărunt al lui Sandow într-un grup de oaspeţi de lângă pian. Se sprijinea pe o pereche de cârje.

Alex fu surprinsă că Sandow nu se vindecase, dar, în acelaşi timp, nu şi-l imagina urcând singur un morman de cutii de lapte de capră pe treptele lui Il Bastone ca să le verse în creuzet.

— Alex! spuse el, întru câtva nedumerit. Ce surpriză plăcută!

Alex zâmbi călduros.

— Am găsit dosarul pe care l-ai cerut şi m-am gândit că vrei să afli cât de repede posibil.

— Dosarul?

— Despre actele de proprietate. Care merg până în 1854.

Sandow tresări, apoi râse neconvingător.

— Bineînţeles, spuse el. Eu sunt în stare să-mi uit şi capul. Scuzaţi-ne o clipă.

Ieşi din mulţime, cu Alex în urma lui. Alex ştia că Sandow deja calculează cam ce ar putea şti ea şi cum s-o chestioneze, poate cum s-o reducă la tăcere. Scoase telefonul din buzunar şi apăsă butonul de

înregistrare. Alex ar fi preferat să aibă protecţia mulţimii, dar ştia că microfonul n-ar fi putut să separa vocea lui de zgomotul petrecerii.

— Rămâi aproape, îi şopti ea lui North, care plutea alături.

Sandow deschise uşa unui birou – o cameră încântătoare, perfect pătrată, cu şemineu cu poliţă din piatră şi uşi mari de sticlă ce dădeau în grădina din spate, în care se amestecau rămăşiţele de zăpadă şi verdele începutului de primăvară.

— După tine, spuse Sandow.

— Intră tu, spuse Alex.

Decanul dădu din umeri şi intră. Puse cârjele la o parte şi se sprijini de birou.

Alex lăsă uşa deschisă, astfel ca invitaţii la petrecere să-i poată vedea măcar parţial. Nu se aştepta ca Sandow să ia un prespapier elegant şi s-o pocnească cu el, dar acesta ucisese deja o fată.

— Ai ucis-o pe Tara Hutchins.

Sandow deschise gura, dar Alex îl opri cu un gest al mâinii.

— Încă nu te apuca să minţi. Avem multe de parcurs şi ar fi mai bine să-ţi dozezi efortul. Ai omorât-o – sau ai pus pe cineva să facă asta – pe un triunghi de pământ nefolosit, unul pe care, din câte pot presupune, Consiliul Rhinelander o să încerce să-l achiziţioneze.

Decanul scoase din buzunar o pipă, apoi o pungă de tutun şi începu s-o umple meticulos. Puse pipa lângă el, fără s-o aprindă. În cele din urmă, îşi încrucişă braţele şi o privi în ochi.

— Şi ce? întrebă el.

Alex nu ştia prea bine la ce se aşteptase, dar nu la asta.

— Păi…

— Şi *ce*, domnişoară Stern?

— Te-au plătit? întrebă ea.

— Sf. Elmo? Da, anul trecut. După divorţ n-am rămas cu nimic. Economiile mele au fost distruse. Dar câţiva absolvenţi devotaţi ai Casei Sf. Elmo au eliminat toate problemele astea printr-un singur cec. Nu a trebuit decât să le ofer un centru pe care să construiască.

— De unde au ştiut că tu poţi să creezi aşa ceva?

— N-au ştiut. Eu i-am abordat. Am încercat să descopăr tiparul în perioada petrecută de mine la Lethe. Ştiam că o să se repete. Trecuse termenul de mult. N-am crezut că va trebui să fac *efectiv* ceva. Trebuia doar să aşteptăm.

— Societăţile au fost implicate în omorârea celorlalte fete? Colina, Daisy şi restul?

Sandow privi iar în spatele ei.

— În mod direct? M-am întrebat şi eu asta, de-a lungul anilor. Dar dacă vreuna dintre societăţi

soluţionase misterul creării unui centru, de ce s-ar fi oprit la unul? De ce n-ar fi folosit acea cunoaştere? S-o ofere la schimb pentru altceva?

Sandow îşi luă pipa.

— Nu, nu cred că au fost implicate, continuă el. Oraşul ăsta e unul aparte. Voalul e mai subţire aici, fluxul magiei mai facil. Se învârtejeşte în jurul centrilor, dar există magie în fiecare piatră, fiecare bucată de pământ, fiecare frunză a fiecărui vechi ulm. Şi e înfometată.

— Oraşul…

Alex îşi aminti senzaţia stranie pe care o avusese la locul crimei, văzând modul în care acesta reproducea în mic harta coloniei New Haven. Dawes spusese că ritualurile funcţionau cel mai bine dacă erau construite în jurul unei date prielnice. Sau al unui loc prielnic.

— De asta ai ales intersecţia aia pentru asasinarea Tarei.

— Ştiu cum să construiesc un ritual, Alex. Atunci când vreau.

Nu-i spusese Darlington că Sandow fusese un strălucit delegat al Casei Lethe? Că unele dintre ritualurile inventate de el erau folosite şi acum?

— Ai ucis-o pentru bani.

— Pentru mulţi bani.

— Ai primit mită de la consiliul Casei Sf. Elmo. Le-

ai spus că poţi să controlezi amplasarea următorului centru.

— Că o să pregătesc un loc. Am crezut că nu trebuie decât să aştept ca ciclul să ajungă la capăt. Dar asta nu s-a întâmplat. N-a murit nimeni. Nu s-a format niciun nou centru.

Sandow scutură din cap, frustrat.

— Erau atât de nerăbdători. Au… au spus că o să-şi ceară banii înapoi, că o să se adreseze consiliului Lethe. Trebuiau împăciuiţi. Am creat un ritual despre care ştiam că o să funcţioneze. Dar aveam nevoie de o ofrandă.

— Şi ai găsit-o pe Tara.

— O ştiam, spuse Sandow pe un ton aproape afectuos. Când Claire era bolnavă, Tara îi aducea marijuana.

— Soţia ta?

— A făcut cancer de două ori şi am îngrijit-o cum am putut mai bine, după care m-a părăsit… Tara a fost la mine acasă de multe ori. A auzit unele lucruri pe care probabil n-ar fi trebuit să le audă. Nu mă concentram asupra discreţiei. Ce mai conta?

Ce mai conta ce ştie o fată din oraş?

— Tara era şi drăguţă, nu-i aşa?

Sandow întoarse privirea, vinovat. Poate că o futuse; poate doar se bucurase că are pe cineva cu care să vorbească. Aşa se făcea când erai dealer. Te

purtai frumos cu clienţii. Sandow avea nevoie de un umăr înţelegător, iar Tara i-l oferise.

— Dar apoi Darlington a descoperit tiparul, şirul de fete.

— Aşa cum îl descoperisem şi eu. Presupun că era inevitabil. Era prea inteligent, prea curios pentru propriul lui bine. Şi voia mereu să afle ce anume făcea ca New Havenul să fie diferit. Încerca să facă o hartă a nevăzutului. Mi-o adusese s-o văd doar în treacăt, ca pe un exerciţiu academic, o teorie extravagantă, posibil subiect al tezei lui de licenţă. Dar la momentul acela…

— Deja plănuiseşi s-o ucizi pe Tara.

— Tara se folosise de ce auzise în casa mea pentru a-şi construi o afacere profitabilă, vânzând marfă societăţilor. Se încurcase prea mult atât cu cei din Pergamentul şi Cheia, cât şi cu cei din Manuscrisul. Drogurile. Ritualurile. Totul avea să se prăbuşească. Avea 19 ani, era o consumatoare de droguri, o infractoare. Era…

— O ţintă facilă.

Ca şi mine.

— Însă Darlington şi-ar fi dat seama, continuă Alex. Ştia de fetele dinainte. Era suficient de deştept ca să facă conexiunea dintre ele şi Tara. Aşa că în noaptea aia ai trimis fiara din iad să-l înghită.

— Pe voi amândoi, Alex. Dar se pare că

Darlington a fost de ajuns pentru a potoli apetitul fiarei. Sau poate te-a salvat el, printr-un gest final şi nesăbuit de eroism.

Sau poate că monstrul nu voise s-o înfulece pe Alex. Poate ştiuse că avea să-l ardă pe dinăuntru. Sandow oftă.

— Lui Darlington îi plăcea să vorbească despre faptul că New Havenul e mereu pe punctul de a reuşi, mereu în pragul norocului. Nu înţelegea că oraşul ăsta face echilibristică. De o parte e succesul. De cealaltă ruina. Magia acestui loc şi sângele vărsat pentru a o păstra sunt singurele lucruri care stau între oraş şi sfârşitul lui.

Oraşul ăsta a fost futut de la bun început.

— Ai făcut-o tu însuţi? întrebă Alex. Sau n-ai atâta curaj?

— Ştii, cândva am fost cavaler al Casei Lethe. Aveam voinţa necesară.

Părea mândru de asta.

Isabel spusese că Sandow dormise în biroul lui Belbalm, după ce băuse prea mult whisky, dar era posibil ca el să se fi furişat cumva afară sau chiar să folosească aceeaşi magie a portalului de a cărei folosire ea îl bănuise şi pe Colin. Chiar şi aşa, ar fi trebuit să facă şi o vrajă de camuflare – dar bineînţeles că asta nu ar fi fost o problemă pentru Sandow. Alex se gândi la pudriera cu ajutorul căreia

intrase în apartamentul Tarei şi apoi în închisoare. Când o scosese din sertar, văzuse pe ea o pată. Dar Dawes nu ar fi pus-o la loc murdară. Cineva o folosise înaintea lui Alex.

— Tu ţi-ai luat faţa lui Lance. Ai drogat-o pe Tara, ca să nu o doară, apoi ai omorât-o. Tu ai trimis *glumul* să mă atace?

— Da. A fost riscant, poate nesăbuit. Nu am talent la necromanţie. Dar nu ştiam ce puteai să fi descoperit la morgă.

Alex îşi aminti cum stătuse Sandow în faţa ei la Colibă, cu ceaşca de ceai pe genunchi, spunându-i că puterea ei atrăsese atacul *glumului*, că *ea* era de vină pentru asta, pentru uciderea Tarei.

— Mi-ai spus că e vina mea.

— Ei, tu n-ar fi trebuit să supravieţuieşti, spuse Sandow pe un ton rezonabil. Trebuia să spun ceva. Darlington a ştiut că o să faci probleme. Dar nu mi-am dat seama cât de multe.

— Încă nu ştii, spuse Alex. Iar Darlington te-ar urî de la un cap la altul.

— Darlington era un gentleman. Dar asta nu e o perioadă pentru gentlemeni.

Sandow îşi luă pipa.

— Ştii ce e groaznic?

— Că ai omorât cu sânge-rece o fată, pentru ca nişte puşti bogaţi să-şi poată construi un club elegant?

Pare destul de groaznic.

Dar el nu părea s-o audă.

— N-a funcţionat, spuse el scuturând din cap, cu sprâncenele ascuţite încreţindu-i fruntea. Ritualul a fost unul solid. L-am construit perfect. Dar nu a apărut niciun centru.

— Deci Tara a murit şi tu eşti tot terminat?

— Aşa aş fi fost, dacă nu erai tu. Voi propune să se confişte mormântul Manuscrisului. Următorul an şcolar, Sf. Elmo va avea un nou cămin. O să obţină ce au vrut. Eu o să-mi primesc banii. Deci întrebarea e, Alex, ce vrei *tu*?

Alex îl privi lung. Sandow chiar încerca să negocieze cu ea.

— Ce vreau eu? *Să nu mai omori oameni*. Nu poţi să asasinezi o fată şi să-l faci pe Darlington să dispară. Nu poţi să te foloseşti de mine, Dawes şi Lethe pentru că vrei să locuieşti într-un cartier frumos şi să ai o maşină frumoasă. N-ar trebui să facem echilibristica asta. Noi suntem păstorii, fir-ar a dracu'.

— Noi suntem cerşetorii de la masă, râse Sandow. Ni se aruncă resturile. Dar magia reală, cea care asigură succesul şi salvează vieţi, le aparţine lor. În afara cazului în care luăm şi noi puţină.

Sandow ridică pipa, dar, în loc să o aprindă, îşi răsturnă în gură conţinutul ei, care îi licări pe buze – *astrumsalinas*. Puterea stelelor. *Compulsie*! Sandow i-o

dăduse şi lui Blake, ca s-o folosească pe Alex, în noaptea aceea de la Il Bastone. Noaptea în care, cu ajutorul unei monede a compulsiei Sandow îl trimisese pe Blake Keely s-o ucidă.

De data asta n-o să-ţi meargă.

Alex apelă la North şi simţi cum el se revarsă în ea, cu un elan subit, umplând-o de forţă. Se aruncă spre Sandow.

— Stai acolo! spuse decanul.

Paşii ei şovăiră, vrând doar să se supună. Dar drogul nu avea nicio putere asupra morţilor.

Nu, spuse North, cu o voce care răsună limpede în capul ei.

— Nu, spuse Alex.

Îl împinse pe decan în scaunul de la birou. Cârjele lui căzură zăngănind pe podea.

— Vine Turner. O să-i spui ce ai făcut. Nu o să existe niciun mormânt nou pentru Sf. Elmo. Nu o să se rezolve totul cu amenzi şi suspendări. O să plătiţi cu toţii. Să le ia dracu' de societăţi, s-o ia dracu' pe Lethe şi să te ia dracu' pe tine.

— Alexandra?

Alex şi Sandow se întoarseră. Profesoara Belbalm ezita în uşă, cu un pahar de şampanie în mână.

— Ce se întâmplă aici? Elliot… eşti bine?

— M-a atacat! ţipă el. E bolnavă şi instabilă. Marguerite, cheamă paza campusului. Cheamă-l pe

Colin, să mă ajute s-o imobilizăm pe Alex.

— Bineînţeles, spuse Belbalm, asupra căreia începea să acţioneze compulsia.

— Aşteaptă puţin… începu Alex.

Ştia că e inutil. Nu puteai s-o convingi de ceva cât era sub influenţa puterii stelelor.

— Am o înregistrare, continuă Alex. Am dovada…

— Alexandra, nu ştiu ce te-a apucat, spuse Belbalm scuturând trist din cap, apoi zâmbi şi făcu cu ochiul. De fapt, ştiu exact ce te-a apucat. Bertram Boyce North.

— Marguerite! se răsti Sandow. Ţi-am spus să…

— Ah, Elliot, taci din gură.

Profesoara Belbalm intră, închise uşa în urma ei şi o încuie.

31. Începutul primăverii

Alex privi lung. Nu era posibil. Cum se opunea Belbalm puterii stelelor? Şi putea cumva să-l *vadă* pe North?

Belbalm puse şampania pe un raft al bibliotecii.

— Te rog, ia loc, Alex, spuse ea, cu aerul graţios al unei gazde.

— Marguerite, spuse Sandow grav.

— Trebuia de mult să avem o discuţie, nu-i aşa? Tu eşti un om disperat, nu unul prost, cred. Iar

preşedintele s-a cherchelit deja şi s-a instalat în faţa şemineului. N-o să ne întrerupă nimeni.

Sandow se lăsă pe speteaza scaunului cu un aer precaut. Dar Alex nu era dispusă să-i facă pe plac.

— Poţi să-l vezi pe North? întrebă ea.

— Văd conturul lui, spuse Belbalm. Ascuns înăuntrul tău, ca un secret. N-ai observat că biroul meu are protecţii?

Alex îşi aminti de senzaţia de pace pe care o avusese acolo şi de plantele care creşteau în ghivecele de la fereastră – mentă şi măghiran. Acestea creşteau şi la marginea casei lui Belbalm, chiar dacă era miezul iernii. Dar nu putea să înţeleagă ce sugera Belbalm.

— Eşti ca mine? întrebă ea.

Belbalm zâmbi şi dădu o singură dată din cap în semn că da.

— Noi suntem învârtitoarele Roţii. Toate lumile ni se deschid. Dacă suntem suficient de îndrăzneţe să intrăm.

Alex simţi o ameţeală subită şi se prăbuşi pe un fotoliu. Scârţâitul pielii lui fu straniu de liniştitor.

Belbalm îşi luă şampania şi se aşează relaxat pe fotoliul din faţa ei, elegantă şi stăpână pe sine ca de obicei, ca şi cum ar fi fost o mamă şi fiica ei care veniseră să se întâlnească cu decanul.

— Poţi să-l laşi să iasă, dacă vrei, spuse Belbalm.

Alex avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama

că se referea la North. Ezită, apoi îl împinse uşor şi el ieşi din ea, luând formă lângă birou, cu ochi precauţi care zvâcneau de la Alex la Belbalm.

— Nu prea ştie ce să facă, nu-i aşa? întrebă Belbalm înclinându-şi capul într-o parte, cu un zâmbet plin de viaţă pe buze. Bună, Bertie.

North se trase în spate.

Alex îşi aminti după-amiaza plină de soare din biroul North & Sons, rumeguşul din colţuri şi senzaţia profundă de mulţumire. *La ce te gândeşti, Bertie*?

— Daisy? şopti Alex.

Decanul Sandow se aplecă în faţă, studiind-o pe Belbalm.

— Daisy Fanning Whitlock? spuse el.

Dar nu era posibil.

— Prefer varianta franceză, *Marguerite*. Mult mai puţin provincială decât Daisy, nu?

North scutură din cap, iar expresia lui începu să devină furioasă.

— Nu, spuse Alex. Eu am văzut-o pe Daisy. Nu doar fotografia ei. Am văzut-o pe *ea*. Şi nu semeni deloc cu ea.

— Pentru că acesta nu este trupul cu care m-am născut. Nu este trupul pe care l-a distrus elegantul şi scumpul meu Bertie.

Belbalm se întoarse spre North, care acum se uita urât la ea, cu o expresie neîncrezătoare.

— Nu-ţi face griji, Bertie. Ştiu că n-a fost vina ta. Într-un fel, a fost vina mea.

Accentul lui Belbalm părea să fi dispărut, iar vocea ei preluase vocalele lungite ale lui North.

— Am atâtea amintiri, dar ziua aceea de la fabrică e cea mai clară, continuă Belbalm, închizând ochii. Simt şi acum soarele care intra prin ferestre, mirosul de lemn lustruit. Tu voiai să mergem în luna de miere în Maine. Nici mai mult, nici mai puţin decât în *Maine*... M-am trezit că un suflet s-a băgat în mine – un suflet frenetic, scăldat în sânge şi plin de magie. Mi-am petrecut viaţa în comuniune cu morţii, ascunzându-mi darul şi împrumutând puterea şi cunoaşterea lor. Dar niciodată nu fusesem stăpânită de un spirit în felul acela.

Belbalm dădu din umeri a neputinţă.

— M-am panicat, continuă ea. L-am alungat în tine. Nici măcar nu ştiam că pot să fac asta.

Frenetic, *scăldat în sânge* şi *plin de magie*.

Alex bănuise că ceva mersese prost la o prognosticare din 1854, că osarii uciseseră din greşeală vagabondul pe care îl folosiseră drept victimă. Se întrebase de ce spiritul acela fusese atras în acea cameră anume, de ce căutase adăpost în North, dacă nu cumva fusese doar o coincidenţă îngrozitoare. Dar nu, magia aceea, acel suflet nesupus eliberat de trup şi prins între viaţă şi moarte fusese

atras de puterea unei tinere fete. Fusese atras de Daisy.

— A fost o greşeală prostească, spuse Belbalm oftând. Şi am plătit pentru ea. Nu aveai cum să stăpâneşti acel suflet şi furia lui. Ţi-a luat pistolul. Ţi-a folosit mâna ca să mă împuşte pe mine. Eu trăisem atât de puţin şi, dintr-odată, viaţa mea a luat sfârşit.

North începu să umble într-o parte şi-n alta, continuând să scuture din cap. Belbalm se lăsă pe spate în scaunul ei şi pufni.

— Dumnezeule, Bertie, cum poţi să fii atât de obtuz? De câte ori ai trecut pe lângă mine pe stradă fără să mă bagi în seamă? Câţi ani a trebuit să te văd cum te plimbi prin New Haven, în toată splendoarea ta byroniană? Mi-a fost luat trupul, aşa că a trebuit să fur altul.

Avea o voce calmă şi măsurată, dar Alex simţea furia din ea.

— Mă întreb, Bertie, de câte ori te-ai uitat la Gladys fără s-o vezi cu adevărat.

Tipii de genul ăsta nu observau niciodată servitorii. Alex îşi aminti cum privise pe ferestrele biroului lui North şi văzuse cum se plimbă Gladys printre copaci, cu boneta ei albă. Ba nu, Gladys îşi ţinea boneta în mână. Părul ei era alb, neted şi lins ca un cap de focă. Exact ca al lui Belbalm.

— Sărmana Gladys, spuse Belbalm, sprijinindu-şi

bărbia cu mâna. Sunt sigură că ai fi observat-o dacă ar fi fost mai drăguţă.

North se uita acum la Belbalm cu o expresie care oscila între neîncredere şi refuz încăpăţânat.

— Nu eram pregătită să mor, continuă Belbalm. Am părăsit trupul meu distrus şi l-am revendicat pe al ei. Ea a fost prima.

Prima.

Gladys O'Donaghue descoperise cadavrele lui Daisy şi North şi fugise ţipând pe Chapel Street spre High Street, unde o găsiseră autorităţile. High Street, acolo unde o alungase spiritul disperat al lui Daisy. High Street, acolo unde fusese creat primul centru şi unde avea să fie construit primul dintre morminte.

— Ai posedat-o pe Gladys? spuse Alex, încercând să înţeleagă ce spunea Belbalm.

North se băgase în capul lui Alex, însă doar pentru scurt timp. Ea ştia că existau poveşti despre posesiuni şi bântuiri reale, dar nimic care să semene cu… ce o fi fost chestia asta.

— Mă tem că e un cuvânt prea amabil pentru ce i-am făcut eu lui Gladys, spuse încet Belbalm. Ea era irlandeză, înţelegeţi. Foarte încăpăţânată. A trebuit să mă năpustesc în ea, aşa cum sufletul acela mizerabil s-a năpustit în mine. A fost o luptă. Ştiţi că pentru irlandezi cuvântul „urs" era tabu? Nimeni nu ştie exact de ce, dar cel mai probabil din cauză că se

temeau că rostirea cuvântului o să invoce animalul. Aşa că îi spuneau „cel miţos” sau „mâncătorul de miere”. Mi-a plăcut întotdeauna expresia asta. *Mâncătorul de miere*. I-am mâncat sufletul lui Gladys, ca să fac loc pentru al meu.

Belbalm plescăi cu un aer încântat:

— A fost atât de dulce.

— Nu e posibil, spuse Sandow. Un Cenuşiu nu poate să ia pur şi simplu trupul cuiva. Nu într-un mod permanent. Carnea lui s-ar ofili şi ar muri.

— Deştept băiat, spuse Belbalm. Dar eu nu eram o fată obişnuită şi nu sunt o Cenuşie obişnuită. Noul meu trup trebuia întreţinut, iar eu aveam mijloacele de a face asta.

Belbalm îi aruncă o mică privire poznaşă lui Alex.

— Tu ştii deja că poţi să-i laşi pe morţi să intre în tine. Nu te-ai întrebat niciodată ce le-ai putea face celor vii?

Cuvintele aveau un sens adânc, iar mintea lui Alex le asimila încetul cu încetul. Daisy nu doar o omorâse pe Gladys. Asta fusese ceva aproape întâmplător. Consumase sufletul ei. *Această* violenţă fusese cea care crease un centru. Atunci ce creaseră ceilalţi centri? *Noul meu trup trebuia întreţinut*.

Gladys fusese prima. Dar nu şi ultima.

Alex se ridică, trăgându-se înapoi spre şemineu.

— Tu le-ai ucis pe toate. Toate fetele acelea. Una

câte una. Şi le-ai mâncat sufletele.

Belbalm dădu o singură dată din cap, aproape ca o plecăciune.

— Şi le-am lăsat trupurile în urmă, simple carcase pentru ciocli. Nu diferă cu nimic de ce faci tu când atragi un Cenuşiu înăuntrul tău ca să-i iei forţa, dar nu-ţi poţi imagina vitalitatea unui suflet viu. Poate să mă întreţină ani de zile. Uneori mai mult.

— Dar de ce? întrebă Alex cu disperare.

Nu avea niciun sens.

— De ce aceste fete? De ce acest loc? Ai fi putut să te duci oriunde, să faci orice.

— Greşit, răspunse Belbalm, cu un râs amar. Am avut multe profesiuni. Mi-am schimbat numele şi identitatea şi am construit vieţi false, ca să-mi ascund adevărata natură. Dar n-am ajuns niciodată în Franţa. Nici în vechiul meu trup, nici în ăsta. Indiferent câte suflete consum, nu pot pleca de aici fără să încep să mă descompun.

— E din cauza oraşului, spuse Sandow. Ai nevoie de New Haven. Aici trăieşte magia.

Belbalm pocni braţul fotoliului cu palma.

— Maghernița asta de oraş, spuse ea.

— Nu aveai dreptul să faci asta, spuse Alex.

— Bineînţeles că nu, răspunse Belbalm, părând aproape derutată. Băieţii din Craniu şi Oase aveau dreptul să-l despice pe bietul bărbat al cărui suflet m-

a atacat?

Belbalm arătă cu bărbia spre Sandow.

— Dar *el* avea dreptul s-o ucidă pe Tara?

Sandow tresări, surprins.

— Ştiai? o întrebă Alex. Ai mâncat şi sufletul ei?

— Nu sunt un câine care vine în fugă atunci când sună clopotul de cină. De ce mi-aş pierde vremea cu un astfel de suflet când aveam un adevărat ospăţ în faţa mea?

— Ah, spuse Sandow, lipindu-şi vârfurile degetelor. Înţeleg. Se referă la tine, Alex.

Privirea lui Belbalm era rece.

— Nu trebuie să fii atât de încântat, Elliot. N-am venit aici ca să-ţi corectez greşelile şi n-am de gând să-mi pierd timpul făcându-mi griji că tu o să-mi divulgi secretele. O să mori în scaunul ăla.

— N-aş crede, Marguerite.

Sandow se ridică, cu faţa inundată de aceeaşi hotărâre care îl posedase în noaptea ritualului lunii noi, când privise în focurile iadului.

— *Ziua-i pe sfârşite, se sună stingerea, şi turma vine încet, mugind…*

North se trase în spate. Îi aruncă o privire disperată lui Alex şi încercă zadarnic să se agaţe de pereţi, în timp ce începea să dispară printre rafturile bibliotecii, luptându-se împotriva alungării lui, deşi era cuprins de frica faţă de cuvintele morţii.

— North! ţipă Alex.

Întinse mâna spre el, încercând să-l tragă înapoi în ea. Dar era prea târziu. North dispăru prin perete.

— *Plugarul trudit se întoarce acasă*, declamă Sandow, a cărui voce răsuna tare în încăpere. *Şi ne lasă lumea întunericului şi mie*…

Belbalm se ridică încet de pe fotoliu şi scutură mânecile tunicii ei negre şi elegante.

— Poezie, Elliot?

Cuvinte mortale. Dar Belbalm nu se temea de moarte. De ce să-i fie frică? Se întâlnise deja cu ea şi o învinsese.

Sandow îşi concentră privirea dură asupra lui Belbalm.

— *Poate-n acest loc uitat zace o inimă cândva plină de foc celest*…

Belbalm inspiră adânc şi îşi repezi mâna spre Sandow – acelaşi gest cu care Alex o primise pe Hellie şi îl atrăsese pe North în ea.

— Stop! strigă Alex, repezindu-se în cealaltă parte a camerei.

Prinse braţul lui Belbalm, dar carnea ei era tare ca marmura; Belbalm nu se clinti.

Ochii lui Sandow se umflaseră, iar dintre buzele lui desfăcute ieşi un şuierat ascuţit de ceainic care dă în clocot. Sandow icni şi căzu pe scaunul cu rotile de la birou, suficient de puternic cât să-l împingă în

spate. Se prinse cu mâinile de braţele scaunului. Scaunul se opri, iar decanul rămase nemişcat în capul oaselor, privind în gol, ca un actor slab care mimează şocul. Belbalm îşi ţuguie buzele a dezgust şi îşi şterse delicat colţul gurii.

— Un suflet ca un măr făinos, spuse ea.

— L-ai omorât, spuse Alex, incapabilă să întoarcă privirea de la cadavrul decanului.

— Dar merita altceva? Oamenii mor, Alexandra. Rareori e o tragedie.

— Nu va trece dincolo de Voal, nu-i aşa? spuse Alex, începând să înţeleagă. Tu le mănânci sufletele, iar ei nu mai pot trece mai departe. De asta n-a putut North s-o găsească pe Gladys sau pe vreuna dintre celelalte fete de partea cealaltă. Şi ce s-a întâmplat cu sufletul Tarei, sacrificat pentru ritualul lui Sandow? Unde s-a dus, până la urmă?

— Te-am supărat. Îmi dau seama. Dar tu ştii cum e să-ţi faci un loc în lume, să trebuiască să lupţi în fiecare clipă pentru viaţa ta. Nici nu-ţi poţi imagina cât de rău era asta pe vremea mea. Femeile erau trimise la casa de nebuni pentru că citeau prea multe cărţi sau pentru că soţii lor se săturau de ele. Aveam atât de puţine căi pe care să le urmăm. Iar mie mi-a fost furată calea. Aşa că mi-am creat una nouă.

Alex împunse cu degetul spre Belbalm.

— Nu ai dreptul să transformi chestia asta într-un

manifest feminist, spuse Alex. Ţi-ai creat o cale nouă din vieţile altor fete. Emigrante. De culoare. Sărace. Doar ca să mai obţii câţiva ani în plus.

Fete ca mine.

— E mult mai mult decât atât, Alexandra. E un act divin. După fiecare viaţă pe care o luam, vedeam că în scurtă vreme se înalţă un nou templu spre gloria mea – construit de băieţi care nu mai încetau să se minuneze de puterea pe care o revendicau, care considerau că li se cuvine. Ei se joacă cu magia, în timp ce eu îmi construiesc nemurirea. Din care o să faci parte şi tu.

— Ce noroc pe mine. Eu sunt trofeul.

Nu era nevoie s-o întrebe ce vrea să spună. Belbalm respinsese ofranda oferită de Sandow, pentru că nu voia să-şi strice apetitul.

— În această lungă viaţă am învăţat să am răbdare, Alexandra. N-am ştiut cum e Sophie atunci când am cunoscut-o, dar când i-am consumat sufletul era sălbatic şi amar, ca vânatul – mi-a electrizat sângele, nu alta. M-a hrănit peste 50 de ani. Apoi, când începeam să slăbesc şi să îmbătrânesc, a apărut Colina. De data asta, am recunoscut mirosul puterii ei. Am adulmecat-o în parcarea unei biserici şi am urmărit-o cvartale întregi.

Moartea celor două pusese fundaţiile pentru mormântul celor de la Sf. Elmo şi pentru cel al

Manuscrisului. Ce expresie folosise Belbalm?

— Ele erau învârtitoarele Roţii.

— Era ca şi cum ar fi fost atrase aici, ca să mă hrănească. Exact ca tine.

De asta încetaseră crimele în 1902. Fetele muriseră în succesiune rapidă la sfârşitul secolului al XIX-lea, când Daisy se hrănea cu fete obişnuite ca să rămână în viaţă. Dar apoi găsise prima ei învârtitoare a Roţii, pe Sophie Mishkan, o fată care avea o putere ca a ei. Sufletul acela o îndestulase până în 1958, când o omorâse pe Colina Tillman, altă fată înzestrată. Iar acum era rândul lui Alex.

Oraşul ăsta e dat naibii. Oare New Havenul le atrăgea aici pe învârtitoarele Roţii? Daisy. Sophie. Colina. Fusese dintotdeauna inevitabilă întâlnirea lui Alex cu acest loc şi acest monstru? Era scris ca magia să vină să alimenteze magia?

— Când ţi-ai dat seama ce sunt eu? întrebă ea.

— În clipa în care ne-am întâlnit. Am vrut să te las să te coci o vreme. Să te speli de duhoarea aceea de om obişnuit. Dar…

Belbalm dădu energic din umeri şi îşi repezi mâna.

Alex simţi o durere ascuţită în piept, ca şi cum sub stern i s-ar fi înfipt un cârlig care îi cresta inima. Văzu cum în jurul ei se aprind flăcări albastre, un cerc de foc care le înconjura pe ea şi pe Belbalm. Simţi cum

cade.

Hellie fusese lumina soarelui. North fusese răceală şi fum de cărbune. Belbalm era numai dinţi.

Alex se legăna lângă grătar, pe balconul minuscul de la Epicentru, în timp ce mirosul de cărbuni plutea greu în aer şi smogul mânjea dealurile din depărtare. Simţea în picioarele desculţe cum bubuie melodia cu bas puternic. Ridică degetul mare, ascunzând luna care răsărea, apoi o făcu să reapară.

O femeie se aplecă peste pătuţ, întinzându-se iar şi iar spre ea, dar mâinile ei treceau prin trupul lui Alex. Femeia plângea, iar lacrimile argintii cădeau pe braţele durdulii ale lui Alex, dispărând în pielea lor.

Hellie prinsese mâna lui Alex. O trăgea după ea, pe promenada din Venice. Scoase cartea Nouă de Bâte din pachetul de tarot. Alex avea deja în mână cartea ei. *Nici într-un caz nu tatuez asta pe mine*, spuse Hellie. *Lasă-mă să trag iar*.

Len îşi scoase una dintre brăţările de piele de pe antebraţ şi o prinse la încheietura lui Alex. *Să nu-i spui lui Mosh*, şopti el. Respiraţia lui mirosea a pâine înăcrită, dar Alex nu mai fusese atât de fericită niciodată, nu se mai simţise atât de bine niciodată.

Bunica ei stătea în faţa sobei. Alex simţea miros de chimion, de carne care se frige în cuptor, iar pe limbă, gust de miere şi nuci. *Noi mâncăm vegetarian*

acum, spuse Mira. În casă la tine, spuse bunica ei. *Când vine aici, îi hrănesc puterea.*

Un bărbat zăbovea în grădină, tunzând gardul viu care nu se schimba niciodată şi mijindu-şi ochii în soare, chiar şi în zilele înnorate. Încercă să vorbească cu Alex, dar ea nu auzea nimic.

Alex simţi cum amintirile îi sunt smulse una câte una, prinse de dinţii ca nişte ţepi ai lui Belbalm, care o destrăma încetul cu încetul. Belbalm – Daisy – le voia pe toate, pe cele bune şi pe cele rele, pe cele triste şi pe cele plăcute, toate la fel de delicioase.

Nu avea unde să fugă. Încercă să-şi amintească parfumul mamei ei, culoarea canapelei din sufragerie, orice ar fi putut s-o ajute să reziste în timp ce Daisy o înghiţea.

Avea nevoie de Hellie. Avea nevoie de Darlington. Avea nevoie de… cum o chema? Nu-şi putea aminti, o fată cu părul roşcat şi căşti la gât. *Pammie*?

Alex era ghemuită pe un pat. Era înconjurată de fluturi-monarh care se transformau în molii. În spatele ei era un băiat care se cuibărea în ea. Băiatul spuse: *O să te slujesc până la sfârşitul timpului.*

Dinţii lui Belbalm se afundară mai adânc. Alex nu-şi mai amintea trupul ei, braţele ei. În curând avea să dispară. Oare simţea şi o anumită uşurare alături de frică? Fiecare tristeţe, pierdere şi greşeală avea să fie eliminată. Nu avea să mai fie absolut nimic.

Belbalm avea s-o despice. Avea s-o bea până nu mai rămânea nimic.

Peste piaţeta de piatră a Bibliotecii Beinecke se înălţă un val, iar un băiat minunat, cu păr negru, striga: *Marea să le-nece toate*!

Alex putea să plutească spre Pacific, pe lângă Catalina, să privească cum vin şi pleacă feriboturile.

Valul se sparse deasupra pieţei, luând cu el o mulţime de Cenuşii.

Alex îşi aminti cum se ghemuise pe podeaua acelei biblioteci minunate, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cântând vechi cântece ale bunicii ei şi rostind cuvintele ei. Se ascunsese de Cenuşii, se ascunsese în spatele lui… Darlington, aşa îl chema… Darlington, cu haina lui închisă la culoare. Se ascunsese, aşa cum făcuse toată viaţa. Se izolase de lumea celor vii, ca să fie liberă de cei morţi.

Marea să le-nece toate.

Alexandra. Vocea lui Belbalm. Un avertisment. Ca şi cum ar fi înţeles gândul imediat ce acesta pătrundea în mintea lui Alex.

Nu mai voia să se ascundă. Se considera o supravieţuitoare, dar nu fusese cu nimic mai bună decât un câine bătut, care îşi arată dinţii şi mârâie, încercând cu orice preţ să rămână în viaţă. Acum era mai mult decât atât.

Alex încetă să se mai opună. Încetă să încerce să

se închidă în faţa lui Belbalm. Îşi aminti trupul ei, mâinile ei. Ceea ce intenţiona să facă era periculos. Era bucuroasă pentru asta.

Marea să le-nece toate. *Iar eu să devin valul.*

Îşi aruncă braţele în lături şi se deschise complet.

Îi simţi imediat, ca şi cum ar fi stat în aşteptare, corăbii pe o mare nesfârşită care priveau întruna orizontul întunecat, aşteptând o lumină, un far care să îi îndrume. Îi simţi în tot New Havenul. Pe Hillhouse. Pe Prospect. Îl simţi pe North cum urcă dinspre vechea fabrică unde fusese aruncat înapoi de cuvintele morţii, îl simţi pe acel puşti care încerca veşnic să facă rost de bilete în faţa Coliseumului dispărut, simţi Cenuşiii care sprintau pe lângă sala Payne Whitney şi o mie de alţi Cenuşii la care nu îşi îngăduise să privească niciodată – bătrâni care muriseră în paturile lor, o femeie care împingea cu mâinile schilodite un cărucior îndoit, un băiat cu o fată mutilată de o împuşcătură, care bâjbâia după pieptănul din buzunar. O excursionistă deshidratată şchiopăta pe panta lui East Rock, trăgându-şi piciorul rupt în urma ei, iar în Westville, în labirintul părăginit al Ulmului Negru, Daniel Tabor Arlington al III-lea îşi strângea bine halatul şi gonea spre ea, cu o ţigară atârnându-i în gură.

Veniţi la mine, îi imploră ea. *Ajutaţi-mă.* Alex îi lăsă să-i simtă groaza. Frica ei ardea ca un turn de

veghe, iar dorinţa ei de a trăi încă o zi, încă o oră le lumina calea.

Erau în număr nesfârşit. Se revărsau pe străzi şi treceau prin grădină, prin pereţi, înghesuindu-se în birou şi înghesuindu-se în Alex. Veneau ca un val înspumat.

Alex simţi cum Belbalm se trage în spate şi dintr-odată începu să vadă camera, pe Belbalm în faţa ei, cu braţele întinse şi ochii aprinşi. Roata continua să-i înconjoare, o flacără albastră şi strălucitoare. Erau în mijlocul ei, înconjurate de spiţele roţii.

— Ce e asta? şuieră Belbalm.

— Chemarea celor dispărute! ţipă Alex. Chemarea celor pierdute! Ştiu numele lor.

Iar numele aveau putere. Alex le rosti unul după celălalt, un poem al fetelor pierdute:

— Sophie Mishkan! Colina Tillman! Zuzanna Mazurski! Paoletta DeLauro! Effie White! Gladys O'Donaghue!

Morţii le şoptiră numele şi le repetară, trăgându-se mai aproape, ca un val de corpuri. Alex îi vedea cum se înghesuie în grădină, jumătate din ei înăuntrul zidurilor, jumătate afară. Îi auzea cum gem *Sophie*, *Colina*, *Zuzanna*, *Paoletta*, o tânguire crescândă.

Cenuşiii vorbeau şi chemau rămăşiţele acelor suflete, un murmur de voci care devenea tot mai

puternic, ca un cor nesincronizat.

— Alexandra, mârâi Belbalm, pe a cărei frunte apăruse transpiraţia. Nu o să renunţ la ele.

Dar nu mai depindea de ea.

— Pe mine mă cheamă Galaxy, nesătulă nenorocită ce eşti.

La auzul numelui lui Alex, Cenuşiii scoaseră un oftat unanim care străbătu camera ca un vânt, ridicând tivul lui Alex şi dând părul lui Belbalm pe spate. Belbalm mări ochii, care i se albiseră.

Dinăuntrul ei păru să iasă o fată, desprinzându-se de ea ca o pieliţă de ceapă albicioasă. Avea bucle groase închise la culoare şi purta şorţ de lucrătoare peste bluza gri şi peste fustă. Apăru o blondă cu pălărie cu pene şi pielea ca o caisă trecută, într-o rochie ecosez cu guler înalt, cu talia strânsă până la o dimensiune imposibilă; apoi o negresă într-un pulover roz-deschis şi fustă cu pliuri, cu păr ondulat şi strălucitor. Se desprinseră una după alta de Belbalm, alăturându-se mulţimii de Cenuşii.

Gladys fu ultima. Alex simţea că nu vine de bunăvoie. În ciuda tuturor anilor în care se ascunsese în conştiinţa lui Daisy, se temea să îi părăsească trupul.

— Nu are dreptul să te ţină, spuse Alex. Nu te teme.

Apăru o fată, abia vizibilă, o Cenuşie palidă. Era o

versiune mult mai tânără a lui Belbalm, mai zveltă şi cu trăsături ascuţite. Părul ei alb era legat în cozi. Gladys se întoarse ca să privească lung la sine însăşi, la Belbalm cu inelele şi tunica ei neagră. Ridică mâinile ca pentru a o ţine la distanţă, încă înfricoşată, şi se trase în mulţime, iar celelalte fete o înconjurară.

Belbalm deschise gura ca pentru a ţipa, dar nu se auzi decât şuieratul ca de ceainic pe care Alex îl auzise pe decan scoţându-l.

North era acum lângă Alex; poate că fusese acolo tot timpul.

— Nu e un monstru, spuse el pe un ton rugător. E doar o fată.

— Ştia că nu trebuie să facă asta, spuse Alex, care nu simţea niciun fel de milă. Dar a crezut că viaţa ei e mai importantă decât toate vieţile noastre.

— N-am ştiut că e capabilă de astfel de lucruri, răspunse el, acoperind larma mulţimii. N-am ştiut că are o astfel de inimă.

— N-ai cunoscut-o deloc.

Daisy cea atentă, care îşi ascunsese bine secretele, care văzuse fantome, care tânjise să vadă lumea. Daisy cea sălbatică, doborâtă înainte de a începe măcar să trăiască. Daisy cea crudă, care îşi refuzase soarta şi furase viaţă după viaţă ca să se hrănească.

Alex rosti ultimul nume.

— Daisy Fanning Whitlock!

Îşi ridică mâna şi simţi cum spiritul lui Daisy se apropie încet de ea, fără să vrea, luptându-se să rămână în trupul ei, ca o plantă hotărâtă să-şi răsucească rădăcinile în pământ şi să rămână acolo.

Alex luă putere de la Cenuşiii care o înconjurau, care treceau prin ea. Îi porunci minţii ei să-şi facă nişte dinţi şi îi înfipse în conştiinţa lui Daisy. Trase.

Sufletul lui Daisy se năpusti spre ea. Alex îl eliberă, înainte să poată intra în ea şi să se instaleze acolo.

Pentru un foarte scurt moment, zări o fată cu păr întunecat şi faţă drăguţă, cu fuste largi şi mâneci ondulate. Avea pieptul deschis de o rană de armă de foc şi gura deschisă a ţipăt. Cenuşiii se repeziră înainte.

North se aruncă în faţa lui Daisy.

— Te rog, spuse el. Las-o în pace!

Dar Gladys ieşi în faţă, subţire ca aerul.

— Nu, spuse ea.

— Nu, repetară în cor fetele pierdute.

Sophie şi Zuzanna, Paoletta, Effie şi Colina.

Cenuşiii trecură pe lângă North şi se abătură asupra lui Daisy, ca o hoardă învârtejită.

— *Mors irrumat omnia*, şopti Alex.

Moartea ne fute pe toţi.

Roata se învârti şi Alex simţi cum stomacul îi tresare. Îşi aruncă mâinile în lături, încercând să

găsească ceva, orice, de care să se agaţe. Dădu de ceva tare şi căzu în genunchi. Încăperea amuţi brusc.

Era pe covorul din biroul preşedintelui. Privi în sus, în timp ce capul continua să i se învârtă. Cenuşiii dispăruseră – toţi în afară de Mire. Auzea cum îi bubuie inima în piept, iar prin uşă auzea zgomotele petrecerii. Decanul zăcea mort pe scaunul de la birou. Când închise ochii, Alex continuă să vadă pe pleoape Roata care ardea albastru.

Trupul lui Belbalm făcuse implozie. Pielea i se transformase într-o coajă prăfoasă şi oasele i se fărâmiţaseră, ca şi cum asupra lor se lăsase povara a sute de ani. Nu era decât un morman de cenuşă.

Mirele se holba la grămada de praf care fusese cândva o fată. Îngenunche şi întinse mâna, dar degetele îi trecură prin grămăjoară.

Alex se ridică în picioare, sprijinindu-se de marginea biroului. Se duse, împleticit, spre uşile de sticlă care dădeau în grădină. Picioarele ei erau şovăitoare. Era destul de sigură că rana de la coaste se deschisese din nou. Descuie uşa, iar aerul rece intră, curat pe obrajii ei încinşi. Vântul spulberă cenuşa lui Belbalm.

North privea neajutorat cum se ridică cenuşa de pe covor.

— Îmi pare rău, murmură Alex. Dar ai un gust groaznic la femei.

Privi cadavrul decanului şi încercă să-şi pună mintea în funcţiune, dar se simţea stoarsă şi golită. Nu era în stare să-şi ducă gândurile mai departe. În grădină, păpădiile se înălţau din pământul straturilor de flori.

Turner, se gândi ea. Unde era? Primise mesajul ei?

Îşi scoase telefonul. Avea un SMS de la detectiv. *Lucrez la un caz. Stai unde eşti. Te sun când termin. NU FACE VREO TÂMPENIE.*

— Se pare că nu mă cunoaşte deloc, spuse ea.

Dinspre uşă se auzi un hohot de râs. Trebuia să gândească. Dacă datele despre celelalte morţi atribuite lui Daisy erau corecte, atunci moartea lui Sandow avea să pară cel mai probabil un infarct sau un accident vascular. Dar Alex nu voia să rişte. Putea să iasă pe furiş prin grădină, dar oamenii o văzuseră intrând în birou împreună cu el. Nu fusese tocmai discretă.

Trebuia să se întoarcă la petrecere şi să încerce să se integreze. Dacă o întreba cineva, avea să susţină că ultima oară îl văzuse pe decan discutând cu profesoara Belbalm.

— North, spuse ea, făcându-l să ridice privirea din locul în care stătea în genunchi. Am nevoie de ajutorul tău.

Era posibil ca el să nu fie dispus, ca el să o învinovăţească pentru moartea definitivă a lui Daisy.

Alex se întrebă dacă Cenuşiii aveau să lase vreo parte din ea să treacă dincolo de Voal. Nu părea foarte probabil, dată fiind prezenţa lui North aici, suferinţa lui.

North se ridică încet. Avea ochii întunecaţi şi jalnici ca întotdeauna, dar când privi spre Alex, în ei era o precauţie nouă. *Se teme de mine*? Nu o deranja ideea. Poate că North avea să se gândească mai bine înainte să se repeadă iar în craniul ei. Şi totuşi, îi părea rău pentru el. Ştia ce înseamnă să pierzi pe cineva, iar el o pierduse pe Daisy de două ori – mai întâi pe fata pe care o iubea, apoi imaginea pe care o avusese despre ea.

— Aş vrea să te asiguri că nu e nimeni pe hol, spuse Alex. Nu trebuie să mă vadă nimeni că ies din camera asta.

North pluti prin uşă şi, pentru o lungă clipă, Alex se întrebă dacă el o lăsase pur şi simplu acolo, cu un cadavru şi un covor plin de praf malefic.

Apoi el intră iar prin perete şi dădu din cap că drumul e liber.

Alex se forţă să meargă. Se simţea straniu, foarte deschisă şi expusă, ca o casă cu toate uşile date în lături.

Îşi netezi părul şi îşi trase în jos tivul rochiei. Trebuia să se poarte normal, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar ştia că asta nu avea să fie o

problemă. Făcuse asta toată viaţa ei.

Noi spunem „Voalul”, dar ştim că există multe Voaluri, fiecare din ele fiind o barieră între lumea noastră şi cea de dincolo. Unii Cenuşii rămân sechestraţi în spatele tuturor şi nu se întorc niciodată la cei vii; alţii pot fi zăriţi în lumea noastră de către cei dispuşi să rişte Glonţul lui Hiram, iar alţii pot să pătrundă încă şi mai adânc în lumea noastră, pentru a fi văzuţi şi auziţi de oamenii obişnuiţi. Ştim, de asemenea, că există multe zone de graniţă în care cei morţi pot sta împreună cu cei vii, şi bănuim de mult că există multe vieţi de apoi. Concluzia firească e că există, de asemenea, multe iaduri. Dar, dacă există astfel de locuri, ele ne rămân opace, necunoscute şi nedescoperite. Căci nu există explorator atât de temerar, încât să îndrăznească a merge pe drumul spre iad – indiferent cu ce e pavat el.

Viaţa lui Lethe. Proceduri şi Protocoale ale celei de A Noua Case

Cuando ganeden esta acerrado, guehinam esta siempre abierto.

Grădina Raiului poate să fie şi închisă, dar

iadul e întotdeauna deschis.

Zicală ladino

32. Primăvara

Alex se întâlni cu Dawes la Colibă. De acolo merseră pe Elm spre Payne Whitney şi intersecţia aleasă de Sandow pentru ritualul lui criminal, locul în care murise Tara Hutchins. *Prielnic*. Florile de primăvară începuseră să apară la marginile terenurilor goale, brânduşe mov-deschis şi clopoţeii lăcrămioarelor, cu gâturile lor îndoite şi ezitante.

Lui Alex îi venea greu să se îndepărteze de protecţii. Văzuse Cenuşii toată viaţa – Tăcuţi, cum le spunea ea. Acum nu mai tăceau. Acum îi *auzea*. Femeia moartă în cămaşă de noapte care cânta încet în faţa şcolii de muzică. Doi tineri cu haină şi pantaloni care bârfeau, cocoţaţi pe gardul Vechiului Campus, cu părţile stângi ale trupurilor carbonizate de cine ştie ce incendiu de demult. Chiar în clipa asta se străduia să-l ignore pe canotorul înecat care sprinta prin faţa sălii de sport. Îi auzea respiraţia zgomotoasă. Cum era posibil? De ce avea nevoie să respire o fantomă? Din cauza amintirii că avea nevoie de aer? Era un vechi obicei? Sau o încercare de a părea om?

Alex scutură încet din cap. Avea să găsească o modalitate de a-i reduce cumva la tăcere, altfel îşi pierdea minţile.

— Vorbeşte cineva? întrebă Dawes cu voce joasă.

Alex aprobă din cap şi îşi frecă tâmplele. Nu ştia cum avea să rezolve această problemă, dar ştia că trebuie să se asigure că Cenuşiii nu-şi dau seama că ea putea în continuare să-i audă, nu acum, când atât de mulţi dintre ei erau disperaţi să stabilească legături cu lumea viilor.

Nu-l mai văzuse pe North din după-amiaza petrecerii de la casa preşedintelui. Poate că jelea din pricina a ceea ce devenise Daisy după ce fusese omorâtă. Poate crease un grup de sprijin de cealaltă parte a Voalului, pentru sufletele pe care ea le ţinuse captive atât de mulţi ani. Alex nu ştia.

Merseră la terenul pe care decanul voise să-l ofere Casei Sf. Elmo. Alex spera ca florile să crească pe locul pe care murise Tara. Trimisese consiliului Lethe înregistrarea cu confesiunea lui Sandow. Aceştia căzură de acord că era oribilă. Grotescă. Dar mai ales periculoasă. Chiar dacă ritualul lui Sandow eşuase, nu voiau să-i vină cuiva ideea că ar putea să existe o modalitate de a crea un centru printr-o ucidere ritualică – şi nu voiau ca Lethe să fie pusă în legătură cu moartea Tarei. În afara câtorva membri ai consiliului, toţi credeau în continuare că Blake Keely e responsabil pentru crima aceea, iar Lethe avea de gând să menţină această convingere.

De data asta, Alex nu voia să insiste. Avea prea multe secrete noi care trebuiau păstrate. Moartea lui

Sandow fusese pusă pe seama unui infarct subit din timpul petrecerii. Căzuse urât cu doar câteva săptămâni înainte şi, în plus, era supus unei presiuni financiare extraordinare.

Moartea lui provocase tristeţe, dar atrăsese prea puţin atenţia – pentru că la petrecerea aceea se mai întâmplase ceva care era cu adevărat surprinzător: Marguerite Belbalm dispăruse după ce fusese văzută împreună cu el. Fusese văzută cum intră în biroul preşedintelui ca să discute cu decanul Sandow. Nimeni nu ştia unde era Belbalm acum sau dacă păţise ceva, iar poliţia din New Haven deschisese o anchetă.

Lethe nu avea habar ce fusese Belbalm sau ce legătură exista între ea şi moartea lui Sandow. Alex întrerupsese înregistrarea înainte ca profesoara să intre în birou. Consiliul Lethe nu auzise niciodată sintagma „Învârtitoarele Roţii” şi nici nu aveau s-o audă, pentru că, dacă nu cumva se înşela, Alex avea capacitatea de a crea un centru oricând dorea – nu trebuia decât să înceapă să-i placă gustul sufletelor. Văzuse cum lucrează Lethe şi societăţile, iar Alex era convinsă că n-ar fi fost bine să le împărtăşească toată cunoaşterea pe care o dobândise.

Dawes se uita din când în când la telefon şi, în acord tacit, lăsară Payne Whitney în urma lor şi o luară la dreapta pe Grove Street. Alex văzu în faţa ei

mausoleul imens al Casei Cartea şi Şarpele, un bloc posomorât de marmură albă înconjurat de fier forjat negru. Acum, când ştia că nu ei trimiseseră *glumul* s-o atace şi că nu erau deloc implicaţi în ceea ce i se întâmplase Tarei, Alex nu putea să nu se întrebe dacă aceştia ar fi putut s-o ajute să găsească sufletul Tarei. Chiar dacă nu-i plăcea ideea de a intra în acel mormânt şi nici nu voia să se gândească la ce-ar fi putut să-i ceară la schimb membrii societăţii, Lethe era datoare să-i ofere Tarei Hutchins odihna de după moarte. Dar asta mai trebuia să aştepte. Înainte s-o poată ajuta pe Tara, avea altă sarcină de îndeplinit. Una căreia era posibil să nu-i supravieţuiască.

Alex şi Dawes trecură pe sub porţile neoegiptene imense ale cimitirului, pe sub inscripţia care îl încântase atât de mult pe Darlington: MORŢII SE VOR SCULA.

Poate nu doar morţii, dacă Alex îşi punea asta în gând.

Trecură pe lângă mormintele poeţilor, savanţilor şi preşedinţilor universităţii. În faţa unei pietre funerare noi era o mică mulţime. Decanul Sandow continua să fie în cea mai aleasă societate.

Alex ştia că în mulţimea aceea puteau să se afle şi absolvenţi ai Lethe, dar o recunoscu doar pe Michelle Alameddine. Purta aceeaşi haină elegantă, iar părul ei închis la culoare era tras spre spate de un coc îngrijit.

Turner era şi el acolo, dar abia dacă dădu din cap spre ea. Nu era foarte mulţumit de Alex.

— M-ai chemat fără să-mi spui că o să dau peste un *cadavru*? îi mârâise el atunci când Alex acceptase să se vadă cu el la Il Bastone.

— Scuze, spusese Alex. N-am reuşit să-ţi găsesc alt cadou.

— Ce s-a întâmplat la petrecere?

Alex se sprijinise de coloana verandei. Părea că şi casa se sprijină pe ea.

— Sandow a omorât-o pe Tara.

— Şi ce s-a întâmplat cu *el*?

— Infarct.

— Pe naiba. Tu l-ai omorât?

— N-a fost nevoie.

Turner o privise un lung moment, iar Alex se bucurase că, măcar o dată, spunea adevărul.

Nu mai vorbiseră de atunci, iar Alex bănuia că Turner voia să termine cu ea şi cu Lethe. Nu i-o putea lua în nume de rău, dar resimţea asta ca pe o pierdere. Îi plăcuse să aibă de partea ei pe unul dintre băieţii buni.

Slujba fu lungă, dar seacă, o recitare a realizărilor decanului, o declaraţie din partea preşedintelui şi câteva cuvinte din partea unei femei zvelte, în rochie albastru-închis, despre care Alex îşi dădu seama că e fosta soţie a decanului. Astăzi la cimitir nu era niciun

Cenuşiu. Nu le plăceau înmormântările, iar lângă acest mormânt nu exista suficientă emoţie ca să le învingă repulsia. Lui Alex îi plăcea liniştea aceea.

Atunci când coşciugul decanului fu coborât în pământ, Alex căută privirea lui Michelle Alameddine şi dădu scurt din cap – o invitaţie. Se îndepărtă de mormânt, împreună cu Dawes, sperând că Michelle avea să le urmeze.

O luară la stânga, pe o alee şerpuită care trecea pe lângă mormântul lui Kingman Brewster, împodobit cu un alun al vrăjitoarelor care făcea flori galbene în fiecare iunie – aproape întotdeauna de ziua lui de naştere – şi căruia îi cădeau frunzele în noiembrie, atunci când el murise. Undeva, în acest cimitir, era îngropat primul trup al lui Daisy.

Când ajunseră într-un colţ liniştit dintre doi sfincşi de piatră, Dawes spuse:

— Eşti absolut sigură?

Îşi luase pantaloni largi şi cercei cu perle pentru înmormântare, dar cocul roşu îi stătea puţin într-o parte.

— Nu, recunoscu Alex. Dar avem nevoie de tot ajutorul pe care îl putem găsi.

Dawes nu avea de gând să conteste asta. Nu ştia cum să se mai scuze atunci când Lethe o căutase acasă la sora ei, în Westport, şi auzise de la Alex povestea reală a ceea ce se întâmplase la petrecerea

preşedintelui. În plus, îşi dorea la fel de mult ca Alex această misiune. Poate chiar mai mult.

Alex o văzu pe Michelle cum vine spre ele prin iarbă. Aşteptă ca ea să li se alăture, apoi intră direct în subiect:

— Darlington nu e mort.

Michelle oftă.

— Ah, despre asta e vorba? Alex, înţeleg că…

— E un demon.

— Poftim?

— N-a murit atunci când a fost mâncat de fiara din iad.

A fost transformat.

— Aşa ceva nu e posibil.

— Ascultă-mă, spuse Alex. Recent am petrecut ceva timp în zona de graniţă…

— De ce nu mă surprinde asta?

— Cât am fost acolo, am tot auzit nişte… mă rog, nu ştiu ce erau… Cenuşii, monştri, habar n-am – un fel de creaturi care nu erau tocmai umane, pe un ţărm întunecat. Ei bine, creaturile astea spuneau ceva ce nu puteam să disting. La început, am crezut că e un nume, Jonathan Desmond sau Jean Du Monde. Însă nu era deloc vorba de asta.

— Şi ce ziceau de fapt?

Expresia lui Michelle era impasibilă şi rigidă, ca şi cum s-ar fi luptat să pară lipsită de prejudecăţi.

— *Gentlemanul demon*. Asta spuneau. Vorbeau despre Darlington. Şi cred că le era frică.

Darlington era un gentleman. Dar asta nu e o perioadă pentru gentlemeni.

La momentul acela, Alex abia conştientizase cuvintele decanului. Dar când ascultase înregistrarea conversaţiei lor, cuvintele acestea îi rămăseseră în minte. Darlington: gentlemanul lui Lethe. Oamenii îl descriseseră astfel dintotdeauna. Alex îl considerase astfel ea însăşi, ca şi cum Darlington ar fi trăit într-o epocă greşită.

Dar tot avusese nevoie de mult timp ca să pună totul cap la cap, să-şi dea seama că bizarele creaturi de pe malul întunecat murmuraseră acele sunete stranii de fiecare dată când Alex amintise de Darlington sau doar se gândise la el. Nu fuseseră furioase, fuseseră înspăimântate, aşa cum şi Cenuşiii fuseseră înspăimântaţi în noaptea prognosticării. *Darlington* fusese cel care rostise „crimă” la ritualul lunii noi, nu fusese cine ştie ce ecou – însă acuza îi era adresată nu lui Alex, ci lui Sandow. Cel care o omorâse pe Tara. Cel care încercase să-l omoare şi pe el. Cel puţin Alex spera că aşa stăteau lucrurile. Daniel Tabor Arlington, întotdeauna un gentleman, un băiat cu maniere infinite. Dar ce devenise el?

— Ceea ce sugerezi tu nu este posibil, spuse Michelle.

— Ştiu că aşa pare, spuse Dawes. Dar fiinţele umane pot să devină…

— Cunosc procesul. Însă demonii sunt creaţi într-un singur mod: uniunea dintre sulf şi păcat.

— Despre ce fel de păcat e vorba? spuse Alex. Masturbare? Ortografie proastă?

— Te afli într-un cimitir, o mustră Dawes.

— Crede-mă, Dawes. Morţilor nu le pasă.

— Există un singur păcat care poate să transforme un om în demon, spuse Michelle. Crima.

Dawes părea copleşită.

— Niciodată! Darlington n-ar fi…

— Şi tu ai ucis pe cineva, îi aminti Alex.

Ca şi mine.

— „Niciodată” e un cuvânt mare, adăugă ea.

— Darlington? spuse Michelle pe un ton neîncrezător. Preferatul profesorilor? Cavalerul în armură strălucitoare?

— Există un motiv pentru care cavalerii poartă sabie şi nu te-am chemat aici ca să ne certăm. Dacă nu vrei să ne ajuţi, e în regulă. Eu ştiu una şi bună: o fiară a iadului a fost trimisă să-l ucidă pe Darlington. Dar el a supravieţuit şi chestia aia l-a aruncat în iad. Mergem să-l scoatem de acolo.

— Da? spuse Michelle.

— Da, spuse Dawes.

Un vânt rece bătu prin copacii cimitirului, iar

Alex trebui să-şi stăpânească un tremur. Era ca şi cum iarna încerca să se menţină pe poziţie. Era ca un avertisment. Însă Darlington era într-un loc îngrozitor, aşteptând să fie salvat. Sandow îl furase din această lume pe băiatul de aur al Casei Lethe şi cineva trebuia să-l aducă înapoi.

— Deci, spuse ea, în timp ce vântul se înteţea, scuturând frunzele noi pe crengile lor şi gemând pe deasupra pietrelor funerare asemenea unui bocitor pierdut în suferinţa lui. Cine e gata să meargă în iad?

Casele Voalului –
„Cele Opt Vechi”

CASE IMPORTANTE

Craniu şi Oase – 1832

Bogaţi sau săraci, toţi egali în moarte.

Învăţături: Hieromanţie şi antropomanţie. Divinaţia cu ajutorul măruntaielor de om şi animal.

Absolvenţi importanţi: William Howard Taft, George H.W. Bush, George W. Bush, John Kerry.

Pergamentul şi Cheia – 1842

Să ai putere în acest ţinut întunecos, pentru a-l lumina, şi în această lume moartă, pentru a o face să trăiască.

Învăţături: *Duru dweomer*, magia portalului. Proiecţie astrală şi eterică.

Absolvenţi importanţi: Dean Acheson, Gary Trudeau, Cole Porter, Stone Phillips.

Cartea şi Şarpele – 1863

Totul se schimbă, nimic nu piere.

Învăţături: *Nekya* sau *nekromanteía*, necromanţie şi trezirea morţilor.

Absolvenţi importanţi: Bob Woodward, Porter Goss, Kathleen Cleaver, Charles Rivkin.

Cap de Lup – 1883

Puterea haitei stă în lup. Puterea lupului stă în haită.

Învăţături: Teriantropie.

Absolvenţi importanţi: Stephen Vincent Benét, Benjamin Spock, Charles Ives, Sam Wagstaff.

Manuscrisul – 1952

Visul ne îndeamnă să visăm, iar iluzia nu are sfârşit.

Învăţături: Magia oglinzii şi vrăji de camuflare.

Absolvenţi celebri: Jodie Foster, Anderson Cooper, David Gergen, Zoe Kazan.

CASE MINORE

Aurelian - 1910

Învăţături: Logomanţie – legarea prin cuvânt şi divinaţia cu ajutorul limbajului.

Absolvenţi importanţi: Amiralul Richard Lyon, Samantha Power, John B. Goodenough.

Sf. Elmo – 1889

Învăţături: *Tempestate Artium* – magia elementelor, chemarea furtunii.

Absolvenţi importanţi: Calvin Hill, John Ashcroft, Allison Williams.

Berzelius – 1848

Învăţături: Niciuna. Fondată în cinstea lui Jöns Jacob Berzelius, chimistul suedez care a creat un nou sistem de notaţie chimică prin care s-a pus capăt secretomaniei alchimiştilor.

Absolvenţi importanţi: Niciunul.

Mulţumiri

În New York: multe mulţumiri tuturor celor de la Flatiron Books, mai ales lui Noah Eaker, care a riscat cu această carte încă de timpuriu, lui Amy Einhorn, Lauren Bittrich, Patricia Cave, Marlena Bittner, Nancy Trypuc, Katherine Turro, Cristina Gilbert, Keith Hayes, Donna Noetzel, Lena Shekhter, Lauren Hougen, Kathy Lord şi lui Jennifer Gonzalez şi echipei ei. Mulţumesc lui New Leaf Literary – Pouya Shahbazian, Veronica Grijalva, Mia Roman, Hilary Pecheone, Meredith Barnes, Abigail Donoghue, Jordan Hill, Joe Volpe, Kelsey Lewis, Cassandra Baim şi Joanna Volpe, care ne-a promovat, pe mine şi această idee, încă de la început.

În New Haven şi la Yale: profesoara Julia Adams de la Colegiul Hopper, Angela McCray, Jenny Chavira de la Asociaţia Absolvenţilor de la Yale, Judith Ann Schief de la Manuscrise şi Arhive, Mark Branch de la *Yale Alumni Magazine*, David Heiser de la Muzeul de Istorie Naturală Yale Peabody, Michael Morand de la Beinecke şi Claire Zella. Mulţumesc rabinului Rabbi Shmully Hecht, pentru că mi-a oferit accesul la Vila Anderson, şi Barbarei Lamb, care mi-a împărtăşit ampla ei cunoaştere a Connecticutului şi m-a condus prin numeroase cimitire. Mi-am permis anumite

libertăţi cu istoria şi geografia New Havenului. Cea mai importantă e că cei de la Cap de Lup şi-au construit prima clădire de Prospect Street în 1884. Clădirea nouă de pe High Street a fost construită 40 de ani mai târziu.

În California: David Peterson, pentru ajutorul lui cu latina, Rachael Martin, Robyn Bacon, Ziggy Ghiuleaua Umană, Morgan Fahey, Michelle Chihara, Sarah Mesle, Josh Kamensky, Gretchen McNeil, Julia Collard, Nadine Semerau, Marie Lu, Anne Grasser, Sabaa Tahir, Robin LaFevers, Victoria Aveyard şi Jimmy Freeman. Mulţumesc de asemenea mamei mele, care mi-a cântat prima oară în ladino, şi lui Christine, Sam, Emily, Ryan, Eric, care au reuşit cumva să mă facă să râd, şi lamantinului.

În Hall: Steven Testa, Laini Lipsher şi gaşca mea din ’97.

În alte locuri: Max Daniel de la UCLA şi Simone Salmon, pentru ajutorul lor în privinţa baladelor sefarde, Kelly Link, Daniel José Older, Holly Black, Robin Wasserman, Sarah Rees Brennan, Rainbow Rowell, Zoraida Córdova, Cassandra Clare, Ally Carter, Carrie Ryan, Marie Rutkoski, Alex Bracken, Susan Dennard, Gamynne Guillote şi Michael Castro.

Multe cărţi au contribuit la construirea lumii celei de A Noua Case: *Yale in New Haven*: *Architecture and Urbanism* de Vincent Scully, *Yale University*: *An*

Architectural Tour a lui Patrick Pinnell, *Go to Your Room*: *A story of undergraduate Societies and Fraternities at Yale* a lui Loomis Havemeyer, *Yale*: *A History* a lui Brooks Mather Kelley, *The Power of Privilege*: *Yale and America's Elite Colleges* a lui Joseph A. Soares, *Skulls and Keys*: *The Hidden History of Yale's Secret Societies* a lui David Alan Richards, *Ebony and Ivy*: *Race, Slavery, and the Troubled History of America's Universities* a lui Craig Steven Wilder, *Carriages and Clocks, Corsets and Locks*: *The Rise and Fall of an Industrial City* de Preston Maynard şi Marjorie B. Noyes, *New Haven*: *A Guide to Architecture and Urban Design* de Elizabeth Mills Brown; *Model City Blues*: *Urban Space and Organized Resistance în New Haven* de Mandi Isaacs Jackson şi *The Plan for New Haven* de Frederick Law Olmsted şi Cass Gilbert. Am găsit balada „La Moza y El Huerco" în articolul „Sephardic Songs of Mourning and Dirges" de Paloma Díaz-Mas. De asemenea, mulţumiri pentru Pan-Hispanic Ballad Project.

Leigh Bardugo, autoare de bestselleruri New York Times, s-a născut la Ierusalim, a crescut la Los Angeles și a studiat literatura la Universitatea Yale. A lucrat în publicitate și jurnalism, iar de curând s-a specializat în make-up și efecte speciale. Este membră a trupei rock Captain Automatic și, în prezent, locuiește și scrie la Hollywood.

De aceeași autoare, la Editura Trei au apărut *Regatul Umbrelor*, *Regatul Furtunilor* și *Regatul Luminilor* (Trilogia Grisha), *Banda celor șase ciori* și continuarea sa, *Răzbunarea ciorilor*, precum și *Regele cicatricilor*, primul volum din seria Nikolai Lantsov. Romanul *A Noua Casă* urmează să fie adaptat sub forma unui serial de Studiourile Amazon.

LEIGH BARDUGO

„Darlington văzuse fotografiile de la locul faptei și înregistrările făcute de polițiștii care ajunseseră primii. Cinci bărbați morți, toți bătuți până deveniseră aproape de nerecunoscut, doi dintre ei cu inima străpunsă de țăruși, ca vampirii. În ciuda acestui carnagiu, stropii de sânge sugerau că era opera unui singur făptaș, despicăturile roșii indicând clar că loviturile sălbatice fuseseră date toate de la stânga spre dreapta."

TREI

LEIGH BARDUGO

DE LA AUTOAREA SERIILOR
#1 BESTSELLER NEW YORK TIMES:
GRISHA ȘI *BANDA CELOR ȘASE CIORI*

După ce a abandonat școala și a fugit de acasă, Alex Stern a intrat într-o lume plină de droguri, tineri debusolați și dealeri dubioși, fiind nevoită să-și ia joburi prost plătite și să locuiască în condiții mizere. Această viață precară s-a încheiat brusc atunci când Alex a fost găsită de poliție fără cunoștință, unică supraviețuitoare a unui atac sângeros soldat cu mai mulți morți. Pe patul de spital, Alex primește o a doua șansă: un decan misterios îi propune să se înscrie ca studentă la Universitatea Yale.

Întrucât are capacitatea de a vedea fantome, Alex este însărcinată să supravegheze societățile secrete de la Yale, ale căror activități oculte sunt dintre cele mai neverosimile și sinistre: magie neagră, învierea morților, invocarea de monștri, portaluri către alte lumi... Dar sunt oare aceste societăți capabile chiar și de crimă? Pentru că în campus tocmai a fost găsit cadavrul unei fete, iar Alex și-a propus să elucideze pe cont propriu misterul acestei morți.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0924-1

9 786064 009241